

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

၁၉၉၆ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်

၁၉၉၆ ခုနှစ်

တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၉၇၂ အရ တစ်ကြိမ်ထူးရမ်းလျှင်
ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ထက်မပိုစေရ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ်၏ စွပ်မြူချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ်နှင့် တရားသူကြီးများ

၁။	ဦးအောင်တိုး	B.A., B.L.	တရားသူကြီးချုပ်
၂။	ဦးကျော်ဝင်း	B.A,	တရားသူကြီး
၃။	ဦးအောင်မြင်	B.A., R.L.	တရားသူကြီး
၄။	ဦးသန်းဖေ	B.A., B.L.	တရားသူကြီး
၅။	ဦးတင်အုံး	B.A., B.L., Advocate	တရားသူကြီး
၆။	ဦးတင်ထွတ်နိုင်	B.A., B.L.	တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစံစစ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့

၁။	ဦးတင်အုံး B.A.,B.L.,Advocate
တရားသူကြီး၊ တရားရုံးချုပ်	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဦးဘသန်း B.A.,B.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ်	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးတင်အေး B.A.,H.G.P.,R.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုဌာန	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးဘသန်းအောင် B.A.,B.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမဌာန	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးသက်ထွန်း B.A.,B.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံဌာန	အတွင်းရေးမှူး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစံစစ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့

၁။ ဦးတင်အုံး B.A.,B.L...Advocate
တရားသူကြီး၊ တရားရုံးချုပ်	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။ ဦးဘသန်းအောင် B.A.,B.L..
ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ်
(၄-၇-၉၆)မှစ၍	အဖွဲ့ဝင်
၃။ ဦးတင်အေး B.A.,H.G.P.,R.L..
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုဌာန	အဖွဲ့ဝင်
၄။ ဦးစိုးညွန့် B.A.,R.L..
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမဌာန
(၃-၁၀-၉၆) မှစ၍	အဖွဲ့ဝင်
၅။ ဦးသက်ထွန်း B.A.,B.L..
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံဌာန	အတွင်းရေးမှူး

**“တရားစီရင်ရာတွင် အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရုံမျှသာမကဘဲ
ထိုသို့အမှန်တရားကို စီရင်ကြောင်း အများမြင်စေရာသည်”**

(ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့်မောင်ရွှေ(ခ)မောင်ရွှေ ပါ-၂^{၁၂})

၁။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(တရားရုံးချုပ်) စာ -၆၁၆။

၁၉၉၆ ခုနှစ်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံးပြုစဉ်သော ပြစ်မှုများ

မောင်ကျော်စန်းဝင်း ပါ-၂	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁
ဒေါ်ကြင်မြိုင်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၀
ဒေါ်ခင်ရွှေ		ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	
ဒေါ်ခင်ရွှေ	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၃	၁၅
ကိုသက်အောင်စိုး		ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	
ဦးခင်မောင်လေး ပါ-၇	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၈
ဦးချစ်ညွန့် ပါ-၅	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၅၀
ဒေါ်စန်းစန်းနွေ	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၅၆
ဒေါက်တာစန်းလှိုင် ပါ-၂	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၆၁
ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေ	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၆၆
ဦးတင်ရွှေ	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄	၇၃
ဦးတင်ရွှေ ပါ-၅		ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	
မသောင်းမြင့်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၆	၇၈
မထန်လွမ်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၈၄
ကိုထွန်းပေါ် ပါ-၅	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၉၀
ဦးနံပါတ်ဝမ်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၉၆
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	မောင်ခင်ဇော်ဝင်း	၁၀၁
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	စန်းလှိုင်	၁၀၆
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	မောင်ညို	၁၁၁
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	တင်ဝင်းအောင်(ခ)တင်ပိုဝင်း (ခ)ဇော်ဦး	၁၁၄
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	တန်ဘီ(ခ)ဝင်းနိုင်	၁၁၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ဖိုးနီ ပါ-၅	၁၂၄
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	မာဒင်(ခ)ကြည်လွင်	၁၂၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ကိုမြသန်း	၁၃၆
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့် ပါ-၂	၁၄၂
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	မောင်အေးလွင်	၁၄၇
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	အောင်မျိုးညွန့်	၁၅၂

ဦးပြူး ပါ-၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၅၆
ဦးဘစိန်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၆၄
ဦးမောင်ကို ပါ-၃	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၆၉
မမြသက်ဦး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၇၇
ဒေါ်မြမြဝင်း ပါ-၄	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၈၂
မောင်မြင့်ဆွေ	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၈၉
ဦးလှမြင့် ပါ-၈	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၉၅
ဦးလှရီ ပါ-၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၉၉
ဦးလှအောင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၀၅
ဝင်းနိုင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၁၄
မောင်ဝင်းရွှေ	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၁၉
ဝင်းထွန်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၂၆
ဦးသိန်းတန် ပါ-၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၂၂၉
မအားဘူ ပါ-၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၃၈
အောင်နေဝင်း(ခ)	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၄၃
အောင်အောင်		

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ -

- ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
- လောင်းကစားဥပဒေ
- သက်သေခံအက်ဥပဒေ
- ၁၉၄၇ ခုနှစ် အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေ
- ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ
- ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေ
- ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ

လက်ရှိထားခြင်း-အကြမ်းဖက်၍ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့် လက်ရှိဖြစ်
 သွားသည်ဟု ယူဆလျှင် တရားမျှတမှု မရှိနိုင်ခြင်း။
 အထူးကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအရ ရုံးပိတ်ရက်များကို ထည့်
 သွင်း ရေတွက်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိုသို့ အရေးအခင်းကာလအတွင်း အနိုင်ကျင့်ခဲ့ရ၍
 နောက်တစ်နေ့ ၂၂-၈-၈၈ ရက်နေ့၌ ထားဝယ်ရဲစခန်းသို့ ဦးစိုးမြင့်တိုင်
 တမ်းသော်လည်း အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ယင်းသို့ အကြမ်း
 ဖက်၍ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးနုပါတီဝမ်း လက်ရှိဖြစ်သွားသည်ဟု
 လက်ခံရန် တရားမျှတမှု မည်သို့မျှ မရှိနိုင်ကြောင်း အထူးရှင်းပြရန်လိုမည်
 မထင်ချေ။ x x x နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၏
 ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၈ သည် အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ်ဥပဒေဖြစ်သည်။
 ယင်းဥပဒေအရ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ
 ၃၁ ရက်နေ့ထိ ရုံးပိတ်ရက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ x x x ပဏာမအမိန့်
 ချမှတ်သောနေ့မှာ ၂၆-၁၂-၈၈ ဖြစ်၍ အနိုင်ကျင့် ဖယ်ရှားခဲ့ရသောနေ့မှာ
 ၂၁-၈-၈၈ နေ့ဖြစ်ရာ သာမန်အားဖြင့် နှစ်လကျော်နေသည် ဆိုသော်
 လည်း ယင်းကာလသည် အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအရ
 တရားရုံး ပိတ်ရက်များ ဖြစ်နေသဖြင့် ဥပဒေအရ ယင်းကာလကို ထည့်သွင်း
 ရေတွက်ရန် မဟုတ်ချေ။

ဦးနုပါတီဝမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၉၆

အိမ်ကျော်နင်းမှု-ဖြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခံရပြီးနောက် ဆက်လက်နေထိုင်
 ခြင်း။ တရားဝင် ဝယ်ယူပြီး ဆက်၍နေထိုင်သည်ကိစ္စ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးတင်ရွှေတို့သည် ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ပထမဆုံးအ
 ကြိမ် အိမ်ကျော်နင်းမှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရပြီးနောက် အချင်းဖြစ်
 အိမ်မှ ဖယ်ရှားမပေးဘဲ ဆက်လက်နေခြင်းဖြင့် မူလက လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သော
 ဒေါ်သောင်းမြင့်အား စိတ်ငြိငြင်စေရာ ရောက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။
 သို့သော် ယခုအမှုမှာ ထိုသို့မဟုတ်။ ပထမအကြိမ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခံရပြီး
 ဦးတင်ရွှေ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်ထံမှ တရားဝင် ဝယ်ယူပြီး
 ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အရ ဆက်၍နေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်မှာ ဤအမှု၏
 ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုများတွင် ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ အဓိက မဟုတ်ဘဲ လက်ရှိထားမှုသာ အဓိကဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိ။ သို့သော် ဤအမှု၏ ထူးခြားချက်မှာ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရပြီးနောက် တာဝန်မဲ့စွာ အနိုင်ကျင့်ပြီး ဖယ်မပေးခြင်းမဟုတ်။ မိမိပြစ်ဒဏ် ခတ်ခံရပြီးနောက် မိမိ၏ဆက်လက်နေထိုင်မှုကို တရားဝင်ဖြစ်အောင် ဦးတင်ရွှေ့တို့က ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း သတိပြုသင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ရွှေ့တို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အဓိက မဟုတ်စေကာမူ ဆက်လက်နေထိုင်ရာတွင် တရားဝင်၍ သဘောရိုးရှိကြောင်းကိုမူ လက်ခံသင့်သည်။

ဦးတင်ရွှေ့ ပါ-၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂
မသောင်းမြင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၆ - - - ၇၈

ဓမ္မတာနှင့်အညီ မဟုတ်သော လူသေဆုံးမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ ပြစ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ရန် မြင်သာသော အချက်များ မရှိဘဲ တင်ကူးကြံရွယ်ချက်ဖြင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်သည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရှိရလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)အရ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံ(ဏ)ပုံပြ မှတ်တမ်းအရ မသူဇာခိုင်၏ အရပ်မှာ ၄' ၁၀" ရှိပြီး ထုပ်တန်းနှင့် သံမံတလင်းမှာ ၇' ၆" ကွာသည်။ ထုပ်တန်းထုမှာ ၆" ရှိ၍ ထုပ်တန်းအပေါ်ပိုင်းနှင့် သံမံတလင်းမှာ ၈' ကွာသည်။ ကုလားထိုင် အမြင့်မှာ ၁' ၆" သာရှိသည်။ ယင်းအကွာအဝေးတိုင်းတာချက်များအရ ကုလားထိုင်အမြင့် ၁' ၆" နှင့် မသူဇာခိုင်၏ အရပ် ၄' ၁၀" ပေါင်းလျှင် ၆' ၄" သာရှိမည်။ ထုပ်တန်းပေါ်သို့ လက်လှမ်းမှီရန် ၁' ၈" ကျန်သေးသည်။ မသူဇာခိုင်မှာ ကိုယ်ဝန်(၆)လရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာရပ်၍ ထုပ်တန်းကြိုးဖြင့် (၃)ပတ်ချည်ရန် အခြေအနေရှိမရှိ စိစစ်သုံးသပ်ရန်လည်း ရှိနေပေသည်။ အဆိုပါ မြင်ကွင်း ပုံပြမှတ်တမ်း၊ ဆေးစစ်ချက်မှတ်တမ်း၊ ဓါတုဗေဒ စစ်ဆေးချက်နှင့် သက်သေခံ ထွက်ဆိုချက်များကို ဆက်စပ်သုံးသပ်ကာ မူလရုံးက သက်အောင်စိုး တစ်ဦးတည်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေ

နှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် ကျော်မြင့်စိုးနှင့် တင်လှိုင်တို့အပေါ် ဖွင့်ထားသည့် အထွေထွေမှု အမှတ်(၉/၉၁) တရားခံ ပြေးမှုကို ပိတ်ခံခြင်းမှာလည်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်နိုင်သော သက်သေခံချက် များအရ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀(ခ)နှင့် ၁၁(ခ)တို့ကို ခွင့်ပြုပြီး ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁(ခ)ကို ပယ်လုပ်သည်။ သက်အောင်စိုးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)ဖြင့် စွဲချက်တင်ရန်နှင့် ကျော်မြင့်စိုးနှင့် တင်လှိုင်တို့အပေါ် တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၅၁၃ တို့နှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇ နှင့် ၈၈ တို့နှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (ရမည်းသင်းခရိုင်)အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

<u>ဒေါ်ခင်ရွှေ</u>	<u>၁။ နိုင်ငံတော် ၂။ ကိုသက်အောင်စိုး</u>	
<u>ဒေါ်ခင်ရွှေ</u>	နှင့် <u>၁။ နိုင်ငံတော် ၂။ ကိုကျော်မြင့်စိုး</u>	<u>၃။ ကိုတင်လှိုင်</u>
ကိုသက်အောင်စိုး	<u>၁။ နိုင်ငံတော် ၂။ ဒေါ်ခင်ရွှေ</u>	- ၁၅

အလွဲသုံးစားမှု သို့တည်းမဟုတ် လိမ်လည်မှုတွင် တရားခံသည် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သည်။ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပါက တရားခံသည် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားလိုသော သဘော သို့မဟုတ် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ ဆက်လက်ထားရှိရန်ဖြစ်စေ သွေးဆောင်ခြင်းသည် လိမ်လည်မှု ဖြစ်သည်။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်း ဆိုသည်မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားရန် အကြံနှင့် ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅တွင် အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ “လိမ်လည်လှည့်ဖြား” ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ သူတစ်ပါးအပေါ် မကောင်းသည့် စိတ်စေတနာဖြင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေ

မည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွင် ပြစ်မှုမကင်းသော စိတ်ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုမကင်းသော စိတ်ဆိုရာ၌ ယခုကဲ့သို့သော အမှုမျိုး၌ မရိုးမဖြောင့်သောစိတ်ကို ဆိုလိုသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ အရ မရိုးမဖြောင့်ခြင်းဆိုရာ၌ မတရားရယူစေရန် အကြံနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ မတရားဆုံးရှုံးစေရန် အကြံနှင့်သော်လည်းကောင်း မည်သူမဆို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား ပြုခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တစ်ဖန်ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ မတရားရယူခြင်း ဆိုသည်မှာ ရယူသူသည် ဥပဒေနှင့် အညီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသော ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ရယူခြင်းကို ဆိုလို၍ မတရားဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုသည်မှာ ဆုံးရှုံးသူသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ဆိုလို သည်။ ဤအမှုတွင် (၂)တရားခံဦးခင်မောင်လေးက “ခိုင်ငြိမ်းအေး” အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ရှိသည်ဆိုသူ (၁) တရားခံ ဇော်ထွန်းအား ဘဏ်မှ ချေးယူရရှိငွေကို တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ယူရန် သဘောတူညီချက်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာဘဏ်မှခန့်ထားသော ရာဖြတ်က (၁၁၁)သိန်းတန် သည်ဟု တန်ဖိုးဖြတ်ထားသည့် ၎င်း၏ မြေနှင့်တိုက်အိမ်ကို အာမခံအဖြစ် ထားရှိစေ၍ ငွေချေးယူစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်လေးက ၎င်းအမှန် တကယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှင့်တိုက်အိမ်ကို အာမခံထားရှိစေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးခင်မောင်လေး ပါ-၇ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - - - ၂၈

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ နှင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စိတ်ရင်ခြင်း၊ မိန်းကလေးက အလိုတူအလိုပါ လိုက်ပါသွားလျှင် တရားခံအား ဤပုဒ်မများအရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန် သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ စိုးငွေသည် မရိရှိအောင်အား သူမ က သဘောမတူဘဲ အကြမ်းဖက်၍ ခိုးယူခြင်း ပြုသည်ဟုသော်လည်းကောင်း၊ မရိရှိအောင်၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ ကာမရာဂစပ်ယှက် သည်ဟု သော်လည်းကောင်း ကောက်ယူနိုင်မည့် သက်သေခံ အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ မရိရှိအောင်က အလိုတူအလိုပါ စိုးငွေနှင့် ကျိုက်ထိုမြို့သို့ လိုက်ပါသွားပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ပေါင်းသင်းနေ

ထိုင်ကြ သည် သက်သေခံ အထောက်အထားများကိုသာ တွေ့ရသည်။
 ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂။ - - - ၆၆

ကျူးလွန်သည့်ဖြစ်မှုသည် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်း တစ်စုံ
 တစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်
 ဟု စွပ်စွဲခြင်း မဟုတ်ပါက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း အနေဖြင့်
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူပေးရန် တိုင်တန်း
 ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၎င်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁
 အရ စွဲဆိုသည့် အမှုသည် တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံ
 တစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည့် စွပ်စွဲချက်
 ရှိသောအခါမှသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)အရ
 အဆိုပါ တရားရုံး၏ သို့မဟုတ် အဆိုပါတရားရုံး၏ အထက်တရားရုံး၏
 စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက်ကို လိုအပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍
 ကျူးလွန်သည့်ဖြစ်မှုသည် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့်မှုခင်း တစ်စုံတစ်ရာ
 တွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း
 မဟုတ်ပါက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁
 အရ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်တန်းခွင့် ရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ တွင် ပါရှိ
 သည့် “ထိုသူအပေါ်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မမှန်စွပ်စွဲလျှင်”ဆိုသည့်
 စကားရပ်မှာ အရေးယူပိုင်ခွင့် ရှိသည့် အာဏာပိုင်တစ်ဦးဦးအား တစ်စုံ
 တစ်ယောက်သာသည့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ပါသည်ဟု မမှန်မကန် စွပ်စွဲခြင်း
 ကိုဆိုသည်။ ကိုထွန်းပေါ် ပါ(၅)ဦးက ထိုစဉ်က နွားလျှာရိုးကျေးရွာ ငြိမ်ဝပ်
 ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအေးလွင်အား အရေးယူပေးပါရန်
 ခရိုင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ စိုင်းကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာ
 သည့် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုမှာ တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့်
 မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့် စပ်လျဉ်းခြင်း မရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ကိုထွန်းပေါ် ပါ-၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂။ - - - ၉၀

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရစွဲဆိုမှု။ အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ သံသယ ရှိနေလျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ပြုနိုင် မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုဘက်မှ မမြင့်မြင့်ရှိသည် အချင်း ဖြစ်ပွားစဉ်က အသက် ၁၆ နှစ်အောက်ဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချကောက်ယူနိုင် မည့် သက်သေခံ အထောက်အထားကို မတင်ပြနိုင်ဘဲ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍ အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေသော သက်သေခံချက်များကိုသာ တင်ပြထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍ သံသယရှိ နေလျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ခင်ဇော်ဝင်း - - - ၁၀၁

ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပစ်ပေါက်သော သေသူ၏ ခေါင်းကို တရားခံက တုတ်ဖြင့်ရိုက်ခြင်း။ ရန်ပြုသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ် ခုခံပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ်ပေါက်သူမှာ ထိုင်လျက်အနေအထားရှိသဖြင့် ပစ်ပေါက်အားမှာ ပြင်းထန်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပထမအကြိမ် ပစ်ပေါက်၍ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ပေါက်ရန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသော ဆေးလိပ် ပြာခွက်ကို ကောက်ယူနေသော သေသူအောင်မြင့်အား အယူခံတရားခံက အရှည်တစ်ထောင်နီးပါးခန့်ရှိသော ၂"X၁" ကျွန်းသားတုတ်ဖြင့် သေသူ၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ရိုက်လိုက်ခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကိုကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့် အရ ပြုလုပ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အထက်တွင် သုံးသပ်ဖော်ပြချက် များအရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံး မဝင်သဖြင့် ရန်ပြုသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် စန်းလှိုင် - - - ၁၀၆

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃-မိန်းကလေး၏ သဘောအလျောက်
 ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါး၏ သွန်သင်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ အသက် ၁၈
 နှစ်ဟု ပြောတိုင်း လက်ခံယုံကြည်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုအမှာ အသက် ၁၆ နှစ်မပြည့်သော သမီးဖြစ်
 သူကို ခိုးယူပေါင်းသင်းသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်
 သည်။ ခိုးယူခြင်း ခံရသော မိန်းကလေးက အသက်ကို လိမ်လည်ပြောဆို
 သဖြင့် အသက်ပြည့်ပြီဟု ယူဆကာ ပေါင်းသင်းပါသည်ဟု ထုချေစေကာမူ
 အရွယ်မရောက်လျှင် ပြစ်မှုမြောက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စု မြန်မာ
 နိုင်ငံနှင့် မောင်မိုး(ခ)မောင်သိန်းအမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။ မူလရုံးက
 လက်ထပ်စာချုပ် သက်သေခံ(၂)တွင် ၁၈ နှစ်ဟု ပါရှိသည်ကို အကြောင်း
 ပြု၍ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီးပြီဟု မှတ်ယူခဲ့ခြင်းကို လက်ခံရန် ခံယဉ်းသည်။
 မိန်းကလေး၏ သဘောအလျောက်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါး၏ သွန်သင်မှုကြောင့်
 ဖြစ်စေ အသက် ၁၈ နှစ်ဟု ပြောတိုင်း လက်ခံယုံကြည်ရန် မဟုတ်ချေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် တန်ဘီ(ခ) ဝင်းနိုင် - - - ၁၁၉

မူလအမှုစစ် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆
 အရ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
 ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ ညွှန်ကြားအမိန့် ချမှတ်နိုင်ခြင်း။
 မူခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း သိရှိသူ မည်သူမဆို တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိ
 ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ နစ်နာသူ၏ ကိုယ်စား တစ်ဦးတစ်
 ယောက်က ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် စွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု
 အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံမှုတွင် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပြောင်းလဲနိုင်
 သည့်အပြင် ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
 ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃(၁)(ဂ)ပါ အယူခံရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ပြင်ဆင်ရုံး
 က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁)အရ ရရှိသဖြင့် ဤအမှုတွင်
 မူလအမှုစစ် ရှေးဦးမြို့နယ်တရားရုံးက ဦးမောင်ကို ပါ ၃ ဦးတို့အပေါ်
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရစွဲချက်တင်ခဲ့သည့် အမိန့်ကို တရားရုံး
 ချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ ပြောင်းလဲ

၍ စွဲချက်တင်စေရန် ညွှန်ကြားသည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ၏ သဘောသဘာဝမှာ တရားမမှုများကဲ့သို့ ပုဂ္ဂလိကဆိုင်ရာ အခွင့်အရေး ထိခိုက်နစ်နာမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော်က အရေးတယူပြု၍ စီမံဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖြစ်သဖြင့် တရားမမှုများကဲ့သို့ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် တစ်ဆင့် တရားစွဲဆိုခွင့်ကို ဥပဒေတွင် သီးခြားပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ မှခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း သိရှိသူ မည်သူမဆို တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ နစ်နာသူ၏ ကိုယ်စားတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် စွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရန် မဟုတ်ပေ။

ဦးမောင်ကို ပါ-၃ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၁၆၉

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်ခြင်း။ အထည်ဖိုးကြွေးအတွက် အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းကိစ္စ၊ ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ် နှင့် အကျိုးဝင်ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံ(က) တိုင်ချက်တွင် ဖော်ပြသလို အိမ်အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းလည်းမဟုတ်၊ အိမ်ဖိုးငွေကို လျှောက်ထားသူများက ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ အထည်ဖိုးကြွေးများကို ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အထည်ဖိုးကြွေးအတွက် အိမ်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့် သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ဆိုကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသော ကာလအတွင်း လျှောက်ထားသူများက အထည်ဖိုး ကြွေးများကို လုံးဝ မပေးဆပ်ခြင်းမဟုတ်၊ ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-ကို (၂)ကြိမ်ခွဲ၍ (ရာတ) ဥက္ကဋ္ဌထံ ပေးသွင်းခဲ့သည်။ အထည်ဖိုးငွေများကို အပြေအကြေးမရှိ၍ သာလျှင် လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၂)က လက်မခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူများအနေဖြင့် အထည်များကို ရယူစဉ်က အထည်ဖိုးငွေများကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဟု မဆိုသာပေ။ လျှောက်ထားသူများ၏ အပြုအမူမှာ မရိုးမမြောင့်သော

သဘောမရှိဘဲ ပဋိညာဉ်ချိုးဖောက်သည့် သဘောရှိသဖြင့် တရားမကြောင်း
အရ အရေးယူသင့်သည့် အမှုမျိုးသာဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကြောင်းအရ
အရေးယူသင့်သည့် အမှုမျိုး မဟုတ်ပေ။

ဦးလှရီ ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၁၉၉

**မြေတိုင်းမြေပုံများကို တင်ပြပြီး၊ အဆိုပါ မြေပုံတွင် ပါရှိသည့်
နယ်နိမိတ် မှတ်ချက်အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု တရားမမှုများ
တွင်သာ တင်ပြသူက အရေးဆိုနိုင်ခွင့် ရှိခြင်း။**

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြေတိုင်းမြေပုံများကို တင်ပြပြီး၊ အဆိုပါ မြေပုံတွင်
ပါရှိသည့် နယ်နိမိတ် မှတ်ချက်အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု တရားမမှုများ
တွင်သာ တင်ပြသူက အရေးဆိုနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ ရာဇဝတ်မှုများသည်
“ပိုင်ဆိုင်မှု” (TITLE) ကို အခြေခံ၍ တရားလိုဘက်က စွဲဆိုခြင်း
မပြုနိုင်သကဲ့သို့ တရားခံဘက်ကလည်း ယင်းအချက်ကိုပင် အခြေခံ၍
ခုခံချေပနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

ဦးလှအောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - - - ၂၀၅

**ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀ အင်္ဂါရပ်တွင် အကျုံးဝင်သောအမှုဟုတ်
မဟုတ် စိစစ်ခြင်း။ တရားရုံးတို့မည်သည့် ဆရာဝန်၏ထင်မြင်
ထွက်ဆိုချက် နောက်သို့သာ လိုက်ပါဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ခြင်း။**

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဆရာဝန်က နားထင်ရိုး ပြန်ဆက်မည်၊ မဆက်မည်
ထွက်ဆိုချက်မှာ ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ အမေးရှိ၍ အဖြေရှိသည့်
သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားခံ၏ ဓါးချက်ကြောင့် ခုတ်ခံရသူ၏
နားထင်ရိုးကျိုးခြင်း၊ အက်ကွဲခြင်း၊ ပြတ်ခြင်း၊ တိမ်းလွှဲခြင်း၊ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့
လျှင် အဆိုပါ နာကျင်စေမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်ကတည်းကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀ သတ္တမအချက်အရ အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှု အမျိုး
အစားတွင် အကျုံးဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးတို့မည်သည့် ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်
မှုဖြင့်သာ ထွက်ဆိုသော ထွက်ဆိုချက်နောက်သို့ လိုက်ပါ၍ ဒဏ်ရာအမျိုး

အစားကို သတ်မှတ်ရန်မဟုတ်၊ ယင်းထွက်ချက်ကို အခြားသော သက်သေခံ
ချက်များနှင့် ဆက်စပ်၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ နာကျင်စေမှု
အမျိုးအစား ခွဲခြားသတ်မှတ်ရန်မှာ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၆၂၅
အရ တရားရုံး၏ တာဝန်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်အေးလွင် - - - ၁၄၇

တရားခံ၏ ကျူးလွန်မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်တွင် မရွေ့မပြောင်း
နိုင်သော ပစ္စည်းလက်လွှတ်ဖြစ်သွားရကြောင်း ပေါ်လွင်ပါက
တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အချိန်တွင်ပင် ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ကို ထည့်သွင်း
ချမှတ်နိုင်ခြင်း။ မူလမူ တရားခံအား အယူခံ ပြင်ဆင်ရုံးက
ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် အမှုမျိုးတွင်သာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ သတ်မှတ်ကန့်သတ်ထားသော
တစ်လသည် အကြီးဝင် စစ်ဆိုင်မည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလအမှုစစ် တရားရုံးသည် တရားခံအား ပြစ်မှု
မကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှု(သို့မဟုတ်) အနိုင်အထက် ပြုကျင့်မည့်ဟန်
အမှု အရာပြသမှု (သို့မဟုတ်) ပြစ်မှုမကင်းသော ချောက်လှန့်မှုပါသည့်
ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရာ၌ ယင်းသို့တရား
ခံ၏ ကျူးလွန်မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်တွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်း လက်လွှတ်ဖြစ်သွားရကြောင်း ပေါ်လွင်ပါက တရားခံအား ပြစ်မှု
ထင်ရှား စီရင်သည့် အမိန့်တွင်ပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ကို ထည့်သွင်းချမှတ်နိုင်ပေသည်။ နစ်နာသူက ယင်း
ကျင့်ထုံးဥပဒေ အရ အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စတွင်
လည်း တစ်ဖက်အမှုသည်သို့ ကန့်ကွက်တင်ပြရန် နှိပ်စက်စာပေး အကြောင်း
ကြားရန် မလိုအပ်သကဲ့သို့ ထပ်မံစစ်ဆေးရန်လည်း မလိုအပ် ချေ။
အကြောင်းမှာ အမှုစစ်ဆေး စဉ်ကာလကပင် တရားခံ၏ ပြစ်မှုကျူးလွန်
ပုံနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သက်သေခံချက်များ ရရှိခဲ့ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)
အရ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည့် အယူခံပြင်ဆင်ရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်မှာ မူလ

တရားရုံးက တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ အခွင့်အရေးကို မူလတရားလိုအား မပေးခဲ့ သည့်အမှုမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘဲ၊ အယူခံ၊ ပြင်ဆင်ရုံးကိုယ်တိုင်က မူလအမှုတရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် အမှုမျိုးတွင်သာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ သတ်မှတ်ကန့်သတ်ထားသော တစ်လသည် အကြီးဝင် စပ်ဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

မောင်ကျော်စန်းဝင်း ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - ၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁-က)အရ ဆိုဆုံးမသွန်သင် သည့် အမိန့်ချမှတ်လိုလျှင် တရားခံ၏ အသက်အရွယ် နုနယ် ငယ်မှုနှင့် တရားခံ၏ နောက်ကြောင်းနှင့် ပြစ်မှုသေးငယ်မှုကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရခြင်း။

ဆိုးဖြတ်ချက်။ ။ ထင်း၊ ပဲတင်စင်နှင့် ပျဉ်အစရှိသည်တို့မှာ ဒေါ်ရွှစ်ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မပေါ်ပေါက်၍ ဒေါ်ရွှစ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁-က)နှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၆၉၉ တို့အရ တရားခံကို ဆိုဆုံးမသွန်သင်၍ လွှတ်လိုလျှင် တရားခံသည် အသက်ငယ် ရွယ်ကြောင်း (သို့မဟုတ်) စိတ်သဘော မပြည့်သေးကြောင်း၊ တရားခံ၏ နောက်ကြောင်းနှင့် ပြစ်မှုသေးငယ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ရန် လိုအပ်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ရွှစ်မှာ အသက်(၇၀)အရွယ် ရှိသူဖြစ်ပြီး စိတ်သဘော မပြည့်သူဖြစ်ကြောင်းလည်း မပေါ်လွင်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ သည် သေးငယ်သောပြစ်မှု ဖြစ်သည် ဟုလည်း မပေါ်လွင်သောကြောင့် ၎င်းအား ဆိုဆုံးမလွှတ်ရန် မသင့်ချေ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၁၀

မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုထက်သေးငယ်သည့် ပြစ်မှုတစ်ရပ်
ဖြင့် အယူခံတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်စီရင်
ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိဟုမဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စွဲချက်တင်ထားသော ပြစ်မှုထက် သေးငယ်သော
ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်ကြောင်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် အတိအလင်း
ရှိပြီးသော အခြေအနေတွင် စွဲချက်တင်ထားသည့် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု မူလ
ရုံးက အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခဲ့သော
ပြစ်မှုထက်သေးငယ်သည့် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် အယူခံတရားရုံးက ပြစ်မှု
ထင်ရှား တွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း
မရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးမှ အထူးဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ထားခြင်းအား အယူခံရုံးက ရာသေတ်ကြီး ဥပဒေသို့ ပြောင်းလဲစီရင်နိုင်
သည်ဟူသော လမ်းညွှန်ချက်နှင့် မူလရုံးမှ အထူးဥပဒေအရ စွဲချက်တင်ခဲ့
ပြီးသော တရားခံအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သော်လည်း ခုခံရေး
လမ်းကြောင်း မထိခိုက်သည့် အခြေအနေတွင် အယူခံရုံးက ရာသေတ်ကြီး
ဥပဒေဖြင့် တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ ဆန့်ကျင်ရာ
မရောက်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သုံးသပ်ကြသည်။

ဦးချစ်ညွန့် ပါ-၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- - - ၅၀

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅၆ အရ ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်မှာ
တရားခံဘက်မှ နောက်ထပ်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလိုပြသက်သေကို ပထမအကြိမ် ပြန်လှန်စစ်
မေးခွင့် ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ပြန်လှန်စစ်မေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မစစ်မေးခဲ့သည်
ဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ အရ ပေးထားသည့်
ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်မှာ တရားခံဘက်မှ နောက်ထပ်ရရှိသည့် ပြန်လှန်စစ်မေး
ခွင့်ပင်ဖြစ် သည်။ ယင်းအခွင့်အရေးကို တရားခံဘက်မှ အသုံးပြုခြင်းသည်
ဥပဒေက ပေးအပ်သည့် အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးမြင့်သည်
နေရပ်လိပ်စာသစ်တွင် အတည်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် တရားရုံးသို့ မလာဘဲ
နေခဲ့သည်ဟု မူလရုံးက တွေ့ရှိ၍သာလျှင် ဝရမ်းထုတ်ဆင့်၍ အတင်း

အကြပ် ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလရုံးက ပြန်ခေါ်သက်သေကို ထပ်မံဆင့်ခေါ်ပေးရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ဒေါက်တာစန်းလှိုင် ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - ၆၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် အမှုသည် တရားရုံး ရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးဆဲအမှု မဟုတ်တော့ရာ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးချုပ်သို့ မစန်းစန်းနေက ၁၆-၁၂-၉၄ ရက်နေ့တွင် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်မှု မတင်သွင်းမီ ၂၂-၁၁-၉၄ ရက်နေ့ကပင် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၆၆/၉၃ တွင် တရားခံ မအေးသီတာအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁) အရ ရှာဖွေဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည့် မူလမှုမှာ စီရင်ချက် ချမှတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ တရားရုံးရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးဆဲ အမှုမရှိတော့၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်း ထုတ်ဆင့်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်စန်းစန်းနေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၅၆

အမှုစွဲဆိုဆောင်ရွက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူက ရှေ့နေငှားရမ်း၍ အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်၊ မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးတင်ရွှေသည် အမှုကို တိုင်တန်းသူတစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား ဥပဒေအရာရှိက သူ၏ကြီးကြပ်မှုဖြင့် အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုသည့်တိုင်ဆောင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ယင်းသို့လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ဦးတင်ရွှေနှင့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄ - - - ၇၆

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်။
 ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း
 ခံရသူ သို့မဟုတ် အပြီးအပြတ် လွတ်ခြင်းခံရသူ တစ်ဦးအား
 ယင်းပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူ ပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံစစ်ဆေး စီရင်ခြင်းမှ
 မည်သည့်အခါ ပိတ်ပင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသော အမှုနှင့်
 အလုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသော အမှု(၂)မှစလုံးတွင် ဒေါ်စိန်စိန်သန်း
 သည် တရားခံ အဖြစ်ပါဝင်သော်လည်း တရားလိုမှာမူ တူညီခြင်း မရှိပေ။
 အမှု(၂) မှစွဲဆိုရာတွင် အခြေပြုသော ငွေကြေးကိစ္စမှာလည်း မတူညီပေ။
 ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး အမှုတွင် ငွေ ၅ သိန်းခွဲအတွက် ငွေအပ်နှံသည့်
 စာချုပ်အပေါ် အခြေပြု စွဲဆိုခဲ့သော်လည်း အလုံမြို့နယ် တရားရုံးအမှုတွင်မူ
 ငွေ ၁၁ သိန်းကျော်ကို လိမ်လည်ရယူမှုအတွက် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။
 စွဲဆိုသော ပုဒ်မများမှာလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူညီဘဲ သဘောသဘာဝ
 ချင်း များစွာကွဲပြားခြားနား ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအမှုနှစ်ခုမှာ
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၅(၁)အရ သီးခြားပြစ်မှုများသာဖြစ်
 ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေပေသည်။ အမှု(၂)မှစ၍ အမှုဖြစ် အကြောင်း
 ခြင်း ရာမှာ တစ်သီးတစ်ခြားစီ ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။

မထန်လွန် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ * - - - ၈၄

တရားခံ၏ကိုယ်လွတ်ရုန်းသော ဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် တရားခံ
 အပြစ်ရှိကြောင်း လက်ခံစဉ်းစားခြင်းမပြုနိုင်။

ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုတွင် တရားခံသည် စွပ်စွဲသောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်
 ကြောင်း ပြည့်စုံစွာ သက်သေယှဉ်းရှားပြရန် တာဝန်သည်
 တရားလို အပေါ်တွင်ကျရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အေးလွင်၏ဖြောင့်ချက်ကိုလေ့လာသောအခါ
 အေးလွင်သည် ၎င်းအပေါ် စွဲဆိုထားသောပြစ်မှုကိုကျူးလွန်ကြောင်း

သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမြောက်စေမည့် အပြုအမူကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းဝန်ခံခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဖိုးနီက လူတစ်ဦးအား ဓါးဖြင့် ခုတ်ထားသည်ဟု ပြောကြောင်းကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုထားသဖြင့် ၎င်းအပေါ် အပြစ်မရအောင် ကိုယ်လွတ်ရုံးပြီး ပြောဆိုချက်သာဖြစ်သဖြင့် ဖြောင့်ချက်အနေဖြင့် လက်ခံစဉ်းစားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုတွင် တရားခံသည် စွပ်စွဲသောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြည့်စုံစွာ သက်သေထင်ရှားပြရန် တာဝန်သည် တရားလိုအပေါ်တွင်ကျရောက်သည်။ တရားလိုဘက်မှ စွပ်စွဲပြီးလျှင် တာဝန်ကျေပွန်ပြီးဆုံးပြီး စွပ်စွဲခံရသူက မဟုတ်လျှင် ခိုင်လုံစွာ ချေပရမည်ဟု တာဝန်ကို ပခုံးပြောင်း၍ မရပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဖိုးနီ ပါ-၅ - - - ၁၂၄

ပထမအကြိမ် ဖြောင့်ချက်မပေးလိုသဖြင့် တရားခံများအား ရဲစခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားပြီးနောက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တင်ပို့ခြင်း။ ယင်းဖြောင့်ချက်များမှာ တရားခံများက မိမိအလို အလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်များဟု ယူဆနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဖြောင့်ချက်သက်သေခံ (ဆ)နှင့်(ဇ)တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးစဉ်က ရဲစခန်းတွင် မည်မျှကြာကြာ ချုပ်ထားကြောင်း ဖော်ပြရန် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းအချက်ကို ဖြောင့်ချက်ယူသော တရားသူကြီးက ဖြည့်သွင်းရေးသားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အချင်းဖြစ်ပွားသောနေ့ မှာ (၅-၁၀-၉၄)ဖြစ်ပြီး တရားခံများအား (၆-၁၁-၉၄) နေ့တွင် ဖမ်းဆီး သည်။ ဖြောင့်ချက်ယူသောနေ့မှာ (၁၁-၁၁-၉၄)နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ရဲစခန်း တွင် (၆)ရက်ကြာ ချုပ်နှောင် ထားပြီးမှ ဖြောင့်ချက်ကို ရယူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပထမအကြိမ် ဖြောင့်ချက်မပေးလိုသဖြင့် ပြန်ခေါ်သွားပြီး နောက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တင်ပို့ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အယူခံတရားခံသည် အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို မိမိအလိုအလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် အလွန်ပင် ခဲယဉ်းပေသည်။ ဤအချက်

နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလတိုင်းတရားရုံးကလည်း သုံးသပ်ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်း သုံးသပ်ချက်မှာ ယုတ္တိမရှိဟု မဆိုသာပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မာဒင်(ခ)ကြည်လွင် - - - ၁၂၉

နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ကြောင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြပြီး နောက် နောက်ပိုင်းတွင် အစ္စလာမ်ဘာသာထုံးတမ်းနှင့်အညီ လက်ထပ်၍ မရနိုင်သဖြင့် လင်မယားအဖြစ်အတူ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ရန် ဆုံးမခံခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကျူးလွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှုတ်ဖြင့်စာဖြင့် ကတိပေးဝန်ခံပြောကြားရုံမျှသာ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ လက်တွေ့ထိမ်းမြားမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ရာ မရောက်ချေ။ လက်တွေ့၌ မနန်းအိုင်ရှာမှာ ကိုယ်ဝန်နှင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲမှုနှင့် ကြုံတွေ့နေခဲ့ရပြီး ၎င်း၏အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းရပေသည်။ သို့အတွက် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူခံ ရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ပြုနိုင်ရန် အကြောင်းလည်း မရှိနိုင်ချေ။ ကိုမြသန်း သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကို ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ကိုမြသန်း - - - ၁၃၆

အချင်းဖြစ်ဥပစာအတွင်းသို့ မတရားကျော်နင်းဝင်ရောက်ခြင်းအတွက် တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီးသော်လည်း ထိုဥပစာမှ ထွက် ခွာခြင်း မပြုဘဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းကြောင့် ထပ်မံစွဲဆိုသည့် ဒုတိယအမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ အရ အမိန့်ချမှတ်နိုင် ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ညိုမက ဦးပြူးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကောက်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ကျောင်းကုန်းမြို့နယ်၊ တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် - ၁၈၁/၉၅ သည် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာအသစ် ပေါ်ပေါက်လာ၍ အသစ်တစ်ဖန် စွဲဆိုသည့်အမှု ဖြစ်သည်။ ၎င်းအမှုတွင် တရားလို ဒေါ်ညိုမက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ

ပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း
 မြို့နယ်တရားရုံးက ခွင့်မပြုခဲ့၍ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)သို့
 ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
 ၅၂၂(၃)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)တွင် -

“ဤပုဒ်မအရ ချမှတ်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်ကို မည်သည့်အယူခံရုံး၊
 အတည်ပြုရုံး၊ စောဒကရုံး သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုရုံးက မဆို
 ချမှတ်နိုင်သည်။”

ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)၏
 အမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

ဦးဖြူးပါ -၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၁၅၆

**တရားခံသည် အမှန်ပင် ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံး
 အနေ ဖြင့် တွေ့ရှိပြီး သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ပြီး အာမခံပေးခြင်းမှာ
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၁)၏ ခြွင်းချက်ဘောင်
 အတွင်း ကျရောက်ခြင်း။**

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးတရားသူကြီးသည် အမှုသွား အမှုလာနှင့်
 တရားရုံးရှေ့တွင် တရားခံ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မျက်မြင်
 ကိုယ်တွေ့ အနေအထားအတိုင်း တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုအခြေအနေကို
 အကြောင်းပြု၍ လျှောက်ထားခံရသူကို အာမခံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ယင်းသို့ အာမခံပေးခြင်းသည် မူလရုံးက တိုက်ရိုက်မြင်တွေ့ရသည့်
 တရားခံ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကာ ဆင်ခြင်တုံ
 တရားဖြင့် အာမခံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အထက်တရားရုံးများ အနေဖြင့်
 အကြောင်းထူးမရှိလျှင် ထိုအာမခံကို ပယ်ဖျက်ရန် သင့်မြတ်မည်
 မဟုတ်ချေ။

မမြသက်ဦး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ - - - ၁၇၇

ဦးတိုက်လျှောက်လွှာကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀
အရ စစ်မေးချက်သက်သက်အပေါ် သုံးသပ်၍ စွပ်စွဲခံရသူကို
အာမခံရ လူဖမ်း ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်၏ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာနှင့်
အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၆၃/၃၆၅/၃၆၈ တို့အရ အရေးယူရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်း
ရှိမရှိ မူလရုံးက သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးသင့်သည်။ ထိုပုဒ်မများအရ
အရေးယူ ရမည့် ပြစ်မှုများသည် ရဲအရေးပိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ မူလရုံးက
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၂(၁)အရ ဖြစ်စေ၊ ၂၀၂(၂က)အရ
ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ သို့မှသာ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ဝရမ်းထုတ်
ဆင့် ဖမ်းဆီးရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ တရားလို၏ အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်
တစ်ခုတည်းကိုသာ အခြေပြု၍ တရားခံများကို အရေးယူခြင်းသည် ပေါ့ပေါ့
လွယ်လွယ် ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သည်။ မူလအမှုစစ် တရားသူကြီးက
တရားလို၏ အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်ကို ချက်ခြင်းယုံကြည်ကာ တရားခံများ
အပေါ် အာမခံရလူဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄(၁)(၂)တို့နှင့် မညီညွတ်ချေ။

ဒေါ်မြမြဝင်း ပါ-၄ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ- ၂၊ - - - ၁၈၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)နှင့် ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ
နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူခြင်း။ တရားရုံး
က စီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးရာတွင် တရားခံတစ်ဦးချင်းအပေါ်
အခြေမခံဘဲ ပြစ်မှုတစ်မှုချင်းအပေါ် အခြေခံကျင့်သုံးခြင်း။
နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းသင့် မသင့်ကိစ္စတွင် တရားရုံးက
တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်း၏ တာဝန်ကို ကိုယ်စား ဝင်ရောက်
ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်ဟု သုံးသပ်ချက်မှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ
လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်ဟု မဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးများက စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးရာ
တွင် တရားခံ တစ်ဦးချင်းအပေါ် အခြေမခံဘဲ ပြစ်မှုတစ်မှုချင်းအပေါ်

ကျင့်သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သည့်အလျောက် တရားရုံးများက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁) အပိုဒ်ခွဲ (က)မှ(ဂ)အထိပါ နည်းလမ်းတစ်ရပ်ရပ်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများအား စီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်ကြသည့်အခါတွင် အမှုမစစ်ဆေးသေးမီ ကနဦးအဆင့်တွင်ပင် ထိုပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်ရာ တရားခံများ ထပ်မံပေါ်ပေါက် တွေ့ရှိခဲ့ပါက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)အရ ထိုသို့ပေါ်ပေါက်သူများအား အမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံများအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူ စစ်ဆေးစီရင်ခွင့်ရှိသည်။

ယင်းကနဦးအဆင့် လွန်မြောက်၍ အမှုစစ်ဆေးသွားခဲ့ရာ ရုံးရှေ့ ပေါ်ပေါက်လာသော သက်သေ အထောက်အထားများအရ နောက်တိုး တရားခံများ ထပ်မံထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် အကြောင်းရှိလာသည့်အခါတွင် လည်း တရားရုံးများက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ စီရင်ပိုင်ခွင့် ကို ကျင့်သုံး၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်း ရှိပေသေးသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့် အောင် အနေဖြင့် အမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ငြိစွန်းဖွယ်ရာ အချက်သည် ရဲထံ အစစ်ခံချက်အရပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါလျက် ရဲစခန်းက တရားခံ ပြည့်စုံစွာ ထည့်သွင်းစွဲဆို တင်ပို့ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တရားရုံးသည် အဆိုပါ တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်း၏ တာဝန်ကို ကိုယ်စားဝင်ရောက် ဆောင် ရွက်ရန် မသင့်ဟူသော အချက်တစ်ချက်တည်းအပေါ်သာ မူလမြို့နယ် တရားရုံးက အဓိက သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ နည်းလမ်း ကျန မှန်ကန်မည် မဟုတ်ပေ။ အဆိုပါ အချက်မှာ ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်များ၏ အဓိက လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မောင်မြင့်ဆွေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂။ - - - ၁၈၉

တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ အထက်အဖွဲ့အစည်းများသို့ မမှန်မကန် စွပ်စွဲတိုင်ကြားခံရသဖြင့် တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ ဦးတိုက်လျှောက် ထားစွဲဆိုသော အမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁) (ခ) တွင် ဖော်ပြထားသော အမှုအမျိုးအစားနှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ အထက်အဖွဲ့အစည်းများသို့ စာဖြင့်ရေးသားပြီး မမှန်မကန် စွပ်စွဲတိုင်ကြားခံရသဖြင့် တရားလို ဦးဘိုအောင်က ယင်းသို့ တိုင်ကြားသူများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူပေးရန် ဦးတိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ) တွင် ဖော်ပြထားသော အမှုအမျိုးအစားနှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိပေ။

ဦးလှမြင့် ပါ-၈ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂။ - - - ၁၉၅

ပြစ်မှုများတွင် သက်သေခံပစ္စည်းများကို တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)အရ ဖျက်ဆီးစေရန်ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်ဖြစ်စေ၊ လက်ရှိထားခွင့် ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်စေသင့်သည် ထင်မြင်သော အမိန့်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုများတွင် သက်သေခံပစ္စည်းများကို တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)အရ ဖျက်ဆီးစေရန်ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်ဖြစ်စေ၊ လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်စေသင့်သည် ထင်မြင်သော အမိန့်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။ မြို့၍ ကြည့်လျှင် ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဒေါ်လှတင်သည် အခိုးခံရသော ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းများ အပြည့်အဝရပြီး ဖြစ်သဖြင့် ထပ်မံ၍ အခြားပစ္စည်း ရယူနိုင်ခွင့်မရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံများဖြင့် အပ်ခဲ့သော ဒေါ်သိန်းရီနှင့် မပုတို့သည် ခိုးရာပါ ရွှေကည်ပစ္စည်းများကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့်

ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်သို့ သွားရောက်ထုခွဲခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)ရှိ ကျော်နီ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၃)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)နှင့် (၄)ပါ နှစ်မွှာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် ငွေသားကျပ် ၇၄၀၀/- တို့ကို ခေါ်လှူတင်သို့ ထပ်မံပေးရန် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ မရိုးမသား လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ဦးသိန်းတန်နှင့် မပုတို့အား ပြန်ပေးရန်လည်း အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးသိန်းတန် ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် မါ-၂။ - - - ၂၂၉

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁- မိမိ၏ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြား မဟုတ်မှန်းသိလျက် မိမိ၏ခံပိုက်ကို ကပ်ပြီး ပြင်ဆင်ရေးသွင်းခဲ့ခြင်းသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်သည့် နိုင်ငံသား လက်မှတ်အတု ပြုလုပ်ခြင်း ဟုတ် မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ မှာ နိုင်ငံသားလက်မှတ်အတု ပြုလုပ်သူကိုဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အားပေး ကူညီသူကိုဖြစ်စေ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရမည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပဒေပုဒ်မ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံး လုပ်နည်း အပိုဒ် (၁၆) ပါ စည်းကမ်းချက်ကို ကျူးလွန်ရမည် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားပုံစံ နိုင် ၆(က)ကို အတုပြုလုပ်ခြင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် ၃၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် ကို ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ ၁၉၈၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရမည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် တင်ဝင်းအောင်(ခ)တင်ပိုဝင်း - - - ၁၁၄
(ခ)ဇော်ဦး

သက်သေစတင်ပြရန်တာဝန်-ထိုတာဝန်မှာ တရားလိုအပေါ်တွင်သာ အစဉ် တစ်စိုက်ရှိသည်။ ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်မပေးသင့်ဆိုသော အခြေခံမူကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် အရာခပ်သိမ်း၌ တစ်သမတ်တည်း လက်ခံကျင့်သုံးရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။ စာရင်းဇယားဖြင့် ပေးအပ်မည့် ပစ္စည်းများကို စာရင်းနှင့် အညီ ပြန်မအပ်နိုင်လျှင် သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ အရ မည်သို့ မှတ်ယူခွင့်ရှိခြင်း။ ထိုအမှုမျိုးတွင် တရားခံ မည်သို့မည်ပုံ ခိုးယူအလွဲသုံးစားပြုခဲ့ သည်မှာ တရားလိုဘက်စာ သက်သေ ထင်ရှားပြသရန် ဖြစ်နိုင်မှုနှင့် လိုအပ်မှု ရှိမည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလိုဘက်မှ သက်သေ အထောက်အထား ကွင်းဆက်မပြတ် ထင်ရှားခိုင်လုံရမည်။ ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်မပေးအပ်ဟူသော အခြေခံမူအပေါ် တရားရုံးများက ထည့်သွင်းစဉ်း စားပေးလေ့ ရှိကြသည်မှာ မှန်ကန်သည်။ သို့သော် ယင်းမူမှာ သာမန် ယေဘုယျအမှုမျိုးတွင်သာ ဖြစ်သည်။ အချို့သော အထူးနှင့်အထွေထွေ ဥပဒေ၊ ဒေသန္တရဥပဒေတို့တွင် အရာခပ်သိမ်း၌ တစ်သမတ်တည်း လက်ခံ ကျင့်သုံးရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက မိမိအား စာရင်း ဇယားဖြင့် ပေးအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို လက်ခံရယူထားသော အမှုများတွင် စာရင်းနှင့်အညီ ပြန်အပ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင်လည်းကောင်း၊ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားသော အကြောင်းပြချက် သို့မဟုတ် စာရင်းဇယားများ တင်ပြခဲ့လျှင်လည်းကောင်း ယင်းသို့ပစ္စည်းလက်ခံထားရှိ သူမှာ တာဝန်မကင်းသဖြင့် ပေးအပ်သူမှာ ပစ္စည်းမတရား လက်လွှတ်ဆုံး ရုံးခံရပြီး၊ ရယူထားသူအနေဖြင့် လျော့နည်းပျောက်ဆုံးနေသော ပစ္စည်းများ ကို မတရားအကျိုးခံစားမှု၊ အလွဲစားမှု ပြုထားခဲ့ရာ ရောက်သည်ဟု ထိုသူ ၏ အကျိုးနှင့် ဆန့်ကျင်၍ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ အရ

မှတ်ယူခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဆိုသူက ပစ္စည်းများအား မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့် နေရာတွင် မည်သို့ မည်ပုံ ခိုးယူအလွဲသုံးစားပြုမှု သို့မဟုတ် ကိုယ်ကျိုး ပြောင်းလဲသုံးစားထားမှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု တရားလိုဘက်မှ စွပ်စွဲ သက်သေပြရန် မလိုအပ်၊ တာဝန်လည်းမရှိ၊ သက်သေပြရန် နည်းလမ်း ရနိုင်ရန်လည်း ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စီရင်ထုံးဖြေမှုများ ရှိပြီးဖြစ်သည်။

မောင်ဝင်းရွှေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - - - ၂၁၉

တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆- အထူး အယူခံခွင့်ပြုရန် အရေးယူ လောက်သော ပြဿနာ - ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁)(ဂ) အရ ပြစ်မှုတွင် ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ပေးပါရန် တောင်း ဆိုချက်အပေါ် စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အထူးအယူခံခွင့်ပြုရန် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာဖြစ်ရန် ပြဿနာသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အများပြည်သူများ အတွက် အရေးပါခြင်း၊ အဆိုပါ ပြဿနာသည် အမှုသည်များ၏ အခွင့် အရေးကို အတော်အတန် တိုက်ရိုက်အားဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်သည့် အချက်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း၊ အဆိုပါ ပြဿနာသည် ခက်ခဲသည့် ပြဿနာ ဖြစ်ခြင်း၊ အမြင့်ဆုံးတရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် မပေးဖူးသေးသော ပြဿနာ မျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တန်အင်စွမ်း(ခ) တန်အင်ခွမ်း(ခ) ဦးကျော်မင်းနှင့် ဒေါ်ခလေးမ(ခ) ဒေါ်ကျင်ရင် အမှု(၁)တွင် လမ်းညွှန်ထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ တင်ပြသော ပြဿနာမှာ ပြစ်ဒဏ်ကြီးလေး၍ လျော့ပေါ့စဉ်းစားပေးရန် ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ)အရ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ သေဒဏ်မှအပ အခြားပြစ်ဒဏ်မျိုးချမှတ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ပြင် ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့ရန်မှာ အထက်စီရင်ထုံးပါ မူတွင်လည်း အကျုံးဝင်သော ပြဿနာဟု မပေါ်ပေါက်ချေ။

ဝင်းထွန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - - - ၂၂၆

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အရေးကြီး ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈(၃) - မည်သည့်အခြေအနေမျိုးတွင် အငှား လိုက်သော ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးအနေဖြင့် အလိုတူအလိုပါ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရာ ရောက်နိုင်ခြင်း။ မြို့နယ်အတွင်း ပြေးဆွဲနေသော အငှားယာဉ်သာဖြစ်၍ ယာဉ်မောင်းတွင် အပြစ်မရှိဟု သုံးသပ်ကောက်ယူချက်မှာ မှားယွင်းခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလမှုတွင် တရားခံသန်းဝင်း ပါ ၅ ဦးတို့သည် နတ်မောက်မြို့နယ်၊ ထန်းပင်ကုန်းရွာနှင့် ဆည်ကြီးရွာတို့မှ အချင်းဖြစ်နွား ၅ ကောင်ကို ခြေလျင်(၈)မိုင်ခရီးကို ဆွဲယူခဲ့ကြပြီးနောက် မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ သပွတ်ကုန်းကျေးရွာတွင် အောင်မျိုးညွန့်၏ကားပေါ်သို့ တင်ခဲ့ကြောင်း၊ အောင်မျိုးညွန့်က ထိုကားဖြင့် မိတ္ထီလာမြို့ရှိ နွားပွဲဈေးသို့ သယ်ယူလာစဉ် ရှာဖွေဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်း သက်သေခံအထောက်အထားများအရ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ ယင်းသို့ မြို့နယ်ကျော်၍ နွားများ သယ်ယူခဲ့ကြရာ၌ သက်ဆိုင်ရာတို့မှ ခွင့်ပြုချက်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြချေ။

အောင်မျိုးညွန့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သည့်နွားကိုမှ နယ်ကျော် ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်မပါဘဲ သယ်ယူခွင့် မရှိသည်ကို သိရှိကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းအနေဖြင့် နယ်ကျော်ခွင့်ပြုလက်မှတ် ပါမပါ နွားပိုင်ရှင် ပူးတွဲတရားခံများအား စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု မပြုဘဲ သယ်ယူခဲ့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် မြို့နယ်ကျော် သယ်ယူခွင့်ပြုချက် မပါရှိခြင်းကို အောင်မျိုးညွန့်က သိရှိပါလျက် အလိုတူအလိုပါ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အား ဆန့်ကျင်ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက နွားပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ တရားခံ သန်းဝင်းတို့ ၅ ဦးအား ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါလျက် အောင်မျိုးညွန့်၏ကားမှာ မိတ္ထီလာမြို့နယ်အတွင်း ပြေးဆွဲနေသော ကားဖြစ်၍ ၎င်းတွင် အပြစ်မရှိဟု သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးညွန့်ကို အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်ရန် လုံလောက်
သောအကြောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် အောင်မျိုးညွန့် - - - ၁၅၂

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းတွင် နစ်နာမှုကို ဖြစ်စေခြင်းသည် အများနှင့်
သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကို ထိခိုက်နစ်နာစေသည်ဟု မယူဆ
နိုင်ခြင်း။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို
သတိပြုရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းများကို မူလက ပြည်သူပိုင်
သိမ်းခဲ့ရာမှ ဒေါ်မိုးဟန်နားသို့ ပြန်ပေးခဲ့သည့် အထောက်အထားများလည်း
ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် ဦးဘစိန်အပေါ် ၁၉၆၃
ခုနှစ်အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ စွဲချက်တင်ရန် မသင့်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄ တွင်
အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“နစ်နာခြင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်ကိုဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်အသရေ
ကိုဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ ဥပဒေနှင့် မညီသော ထိခိုက်စေခြင်းကို
ဆိုလိုသည်။”

ဤအမှုတွင် ဦးဘစိန်သည် ဒေါ်မိုးဟန်နား သေဆုံးကြောင်း
အထောက်အထားကို ဦးမောင်မောင်ကြီးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေး
ဝန်ထမ်း ဦးမောင်စိန်ထံ ချဉ်းကပ်၍ မတရား ရယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မိုးဟန်နား မသေဆုံးဘဲ သေဆုံးသည့် အထောက်အ
ထားအဖြစ် သေစာရင်းအတုကို ရယူရာတွင် ဦးဘစိန်က ပါဝင်ဆောင်ရွက်
ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၆ မြောက်နိုင်သည်။ ထိုစာရင်း
အတုသည် ဒေါ်မိုးဟန်နား၏ ကိုယ်ကိုနစ်နာစေခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ကောက်မူချ
ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဘစိန် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - - - ၁၆၄

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(စ)နှင့် ပုဒ်မ ၄၀(ခ)၊ ပုဒ်မ ၂(စ)အရ ကလေးသူငယ် တရားရုံး တည်ထောင်ထားခြင်း မရှိသော နယ်မြေဒေသများတွင် ကလေးသူငယ် တရားသူကြီး ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို မြို့နယ်တရားသူကြီးများကိုသာလျှင် အာဏာအပ်နှင်းထားခြင်း။ ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးများ တွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၂(စ)အရ ကလေးသူငယ် တရားရုံးဆိုသည်မှာ ကလေးသူငယ်မှုခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် စီရင် ပိုင်ခွင့် အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသော တရားသူကြီးရုံးထိုင်သည့် တရားရုံး ကို ဆိုလိုသည်ဟု ဖွင့်ဆိုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းသို့ပြဋ္ဌာန်းထား သည်နှင့် အညီ တရားရုံးချုပ်က ၂၉-၇-၉၃ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂၅/၉၃ ဖြင့် အဆိုပါ ကလေးသူငယ်မှုခင်းများကို ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(ခ)အရ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးအသီးသီးရှိ မြို့နယ်တရား သူကြီးများအား အပ်နှင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာတွင် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း တရားရုံးများ ပါဝင်ခြင်း မရှိချေ။

တရားရုံးချုပ်၏ ၂၉-၇-၉၃ နေ့စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၄/၉၃ အရမှာလည်း ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်အက်ဥပဒေအရ စစ်ဆေးဆဲ မပြီးပြတ်သေးသော မှုခင်းများမှအပ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ် ဥပဒေ အသစ် ပြဋ္ဌာန်းပြီးနောက် စွဲဆိုလက်ခံထားသည့် ကလေးသူငယ် မှုခင်းများ အား ဥပဒေအသစ်အရ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန်အတွက် အာဏာအပ်နှင်းထား သော မြို့နယ်တရားသူကြီးများထံ လွှဲအပ်ကြရန် တရားရုံးများအား ညွှန် ကြားထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

မအားဘူ ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- - -

ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)က ချမှတ်သော အမိန့်ကို
မကျေနပ်လျှင် တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု မလျှောက်ထားဘဲ
တရားရုံးချုပ်သို့ လျှောက်ထားခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်များ အက်ဥပဒေအရ
ကလေးသူငယ်မူခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအပ်နှင်း
ရာ၌ ရာထူးအလျောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေအရ စီရင်ပိုင်ခွင့်
အာဏာရရှိထားမှုများကို အခြေခံ၍ အပ်နှင်းခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း
၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေအရ ကလေးသူငယ်တရားရုံးများကိုသာ
စီရင်ပိုင်ခွင့် အပ်နှင်းခြင်းဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအလိုက် ရရှိထားသော
စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို အခြေခံ၍ အပ်နှင်းခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သတိချပ်
ရန် လိုသည်။

ကလေးသူငယ်တရားရုံး(ရန်ကုန်)က ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့် သို့မဟုတ်
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်လျှင် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၊ ပုဒ်မခွဲ
(က)အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ အယူခံ
မှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ တင်သွင်းရာတွင်
ကလေးသူငယ် တရားရုံး(ရန်ကုန်)သည် ကလေးသူငယ်မူခင်းများအား
စစ်ဆေးသော အခြားမြို့နယ် တရားရုံးများထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံး
မဟုတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသို့သာ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားခွင့် ရှိပေသည်။

အောင်နေဝင်း(ခ)အောင်အောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - ၂၄၃

၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)အရ
အသက်(၁၆)နှစ် ပြည့်ပြီး အသက်(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးသူကို
လူငယ်ဟု သတ်မှတ်ခြင်း။ ထိုလူငယ်ကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ
၇၁(ခ)အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက်ပို၍ ပြစ်ဒဏ်မချမှတ်
နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဖမ်းခံရစဉ်က ဝင်းနိုင်မှာ အသက်(၁၆)နှစ်ကျော်
မျှသာ ရှိသေးကြောင်း၊ ကော့သောင်းကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ ဒေါက်တာ
ဝင်းအောင်၏ မှတ်ချက်အရ ပေါ်လွင်သောကြောင့် ၎င်းသည် ၁၉၉၃

ခုနစ်က ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)အရ လူငယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)တွင် “လူငယ်ဆိုသည် မှာ အသက်(၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီး အသက်(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးသော သူကို ဆိုသည်”ဟု ပြဋ္ဌာန်းပါရှိသဖြင့် လူငယ်ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇၁(ခ)အရ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်ထက်ပို၍ မချမှတ်နိုင်ချေ။ မူလရုံးသည် ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်မချမှတ်မီ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀ အရ လူငယ်၏ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ၎င်းလူငယ်နေထိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ၊ လူငယ်၏ကိုယ်စိတ် အခြေအနေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရခြင်း အကြောင်းရင်းတို့ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထိုအခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားဘဲ ပြစ်ဒဏ်(၂)ရပ်ပေါင်းအတွက် ထောင် ဒဏ်(၁၂)နှစ်အပြင် ဒဏ်ငွေများ မဆောင်နိုင်၍ ကျခံစေသည့် ထောင်ဒဏ် (၂)နှစ်(၃)လ စုစုပေါင်း ထောင်ဒဏ်(၁၄)နှစ်(၃)လ ကျခံစေခဲ့သည့် အမိန့် မှာ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ နှင့် မညီညွတ်၍ ချမှတ်သည့် ပြစ် ဒဏ်မှာ အထင်အရှား မှားယွင်းသည်။

ဝင်းနိုင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် - - - ၂၁၄

အကာအရံမဲ့ဖြစ်နေသော လယ်စောင့်တဲသည် အများသူငါ ဝင်ထွက် သွားလာနိုင်သောနေရာဖြစ်၍ ထိုတဲ၏ သက်ကယ်အမိုးကြားမှ တွေ့ရသော ဘိန်းမဲကပ်နေသည့် အဝတ်စသည် ထိုတဲ၏ ပိုင်ရှင် ဖြစ်သူ၏ လက်ဝယ်၌ ရှိသည်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားသောအချက်မှာ ဘိန်းမဲကပ်နေ သော အဝတ်စကို မောင်ညိုပိုင် လယ်စောင့်တဲ၏ တံစက်မြိတ် သက်ကယ် ကြားမှ တွေ့ရှိရခြင်းနှင့် ယင်းလယ်စောင့်တဲမှာ အကာအရံမရှိခြင်းနှင့် မောင်ညိုသည် ယင်းတဲ၌ အမြဲမနေခြင်း၊ ထိုပစ္စည်း ရှာတွေ့စဉ်က ယင်းတဲ၌ မောင်ညိုမရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ အကာအရံမဲ့ လယ်စောင့်တဲသည် အများ သူငါ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သော နေရာဖြစ်၍ ထိုတဲ၏ သက်ကယ်အမိုးကြား မှ တွေ့ရသော ဘိန်းမဲကပ်နေသည့် အဝတ်စသည် ထိုတဲ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အယူခံတရားခံ မောင်ညို ဂုဏ်သိမ်းထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မယူဆနိုင် ချေ။ မူလရုံးက ထိုအဝတ်အစသည် မောင်ညို၏ လက်ဝယ်ရှိပစ္စည်း မဟုတ် ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိချေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ညို - - - ၁၁၁

ကိုဒင်းဆေးရည်သည် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး
 ဟုတ် မဟုတ်၊ ယခင်က မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်
 သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် နည်းဥပဒေ
 များ၊ အမိန့်ကြော်ငြာစာများ စသည်တို့ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊
 မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ
 ဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်လျှင် ကျင့်သုံးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကိုဒင်းဆေးရည်ကို ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏
 ၂၁-၄-၉၄ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးအဖြစ် ကြေငြာ
 ခဲ့သည်။ ဤအမှုကို ၃-၁-၉၄ ရက်နေ့တွင် ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် နောက်
 ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိဟု ပြည်နယ်တရားရုံးက ယူဆသည်။
 ကိုဒင်းသည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော
 ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ၏ နည်းဥပဒေ အခန်း(၃)၊ အပိုဒ်(၂)(ခ)(၁)
 အရ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ်
 ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၄-၉-၈၂
 ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအရ ကိုဒင်းနှင့် ပြင်ဆင်ဖော်စပ်ထားသော
 ဆေးဝါးသုံး အခြားအရာဝတ္ထုများကို မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော
 ဆေးဝါးများ ဖြစ်သည်ဟု ကြေငြာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ
 သော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉ တွင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊
 မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်ခဲ့
 သည့် နည်းဥပဒေများ၊ အမိန့်ကြော်ငြာစာများ၊ အမိန့်များ၊ ညွှန်ကြားချက်
 များကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
 ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်သမျှ ဆက်လက်ကျင့်သုံးနိုင်
 ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို သတိပြုရန် လိုသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့် ပါ-၂၊ - - - ၁၄၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

မောင်ကျော်စန်းဝင်း ပါ-၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၂၈ ရက်

တရားခံ၏ကျူးလွန်မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်တွင် မရွေ့မပြောင်း နိုင်သော ပစ္စည်းလက်လွှတ်ဖြစ်သွားရကြောင်း ပေါ်လွင်ပါက တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အချိန်တွင်ပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ကို ထည့်သွင်းချမှတ်နိုင်ခြင်း။ မူလမှ တရားခံအား အယူခံ ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် အမှုမျိုးတွင်သာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ သက်မှတ်ကန့်သတ်ထားသော တစ်လသည် အကြီးဝင် စပ်ဆိုင်းမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလအမှုစစ်တရားရုံးသည် တရားခံအား ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှု (သို့မဟုတ်) အနိုင်အထက် ပြုကျင့်မည့်ဟန် အမှုအရာ ပြဿမှု(သို့မဟုတ်) ပြစ်မှုမကင်းသော ချောက်လှန့်မှုပါသည့် ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရာ၌ ယင်းသို့ တရားခံ၏ ကျူးလွန်မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်တွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်လွှတ် ဖြစ်သွားရကြောင်း ပေါ်လွင်ပါက တရားခံအား

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၆

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈(ခ)တွင်ချမှတ်သော ၁၂-၅-၉၅ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံ လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၆
 မောင်ကျော်စန်းဝင်း
 ပါ - ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အမိန့်တွင်ပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ကို ထည့်သွင်းချမှတ်နိုင်ပေသည်။ နစ်နာသူက ယင်း ကျင့်ထုံးဥပဒေအရ အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စတွင် လည်း တစ်ဖက်အမှုသည်သို့ ကန့်ကွက်တင်ပြရန် နှိပ်စက်ပေး အကြောင်း ကြားရန် မလိုအပ်သကဲ့သို့ ထပ်မံစစ်ဆေးရန်လည်း မလိုအပ်ချေ။ အကြောင်းမှာ အမှုစစ် ဆေးစဉ်ကာလကပင် တရားခံ၏ ပြစ်မှုကျူးလွန် ပုံနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သက်သေခံချက်များ ရရှိခဲ့ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃) အရ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည့် အယူခံ ပြင်ဆင်ရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်မှာ မူလ တရားရုံးက တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ အခွင့်အရေးကို မူလတရားလိုအား မပေးခဲ့သည့် အမှုမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘဲ၊ အယူခံပြင်ဆင်ရုံး ကိုယ်တိုင် က မူလမူ တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အမှုမျိုးတွင်သာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ သတ်မှတ်ကန့်သတ်ထားသော တစ်လသည် အကြီးဝင် စပ်ဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 အယူခံတရားခံများအတွက် - ၁။ဦးဇော်ဝင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ၂။ဦးခင်မောင်ဇော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၃၅ တွင် အယူခံတရားလို မောင်ကျော်စန်းဝင်း အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၆ အရ ထောင်တစ်လခွဲကျခံစေရန်နှင့် အယူခံတရားလို မမော်မော်ဦးအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ဒဏ်ငွေ ၂၀၀/-ကျပ် ပေးဆောင်စေရန်၊ မဆောင်ပျက်ကွက်က ထောင်တစ်လ ကျခံစေရန် ၁၄-၂-၉၄ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ချမ်းမြ သာစည်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ်- ၃၆/၉၄ တွင် မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် မမော်မော်ဦးတို့အား အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှား၍ ဥပစာကို မူလမူ တရားလို ဒေါ်သောင်းသောင်း

သို့ ပေးအပ်စေရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂ အရ ၂၄-၁၁-၉၄ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် ဇနီး မမော်မော်ဦးတို့က မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) သို့ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆၃ ကို တင်သွင်းရာ မအောင်မြင်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈(ခ)ကို ဆက်လက်တင်သွင်းခဲ့ရာ အကျဉ်း နည်း ပလပ်ခြင်း ခံရသည်။

သို့အတွက် မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် မမော်မော်ဦးတို့က တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ရရန် တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၁၄၆ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါအရေးယူလောက်သော ပြဿနာနှစ်ရပ်အပေါ် စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာဆုံးဖြတ်ရန် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

(၁) မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများအား ၁၄-၂-၉၄ ရက်နေ့တွင် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးနောက် ဥပစာကို ဒေါ်သောင်းသောင်းအားပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ၂၄-၁၁-၉၄ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် တစ်လ ကျော်လွန်နေသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ၊

(၂) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အယူခံ၊ ပြင်ဆင်ရုံးနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီး စည်းကမ်းသတ်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊ ရတနာဘုမ္မိအရှေ့ရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၅၃၀၊ လမ်း ၈၀ နေ ဒေါ်သောင်းသောင်းက ၁၂-၁-၉၃ နေ့ညတွင် မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် မမော်မော်ဦးတို့သည် အိမ်ရှေ့သံတံခါးကို ကျော်တက်ဝင်ရောက်လာကြပြီး နောက်ဖေးဘက်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်တွင် ခတ်ထားသောသော့နှင့် မျောက်မီးကို ဖျက်ဆီးဝင်ရောက်ကျူးကျော် နေထိုင်ကြကြောင်း ရဲစခန်းတွင် ပထမ သတင်းပေးချက် ရေးဖွင့်တိုင်တန်းခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

တရားလို ဒေါ်သောင်းသောင်းမှာ ၈-၁၀-၉၂ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားသော ဦးဘအေး၏ သမီးဖြစ်ပြီး တရားခံ မောင်ကျော်စန်းဝင်းမှာ ဒေါ်သောင်းသောင်းနှင့် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်သည်။ ပူးတွဲ

၁၉၉၆
မောင်ကျော်စန်းဝင်း
ပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

୦୮ - ୨

နိဗ္ဗာန်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

୦୧ - ୨

မူလချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးက မောင်ကျော်စန်းဝင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၆ အရလည်းကောင်း၊ မမော်မော်ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရလည်းကောင်း၊ ၁၄-၂-၉၄ ရက်နေ့တွင် ထောင်ဒဏ် ငွေဒဏ်များ ချမှတ်ထားသည့် ပြစ်ဒဏ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မောင်ကျော်စန်းဝင်းတို့က အထက်ဆင့် တရားရုံးများသို့ အယူခံဝင်ရောက် ခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ ယနေ့ထိ တည်မြဲလျက် ရှိသောအမိန့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤအထူးအယူခံမှုတွင် မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် စန်းမမော်မော်ဦးတို့အပေါ် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့် အမိန့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ သုံးသပ်ရန် အကြောင်းမရှိဘဲ မောင်ကျော်စန်းဝင်းတို့အား ၁၄-၂-၉၄ ရက်နေ့က ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ပြီး နောက်(၉)လ ကျော်ကြာသည့် ၂၄-၁၁-၉၄ ရက်နေ့တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီမညီဆိုသော အချက်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)တွင် ပါရှိသော စည်းကမ်းသတ်ကာလ(တစ်)လသည် အယူခံရုံးနှင့် ပြင်ဆင်ရုံးများက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)အရ ချမှတ်သည့်အမိန့်တွင် အကြီးဝင် သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိမရှိ ဆိုသောအချက်အပေါ် စိစစ်ရန်သာရှိသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ X X X X X X

X X X X X X X

x x တရားရုံးက သင့်သည် ထင်မြင်လျှင် အဆိုပါ
ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အခါ သို့မဟုတ်

ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်နေ့မှ တစ်လအတွင်း မည်သည့်အချိန်
အခါမဆို ၎င်းပစ္စည်း လက်လွှတ်လိုက်ရသူအား ပစ္စည်းလက်ရှိ
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ် နိုင်သည်။”

သို့ဖြစ်ရာ မူလမှု စစ်ဆေးသောရုံးအနေဖြင့် တရားလိုလက်ရှိဖြစ်
သော မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်း လက်လွှတ်လိုက်ရခြင်း၏ အကြောင်း
ကို စိစစ်၍ တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သောနေ့၌ဖြစ်စေ သို့မဟုတ်
ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သောနေ့မှ (တစ်)လအတွင်း၌ ဖြစ်စေ၊ အဆိုပါတရားလို
ကို လက်လွှတ်ဖြစ်သွားရသော မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို တရားလို
သို့ ပြန်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်းမှာ ရှင်းလင်းနေပေသည်။
ဤပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာ၍ ကေဒါနတ်နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ^(၁) နှင့် ဒေါ်သန်းကြည် ပါ(၂) နှင့်
ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ^(၂) တို့တွင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးလည်း
ဖြစ်သည်။

သို့အတွက် ပထမအချက်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်သော မူလအမှုစစ် တရားရုံးသည် အဆိုပါ
အမိန့်ကို တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သောနေ့တွင် ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိပြီး
အကယ်၍ ယင်းသို့ အမှုစစ် တရားရုံးက တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်သောနေ့၌ တရားရုံးက မိမိသဘောအလျောက် အဆိုပါ သက်သာခွင့်
မပေးခဲ့သဖြင့် တရားလိုက လျှောက်ထားတောင်းခံလာသော ကိစ္စဖြစ်လျှင်
လည်း ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် မူလအမိန့်ချမှတ်ခဲ့သောနေ့မှ
တစ်လအတွင်း၌သာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ
သက်သာခွင့် ပေးသင့် မသင့်ကို အမိန့်ချမှတ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားရုံးများသည် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အလေးမမူဘဲ ဥပဒေအရ
ကန့်သတ်ထားသော တစ်လအတွင်း ခွင့်ပြုသည် သို့မဟုတ် ခွင့်မပြုသည်ကို
ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ တစ်လကျော်လွန်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နေကြသည်ကို အမှုအ
များအပြားတွင် မကြာခဏ တရားရုံးချုပ်က တွေ့နေရသည်။ ယင်းသို့သော

၁၉၉၆
မောင်ကျော်စန်းဝင်း
ပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

၁။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
စီရင်ထုံးများ စာ-၇၇
၂။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံးများ စာ-၂၁၁

၁၉၉၆
မောင်ကျော်စန်းဝင်း
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

တရားရုံး၏ နှောင့်နှေးပျက်ကွက်မှုကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ အမှုသည်ကို ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိစေအပ်ပေ။

တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် စိတ်ကောင်းစေရာရှိမှုတို့ကို လက်ကိုင်ထား၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြရသဖြင့် တရားရုံးများသည် တည်ဆဲဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တိကျစွာ လိုက်နာ၍ မိမိရုံးလုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ နှောင့်နှေးမှုကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ အမှုသည်အား ထိခိုက်နစ်နာမှု မဖြစ်ပွားစေရန် အထူးသတိ ပြုကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ မူသဘောကို ဟာဇာရီမီးလ် (HAZARIMAL) အမှု^(၃)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်-

“ But on general principles a party should not suffer for delay made by the Court itself in passing the order ”

ဤအထူးအယူခံမှုတွင် မူလချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံ မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် မမော်မော်ဦးတို့အပေါ် ၁၄-၂-၉၄ ရက်နေ့က ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အချက်မပါရှိချေ။ မူလမူတရားလိုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ တရားခံများအား အချင်းဖြစ်ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးရန် လျှောက်လွှာကို ၁၄-၃-၉၄ ရက်နေ့တွင်မှ တင်သွင်းခဲ့သဖြင့် အထွေထွေမှုအမှတ် ၃၆/၉၄ ဖွင့်လှစ်ကြားနာခဲ့ပြီးနောက် ၂၄-၁၁-၉၄ရက်နေ့တွင် ခွင့်ပြုသည့်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလအမှုစစ်တရားရုံးသည် တရားခံအား ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှု သို့မဟုတ် အနိုင်အထက် ပြုကျင့်မည်ဟန် အမူအရာ ပြသမှု သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ချောက်လှန့်မှုပါသည့် ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရာ၌ ယင်းသို့ တရားခံ၏ ကျူးလွန်မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်တွင် မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်လွှတ် ဖြစ်သွားရကြောင်း ပေါ်လွင်ပါက တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အမိန့်တွင်ပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ကို ထည့်သွင်းချမှတ်နိုင်ပေသည်။ နစ်နာသူက ယင်းကျင့်ထုံးဥပဒေအရ အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် ကိစ္စတွင်လည်း တစ်ဖက်အမှုသည်

၃။ 57. Cr. L.J 1601(Aj)

သို့ ကန်ကွက်တင်ပြရန် နို့တစ်စာ ပေး အကြောင်းကြားရန် မလိုအပ်သကဲ့သို့ ထပ်မံစစ်ဆေးရန်လည်း မလိုအပ်ချေ။ အကြောင်းမှာ အမှုစစ်ဆေးစဉ် ကာလကပင် တရားခံ၏ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သက်သေခံချက်များ ရခဲ့ပြီးသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ Jatindra Nath (၄) ကိုကြည့်ပါ။

ဤအမှုတွင် တရားလို ဒေါ်သောင်းသောင်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ တရားခံများအား ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးရန် လျှောက်ထားသော ၁၄-၃-၉၄ ရက်နေ့သည် မူလမြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံ မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် ဇနီးမမော်မော်ဦးတို့အား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သော ၁၄-၂-၉၄ ရက်နေ့မှ စတင် ရေတွက်လျှင် တစ်လနှင့် တစ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အယူခံ၊ ပြင်ဆင်ရုံးနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး စည်းကမ်းသတ်ကာလ သတ်မှတ်ချက်ရှိ မရှိ ဆိုသောအချက်မှာ ဤအမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ပေးရမည့် တိုက်ရိုက်ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလို မောင်ကျော်စန်းဝင်းနှင့် ဇနီးမမော်မော်ဦးတို့အား ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ မူလအမှုစစ် မြို့နယ်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အယူခံပြင်ဆင်ရုံးက ယင်းကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။

ယင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးဓမ္မကောသရ နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးနု)သမ္မတ ဝါ-၉ဦး(၁) အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)သည် မူလရုံးနှင့်သာ သက်ဆိုင်၍ အချိန်ကာလ ကန့်သတ်ချက် ထားရှိသော်လည်း ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)တွင် အချိန်ကန့်သတ်ချက် မရှိကြောင်း၊ သို့အတွက် အယူခံမှု (သို့မဟုတ်) ပြင်ဆင်မှုများတွင် ပစ္စည်းလက်လွှတ်ခံရသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)အရ ပြန်လည်ပေးအပ်ခွင့်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားမှု

၁၉၉၆
မောင်ကျော်စန်းဝင်း
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၄။ 14. Cr. L.J 172 (Cal)
၅။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၅၃

၁၉၉၆

ဆောင်ကျော်စန်းဝင်း

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

ဗြိတိသိတ်တော်

ပါ - ၂

ရှိသကဲ့သို့ တစ်ဖက်တွင်လည်း ကောဒါနတ် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ် လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂^(၁) အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)၌ ကန့်သတ်ထားသည့် တစ်လသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)ပါ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးသည့် အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှု ရုံးများနှင့်ပါ စပ်ဆိုင်အကြီးဝင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားမှု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကောဒါနတ် စီရင်ထုံးပါ လမ်းညွှန်ချက်ကို စိစစ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မူလအမှုစစ်ရုံးများ၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တင်သွင်းလာသော အယူခံမှု ပြင်ဆင်မှုကို စစ်ဆေးစီရင်သည့် ရုံးအနေဖြင့် လက်တွေ့တွင် တစ်လအတွင်း အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ လက်တွေ့ အမှန်တကယ် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်နေမှုများကို စိစစ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် လည်း။ အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှုများမှာ သာမန်အားဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အယူခံ ပြင်ဆင်ရုံးသို့ တစ်လအတွင်း တင်သွင်းနိုင်မည့် အနေအထားကို အလွန် ရှားပါးစွာ တွေ့ရပေသည်။

သို့အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)အရ အပ်နှင်း ခြင်းခံရသည့် အယူခံ၊ ပြင်ဆင်ရုံး၏ စီရင်ချက် ပိုင်ခွင့်မှာ မူလတရားရုံးက တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ အခွင့်အရေးကို မူလတရားလိုအား မပေးခဲ့သည့် အမှုမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘဲ အယူခံ၊ ပြင်ဆင်ရုံး ကိုယ်တိုင်က မူလမူ တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် အမှုမျိုးတွင်သာလျှင် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ သတ်မှတ်ကန့်သတ်ထားသော တစ်လသည် အကြီးဝင်စပ်ဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။ နမ်ဒီယို (Namdeo) အမှု^(၆)နှင့် ဟာရီ (Hari) နှင့် ပက်ဆိုရီ (Pasori)^(၇) အမှုကို ကြည့်ပါ။

ရှိကြည့်လျှင် မူလချမ်းမြသာစည် မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၄-၂-၉၄ နေ့တွင် မောင်ကျော်စန်းဝင်း နှင့် ဇနီးမမော်မော်ဦးတို့အား ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ပြီး ၂၄-၁၁-၉၄

၆။ 39 Cr. L.J 342 (343).

၇။ 52 Cr. L.J 13 (Or).

နေ့တွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဒေါ်သောင်းသောင်းသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သဖြင့် (၉)လကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် ဒေါ်သောင်းသောင်းက ဥပစာအား ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် ၁၄-၃-၉၄ နေ့တွင် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)ပါ စည်းကမ်းသတ် တစ်လထက် ကျော်လွန်နေကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့အတွက် အထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၃၆/၉၄ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁) အရချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်)နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)တို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

မောင်ကျော်စန်းဝင်း

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်ထွတ်နိုင် ရွှေတွင်

ဒေါ်ကြင်မြိုင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆
ဖေဖော်ဝါရီလ
၂ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁က) အရ ဆိုဆုံးမသွန်သင် သည့် အမိန့်ချမှတ်လိုလျှင် တရားခံ၏ အသက်အရွယ် နနယ် ငယ်မှုနှင့် တရားခံ၏ နောက်ကြောင်းနှင့် ပြစ်မှုသေးငယ်မှုကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရခြင်း။

ဆိုးဖြတ်ချက်။ ။ ထင်း၊ပဲတင်စင်နှင့် ပျဉ်အစရှိသည်တို့မှာ ဒေါ်ရှုဝီ ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မပေါ်ပေါက်၍ ဒေါ်ရှုဝီအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁က)နှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲ စာပိုဒ် ၆၉၉ တို့အရ တရားခံကို ဆိုဆုံးမ သွန်သင်၍ လွှတ်လိုလျှင် ထိုတရားခံသည် အသက် ငယ်ရွယ်ကြောင်း (သို့မဟုတ်) စိတ်သဘော မပြည့်သေးကြောင်း၊ တရားခံ ၏နောက်ကြောင်းနှင့် ပြစ်မှုသေးငယ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ရန် လိုအပ်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ရှုဝီမှာ အသက်(၇၀)အရွယ်ရှိသူဖြစ်ပြီး စိတ်သဘော မပြည့်သူဖြစ်ကြောင်းလည်း မပေါ်လွင်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ သည် သေးငယ်သော ပြစ်မှုဖြစ်သည်ဟုလည်း မပေါ်လွင်သောကြောင့် ၎င်းအား ဆိုဆုံးမလွှတ်ရန် မသင့်ချေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၂၃(ခ)

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၃၇၈ တွင် ချမှတ်သော (၂၆-၁၂-၉၄) ရက်စွဲပါ ပြည်မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကိုနီ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးမျိုးချစ်၊
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးလှဘူး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၆
ဒေါ်ကြင်မြိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ပြည်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၇၈/၉၄တွင် တရားခံ ဒေါ်ရှုဝိအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁က)အရ ဆိုဆုံးမလွှတ်ကြောင်း ချမှတ်သော အမိန့်ကို ဒေါ်ကြင်မြိုင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ပြည်မြို့ အမှတ် ၇၇၂ ကမ်းနားလမ်း ဆံတော်ရပ်နေ ဒေါ်ကြင်မြိုင်က ၁၈-၃-၉၃ နေ့ နံနက်ခန့်တွင် ၎င်းအိမ်တွင် မရှိခိုက် ဒေါ်ရှုဝိက သူမလက်ရှိ ငှားရမ်းနေထိုင် အသုံးပြုလျက်ရှိသော ခြံဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက်၍ ပဲလှော်ဖို ပြုလုပ်ထားသော အဆောက်အဦးကို အိမ်သားများ နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများ တားမြစ်သည့်ကြားမှ အတင်းဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး၍ သွပ်နှင့် သစ်များ ယူဆောင်သွားသည့်အတွက် လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှု နှောင့် နှေးကြန့်ကြာ၍ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ပြည်မြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်၏ ရှေ့နေက ဒေါ်ရှုဝိသည် လျှောက် ထားသူ လက်ရှိထား ငှားရမ်းအသုံးပြုနေသော အဆောက်အဦးကို လူကြီး များ တားမြစ်သည့်ကြားမှပင် အဓမ္မဖျက်ချကာ ရယူသွားကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေ၍ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုက် သင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်သင့်ပါလျက် ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဖျက်ချခံရသည့် အဆောက်အဦးအတွင်း လျှောက်ထားသူ၏ ပစ္စည်းများ အများအပြား ရှိနေကြောင်း ထင်ရှား၍ ဥပဒေသည် လျှောက်ထားသူ လက်ရှိထား အသုံးပြုနေသော ပစ္စည်းဖြစ် သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ လက်ရှိဖြစ်ကြောင်း မပေါ် လွင်ဟု သုံးသပ်၍ ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့စဉ်းစားခဲ့ခြင်းသည် အဖြစ်မှန်နှင့် ကွဲလွဲဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ ကို ကျူးလွန်

၁၉၉၆
ဒေါ်ကြင်မြိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ကြောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်ဟု မူလရုံးက ဆုံးဖြတ်ပါလျက် ဆိုဆုံးမ လွှတ်ခြင်းသည် သက်ညှာလွန်းရာ ရောက်ကြောင်း အဓိက တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ရှုဝိ၏ရှေ့နေက ပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထား သူ၏ရှေ့နေ လာတင်သောနေ့တွင် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရန် သတ်မှတ်ထား သည့်ရက်ပေါင်း (၆၀)သာမက (၁၀)ရက် နောက်ကျ၍ တင်သွင်းခြင်း ကြောင့် စည်းကမ်းသတ်ကာလ ကျော်လွန်မှုကို လက်မခံသင့်ကြောင်း၊ သက်သေခံချက်များအရ အချင်းဖြစ်ဂိုဒေါင်မှာ ဒေါ်ရှုဝိပိုင် ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ရှုဝိ က မိမိ၏ယောင်းမတော်သူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်အာ ငှားရမ်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရှုဝိ ကိုယ်တိုင်အဝင်အထွက်ရှိပြီး အခါအားလျော်စွာ အသုံးပြုသည်ဟု လည်း ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရှုဝိအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ အပြစ်မရှိကြောင်း သုံးသပ်ထား၍ ယင်းပြစ်မှုနှင့် သက်ဆိုင်သမျှ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ မှုကို နိုင်ငံတော်ကသာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ အယူခံခွင့် ရှိကြောင်း တရားသေလွှတ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရဆိုဆုံးမလွှတ်သည့် အမိန့်နှစ်ရပ်အတွက် ပူးပေါင်း၍ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းမှာ လွဲမှားကြောင်း ဒေါ်ရှုဝိသည် အသက် ၇၀ ခန့်ရှိသော အဖွားအိုတစ်ဦးဖြစ်၍ ၎င်းအား ဆိုဆုံးမလွှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဒေါ်ရှုဝိလက်မှတ် ထိုးထားသည့် သက်သေခံ(ခ)စာနှင့် သက်သေခံ ဓါတ်ပုံများအရ ဒေါ်ရှုဝိ သည် ဒေါ်ကြင်မြိုင်၏ ပဲလော်ဖိုထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ ဖျက်ဆီးသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ မိမိပိုင် အဆောက်အဦးကို ဖျက်သိမ်းသည်ဟု ဒေါ်ရှုဝိက ထုချေထွက်ဆိုသော်လည်း ဒေါ်ကြင်မြိုင်ပိုင် ထင်းနှင့်ပဲတင်စင်များကို အကာအရံမဲ့နေရာသို့ ပစ်ထားသဖြင့် မိုးထဲလေထဲတွင် ဆုံးရှုံးမှုကို ဖြစ်ပေါ် စေခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရှုဝိအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိသည်မှာ မှန်ကန်သော်လည်း ပြစ်ဒဏ်မှာမူ နည်း နေကြောင်း အဓိက တင်ပြသည်။

ဒေါ်ကြင်မြိုင် (လိုပြ-၁)၏ ထွက်ဆိုချက်အရ အချင်းဖြစ် စက်ရုံ၊ ဂိုဒေါင်၊ အဆောက်အဦး၊ နေအိမ်များကို ဒေါ်ရှုဝိတို့ ပိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရှုဝိ ထံ ငှားရမ်းခပေး၍ နေထိုင်ကာ ပဲခွဲစက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း၊

၁၉၉၆
ဒေါ်ကြင်မြိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၈-၃-၉၃ နေ့နံနက်က ဈေးသွားနေစဉ် ဒေါ်ရှုဝီ ဝင်ရောက်လာပြီး ပဲလှော်ဖို လုပ်ထားသည့် အဆောက်အဦးကို ဖျက်ပြီး သွပ်များကို ခွာပစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးကြင်ဆိုင် (လိုပြ-၂)က အချင်းဖြစ်ပုံကို ထောက်ခံထွက်ဆိုကာ ဒေါ်ရှုဝီအား (သက်သေခံ-ခ)ဖြင့် ဝန်ခံလက်မှတ် ရေးထိုးစေခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ ပဲခွဲစက်၊ ဂိုဒေါင်၊ နေအိမ်များကို ဒေါ်ကြင်မြိုင်က ဒေါ်ရှုဝီထံမှ ငှားရမ်း၍ လက်ရှိအသုံးပြုနေကြောင်းလည်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ သမီးယောင်းမ ဖြစ်ကြသည့်တိုင် အောင် အချင်းဖြစ် အဆောက်အဦးမှာ ဒေါ်ကြင်မြိုင်၏ လက်ဝယ်တွင် တည်ရှိနေသည်ကိုမူကား မငြင်းကွယ်နိုင်ပေ။

ဒေါ်ရှုဝီက အချင်းဖြစ် စက်ရုံ၊ ဂိုဒေါင်တို့မှာ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ၎င်းတို့အစုစပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအဆောက်အဦးများအနက် ပဲလှော်ဖိုမှာ ဒေါ်ကြင်မြိုင်ကို ငှားမထားကြောင်း၊ ၎င်းပဲလှော်ဖိုတွင် ဒေါ်ကြင်မြိုင်ပိုင် ပစ္စည်းဘာမျှ မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်မြိုင် မငှားသော ဂိုဒေါင်တစ်ခြမ်း (၄ ခန်း)ကို ပိုင်းကာ၍ ပြည်မြို့သို့ ၎င်းလာသည့်အခါ တည်းခိုရန် သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ကို အခမဲ့ထားကြောင်း၊ မြေပုံကြမ်းပါအတိုင်း ဂိုဒေါင်ကို ပိုင်းကာရန် သက်သေခံ(ဃ)စာချုပ် ချုပ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်ကြင်မြိုင်က အကာမခံကြောင်း၊ ဦးအေးဇော် (ခံပြ-၂)၊ ဦးသောင်းကြွယ် (ခံပြ-၃)တို့ကို တင်ပြထွက်ဆိုရာ ၎င်းတို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် (ရဝတ)ရှေ့၌ ဒေါ်ရှုဝီက သက်သေခံ(ခ)ဖြင့် ခံဝန်ချုပ်ဆိုတားရသည်ကို မူယင်းထုချေချက်များက ဖုံးလွှမ်းမသွားနိုင်ချေ။

ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ဒေါ်ရှုဝီတို့မှာ သမီးယောင်းမတော်ကြသည်။ ဒေါ်ကြင်မြိုင်နှင့် ဒေါ်ရှုဝီတို့သည် သက်သေခံ(ဃ) စာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် ပဲလှော်ဖိုနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် ဂိုဒေါင်တစ်ခြမ်းကို ပိုင်းကာရန် သဘောတူခဲ့ကြသော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ ဒေါ်ကြင်မြိုင်က အကာမခံ၍သာ ပဲလှော်ဖိုကိုပါ ဒေါ်ရှုဝီက ဖျက်ဆီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထင်း၊ ပဲတင်စင်နှင့် ပျဉ်အစရှိသည်တို့မှာ ဒေါ်ရှုဝီပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မပေါ်ပေါက်၍ ဒေါ်ရှုဝီအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁က)နှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၆၉၉ တို့အရ တရားခံကို ဆိုဆုံးမသွန်သင်၍ လွှတ်လို

၁၉၉၆
ဒေါ်ကြွယ်မြိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

လျှင် ထိုတရားခံသည် အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်ကြောင်း (သို့မဟုတ်) စိတ်သဘော မပြည့်သေးကြောင်း၊ တရားခံ၏ နောက်ကြောင်းနှင့် ပြစ်မှု သေးငယ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ရန် လိုအပ်သည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်ရှုမီမှာ အသက် ၇၀ အရွယ်ရှိသူ ဖြစ်ပြီး စိတ်သဘော မပြည့်သူ ဖြစ်ကြောင်းလည်း မပေါ်လွင်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ သည် သေးငယ်သော ပြစ်မှုဖြစ်သည်ဟုလည်း မပေါ်လွင်သောကြောင့် ၎င်းအား ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်ရန် မသင့်ချေ။

ထို့ကြောင့် ပြည်မြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်ရှုမီအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁က)အရ ဆုံးမသွန်သင်၍ လွှတ်ခဲ့သည့်အမိန့် ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀၀/- ပေးဆောင်စေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေမဆောင်က ထောင်ဒဏ်(၆)လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်ထွတ်နိုင်ရွှေတွင်

ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်

+ ၁၉၉၆
ဩဂုတ်လ
၅ ရက်

- ၁။ နိုင်ငံတော် ၂။ ကိုသက်အောင်စိုး*
- ၁။ နိုင်ငံတော် ၂။ ကိုကျော်မြင့်စိုး ၃။ ကိုတင်လှိုင်
- ၁။ နိုင်ငံတော် ၂။ ကိုခင်ရွှေ

ဓမ္မတာနှင့်အညီမဟုတ်သော လူသေဆုံးမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ ပြစ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ရန် မြင်သာသော အချက်များ မရှိဘဲ တင်ကျွေးရန်လွယ်ချက်ဖြင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရှိရလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀(၁)(ခ)အရ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံ(ဏ) ပုံပြမှတ်တမ်းအရ မသူဇာခိုင်၏ အရပ်မှာ ၄' ၁၀" ရှိပြီး ထုပ်တန်းနှင့် သံမံတလင်းမှာ ၇' ၆" ကွာသည်။ ထုတ်တန်းထုမှာ ၆" ရှိ၍ ထုပ်တန်းအပေါ်ပိုင်းနှင့် သံမံတလင်းမှာ ၈' ကွာသည်။ ကုလားထိုင်အမြင့်မှာ ၁' ၆"သာရှိသည်။ ယင်းအကွာအဝေး တိုင်းတာချက် များအရ ကုလားထိုင်အမြင့် ၁' ၆" နှင့် မသူဇာခိုင်၏အရပ် ၄' ၁၀" ပေါင်းလျှင် ၆' ၄" သာရှိမည်။ ထုပ်တန်းပေါ်သို့ လက်လှမ်းမှီရန် ၁' ၈" ကျန်သေးသည်။ မသူဇာခိုင်မှာ ကိုယ်ဝန် (၆)လရှိသူ ဖြစ်သဖြင့်

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀(ခ)၊ ၁၁(ခ)၊ ၂၀(ခ)
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ အမှတ် ၉ တွင်ချမှတ်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး ၂၃
၂၉-၁၂-၉၅ ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊(ရမည်းသင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်
၁။ နိုင်ငံတော်
၂။ ကိုသက်အောင်စိုး
၁။ နိုင်ငံတော်
၂။ ကိုကျော်မြင့်စိုး
၃။ ကိုတင်လှိုင်
၁။ နိုင်ငံတော်
၂။ ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ရပ်၍ ထုပ်တန်းကြိုးဖြင့် (၃)ပတ်ချည်ရန် အခြေအနေ ရှိမရှိ စိစစ်သုံးသပ်ရန်လည်း ရှိနေပေသည်။ အဆိုပါ မြင်ကွင်းပုံပြမှတ်တမ်း၊ ဆေးစစ်ချက်မှတ်တမ်း၊ ဓါတုဗေဒ စစ်ဆေးချက်နှင့် သက်သေခံ ထွက်ဆို ချက်များကို ဆက်စပ်သုံးသပ်ပါက မူလရုံးက သက်အောင်စိုး တစ်ဦးတည်း အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် ကျော်မြင့်စိုးနှင့် တင်လှိုင်တို့အပေါ် ဖွင့်ထားသည့် အထွေထွေအမှုအမှတ် (၉/၉၅) တရားခံ ပြေးမှုကို ပိတ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်သော သက်သေ ခံချက်များ အရ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀(ခ)နှင့် ၁၁(ခ)တို့ကို ခွင့်ပြုပြီး ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀(ခ)ကို ပလပ်သည်။ သက်အောင်စိုးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)ဖြင့် စွဲချက်တင်ရန်နှင့် ကျော်မြင့်စိုးနှင့် တင်လှိုင်တို့အပေါ် တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၅၁၃ တို့နှင့်အညီ စစ်ဆေးကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇ နှင့် ၈၈ တို့နှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ရမည်းသင်းခရိုင်) အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်	<u>ဒေါ်တင်မမ၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ</u> <u>ဒေါ်တင်မမ၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ</u> ဦးကြီးစိန်၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်	၁။ ဦးသန်းကျော်၊လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး ၂။ ဦးကြီးစိန်၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ၁။ ဦးသန်းကျော်၊ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး ၂။ ဒေါ်တင်မမ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ရမည်းသင်းခရိုင်)၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၃/၉၅ တွင် တရားခံ သက်အောင်စိုးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ

၃၀၂(၂)အရ စွဲချက်တင်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သဖြင့် သက်အောင်စိုးက စွဲချက်မတင်မီ လွတ်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀(ခ)/၉၆ ကို တင်သွင်းသည်။ ဒေါ်ခင်ရွှေက သက်အောင်စိုးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)အရ စွဲချက်တင်စေသည့် အမိန့်ချမှတ်ရန် တရားရုံး ချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀(ခ)/၉၆ ကို တင်သွင်းသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၃/၉၅ နှင့် ဆက်စပ်နေသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၉/၉၅ တွင် တရားခံပြေး ကျော်မြင့်စိုးနှင့် မောင်တင်လှိုင်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူဆောင်ရွက်မှုတွင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသူ ကျော်မြင့်စိုးနှင့် မောင်တင်လှိုင်တို့အား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇/၈၈ အရ ဆောင်ရွက်ရန် မလိုသဖြင့် အမှုပိတ်ရန် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်အား ပယ်ဖျက်ပေးကာ တရားခံများအ ပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇/၈၈ အရ ဆက်လက်အရေးယူ ဆောင်ရွက်စေရန် ဒေါ်ခင်ရွှေက တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၁(ခ)/၉၆ ကို တင်သွင်းသည်။

ရမည်းသင်းမြို့ ကျော်စင်ရပ်နေ ဒေါ်ခင်ရွှေက ဝါတိုးဈေးကုန်းရပ်နေ သမီးမသူဇာခိုင်မှာ ယောက္ခမဦးသောင်း၊ ဒေါ်အုန်းတို့နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း အတူနေထိုင်ကြောင်း၊ သမီးမသူဇာခိုင်မှာ (၁၄-၂-၉၅)နေ့ ညနေ(၆)နာရီ ခန့်တွင် သူမ၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ ည(၁၀)နာရီခန့်တွင် သား မက်ဖြစ်သူ မောင်သက်အောင်စိုး လာရောက်ခေါ်သွားကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မောင်သက်အောင်စိုးမှာ အရက်သောက်ထားကြောင်း၊ သမီးသူဇာခိုင် ပြန် သွားသည့် (၁၄-၂-၉၅)နေ့ညက ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အုန်းတို့၏သား ကျော်ငွေစိုး မင်္ဂလာဆောင်တွင် ငွေ ၁၀၀၀၀/- လက်ဖွဲ့မည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်သက်အောင်စိုးနှင့် မသူဇာခိုင်တို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြ သည်ဟု ကြားသိရကြောင်း၊ မသူဇာခိုင် သေဆုံးသည်ကို (၁၅-၂-၉၅)နေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့်က လာရောက်ပြောကြားရာတွင် ကျော်မြင့်စိုးက မသူဇာခိုင် သေဆုံးသည်ဟုသာပြောကြောင်း၊ မောင်တင်လှိုင်က အိပ်ယာ ထဲတွင် သေဆုံးသည်ဟု လာရောက်ပြောပြ သိရကြောင်း၊ မသူဇာခိုင်မှာ အိမ်မှ ပြန်သွားစဉ်က ကျန်းမားရေး ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သက်အောင်စိုး၊ မောင်ကျော်မြင့်စိုး၊ မောင်တင်လှိုင်တို့အား သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းအရေးယူရန် မသူဇာခိုင်၏မိခင် ဒေါ်ခင်ရွှေက တိုင်တန်း

၁၉၉၆

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကိုသက်အောင်စိုး နှင့်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုသက်အောင်စိုး

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး

၃။ကိုတင်လှိုင်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

၁၉၉၆

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကိုသက်အောင်စိုး

နှင့်

၁။ နိုင်ငံတော်

၂။ ကိုသက်အောင်စိုး

၁။ နိုင်ငံတော်

၂။ ကိုကျော်မြင့်စိုး

၃။ ကိုတင်လှိုင်

၁။ နိုင်ငံတော်

၂။ ဒေါ်ခင်ရွှေ

ခဲ့ရာမှ အမှုပေါ်ပေါက်သည်။

ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀(ခ)/၉၆ တွင် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်ရွှေ၏ ရှေ့နေက အဓိကအကြောင်းပြချက်များအဖြစ် သေသူမသူဇာခိုင်မှာ ကိုယ်ဝန် (၆)လရှိနေပြီး တရားခံများက မသူဇာခိုင်အား အဆိပ်များ ကြိုတင်ရှာကြံကာ တိုက်ကျွေး၍ သတ်ခဲ့ခြင်း၊ သတ်ပြီးနောက် ၎င်းကိုယ်တိုင် ကြိုးဆွဲချသေးဆုံးလေဟန် ပြုလုပ်ထားခြင်း၊ ချက်ခြင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ခြင်းစသည့် အချက်များ ပေါ်ပေါက်နေ၍ ကြိုတင်ကြံစည်ကာ ရက်ရက်စက်စက် သွေးအေးစွာဖြင့် သတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)အရ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁(ခ)/၉၆ တွင် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်ရွှေ၏ ရှေ့နေက အဓိကအကြောင်းပြချက်များအဖြစ် တရားခံပြေးများသည် တရားခံ သက်အောင်စိုးနှင့်အတူ ရှိနေခြင်း၊ လူသတ်မှုကို ဖုံးကွယ်၍ ကြိုးဆွဲချသေဆုံးလေဟန် ပြုလုပ်ထားမှုတွင် တရားခံနှင့်အတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကာ ရဲစခန်းသို့ မမှန်မကန်သတင်း ပို့ပေးခဲ့ခြင်း၊ ဆေးရုံတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခြင်းများ ပြုသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၃/၉၅မှ တရားခံ သက်အောင်စိုးကို စွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း ယင်းအဆင့်တွင် တရားခံပြေးမှုကို ပိတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇/၈၈ အရ ဆက်လက် အရေးယူပေးရန် တင်ပြသည်။

ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀(ခ)/၉၆ တွင် လျှောက်ထားသူ သက်အောင်စိုး၏ ရှေ့နေက အဓိကအကြောင်းပြချက်များအဖြစ် သေဆုံးသူ မသူဇာခိုင်သည် ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးကြောင်း အမှုစစ် ရဲအရာရှိနှင့် (ရဝတ)အဖွဲ့ဝင် ဦးရဲထွဋ်တို့က ထွက်ဆိုထားသည့်အပြင် မသူဇာခိုင်၏ အလောင်းကို ရမည်းသင်း ဆေးရုံမှ မောင်ထွန်းနှင့် ဆရာဝန်တို့က ခွဲစိပ်စစ်ဆေးပြီး ကြိုးဆွဲချသည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရှိရ၍ အလောင်းအား သင်္ဂြိုဟ်ရန် ခင်ပွန်း သက်အောင်စိုးအား ပြန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာဝန်သည် သေဆုံးသူအား (၁၅-၂-၉၅)နေ့တွင် ရင်ခွဲစစ်ဆေးခဲ့သည့် တွေ့ရှိချက် မှတ်တမ်းကို

ထိုနေ့မှာပင် ရဲစခန်းသို့ ပေးပို့ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ (၂၁-၂-၉၅)နေ့တွင် အလောင်းကို မြှုပ်ထားသော ပူအား ဖောက်ပြီး လည်ပင်းကိုခွဲစိပ်၍ အရိုး အချို့ကို ထုတ်ယူပြီး မန္တလေးမြို့ မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီးထံသို့ (၂၂-၂-၉၅) နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ အသည်း၊ ကျောက်ကပ်နှင့် နှလုံး၊ အစာအိမ် စသော ကလိစာများ မြှုပ်သောအိုးကို ပြန်ဖော်ပြီး အဆိုပါ ကလိစာများကို ရန်ကုန်မြို့ ဓါတုဗေဒဝန်ရုံးသို့ (၂၂-၂-၉၅)နေ့တွင် လည်းကောင်း ပေးပို့ ခဲ့ခြင်း၊ အလောင်းကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးခဲ့သော ပထမဆုံးစာကို ရင်ခွဲစစ်ဆေး ပြီး တစ်လနီးပါးကြာမှ (၁၁-၃-၉၅)နေ့တွင် အမှုစစ် ရဲအရာရှိထံ ပေးပို့ ခဲ့ရာ ၎င်းဆေးစာကို ဆေးရုံ၏ ရာဇဝတ်မှု မှတ်ပုံတင်ဆေးစာအုပ်တွင် မှတ်ပုံတင် မပြုလုပ်ဘဲ ပေးပို့ခြင်း၊ ဒုတိယဆေးစာကို ရန်ကုန်မြို့ ဓါတုဗေဒ ဝန်ရုံးမှ တွေ့ရှိချက် ပြန်ကြားစာလာမှ ဆရာဝန်က အဆိပ်ကြောင့် သေပြီးမှ ကြိုးဆွဲချသည့် လက္ခဏာများ အလောင်းတွင် ပေါ်ပေါက်အောင် ရေးသား၍ (၂၈-၄-၉၅) နေ့စွဲဖြင့် ရမည်းသင်းဆေးရုံကြီးမှ ရာဇဝတ်မှု မှတ်ပုံတင် စာအုပ်တွင် မှတ်ပုံတင်ပြီး ရဲစခန်းသို့ ပေးခဲ့ခြင်း၊ ယင်းပထမဆေးစာ၊ ဒုတိယဆေးစာများကို တရားရုံးတွင် သက်သေခံ(၄)ဟု တင်သွင်းထားခြင်း တို့သည် ဆရာဝန်၏ မရိုးမသား ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ချက်များ ရှိသည်ဟု ယူဆရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် တရားလိုပြ သက်သေများက သေဆုံး သူသည် အဆိပ်ကို အသုံးပြု၍ သတ်ပါသည်ဟု သက်သေခံ အထောက် အထားများ မရှိဘဲ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ထောက်ခံ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ သက်သေခံချက်များ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ တရားခံအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်း မှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြ၍ စွဲချက်တင်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ပေးရန် တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက သေသူနှင့် တရားခံ သည် လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်ခန့်က ချစ်ခင်စုံမက်၍ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြောင်း၊ သမီးတစ်ယောက်အပြင် ကိုယ်ဝန်(၆)လ ရှိနေကြောင်း၊ ၁၄-၂-၉၅ နေ့ည တွင် သေသူမသူဇာခိုင်သည် မိခင်ဒေါ်ခင်ရွှေအိမ်သို့ ရောက်နေကြောင်း၊ ည(၁၀)နာရီခန့်တွင် တရားခံ သက်အောင်စိုး အရက်မူး ရောက်လာပြီး၊ မသူဇာခိုင်ကို ပြန်ခေါ်သွားကြောင်း၊ ထိုညက မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ငွေ ကိစ္စ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ထိုညက မောင်တင်လှိုင်၏ အိမ်လာ

၁၉၉၆

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကိုသက်အောင်စိုး နှင့်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုသက်အောင်စိုး

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး

၃။ကိုတင်လှိုင်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုသက်အောင်စိုး
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး
၃။ကိုတင်လှိုင်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

ထဲတွင် ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးသည့် ပုံသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထားကြောင်း၊ ချက်ခြင်း သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ခြင်း၊ အလောင်းကို ဆေးရုံမှ ပြန်ယူရာတွင် သေသူ၏အစစ်မ သန်းသန်းအေးနှင့် သက်အောင်စိုးတို့ စကားများကြကြောင်း၊ သန်းသန်း အေးက ၎င်း၏ညီမအလောင်းကို မရလျှင် တရားစွဲမည် ပြောသည့်အခါ သက်အောင်စိုးက ၎င်းရှေ့ ဒူးထောက်၍ “ငါမှားပါတယ်” ဟု တောင်းပန် ကြောင်း၊ မသန်းသန်းအေးက ၁၅-၂-၉၅ နေ့ နံနက်(၀၂:၀၀)နာရီခန့်တွင် မသူဇာခိုင်ကို သက်အောင်စိုးက အိမ်အပြင်ဘက်မှ အိမ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသည် ကို ဦးယူစွပ် မြင်တွေ့ကြောင်း ပြောပြသည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ဦးယူစွပ်ကလည်း ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ဆေးစာအရလည်း သေသူ၏လည်ဇလုပ်အရိုးနုမှာ သေပြီးမှ ကျိုးသည်ဟု ပါရှိကြောင်း၊ သေပြီးမှ ဆွဲကြိုးချထားသည်ဟုလည်း ပါရှိကြောင်း၊ သေသူ၏ အလောင်းမှ ကလီစာ တို့တွင် မာလာသီယွန်အဆိပ် တွေသည်ဟု ဓါတုဗေဒပြန်ကြား ချက်တွင် ပါရှိကြောင်း၊ သေဆုံးရခြင်းမှာ ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးသည့် လက္ခဏာ မရှိဘဲ မာလာသီယွန်အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဒေါက်တာ ဦးသန့်ဇင်က ထွက်ဆိုကြောင်း၊ ထို့ပြင် တရားခံကျော်မြင့်စိုးနှင့် မောင် တင်လှိုင်တို့သည် မသူဇာခိုင် သေသည်ညက မသူဇာခိုင်၏ခင်ပွန်း သက်အောင်စိုး နှင့်အတူရှိနေခြင်း၊ သက်အောင်စိုးနှင့်အတူ ဆေးရုံးသို့ လိုက်ပါခြင်း၊ ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးသည်ဟု ရဲစခန်းသို့ ကျော်မြင့်စိုးက သတင်းပို့ခြင်း၊ ညဉ့်က သေဆုံးခဲ့ပါလျက်နှင့် နံနက် ၆:၃၀ နာရီတွင်မှသာ သေသူ၏မိခင် ဒေါ်ခင်ရွှေထံ အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းတို့ကို ထောက်ရှုလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် သက်အောင်စိုးနှင့်အတူ ပြစ်မှုကျူးလွန်မှုကို အားပေး ကူညီသည်ဟု ပေါ်ပေါက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၈၇/၈၈ တို့အရ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း၊ သို့အတွက် ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၀(ခ)၊ ၁၁(ခ)တို့ကို စဉ်းစား၍ မူလရုံးအမိန့်ကို ပြင်ဆင်သင့်ကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀(ခ)ကို ပယ်လုပ်သင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

သေသူမသူဇာခိုင်၏ မိခင်ဒေါ်ခင်ရွှေ(လိုပြ-၁)၏ တိုင်ချက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိသည်။

“ x x x ရမည်းသင်းမြို့ ဝါးတိုးဈေးကုန်းရပ်နေ သမီးဖြစ်သူ မသူဇာခိုင်မှာ ၁၄-၂-၉၅ နေ့ညနေ (၆)နာရီခန့်တွင် ကျွန်မအိမ်သို့

အလည်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ x x x သားမက်ဖြစ်သူ
မောင်သက်အောင်စိုးက ည(၁၀)နာရီခန့်တွင် လာရောက်ခေါ်ယူ
ပါသည်။ ထိုသို့လာရောက်ခေါ်ယူစဉ်က သက်အောင်စိုးမှာ
အရက်သောက် စားထားကြောင်း သိရပါသည်။ မသူဇာခိုင်
ကျွန်မ နေအိမ်မှ ပြန်သွားစဉ်အချိန်က ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်စွာ
ဖြင့် ပြန်သွားပါသည်။ မသူဇာခိုင် ဝါတိုးဈေးကုန်းရပ်ရှိ
ယောက္ခမတော်သူ ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အုန်းတို့နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း
အတူနေထိုင်ကြပါသည်။ မသူဇာခိုင် ကျွန်မနေအိမ်မှ ပြန်သွားသည့်
၁၄-၂-၉၅ နေ့ညက ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အုန်း တို့၏သားမောင်
ကျော်ငွေစိုး မင်္ဂလာဆောင်တွင် ငွေ ၁၀၀၀၀/- လက်ဖွဲ့မည့်
ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သက်အောင်စိုးနှင့် စကားများရန်ဖြစ်ကြောင်း
သိရှိရပါသည်။ မသူဇာခိုင်နှင့် မောင်သက်အောင်စိုးတို့ အချင်း
များကြပြီးနောက် မောင်သက်အောင်စိုးက မသူဇာခိုင်အား
သေစေရန် အကြံဖြင့် လုပ်ကြံကြောင်း ယူဆပါသည်။ ထိုသို့
မသူဇာခိုင် သေဆုံးချိန် တွင် ၎င်းအိမ်၌ ယောက္ခမတော်သူ
ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အုန်းနှင့် သားများ ဖြစ်ကြသော မောင်ကျော်မြင့်စိုး၊
မောင်တင်လှိုင်နှင့် မောင်ခင်လှိုင်တို့အပြင် ထမင်းချက်အဖြစ်
ခေါ်ယူထားသော ဒေါ်ပု ဆိုသူလည်း ၎င်းအိမ်၌ ရှိနေပါသည်။
အချင်းဖြစ်သည့်နေ့က မောင်ကျော်မြင့်စိုးမှာ မိတ္တီလာမှ
ရမည်းသင်းသို့ ရောက်ရှိနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ မသူဇာခိုင်
သေဆုံးရသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်ကျော်မြင့်စိုးက
မသူဇာခိုင် သေဆုံးကြောင်းသာ ပြောပြီး၊ ၎င်းနောက် မောင်တင်
လှိုင်က အိပ်ယာထဲတွင် သေဆုံးကြောင်း လာပြောပါသည်။
မသူဇာခိုင် သေဆုံး ကြောင်းကို ၁၅-၂-၉၅ နေ့ နံနက်(၇)နာရီ
ခန့်မှသာ လာရောက်အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ x x x
သို့ပါ၍ ရမည်းသင်းမြို့ ဝါးတိုးဈေးကုန်းရပ် နေ
မောင်သက်အောင်စိုး၊ မောင်ကျော်မြင့်စိုး၊ မောင်တင်လှိုင်တို့အား
မသူဇာခိုင် သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းအရေးယူ ဆောင်ရွက်
ပေးပါရန် တိုင်တန်းအပ်ပါသည်။”

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုသက်အောင်စိုး
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး
၃။ကိုတင်လှိုင်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုသက်အောင်စိုး
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး
၃။ကိုတင်လှိုင်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

ဒေါ်ခင်ရွှေက တရားရုံးရှေ့ ထွက်ဆိုရာ၌ တိုင်ချက်ပါအချက်များ အပြင် မသူဇာခိုင်သည် သက်အောင်စိုးနှင့် စီးပွားအတူ လုပ်ရာ၌ ပထမနှစ် တွင် ၆၀၀၀၀၀/- မြတ်ပြီး နောက်နှစ်တွင် ၁၅၀၀၀၀၀/-ခန့် မြတ်ကြောင်း ယောက္ခမ ဒေါ်အုံးကို ငွေကျပ် ၄၀၀၀၀၀/- ပေးကြောင်း၊ အခွန်များကို လည်း မသူဇာခိုင်က ဆောင်ကြောင်း၊ မသူဇာခိုင် အလောင်းကို သဂြိုဟ်ရေး ကိစ္စတွင်လည်း သက်အောင်စိုး၏မိခင် ဒေါ်အုံးက မီးသဂြိုဟ်မည်ဟု ပြောရာ ၎င်းက မသူဇာခိုင်၏ ဘခင်အုတ်ဂူတွင် ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံမည်ဟု ပြောရာမှ ဒေါ်အုန်း၏ အစီအစဉ် ပျက်သွားကြောင်း၊ ဒေါ်အုန်းက ထပ်မံ၍ အလောင်းမြေမြှုပ်မည် ပြောသည့်အခါ မြေအမြှုပ်မခံနိုင်ကြောင်းပြောမှ အုတ်ဂူသွင်းရန် သဘောတူကြကြောင်း၊ မသူဇာခိုင်အလောင်းအား ဂူသွင်း သဂြိုဟ်ပြီးနောက် မသူဇာခိုင်လည်ပင်းတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဓါတ်ပုံ (၃)ပုံကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မသူဇာခိုင်မှာ ထိုစဉ်က ကိုယ်ဝန် (၆)လရှိနေ၍ ထုပ်တန်းပေါ်တက်ပြီး ဆွဲကြိုးချရန် လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မသူဇာခိုင် သေမည်ကို ကြောက်တတ် သူဖြစ်သည်ဟု မိမိကိုယ်တိုင် သိရှိခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ သက်အောင် စိုးက မသူဇာခိုင် သေသည်ဟု ပြောပြီး၊ မောင်တင်လှိုင်က အိပ်ယာထဲတွင် သေနေသည်ဟု ပြောခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ မသင်္ကာဖြစ်၍ ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်ရကြောင်းဖြင့် ထည့်သွင်းထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဦးရဲထွဋ် (လိပ်ပြ-၂)က ၁၅-၂-၉၅ နေ့နံနက် ၁၃း၃၀ နာရီခန့်တွင် ဦးသောင်း၏သား မောင်တင်လှိုင် ရောက်လာပြီး မသူဇာခိုင် ကြိုးဆွဲချသေ နေသည်ဟု ပြော၍ သွားကြည့်ရာ အိမ်ရှေ့ခန်းတောင်ဘက် အစလောက် တွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် သေနေသော မသူဇာခိုင်၏အလောင်းကို တွေ့ရ၍ ကျော်မြင့်စိုးနှင့် ၎င်းတို့ ရဲစခန်းသို့ သွားတိုင်ကြားရာ ရဲစခန်းမှူး၊ ဒုတပ်ကြပ် ကျော်ခိုင်ထူးနှင့် ဒုရဲအုပ်အေးကျော်တို့ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြ ကြောင်း၊ အလောင်း၏ အနေအထားကို သက်သေခံ(ခ)၊ (ခ-၁)၊ (ခ-၂) တို့ဖြင့် ဓါတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်ကြောင်း ထွက်ဆိုကာ အလောင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ပစ္စည်းများ တည်ရှိပုံ အနေအထားကို အသေးစိတ် ထွက်ဆိုခဲ့ သည်။

သေသူမသူဇာခိုင်၏ အစ်မ မသန်းသန်းအေး(လိပ်ပြ-၃)က ဆေးရုံမှ အလောင်းထုတ်သည့်အခါ သက်အောင်စိုးက မြင်းလှည်းဖြင့် သယ်မည်

ပြော၍ သူမက ကားဖြင့် သယ်မည်ဟု ပြောသည်မှစ၍ အလောင်းမည်သူ သင်္ဂြိုဟ်မည် ဖြစ်သည်ကို စကားများကြကြောင်း၊ “ငါ့မိန်းမ ငါသင်္ဂြိုဟ်မည်”ဟု သက်အောင်စိုးက ပြောရာ မသန်းသန်းအေးက အလောင်းမပေးလျှင် ရဲတိုင်မယ်ဟု ပြောသဖြင့် သက်အောင်စိုးက “ငါမှားသွားပါတယ်”ဟု ပြောကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ မသူဇာခိုင်၏ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်ကြင်စိန် (လိုပြ-၅)က ယင်းအချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။

ဆရာဝန်ဦးသန့်ဇင် (လိုပြ-၁၂)၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ၁၅-၂-၉၃ နေ့ ၀၈:၀၀ နာရီတွင် မသူဇာခိုင်၏ အလောင်းကို ရင်ခွဲပေးရသူ ဆေးရုံစောင့် ဦးမောင်ထွန်း(လိုပြ-၅)က အလောင်းတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထူးခြားချက်များ မတွေ့ရကြောင်း၊ အူအတွင်းမှ မည်သည့်အနံ့မျှလည်း မရကြောင်း၊ အူ၊ အသည်း၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ ကလိစာများကို ဖြတ်ယူပြီး ရေအိုးဟောင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်ကာ ရမည်းသင်းမြို့ မြောက်ဘက်ရှိ မြန်မာသင်္ချိုင်းကုန်း မြေတစ်နေရာတွင် ထိုအိုးကို မြှုပ်နှံခဲ့ကြောင်း၊ နောက် (၃-၄)ရက်ခန့် အကြာတွင် ရဲ့ တရားသူကြီး၊ ဒေါက်တာသန့်ဇင်တို့နှင့် အတူ ထိုအိုးကို သွားရောက်တူးဖော်ကာ ဆေးရုံသို့ ပို့ပြီး အသားစများကို ယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ရမည်းသင်းပြည်သူ့ဆေးရုံစာရေး ဒေါ်အေးမင်းသန်း (လိုပြ-၆)က ၁၇-၂-၉၃ နေ့တွင် အဆိုပါ ကလိစာများမှ အသားစများကို ဖန်ပုလင်းတွင် ထည့်လျက်သေတ္တာထဲထည့် ချိတ်ပိတ်ပြီး ထုပ်ပိုးခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း ၁၇-၂-၉၅ နေ့မှာ သောကြာနေ့ဖြစ်၍ ၂၀-၂-၉၅ နေ့တွင်မှ (မဝတ)မှ စီစဉ်ပေးသည့် ကားဖြင့် မန္တလေးသို့ ပို့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ရမည်းသင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဓါတ်ခွဲခန်း ဦးကျော်ဝင်း(လိုပြ-၁၁)က မအေးမင်းသန်း (လိုပြ-၆)ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ အဆိုပါ ကလိစာထဲမှ အသားစများကို ၂၂-၂-၉၅ နေ့ ရထားဖြင့် ရန်ကုန်ခါတုပေဒဝန်ရုံးသို့ ၎င်းကိုယ်တိုင် ပေးပို့ရာ ၂၃-၂-၉၅ နေ့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း ဖြင့် ဦးကျော်ဝင်းက ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါက်တာသန့်ဇင် (လိုပြ-၁၂)က ၁၅-၂-၉၅ နေ့နံနက် ၀၈:၀၀ နာရီတွင် မသူဇာခိုင်၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးရာ “ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားမှာ ကြွက်သားများ ပုံမှန်ရှိနေပြီး ကျန်းမာသည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ သေပြီး တင်းမာတောင့်တင်းမှုကို လည်ပင်း၊ လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်တို့တွင် တွေ့ရကြောင်း၊ မျက်နှာအသားအရေမှာ ကြည့်ကောင်းပြီး ပျော့နေ

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုသက်အောင်စိုး
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး
၃။ကိုတင်လှိုင်
၁။နိုင်ငံတော်
င်ရွှေ

- ၁၉၉၆
- ဒေါ်ခင်ရွှေ
- ဒေါ်ခင်ရွှေ
- ကိုသက်အောင်စိုး
- နှင့်
- ၁။ နိုင်ငံတော်
- ၂။ ကိုသက်အောင်စိုး
- ၁။ နိုင်ငံတော်
- ၂။ ကိုကျော်မြင့်စိုး
- ၃။ ကိုတင်လှိုင်
- ၁။ နိုင်ငံတော်
- ၂။ ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကြောင်း၊ မျက်နှာရောင်ရမ်းခြင်း၊ နား၊ နှာခေါင်းထဲမှ အရည်သို့မဟုတ် သွေးထွက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သွေးအမြှပ်များ ဘယ်ဘက်ပါးစောင်တွင် တွေ့ရပြီး တံတွေးမတွေ့ရကြောင်း၊ ဦးခေါင်းမှာ ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းနေပြီး လည်ပင်းတွင် ကုတ်ရာ၊ ခြစ်ရာ၊ ဒဏ်ရာ သွေးခြေဥများ မတွေ့ရဘဲ တင်းကျပ်သော ကြိုးရာတစ်ခု တွေ့ရကြောင်း၊ ကြိုးရာမှာ လည်ပင်းအောက် မေးရိုးနှင့် ကပ်လျက်ရှိပြီး ကြိုးထုံးရာမှာ လက်ယာဘက်နား၏ နောက်ဘက်အရိုးနှင့် ကပ်နေကြောင်း၊ ကြိုးရာတွင် နှုတ်ခမ်းသာ နီညိုရောင် ရှိရာ ရောင်ရမ်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ ကြိုးရာအနက်ဆုံးနေရာမှာ ကြိုးထုံးရှိရာ နေရာအနီးတွင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြိုးရာမြောင်းထဲတွင် သွေးခြေဥခြင်း၊ ပွန်းပဲ့ ခြင်း၊ သွေးယိုစီးခြင်း လက္ခဏာများ မရှိကြောင်း၊ ရင်ခွဲစစ်ဆေးချိန်၌ ကြိုးရာမှာ လည်ပင်းပတ်ပတ်လည်တွင် အဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ရှိပြီး စောင်းမနေ ကြောင်း၊ လက်ချောင်းများ အနည်းငယ် ဆုပ်ထားပြီး စုနေကြောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်၏ ကျောနှင့်တင်ပါးတို့တွင် ပန်းရောင်သန်းနေသော သွေးထိုင် ကွက်ကလေးများ တွေ့ရကြောင်း၊ သားအိမ်ထဲတွင် (၂၂)ပါတ် အရွယ်ရှိ သန္ဓေသားကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း အူမကြီး တန်းနေကာ အူအိမ်နေရာတွင် ၆" ခန့်ရှိ နီညိုရောင် အမှုန့်ကလေးများ လှုပ်နေကြောင်း၊ အူအိမ်၏ အခြားတစ်နေရာ၌ ၄" အရွယ်ရှိ နီညိုရောင် သန်းနေသော အမှုန့်လေးများ တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုနေရာကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဓါတုဗေဒ ဝန်ရုံးသို့ ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ လည်ပင်းရင်းရှိ အသံအိုး ပြုတ်ထွက်နေကြောင်း၊ အလောင်းကို အုတ်ဂူဖောက်ထုတ်ယူပြီး လည်ပင်းဆစ်ရိုးနှင့် ဆွဲကြိုးချသည့် အခါ ကျိုးလေးကျိုးထရှိသည့် “သိုင်းရွှက်ပုန်း” နှင့် “ဟိုင်းရွှက်ပုန်း” တို့ကို မန္တလေးမူခင်း ဆရာဝန်ကြီးထံ ပို့အပ်ရာ “ဟိုင်းရွှက်ပုန်းတွင် အတောင်ပံ (၂)ခုလုံး ကျိုးလျက်သေဆုံးပြီးနောက်မှ ကျိုးနေသော လက္ခဏာရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။” လည်ဆစ်ရိုး(စိတူး)တွင် အရိုးကျိုးခြင်း မတွေ့ရသော်လည်း အဆစ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သောနေရာတွင် ဓါးဖြင့်ခွဲစိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်”ဟု ပြန်ကြားကြောင်း ထွက်ဆိုကာ မူခင်းဆရာဝန်ကြီး၏ ပြန်စာကို သက်သေခံ(ည) ဓါတုဗေဒပြန်စာကို သက်သေခံ(င)အဖြစ် တင်သွင်းသည်။

ဦးယုစွပ် (လိပြ-၁၃)က ၁၅-၂-၉၅ နေ့ နံနက် ၀၂:၁၅ နာရီခန့်တွင် အစ္စလာမ်ဥပုသ်လအတွက် ဓမ္မသီချင်းဆို နိဗ္ဗာန်ဆော်ရန်သွားရာ အချင်းဖြစ်

အိမ်၏ မြောက်ဘက်အပြင်တွင်ရှိသော အုတ်ကန်အနီး ရောက်သည့်အခါ အမျိုးသားတစ်ဦးက အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား အိမ်ထဲဆွဲသွင်းနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ ခပ်ဝဝဖြစ်သည်ကို နောက် ဘက်မှ မြင်ရကြောင်း၊ အတွင်းတွင် လူ (၃-၄)ဦးခန့် ရှိနေသည်ကို မြင်ရကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ကိုဇင်ဘို(လိုပြ-၁၄)နှင့် ဦးအောင်ခင် (လိုပြ-၁၅)တို့က မသန်းသန်း အေး (လိုပြ-၃)က မသူဇာခိုင် အလောင်းတောင်း၍ သက်အောင်စိုးက ပေးရန် ငြင်းဆိုသည့်အခါ ရဲတိုင်မည်ဟု မသန်းသန်းအေးက ပြောသဖြင့် သက်အောင်စိုးသည် မသန်းသန်းအေး ထိုင်နေရာသို့ ထိုင်ချပြီး “ငါမှားပါ တယ် ငါမှားပါတယ်”ဟု ပြောကာ ငိုကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ မူလအမှု တွဲရှိ ဒေါ်ခင်ရွှေ၏ တိုင်ချက်နှင့် ထွက်ချက်များအရ မသူဇာခိုင်ကို သက်အောင်စိုး လာခေါ်သောအချိန်မှာ ၁၄-၂-၉၅ နေ့ညဉ့်(၁၀)နာရီခန့် ဖြစ်ပြီး ထိုစဉ်က သက်အောင်စိုး အရက်မူးနေကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ၁၅-၂-၉၅ နေ့နံနက် ၀၃:၃၀ နာရီခန့်၌ မသူဇာခိုင် သေဆုံးကြောင်းကို သက်အောင်စိုး၏ အစ်ကိုကျော်မြင့်စိုးနှင့် ညီမောင်တင်လှိုင်တို့က ဒေါ်ခင် ရွှေထံ လာပြောချိန်မှာ ၁၅-၂-၉၅ နေ့နံနက် ၀၆:၃၀ နာရီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ကျော်မြင့်စိုးက သေဆုံးသည်ဟုသာ လာပြောပြီး မောင်တင်လှိုင်ကမူ အိပ်ယာထဲတွင် သေဆုံးသည်ဟု ပြောကြောင်း ပေါ် ပေါက်သဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ စကားမှာ ကွဲလွဲနေသည်။ ရမည်းသင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံစောင့် ဦးမောင်ထွန်း (လိုပြ-၅)နှင့် စာရေးဝန်ထမ်း ဒေါ်အေး မင်းသန်း (လိုပြ-၆)တို့၏ ထွက်ချက်အရ ၁၅-၂-၉၅ နေ့တွင် မသူဇာခိုင် ၏အလောင်းကို ရမည်းသင်းဆေးရုံ၌ ရင်ခွဲစစ်ဆေးခဲ့ကြောင်း၊ မသူဇာခိုင်၏ အသည်း၊ ကျောက်ကပ်၊ နှလုံး၊ ကလိစာများကို ၁၇-၂-၉၅ နေ့တွင် ဖန်ပုလင်းတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ မသူဇာခိုင်၏အလောင်းမြှုပ်ထားရာ အုတ်ဂူကို ဖောက်ပြီး အလောင်းမှ လည်ဆစ်ရိုးတစ်ခုနှင့် အသံအိုးတစ်ခု ထုတ်ယူပြီး မန္တလေးမူခင်း ဆရာဝန်ကြီးထံသို့ ၂၁-၂-၉၅ နေ့တွင် ဒေါက်တာသန့်ဇင် (လိုပြ-၁၂) ကိုယ်တိုင်သွားပို့ခဲ့ကြောင်း၊ ၂၂-၂-၉၅ နေ့ ညနေရထားဖြင့် ရမည်းသင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံခါတ်ခွဲမှု ဦးကျော်ဝင်း (လိုပြ-၁၁)က ထိုကလိစာ အသားစများကို ရန်ကုန်ခါတုဗေဒဝန်ရုံးသို့ ချိတ်ပိတ်ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ ၂၃-၂-၉၅ နေ့တွင် ခါတုဗေဒဝန်ရုံးက လက်ခံခဲ့

၁၉၉၆

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကိုသက်အောင်စိုး

နှင့်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုသက်အောင်စိုး

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး

၃။ကိုတင်လှိုင်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ဒေါ်ခင်ရွှေ
ကိုသက်အောင်စိုး
နှင့်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုသက်အောင်စိုး
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး
၃။ကိုတင်လွင်
၁။နိုင်ငံတော်
၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ပြန်လှန်စစ်မေးရာတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးက ပထမ နှင့်ဒုတိယဆေးစာဟူ၍ မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ ၁၅-၂-၉၅ ရက်စွဲ ဖြင့် ဒေါက်တာသန့်ဇင်၏ ဆေးစာ သက်သေခံ(၄)နှင့် ဒေါက်တာစောရေ မွန်ဒီးက (၉-၃-၉၅) ရက်စွဲဖြင့် လက်မှတ်ထိုးထားသည့် ဆေးစာ (သက်သေခံ-၁) တို့အပြင် ဒေါက်တာသန့်ဇင် (လိုပြ-၁၂)၏ ထွက်ဆို ချက်များအရလည်းကောင်း၊ မန္တလေးမူခင်း ဆရာဝန်ကြီးရုံးမှ ၂၈-၂- ၉၅ နေ့စွဲပါ စစ်ဆေးပြန် ကြားချက်(သက်သေခံ-၂)အရ လည်းကောင်း မသူဇာခိုင်သည် သေဆုံးပြီး မှ ဆွဲကြိုးချသေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်အောင် တစ်စုံတစ်ဦးက ဖန်တီးယူခဲ့ သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်ပေသည်။ ၃၁-၃- ၉၅ နေ့စွဲပါ ဓါတုဗေဒပြန်ကြားစာ(သက်သေခံ-၄)အရ မသူဇာခိုင်၏ အသည်းနှင့်ကလိစာတို့တွင် မာလာသီယွန် ပိုးသတ်ဆေး အဆိပ်တွေ့ရှိ ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ ယင်းအချက်များကို ဆက်စပ်ကြည့် ပါက မသူဇာခိုင်သည် အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည် သာ ဖြစ်သည်။ သက်သေခံ(၄)တွင် ဒေါက်တာသန့်ဇင်(လိုပြ-၁၂)က “Malathion poisoning with post mortem hanging” ဟူ၍ မှတ်ချက်ပြုထားသောကြောင့် ဓမ္မတာအတိုင်း မဟုတ် ရုတ်တရက် သေဆုံး သော အလောင်းအကြောင်း ပထမအစီရင်ခံစာ နှင့် လူသေနောက်ဆုံး အစီရင်ခံချက်အရ မသူဇာခိုင်သည် ဆွဲကြိုးချပြီး မိမိကိုယ်ကို အဆုံး စီရင်ခဲ့ကြောင်း သက်သေခံချက် ပေါ်လွင်သည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။

အချင်းဖြစ်သည့် ၁၄-၂-၉၅ နေ့ညဉ့်(၁၀)နာရီခန့်က မသူဇာခိုင်ကို သက်အောင်စိုးက အရက်မူးပြီး ၎င်းအိမ်သို့ ခေါ်ယူသွားသည်ဆိုသော အချက် ဆွဲကြိုးချလျက် တွေ့ရသည့်အချိန်မှာ ၁၅-၂-၉၅ နေ့ ၀၃:၃၀ နာရီကျော်ခန့်ဖြစ်ပြီး ထိုအချိန်တွင် သက်အောင်စိုး၏အစ်ကို ကျော်မြင့်စိုး နှင့် ညီမောင်တင်လွင်တို့ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ရှိနေသည်ဆိုသောအချက်၊ ဦးသောင်း၏သား ကျော်ငွေစိုး မင်္ဂလာပွဲတွင် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-လက်ဖွဲ့ သည့်ကိစ္စအတွက် သက်အောင်စိုးနှင့် မသူဇာခိုင်တို့ စကားများခဲ့ကြောင်း သိရသည်ဟု ဒေါ်ခင်ရွှေ(လိုပြ-၁)၏ ထွက်ဆိုချက်၊ ကျော်မြင့်စိုးက မသူဇာခိုင် ဆွဲကြိုးချ သေဆုံးသည်ဟု ရဲနှင့်ဒေါ်ခင်ရွှေအား ပြောခဲ့သော် လည်းတင်လွင်က မသူဇာခိုင် အိပ်ယာထဲတွင် သေနေသည်ဟု ဒေါ်ခင်ရွှေ အား ပြောခဲ့သည်ဆိုသောအချက်၊ အချင်းဖြစ်သည့် ၁၅-၂-၉၅ နေ့ ၀၂:၁၅ နာရီခန့်တွင် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်များ၏ ဥပုသ်လနိဗ္ဗာန်ဆော်သူ ဦးယူစွပ်

(လိုပြ-၁၃)က အချင်းဖြစ်အိမ်၏ မြောက်ဘက်တွင် ခပ်ဝဝအမျိုးသားတစ်ဦး က ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးတစ်ဦးအား အိမ်ထဲသွင်းသည်ကို မြင်ရသည့်အချိန်၌ ထိုအိမ်ထဲတွင် လူ(၃-၄)ဦးခန့် မြင်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်တို့မှာ စပ်ဆိုင် သည့် အခြင်းအရာများဖြစ်သည်။ သေသူမသူဇာခိုင်၏အစ်မ မသန်းသန်း အေး(လိုပြ-၃)က မသူဇာခိုင်၏ အလောင်းကို ကိုသက်အောင်စိုးထံ တောင်း၍ စကားများကြရာတွင်လည်း မသန်းသန်းအေးက အလောင်းမပေး လျှင် ရဲတိုင်မည်ဟု ပြောသည့်အခါ သက်အောင်စိုးက “ငါမှားပါတယ်” ဟု တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သက်သေခံ(၈)ပုံပြ မှတ်တမ်းအရ မသူဇာခိုင်၏ အရပ်မှာ ၄' ၁၀" ရှိပြီး ထုပ်တန်းနှင့် သံမံတလင်းမှာ ၇' ၆" ကွာသည်။ ထုပ်တန်းထုမှာ ၆" ရှိ၍ ထုပ်တန်းအပေါ်ပိုင်းနှင့် သံမံတလင်းမှာ ၈' ကွာသည်။ ကုလားထိုင်အမြင့်မှာ ၁' ၆" သာရှိသည်။ ယင်းအကွာအဝေး တိုင်းတာချက်များအရ ကုလားထိုင်အမြင့် ၁' ၆" နှင့် မသူဇာခိုင်အရပ် ၄' ၁၀" ပေါင်းလျှင် ၆' ၄" သာရှိမည်။ တုပ်တန်းအပေါ်ကို လက်လှမ်း မှီရန် ၁' ၈" ကျန်နေသေးသည်။ မသူဇာခိုင်မှာ ကိုယ်ဝန် ၆ လရှိသူ ဖြစ်သဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာရပ်၍ ထုပ်တန်းကို ကြိုးဖြင့်(၃)ပတ်ချည်ရန် အခြေအနေ ရှိမရှိ စိစစ်သုံးသပ်ရန်လည်း ရှိနေပေသည်။ အဆိုပါမြင်ကွင်း ပုံပြမှတ်တမ်း ဆေးစစ်ဆေးချက်မှတ်တမ်း၊ ဓါတုဗေဒ စစ်ဆေးချက်နှင့် သက်သေခံထွက်ဆိုချက်များကို ဆက်စပ်သုံးသပ်ပါက မူလရုံးက သက်အောင်စိုးတစ်ဦးတည်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် ကျော်မြင့်စိုးနှင့် တင်လှိုင် တို့အပေါ် ဖွင့်ထားသည့် အထွေထွေ အမှုအမှတ် (၉/၉၅) တရားခံပြေးမှုကို ပိတ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း စစ်ဆေးပေါ် ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀(ခ)နှင့် ၁၁(ခ)တို့ကို ခွင့်ပြုပြီး ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀(ခ)ကို ပယ်သည့်။ သက်အောင်စိုးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ခ)ဖြင့် စွဲချက်တင်ရန်နှင့် ကျော်မြင့်စိုးနှင့် တင်လှိုင်တို့အပေါ် တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၅၁၃ နှင့်အညီ စစ်ဆေးကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၇နှင့် ၈၈ တို့နှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ရမည်းသင်းခရိုင်)အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

၁၉၉၆

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ဒေါ်ခင်ရွှေ

ကိုသက်အောင်စိုး

နှင့်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုသက်အောင်စိုး

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ကိုကျော်မြင့်စိုး

၃။တင်လှိုင်

၁။နိုင်ငံတော်

၂။ဒေါ်ခင်ရွှေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်အုံးရွှေတွင်

ဦးခင်မောင်လေး ပါ-၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

+ ၁၉၉၆

ဩဂုတ်လ

၂၁ ရက်

အလွဲသုံးစားမှု သို့တည်းမဟုတ် လိမ်လည်မှုတွင် တရားခံသည်
မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သည်။ မရိုး
မဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည်
မဟုတ်ပါက တရားခံသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ဆိုသာမည်
မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားလိုသောသဘော သို့မဟုတ်
မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊
ဆက်လက်ထားရှိရန်ဖြစ်စေ သွေးဆောင်ခြင်းသည် လိမ်လည်မှုဖြစ်သည်။
လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်း ဆိုသည်မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားရန် အကြံနှင့်
ပြုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်
ဆိုထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ “လိမ်လည်လှည့်ဖြား”ဆိုသည့်စကားရပ်မှာ
သူတစ်ပါးအပေါ် မကောင်းသည့် စိတ်စေတနာဖြင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေ
မည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွင် ပြစ်မှုမကင်းသော
စိတ်ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုမကင်းသောစိတ်ဆိုရာ၌ ယခုကဲ့သို့သော အမှု
မျိုး၌ မရိုးမဖြောင့်သော စိတ်ကိုဆိုလိုသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၇၄၊ ၁၉၂၊ ၃၆၇၊ ၃၈၆၊
၄၅၂၊ ၅၀၀၊ ၇၃၂။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၈၂ တွင် ချမှတ်သော
(၃၀-၁၂-၉၄)ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း ခုရုံးအမှတ်(၂)တွင် ချမှတ်သော
အမိန့်ကို အယူခံမှု

ဦးခင်မောင်လေး
၁၂ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၂၄ အရ မရိုးမဖြောင့်ခြင်းဆိုရာ၌ မတရားရယူစေရန် အကြံနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ မတရားဆုံးရှုံးစေရန် အကြံနှင့်သော်လည်းကောင်း မည်သူမဆို တစ်ဦးတစ်ယောက်သာသာအား ပြုခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တဖန်ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ မတရား ရယူခြင်း ဆိုသည်မှာ ရယူသူသည် ဥပဒေနှင့် အညီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသော ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ရယူခြင်းကို ဆိုလို၍ မတရားဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုသည်မှာ ဆုံးရှုံးသူသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ပိုင်ခွင့်ရှိသော ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ဤအမှုတွင် (၂)တရားခံဦးခင်မောင်လေးက “ခိုင်ငြိမ်းအေး” အိမ်ဆောက် ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ရှိသည်ဆိုသူ (၁)တရားခံဇော်ထွန်းအား ဘဏ်မှ ချေးယူရရှိငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူရန် သဘောတူညီချက် ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ဘဏ်မှခန့်ထားသော ရာဖြတ်က (၁၁၁)သိန်းတန်သည် ဟု တန်ဖိုးဖြတ်ထားသည့် ၎င်း၏မြေနှင့် တိုက်အိမ်ကို အာမခံအဖြစ် ထားရှိစေ၍ ငွေချေးယူစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်လေးက ၎င်းအမှန် တကယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှင့် တိုက်အိမ်ကို အာမခံထားရှိစေခြင်း ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ၁။ ဦးမြင့်သန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၂။ ဦးနိုင်ငွေရ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၃။ ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၄။ ဦးမျိုးသွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၅။ ဦးသိန်းညွန့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၆။ ဦးခင်ဇော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၇။ ဦးတင်ရွှေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမျိုးချစ်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ရန်ကုန်တိုင်း၊ တရားရုံး၊ ခုံရုံးအမှတ်(၂)ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၈၂/၉၃ တွင် တရားခံ မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် ဦးခင်မောင်လေးတို့အား ၁၉၉၃ ခုနှစ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်စီ ကျခံစေရန်၊ တရားခံဒေါ်အုန်း

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး၊
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြည်နှင့် တရားခံ ဦးဘိုသိန်းတို့အား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းစီ ကျခံစေရန်၊ တရားခံမသိတာမြင့်၊ ဦးတင်အုန်း၊ ဦးမျိုးဝင်း နှင့် ဦးတင်စိုးတို့အား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးခင်မောင်လေးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်- ၇၄/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်သီတာမြင့်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံအမှတ်- ၁၉၂/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးမျိုးဝင်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်- ၃၆၇/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် ဒေါ်အုန်းကြည်တို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၃၈၆/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးတင်စိုးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၄၅၂/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးတင်အုန်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၅၀၀/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးဘိုသိန်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၇၃၂/၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း အယူခံ တင်သွင်းကြသည်။ အယူခံအမှုများမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးတစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းအယူခံမှု(၇)မှုလုံးအတွက် တစ်ပေါင်းတည်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

အမှုမှာ ရန်ကုန်တိုင်း အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာန စုံစမ်းရေးမှူး ဦးသိန်းဦးက ရန်ကုန်တိုင်း ဗဟန်းမြို့နယ် ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက် သုဝဏ္ဏလမ်း၊ အမှတ်(၂၂)နေ မောင်ဇော်ထွန်းသည် ဗဟန်းမြို့နယ် အလယ်ရွှေဂုံတိုင်ရပ်ကွက်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ်(၇၂)နေ ဦးခင်မောင်လေးနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ဦးခင်မောင်လေး၏နေအိမ်ကို ဘဏ်တွင် အပေါင်ထားကာ မောင်ဇော်ထွန်း၏မိခင် ဒေါ်အုန်းကြည်က ဘဏ်ပွဲစား ဦးဘိုသိန်း၊ ဒေါ်သီတာမြင့်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ၎င်းတို့က အခကြေးငွေရယူကာ အမှန်တကယ် လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိသော ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို ပူးပေါင်းလိမ်လည် တင်ပြလျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဘဏ်ခွဲ(၅)မှ ဒုကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးတင်အုန်းသည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၏ အရှုံးအမြတ်စာရင်းကို အခကြေးငွေရယူ၍ မမှန်မကန် ရေးဆွဲပေးခဲ့ပြီး မန်နေဂျာ ဦးမျိုးဝင်းနှင့် အကြီးတန်းစာရေး ဦးတင်စိုးတို့သည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို အမှန်တကယ် စစ်ဆေး

ခြင်း မရှိဘဲ အခကြေးငွေ ရယူ၍ ချေးငွေရရှိနိုင်ရန် ထောက်ခံတင်ပြပေးခဲ့သဖြင့် ချေးငွေ(၁၀)သိန်း ရရှိခဲ့ပြီး ၎င်းငွေကို ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့် ဦးခင်မောင်လေးတို့က ကျပ်-၅၀၀၀၀၀/-စီ ခွဲဝေသုံးစွဲခဲ့သည်ဟု စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယင်းစစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက်အရ မောင်ဇော်ထွန်း၊ ဦးခင်မောင်လေး၊ ဒေါ်အုန်းကြည်၊ ဦးဘိုသိန်း၊ ဒေါ်သီတာမြင့်၊ ဦးတင်အုန်း၊ ဦးမျိုးဝင်းနှင့် ဦးတင်စိုးတို့ ၈ ဦးအပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ အရေးယူပေးပါရန် လသာရဲစခန်းတွင် (သက်သေခံ-၁)ဖြင့် တိုင်တန်းသည့် အမှုဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ်-၇၄/၉၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးခင်မောင်လေး၏ရှေ့နေက ဘဏ်အာမခံထားသည့် အပိုင်းသည် ဦးခင်မောင်လေးနှင့် သက်ဆိုင်ပါကြောင်း၊ ၎င်းတာဝန်ယူရသည့်အပိုင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးခင်မောင်လေးသည် လိမ်လည်မှု လုံးဝ မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ဗဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ်-၇၂၊ အလျား ၁၂၅ပေ X အနံ ၆၀ပေရှိ (၁၁၁)သိန်းတန်မြေနှင့် တိုက်အိမ်တို့ကို အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတာဝန်ယူရသည့် ၎င်းပိုင်အိမ်နှင့်ခြံ ပိုင်ဆိုင်မှုအပိုင်းတွင် အတုပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားလိမ်လည်ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် အမှန်တကယ် ငွေလိုအပ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်းတရားဝင် ပိုင်ဆိုင်သည့် ခြံနှင့်အိမ်ကို ဂရမ်အပေါင်ထားပြီး မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းထံတွင်မဆို ပေါင်ထားလိုကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်းမှတစ်ဆင့် ၎င်း၏မိဘများကို သူ၏အခက်အခဲကို ပြောပြခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် မိဘများက ဂရမ်ပေးလျှင် ငွေချေးလို့ရသည့်ဟု ပြောကြားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့တွင် လုပ်ငန်းရှိကြောင်း လိုက်လံကြည့်ရှုပါဟု ခေါ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏လုပ်ငန်း ရှိရာသို့ သွားရောက်လေ့လာကြည့်ရှုရာ အမှန်တကယ်ပင် ဆိုင်းဘုတ်နှင့်အတွင်းရှိ ဘိလပ်မြေ၊ ထုံး၊ အုတ်၊ သွပ်၊ သံ စသည်တို့ကို စံနစ်တကျ ခင်းကျင်းပြသထားသည်ကို အပြင်ဘက်မှ လေ့လာကြည့်ရှုပြီး ၎င်းတို့ အမှန်တကယ် လုပ်ငန်းရှိကြောင်း ယုံကြည်မိသဖြင့် မိမိဂရမ်ကို သူတို့အား ထုတ်ပေးလိုက်သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေး

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆

ဦးခင်မောင်လေး

ပါ - ၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

သည် ၎င်းပိုင်ဂရမ်ကို ကိုဇော်ထွန်းနှင့် မိဘတို့အား ထုတ်ပေးမိ အကယ်၍ မောင်ဇော်ထွန်းက ဘဏ်ချေးငွေများကို ပြန်မဆပ်ခဲ့သည်ရှိသော် အခက်အခဲ မရှိစေရန် မောင်ဇော်ထွန်း၏မိဘများကို မောင်ဇော်ထွန်း မဆပ်က စိုက်ဆပ် စေရန် ၂၄-၁၁-၉၂ နေ့စွဲပါ ဝန်ခံကတိစာချုပ် ပြုလုပ်ပြီးမှ ဂရမ်ကို ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဦးခင်မောင်လေးသည် မရိုးမဖြောင့် မပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ဘဏ်မှငွေ များ မနစ်နာ မဆုံးရှုံးစေလိုသည့်ဆန္ဒ ကနဦးကပင် ရှိသည်မှာ ထင်ရှား ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ဘဏ်မှ ချေးငွေရရန် လုပ်ဆောင်မှု မှန်သမျှ မောင်ဇော်ထွန်းသာ တာဝန်ရှိသဖြင့် ဦးခင်မောင်လေးတွင် မည်သည့်တာဝန်မှ မရှိပါကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ၎င်းတာဝန်ယူခဲ့ သော ကျပ်ငွေ ၅သိန်းတိတိနှင့် ပတ်သက်၍ စသုံးလုံးတွင် ၂၆၅၀၀၀/- ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဏ် ၅ တွင် ၂၃၅၀၀၀/-ကိုလည်းကောင်း ပေးသွင်း ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ၎င်းယူထားသော ကျပ်ငွေ ၅သိန်းကို အပြေအကြေ ပေးဆပ်ပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် မောင်ဇော်ထွန်း ယူထားသော ငွေကျပ် ၅ သိန်းအနက် ပေးဆပ်ရန် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ငွေကြေးအရင်း အနှီးအတိုးအားလုံးကို အကယ်၍ မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် ၎င်းမိဘနှစ်ပါးတို့က ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင် ဦးခင်မောင်လေးက စိုက်ထုတ်ပေးဆပ် မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၇-၁၀-၉၄ နေ့စွဲပါစာဖြင့် ဘဏ်မန်နေဂျာ ဘဏ်အမှတ် ၅ သို့ ရေးသားတင်ပြအကြောင်း ကြားခဲ့ကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် သူ၏မိဘများအပေါ် ယုံကြည်မှုကြောင့် ဦးခင်မောင်လေးသည် နိုင်ငံခြားအေး အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးအတွက် အမြတ်ခွန် စာရင်းပုံစံ၊ အရုံး အမြတ်စာရင်း၊ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ခြင်း အစရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ခြင်းမှာ မောင်ဇော်ထွန်းမှ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး တာဝန်ယူ ပါသည်ဟု ဆိုသဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုမှ ဦးခင်မောင်လေးသည် အမှန်တကယ်ရှိသည့် အိမ်နှင့်ခြံကို အာမခံတားပြီး ချေးငွေတစ်ဝက် ယူသုံးခြင်းမှာ တရားဝင်သည့်အတွက်လည်းကောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေး မရိုးမသား လိမ်လည်မှု မရှိ၍လည်းကောင်း၊ ၎င်းတွင် အပြစ် မရှိပါကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ဗြိတိလျှာကိုလိုနီခေတ် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးကာလ ဂျပန်ခေတ်ကာလတွင် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းစဉ် ကတ်(စ်)ဘီကာလ၊ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးကာလ ပါတီအမြူတေကာလ၊

လမ်းစဉ်ပါတီဌာနချုပ်အထိ တာဝန်များကို ရိုးသားစွာ ထမ်းခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်ကို မရိုးမဖြောင့် လိမ်လည်မည့်သူ မဟုတ် ပါကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် ယခုအခါ အသက်(၇၀)ရှိ၍ အချုပ်ခံ နေရသည်မှာလည်း ကြာညောင်းနေပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ (၁၀)နှစ် အပြစ် ဒဏ်မှာလည်း ကြီးလေးလှသဖြင့် ထောင်အတွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်နိုင်သည့် အနေအထား ရှိပါကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ဦးခင်မောင်လေးအား ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၉၂/၉၅ တွင် ဒေါ်သီတာမြင့်၏ ရှေ့နေက ဤအမှုတွင် ဒေါ်သီတာမြင့်က ငွေကြေးရယူ၍ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သည်ဟူသော သုံးသပ်ချက်မှာ မည်သည့်သက်သေ တစ်စုံတစ် ယောက်ကမျှ ထွက်ဆိုထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်း(ခံပြ-၁)က မသီတာမြင့်က ကူညီဆောင်ရွက် မပေးဘူးကြောင်း ဘာမျှပါဝင်ပတ်သက် ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သိကျွမ်းဆက်သွယ်ဘူးခြင်း မရှိကြောင်း အတိအကျ ထွက်ဆိုထားသဖြင့် ဤအမှုတွင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သည်၊ အားပေးကူညီ သည်ဟူသော စွပ်စွဲချက်မှာ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ သုံးသပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်ကြောင်း၊ အမျိုးသမီးများထဲမှ သီတာမြင့်၊ စန်းစန်းမြင့်၊ ဒေါ်အုံးကြည်၊ ဒေါ်အေးအေးတို့ ဘဏ်ချေးငွေနှင့် ပတ်သက်၍ စာရွက်စာတမ်းများ လာရောက် ရိုက်ခိုင်းပါသည်ဟူသော ဦးနိုင်ဝင်း (လိုပြ-၅) ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ တရားခံများသည် ဘဏ်မှ ချေးငွေကို အတူတကွ ပူးပေါင်းလိမ်လည် ယူသည်ဟု သုံးသပ်ထားကြောင်း၊ ဦးနိုင်ဝင်း (လိုပြ-၅) လျှောက်လွှာစာရေးက မသီတာမြင့်တို့မှ ၎င်းတို့အမည်နှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကိုသာ လာရိုက်ခိုင်းကြောင်း အတိ အကျ ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ မသီတာမြင့်တို့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ငန်းအတွက် ဘဏ်ခွဲ (၅)မှ ချေးငွေများကို အသီးသီး ထုတ်ချေးကြသူများဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ချေးငွေ ရရှိရေးအတွက် စာရွက်စာတမ်းများကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် လျှောက်လွှာ စာရေးထံတွင် ရိုက်နှိပ်ရခြင်းစသော ထွက်ဆိုချက်များ အမှုထဲ တွင် ပေါ်လွင်နေပါလျက် ဤအမှုတွင် အတူတကွ ပူးပေါင်းလိမ်လည် ယူသည်ဟု သုံးသပ်ထားကြောင်း၊ အခြားထောက်ခံချက် သတ်သေ ထွက်ချက် အလျဉ်းမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ အယူခံတရားလိုအား အပြီးအပြတ် လွတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
 ဦးခင်မောင်လေး
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်-၃၆၇/၉၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမျိုးဝင်းရှေ့နေက နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး ရည်မှန်းချက်နှင့် ဘဏ်သို့ ပြည်သူ တို့၏ စုဆောင်းအပ်နှံငွေများအပေါ် နိုင်ငံတော်မှ အတိုးအညွှန်းများ ပေးနေ ရရာ ဘဏ်မှအတိုးဖြင့် တဆင့်ပြန်လည် ထုတ်ချေးခြင်းကို ဘဏ်ခွဲအနေ ဖြင့် အစစအဆင်သင့် မဖြစ်သေးမှီ ချေးငွေများ ထုတ်ချေးနေရသည်မှာ အမှုတွဲ၌ ပေါ်လွင်ပါကြောင်း၊ ချေးငွေအမှုတွဲတွင် မှန်ကန်မှု မရှိသော အစိတ်အပိုင်းများ ပါဝင်နေသည်ကို အငြင်းမပွားလိုပါသော်လည်း ထိုသို့ မှန်ကန်မှု မရှိသော အစိတ်အပိုင်းတို့တွင် ဘဏ်ခွဲမန်နေဂျာ(အယူခံတရား လို) အနေဖြင့် သိလျက်နှင့်တမင် ငွေချေးသူတို့ထံမှ ငွေကြေးများ လက်ခံ ရယူ ပူးပေါင်းပါဝင် ကျူးလွန်သည်ဟု အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိ ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် ဘဏ်ခွဲ-၅ မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာသော အမှုကိစ္စရပ်တို့အတွက် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရကြောင်း၊ ထိုသို့တရားစွဲဆိုရာတွင် အယူခံတရားလို အပေါ် တရားစွဲဆိုရန်အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၇(၁) အရ မိခင်ဝန်ကြီးဌာန၏ တရားစွဲဆိုရန် ခွင့်ပြုမိန့် လိုအပ်ပါသော်လည်း ထိုခွင့်ပြုမိန့် မရရှိဘဲ တရားစွဲဆိုထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် ပူးတွဲတရားခံ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဘိုသိန်း၏ ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားကြောင်း၊ ဦးဘိုသိန်းကို တရားလိုဘက်မှ ပွဲစားဟု စွပ်စွဲ တင်ပြ ထားကြောင်း၊ ဦးဘိုသိန်း၏ ဖြောင့်ချက်တွင် ဘဏ်မန်နေဂျာနှင့် ဝန်ထမ်း များကို ငွေကြေးများ ပေးရသည်ဟု ပါရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အဆိုပါ အချက်ကို ထောက်ခံချက် မရှိကြောင်း၊ ဦးဘိုသိန်းအား ပထမ သတင်း ပေးချက်အမှတ် ၄၀၉/၉၃ (လသာ)အရ ဖမ်းဆီးပြီး ဖြောင့်ချက်ရယူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုအား ရေးဖွင့်ခြင်းမှာ ဖြောင့်ချက်ရယူသော ပထမ သတင်းပေးချက်အမှတ် ၄၀၉/၉၃ (လသာ)အရ ရေးဖွင့်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သီးခြား ပထမသတင်းပေးချက် အမှတ်ဖြင့် ရေးဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလအမှုတွင် သက်သေခံ တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်သည် ဤအမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးဇော်ထွန်း၏ ချေးငွေကိစ္စတွင် ချေးငွေကို ဦးဇော်ထွန်းနှင့် ဦးခင်မောင်လေးတို့ တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေယူကြခြင်းနှင့် လုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းများ မှန်ကန်မှု မရှိခြင်းတို့တွင် ဘဏ်မန်နေဂျာ ဦးမျိုးဝင်းသည် ဖြစ်ရပ် အခြေအနေအမှန်ကို သိလျက်နှင့်

ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် ဘောင်အတွင်း ဘဏ်ကျင့်စဉ်အရ စိစစ်ဖော်ထုတ်ရန် အခြေအနေမရှိကြောင်းကို မူလမူတွင် တရားခံနှင့် တရားခံပြ သက်သေတို့၏ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခုခံတင်ပြချက်တို့အရ ပေါ်လွင်ပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ အယူခံတရားလိုအား မူလတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုမှ တရားသေလွတ်သည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်-၃၈၆/၉၅ တွင် အယူခံတရားလို မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် ဒေါ်အုံးကြည်တို့၏ ရှေ့နေက အမှုတွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ဇော်ထွန်းသည် ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးခင်မောင်လေး၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဦးခင်မောင်လေးပိုင် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို အာမခံထားကာ စာချုပ်စာတမ်း ပေးအပ်ပေါင်နှံခြင်းနည်းဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင် စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ငွေချေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် တာဝန်ယူကာ ငွေချေးသည်ကို လိမ်လည်ချေးယူသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘဏ်အနေဖြင့် အတိုးငွေများ ရရှိနေသည်သာမက ချေးငွေအတွက် အပေါင်ပစ္စည်းအပေါ်တွင် တရားမ အကြောင်းအရလည်း စွဲဆိုနိုင်သည်မှာ မြင်သာသောအချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေး၏ နေအိမ်မှာလည်း ချေးငွေထက် တန်ဖိုးများစွာ တန်ရှိသည်မှာ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဘဏ်တွင် ချေးငွေ ဆုံးရှုံးရန် မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေပါကြောင်း၊ ထို့အပြင် ချေးငွေ (၁၀)သိန်းအနက်မှ ဦးခင်မောင်လေးမှာ (၅)သိန်း တာဝန်ရှိ၍ မောင်ဇော်ထွန်းမှာ (၅)သိန်း တာဝန်ရှိကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်းသည် ၎င်းတာဝန်ရှိ ငွေအနက် (၂)သိန်း ပြန်လည်ပေးသွင်းပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ မောင်ဇော်ထွန်းသည် ချေးငွေများကို အချို့အဝက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းကပင် ၎င်းတွင် လိမ်လည်ရန် အကြံမရှိသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် မောင်ဇော်ထွန်းသည် ချေးငွေကို (၁)နှစ်တာ ကာလအတွက် ချေးယူခြင်းဖြစ်၍ ယင်းငွေကို လုပ်ငန်းတွင် မြှုပ်နှံအသုံးပြုထားခြင်း၊ အချိန်မစေ့မီ ငွေပြန်သွင်းခိုင်းခဲ့ခြင်း၊ အမှုရင်ဆိုင်နေစဉ် အချုပ်အနှောင် ခံနေရခြင်းတို့ ရှိနေသည်မှာလည်း အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်နေပါကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ချေးယူထားသော ငွေများဖြစ်၍

၁၉၉၆
 ဦးခင်မောင်လေး
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လည်း ဘဏ်အနေဖြင့် တရားမ အကြောင်းအရ စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိပြီး မပြေ ကျန်ငွေရှိပါက ပုဂ္ဂလိက ဒီကရီ ရယူနိုင်ပါကြောင်း၊ တရားလိုပြ သက်သေ ကျိုးကြွဆံ့ရပ်ကွက် ရဝတ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းကြည်နှင့် ဗဟန်းမြို့နယ် စည်ပင် သာယာရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးစိုးနိုင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ဆိုင်မှာ မူလက ‘ဂျိုကာစတိုး’ ဖြစ်ပြီး ဦးဝင်းမြင့် ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းလိုင်စင်လည်းရှိကြောင်း၊ ယင်းစတိုးကို မောင်ဇော်ထွန်း၏ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့က ဝယ်ယူပြီး တစ်ဖက်တွင် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ စတိုးဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်လှစ်ထား၍ မောင်ဇော်ထွန်းသည် ခိုင်ငြိမ်းအေး အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ဆိုင်ကို အမှန်တကယ် လုပ်ကိုင်သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အမှုတွင် မူလတိုင်း တရားရုံးက သုံးသပ်ထားသည့်အတိုင်း ခိုင်ငြိမ်းအေး အိမ်ဆောက် ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို အမှန်လုပ်ကိုင်ကြောင်းနှင့် အပေါင်ထား သော အိမ်မှာလည်း ဦးခင်မောင်လေး ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းတို့မှာ ပေါ်ပေါက် ကြောင်း၊ ဒေါ်အုံးကြည်မှာ သားဖြစ်သူ မောင်ဇော်ထွန်းက ငွေချေးလိုသည် ဆို၍ ၎င်းအတွက် ငွေချေးယူ ရရှိရန် ဆောင်ရွက်ပေးသူ ဦးဘိုသိန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်း၊ သားဖြစ်သူအတွက် အကူအညီပေးခြင်းမှာ မြန်မာ့လေ့ ထုံးတမ်းအရ မိဘမေတ္တာပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အမှုစစ်နှင့် သက်သေများ မည်သူကမျှ ဒေါ်အုံးကြည် ပွဲစားလုပ်သည်ဟု စွပ်စွဲချက် မရှိကြောင်း၊ ပွဲစားဦးဘိုသိန်းသည် စာရွက်စာတမ်းများကို ၎င်းက တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ကြောင်း၊ အမှုတစ်မှုမှ စာရွက်စာတမ်းများမှာ ငွေချေးသူ အချင်းချင်း မသိကြသော အခြားငွေချေးသူထံ ရောက်ရှိနေခြင်းများ ရှိ ကြောင်း၊ ချေးငွေ အမှုတိုင်းတွင် ငွေချေးသူများက ပွဲစားဦးဘိုသိန်းကသာ အစစအရာရာ တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်သွားသည့် ထွက်ဆိုချက်များ ကိုက်ညီမှု ရှိကြောင်း တရားလိုပြသက်သေ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူ မောင်နိုင်ဝင်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရလည်း ဦးဘိုသိန်းကသာ စာရွက်စာတမ်းများ လာရိုက် ခိုင်းသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် ဦးခင်မောင်လေးတို့ သည် သဘောရိုးဖြင့် ငွေချေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး၊ ဒေါ်အုံးကြည်မှာ ယခု အမှုတွင် ပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း သက်သေခံချက်များ ရှိနေကြောင်း၊ သို့သော်လည်း မောင်ဇော်ထွန်းအား ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်နှင့် ဒေါ်အုံးကြည် အား ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချမှတ်ထားခြင်းမှာ ပြင်းထန်ပါ

ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဤအယူခံမှုကို လက်ခံကာ မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားသူများအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သည့် အမိန့် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၄၅၂/၉၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးတင်စိုး၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရသော ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း တရားလို၏ စွပ်စွဲချက်သာရှိပြီး မည်သည့်တရားလိုပြ သက်သေကမူ ထောက်ခံထွက်ဆိုခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားလိုအထူးစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဦးစီးဌာနမှ အရာရှိ ဦးသိန်းဦး ကိုယ်တိုင်လည်း သက်သေထွက်ဆိုရာတွင် စွဲချက်ပါ ပြစ်မှုကို ဦးတင်စိုး ကျူးလွန်သည်ဟု ခိုင်မာတိကျစွာ ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဦးတင်စိုးအနေဖြင့် ဘဏ်လုပ်ငန်း တာဝန်အရ ရေးသားရသော အယ်လ်(၁) ပုံစံ စာကြမ်း ရေးသားရသည်မှလွဲ၍ ကျန်စာရွက်စာတမ်းများတွင် ဦးတင်စိုး၏ လက်ရေးလက်မှတ်မပါရှိကြောင်း၊ ဦးတင်စိုးအနေနှင့်လည်း ပတ်သက်မှု မရှိ ကြောင်း၊ ငွေချေးသူများ ဖြစ်သည့် ဦးဇော်ထွန်း၊ ဦးခင်မောင်လေးတို့၏ ထွက်ချက်အရလည်း ဦးတင်စိုးသည် ဘဏ်လုပ်ငန်း တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှလွဲ၍ ၎င်းတို့နှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်မှု မရှိကြောင်းကို သက်သေခံချက်များက ညွှန်ပြနေကြောင်း၊ မူလရုံး(၁)တရားခံ ဦးဇော်ထွန်းမှ ဦးခင်မောင်လေးပိုင် တိုက်ကို အာမခံအဖြစ် ပေးအပ်ပြီး မြန်မာ့စီးပွားရေး ဘဏ်ခွဲ(၅)မှ ငွေကျပ်(၁၀)သိန်း ထုတ်ယူမှုတွင် ငွေထုတ်ယူခွင့် ပေးသူမှူးချေးငွေစစ်စစ်ရေး အဖွဲ့အစည်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဇော်ထွန်း ငွေထုတ်ချေးယူမှုတွင် လိမ်လည်တင်ပြမှုကို ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက်နှင့် ထုတ်ယူရရှိအောင် ဦးတင်စိုး ကူညီသည်ဟူသော စာရားလို၏ တိုင်တန်းချက်ကို ကျန်တရားလိုပြ သက်သေများကပင် ထောက်ခံထွက်ဆိုခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အထက်အရာရှိ ဘဏ်မန်နေဂျာ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဘဏ်လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ဦးတင်စိုးသည် ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စွဲချက်ပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် ဦးဘိုသိန်း၏ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသော ဖြောင့်ချက်အရ ဦးတင်စိုးအား ငွေပေးရသည်ဆိုသော အချက်က ထောက်ခံချက် ရှိသည်ဆိုပြီး ဦးဘိုသိန်း၏ ရုပ်သိမ်းသော ဖြောင့်ချက်ဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိ

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
 ဦးခင်မောင်လေး
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြောင်း ပူးတွဲတရားခံဖြစ်သော ဦးဘိုသိန်း၏ ပြောဆိုချက်မှာ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ အရ သွေးဆောင်ခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ ကတိပေးခြင်း ကြောင့် ပြောဆိုချက်ပေးရခြင်းဖြစ်လျှင် သက်သေခံမဝင်ကြောင်း၊ ထို့ပြောဆို ချက်သည် အမှုနှင့် မစပ်ဆိုင်ပါကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဦးတင်စိုးအား အပြီးအပြတ် လွှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၅၀၀/၉၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးတင် အုန်း၏ရှေ့နေက မူလရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး အထူးခုံရုံးအမှတ်(၂)က တရားလိုနှင့် လိုပြသက်သေများ၊ တရားခံနှင့် တရားခံပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ အယူခံတရားလို ဦးတင်အုန်းသည် ဘဏ်ခွဲ(၅)၏ စီမံဌာနမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး၊ ချေးငွေဌာနတွင် မည်သည့်တာဝန်ကိုမျှ ထမ်းဆောင်ရန် တာဝန်မရှိသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုထံ မှ အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် သက်သေခံစာရွက်စာတမ်း တစ်စုံတစ်ရာကို သော်လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သိမ်း ဆည်းရမိခြင်း မရှိသည့်အပြင် အယူခံတရားလို အနေဖြင့် (၁)တရားခံ ဦးဇော်ထွန်းမှ ခိုင်ငြိမ်းအေး အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရန် အကြောင်းပြုပြီး ဦးခင်မောင်လေး၏ အိမ်ကို အာမခံထား၍ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ(၅)မှ ကျပ်ငွေ(၁၀)သိန်း ထုတ်ယူရရှိခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပူးပေါင်းကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု ပေါ်ပေါက် ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အမှုမှ စွပ်စွဲခံရသူ အမှတ်(၃) တရားခံဦးဘိုသိန်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၁၈၂/၉၃ အတွက် ပြောဆိုချက်ပေးထားခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ အမှုတွင် ပါရှိခြင်း မရှိသည့်အပြင် သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းထားခြင်း မရှိသော ပြောဆိုချက် ကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ လွန်စွာမှားယွင်း ကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုအား တရားသေ လွှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံအမှတ်-၇၃၂/၉၅ တွင် အယူခံတရားလို ဦးဘိုသိန်း၏ ရှေ့နေက မူလမှုတွင် အယူခံတရားလို၏ ပြောဆိုချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပြောဆိုချက်ယူသူ တရားသူ ကြီးလည်း သက်သေအဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိကြောင်း အမှုထဲတွင် ပြောဆိုချက် ကို ပူးတွဲ၍ ထည့်သွင်းထားခြင်းပင် မရှိကြောင်း၊ သို့သော် မူလရုံး၏

၁၉၉၆

ဦးခင်မောင်လေး

ပါ - ၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အမိန့်တွင် အဆိုပါ ပြောဆိုချက်ကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်ထားပြီး အယူခံတရား
လိုအပ်ပေါ် အပြစ်ရှိကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်မှာ မှားယွင်းပါ
ကြောင်း အမှုတွင် အယူခံတရားလိုနှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်သော
သက်သေခံအထောက်အထားများ မရှိဘဲ မူလရုံးက အယူခံတရားလိုအပေါ်
ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းပါကြောင်း၊ မူလမှုတွင် သက်ဆိုင်ရာ
တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းမှ စတင်စွဲဆိုစဉ်ကပင် အယူခံတရားလို ဦးဘိုသိန်းအား
ဖွဲ့စားလုပ်သည်၊ အားပေးကူညီသည်ဆိုပြီး စွဲဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊
အယူခံတရားလိုသည် ယခုအမှုများတွင် ဘဏ်သို့လိမ်လည်ပြီး ငွေချေးယူခဲ့
သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် ငွေချေးယူသူ မဟုတ်ခြင်း၊
ဘဏ်နှင့်စာချုပ် ချုပ်ပြီး ဘဏ်ကို လိမ်လည်မှု မရှိခြင်း၊ ချေးငွေတစ်စုံတစ်
ရာမျှ ခံစားခဲ့မှု မရှိခြင်း စသည့်အချက်များအရပင် အပက-၃ ပါပြစ်မှု
အင်္ဂါရပ်များကို ကျူးလွန်ခြင်း မရှိသည်မှာ ပေါ်လွင်နေပါကြောင်း၊ အဓိက
တရားခံများအား ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ် အပြစ်ပေးခံရသော်လည်း အယူခံ
တရားလိုမှာ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းအထိ အပြစ်ပေးခံခဲ့ရခြင်း
တို့ကြောင့် တရားဥပဒေက ပေးထားသော တရားမျှတမှု၊ သာတူညီမျှ
မှန်ကန်မှု စသည့် အခွင့်အရေးများကို ခံစားလိုပါသောကြောင့် ဤအယူခံမှု
ကို လျှောက်ထားတင်သွင်းရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ဤအယူခံမှုကို
ခွင့်ပြုပြီး အယူခံတရားလိုအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်ပေးပါရန် အခြား
သင့်လျော်သော အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြ
သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်နာဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက
အမှုတွဲပါ အထောက်အထားများအရ အယူခံတရားလို ဦးခင်မောင်လေး
သည် သာသနာရိပ်သာလမ်း၊ ခြံအမှတ်-၇၂' ၌ အိမ်နှင့်မြေတို့ရှိကြောင်း၊
၎င်းအပြင် အယူခံတရားလို မောင်ဇော်ထွန်းသည် 'ခိုင်ငြိမ်းအေး' အိမ်
ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးကို အမှန်တကယ် လုပ်ကိုင်ကြောင်း အာမခံ
အပေါင်ပေးသော နေအိမ်ကိုလည်း ဒုတိယရားခံ ဦးခင်မောင်လေး၏
သဘောတူညီချက်နှင့် အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရ
ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် အဓိကအချက်မှာ လုပ်ငန်း၏ အရုံးအမြတ်စာရင်းကို
လိမ်လည်တင်ပြခဲ့ခြင်း၊ လုပ်ငန်းလိုင်စင် အတုအား တင်ပြခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ
ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်အုံးကြည်သည် မောင်ဇော်ထွန်း၏

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မိခင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်အုံးကြည် (ခံပြ-၅)၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ငွေချေး သည့်ကိစ္စတွင် ၎င်းတို့က မလုပ်တတ်၍ ဦးဘိုသိန်းအား ဆောင်ရွက်စေခဲ့ရာ ချေးငွေ၏ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ပေးခဲ့ရကြောင်း၊ ပွဲစား ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဒေါ်သီတာမြင့်တို့ ပူးပေါင်းပြီး ထောက်ခံစာများ ပြေစာများ ကတိသစ္စာ ပြုလွှာများ၊ အရုံးအမြတ်စာရင်းများကို သက်ဆိုင်သူတို့နှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးဘိုသိန်း၊ ဒေါ်အုံးကြည်နှင့် မသီတာမြင့်တို့သည် ငွေကြေးရယူ၍ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် သည်ဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ ဘဏ်မန်နေဂျာ ဦးမျိုးဝင်းနှင့် စာရေးမောင် တင်စိုးတို့သည် အထက်ပါ လျှောက်ထားချက်များအား ဗူးတွဲတင်သွင်း၍ ဓါတ်ပုံမိတ္တူများကို မူရင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီးမှ လက်ခံရန်ဖြစ်သော် လည်း ထိုသို့လက်ခံခြင်း မပြုဘဲ လုပ်ငန်းကိုလည်း အသေအချာ သွား ရောက်စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ ပွဲစားဦးဘိုသိန်းက တင်ပြလာသည်ကို အလွယ် တကူ လက်ခံ၍ ချေးငွေများကို ထောက်ခံတင်ပြပေးခဲ့သည်ဟု သုံးသပ် ရရှိကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် ဘဏ်မှချေးယူရရှိသော ငွေဆယ်သိန်းကို ခိုင်ငြိမ်းအေး လုပ်ငန်းအတွက် အမှန်သုံးစွဲခြင်း မရှိဘဲ ဦးခင်မောင်လေးက ငါးသိန်း၊ မောင်ဇော်ထွန်းက ငါးသိန်း ခွဲဝေရယူကာ ပူးပေါင်း၍ အလွဲသုံး စား ပြုခဲ့သည်ဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ ဦးနိုင်ဝင်း(လိုပြ-၅) ထွက်ဆိုချက်အရ အယူခံတရားလို ဦးတင်အုန်းသည် အရုံးအမြတ် စာရင်းကိုလည်း ၎င်း၏လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ကြောင်း၊ ထိုသို့လာရောက်ရိုက်နှိပ်စဉ်က ဦးဘိုသိန်း၊ ဦးတင်စိုးနှင့် ဦးတင်အုန်းတို့ ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုချက် ရှိကြောင်း၊ ထို့အပြင် ဘဏ်ချေးငွေလျှောက်လွှာ ကို လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ခိုင်းရာတွင် အမျိုးသမီးများထဲမှ ဒေါ်သီတာမြင့်၊ စန်းစန်းမြင့်၊ ဒေါ်အုန်းကြည်၊ ဒေါ်အေးအေးတို့ ဘဏ်ချေးငွေနှင့် ပက်သတ် ၍ စာရွက်စာတမ်းများ လာရောက် ရိုက်ခိုင်းပါသည်ဟူသော ထွက်ဆိုချက် များအရ အယူခံတရားလိုများသည် ဘဏ်မှချေးငွေကို အတူတကွ ပူးပေါင်း လိမ်လည်ရယူသည်ဟု သုံးသပ်တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အမှုတွဲ၌ သက်သေခံ (ဂ-၁)ပိုင်တွင် ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စေသည့် လုပ်ငန်းလိုင်စင်နှင့် အခွန်ပြေစာ များမှာ အတုများဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘိုသိန်းက စီစဉ်ယူဆောင်လာသော ကြောင့် မောင်ဇော်ထွန်းနှင့် ဦးခင်မောင်လေးက လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်း(ခံပြ-၁)၏ ထွက်ဆိုချက်တွင်ပါရှိကြောင်း၊

ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သက်သေခံ(ဂ-၁)ဖိုင်၊ စာမျက်နှာ ၂၂ မှ ၂၇ အထိ၊ စာရွက်စာတမ်း(အ
ရောင်းအဝယ် အရုံးအမြတ်စာရင်း) များပေါ်ရှိ ကိန်းဂဏန်း ဖော်ပြချက်
များကို ၎င်းက လုံးဝမသိပါကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်း(ခံပြ-၁)က ဆက်
လက် ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်း၏ အရုံးအမြတ်စာရင်း
နှင့် လုပ်ငန်းလိုင်စင်တို့မှာ အတုများဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ထို့
ကြောင့် မူလတရားရုံးက အယူခံတရားလို ဦးဇော်ထွန်း ပါ(ဂ)ဦးအား
ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ
၍ မောင်ဇော်ထွန်း ပါ(ဂ)ဦး၏ အယူခံလွှာများကို ပလပ်သင့်ပါကြောင်း
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဦးစီးဌာနမှ စုံစမ်းရေးမှူး ဦးသိန်းဦး(လိုပြ-
၁)က ဗဟန်းမြို့နယ်နေ မောင်ဇော်ထွန်းသည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို အမှန်တကယ် လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ
ဗဟန်းမြို့နယ်နေ ဦးခင်မောင်လေးနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ဦးခင်မောင်လေး၏ နေအိမ်
ကို အပေါင်ထားကာ မောင်ဇော်ထွန်း၏မိခင် ဒေါ်အုံးကြည်မှ ဘဏ်ပွဲစား
များ ဖြစ်ကြသည့် ဦးဘိုသိန်း၊ ဒေါ်သီတာမြင့်တို့နှင့် ဆက်သွယ်၍ ၎င်းတို့မှ
အခကြေးငွေများရယူပြီး အမှန်တကယ် လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိသော ‘ခိုင်ငြိမ်း
အေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းလုပ်ငန်းကို လိမ်လည်ပြသ၍ ဘဏ်ချေးငွေ
လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဤသို့လျှောက်ထားခြင်းအပေါ် မြန်မာ့စီးပွားရေး
ဘဏ်ခွဲ(၅)မှ မန်နေဂျာ ဦးမျိုးဝင်းသည် လုပ်ငန်းကို အမှန်တကယ် သွား
ရောက်စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ အခကြေးငွေ ရယူပြီး ဦးတင်အုန်း၏ မမှန်မကန်
ရေးသားတင်ပြချက်အပေါ် ချေးငွေထုတ်ပေးနိုင်ရန် ထောက်ခံတင်ပြခဲ့
ကြောင်း၊ ဤသို့ တင်ပြခဲ့၍ ငွေကျပ် ၁,၀၀၀,၀၀၀/- ကို ထုတ်ယူရရှိ
ကြောင်း၊ ထိုသို့ထုတ်ယူရရှိသည့်ငွေကို ဦးခင်မောင်လေးနှင့် ဒေါ်အုံးကြည်
တို့က ငွေ-၅၀၀၀၀၀/- စီ ခွဲဝေရယူ၍ ကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲခဲ့သည်ဟု စစ်ဆေး
ပေါ်ပေါက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ (၆)တရားခံ ဦးတင်အုန်း၏ ရှေ့နေ
ပြန်လုန်မေးတွင် ၎င်းက ဦးတင်အုန်းသည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း အရုံးအမြတ် အရင်းအနှီးငွေစာရင်းကို ချေး
ငွေထုတ်ပေးနိုင်ရန် ဆီလျော်အောင် ရေးဆွဲဆောင်ရွက်ပေးသည်ဟု စစ်ဆေး
ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ၎င်းအနေဖြင့် လုပ်ငန်းအရုံးအမြတ်စာရင်းကို စာကြမ်း
ရေးဆွဲကာ ပြင်ပလက်နှိပ်စက် လုပ်ငန်းလုပ်သူနှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊

၁၉၉၆
 ဦးခင်မောင်လေး
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူ ဦးနိုင်ဝင်းအား သက်သေအဖြစ် တင်ပြထား ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

လက်ရေးပါရု ဦးအေးသောင်း(လိပ်ပြ-၂)က (သက်သေခံ-၈-၁)၏ ရှေ့နှင့်ကျောပေါ်ရှိ ခဲနီဖြင့် ဝိုင်းပြထားသော လက်မှတ်များကို ဇော်ထွန်းဆို သူက ရေးထိုးပြီး ခဲနီနှင့် ဘောင်ခတ်ပြထားသော လက်မှတ်များကို ဦးခင်မောင်လေးဆိုသူက ရေးထိုးသည်ဟု စစ်ဆေးတွေ့ရှိကြောင်း ထွက်ဆို သည်။

ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက် ရဝတ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းကြည်(လိပ်ပြ-၃)က ဗဟန်း မြို့နယ် ကျိုက္ကဆံလမ်းအမှတ် ၂၂ အိမ်ကို ၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်းက ဦးဝင်းမြင့် ထံမှ ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်အုံးကြည်တို့က ဝယ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအိမ်တွင် ၎င်းတို့၏သား ဇော်ထွန်းနှင့် မိသားစု နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဦးတင် အောင်နှင့် ဒေါ်အုံးကြည်တို့က ထိုနေအိမ်ကို ဝယ်ပြီးနောက် 'ခိုင်ငြိမ်းအေး' အမည်ဖြင့် စတိုးဆိုင်ဖွင့်၍ ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ 'ခိုင်ငြိမ်းအေး' စတိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ယနေ့တိုင် သက်ဆိုင်ရာ မဝတသို့ စာရင်းတင်ပို့ ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူ ကိုနိုင်ဝင်း(လိပ်ပြ-၅)က (သက်သေခံ-၈-၁)ရှိ 'ခိုင်ငြိမ်းအေး'လုပ်ငန်းအတွက် ၁၉၉၀/၉၁ ခုနှစ် အရောင်းအဝယ် အရုံးအမြတ်စာရင်း(၇)ရွက်မှာ ဦးတင်စိုးနှင့် ဦးတင်အုန်းတို့မှ ၎င်းတို့ကိုယ် တိုင် ပြုစုထားသော အကြမ်းစာရွက်ပြ၍ လာရောက်ရိုက်ခိုင်းကြောင်း၊ ဘဏ်ပွဲစား ဦးဘိုသိန်းလည်း ထို့သို့ အရုံးအမြတ်စာရင်း စာရွက်စာတမ်း များ လာရောက်ရိုက်ခိုင်းဘူးကြောင်း၊ အမျိုးသမီးများထဲမှ သီတာမြင့်၊ စန်းစန်းမြင့်၊ ဒေါ်အုံးကြည်၊ ဒေါ်အေးအေးတို့လည်း ဘဏ်ချေးငွေနှင့် ပတ်သက်၍ စာရွက်စာတမ်းများ လာရောက်ရိုက်ခိုင်းကြောင်း ထွက်ဆို သည်။

ဗဟန်းမြို့နယ် စည်ပင်သာယာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးစိုးနိုင်(လိပ်ပြ-၁၀)က (သက်သေခံ-၈-၁)စဉ် (၁၈)ရိုဘေး အန္တရာယ်ဖြစ်စေသည့် လုပ်ငန်းလိုင် စင် အမှတ်-၁၆၂/၉၁-၉၂ သည် ဦးဝင်းမြင့်၏ ဂျီကာစတိုး အလှကုန် လုပ်ငန်းအတွက် ထုတ်ပေးထားသော လိုင်စင်ဖြစ်ကြောင်း၊ လိုင်စင်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ဦးဇော်ထွန်းအမည်ဖြင့် လိုင်စင်ထုတ်ပေးထားခြင်း မရှိ ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

၁၉၉၆

ဦးခင်မောင်လေး

ပါ - ၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်တွင်းအခွန်များ ဦးစီးဌာန၊ ဦးစီးအရာရှိ ဦးအောင်ဖေ(လိုပြ-၁၂)က (သက်သေခံ-၈-၁) အမှတ်စဉ်-၂၁၊ ၂၂၊ ၁၉ ပြေစာများပေါ်ရှိ ဦးဇော်ထွန်းအမည်နှင့် အခွန်အမှတ်-၄၉၂/ရလ/၉၀-၉၁၊ ၉၁-၉၂၊ ၉၂-၉၃တို့နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့ရုံးရှိ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၌ ဦးဇော်ထွန်းသည် ဗဟန်းမြို့နယ် အခွန်ဦးစီးဌာနရုံးသို့ အခွန်ထမ်းဆောင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဦးဇော်ထွန်းသည် ဗဟန်းမြို့နယ် အခွန်ဦးစီးဌာနသို့ အခွန်ထမ်းဆောင်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

(၁)တရားခံ ကိုဇော်ထွန်းက ၎င်းသည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက် ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်ခန့်ကစ၍ လုပ်ကိုင် ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတွင် အရင်းအနှီး မလုံလောက်၍ ဘဏ်မှ သိန်း ၂၀ ချေးခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားပါကြောင်း၊ ချေးငွေအာမခံအဖြစ်အမှတ်-၇၂၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ အလယ်ရွှေဂုံတိုင်ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းရှိ အနံ ၆၀ ပေ၊ အလျား ၁၂၆ ပေရှိသော မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော တစ်ထပ်အုပ်ညှပ်တိုက်ကို အာမခံအဖြစ် ထားရှိ မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ၆-၁၁-၉၂ ရက်စွဲပါ စာဖြင့် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ (၅)သို့ ၎င်းတစ်ဦးတည်း လက်မှတ်ရေးထိုး လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ၎င်း လျှောက်လွှာပါ သက်သေခံ(၈-၂) အမှတ်စဉ်-၁၀ ဖြစ်သည်။ ကျို့က္ကဆံ ရပ်ကွက် ရေတ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းကြည်(လိုပြ-၃)က ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ စတိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှစ၍ ယနေ့တိုင် မဝတသို့ စာရင်းတင်ပို့ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ပြည်တွင်းအခွန်များဦးစီးဌာန ဦးစီးအရာရှိ ဦးအောင်ဖေ(လိုပြ-၁၂)က ဦးဇော်ထွန်းအမည်နှင့် ၁၉၉၀-၉၁၊ ၉၁-၉၂၊ ၉၂-၉၃၊ ခုနှစ်တို့အတွက် ဗဟန်းမြို့နယ် အခွန်ဦးစီးရုံးတွင် အခွန်ထမ်းဆောင် ခြင်း မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဇော်ထွန်းသည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း အမှန်တကယ်မရှိဘဲ ၎င်းကို အကြောင်းပြ၍ ဘဏ်မှချေးငွေ ရရှိရန် လိမ်လည်လျှောက်ထား၍ ငွေ-၁၀၀၀၀၀/- ထုတ်ချေးခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်သည်။

(၂) တရားခံ ဦးခင်မောင်လေးအပေါ် အမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငြိစွန်းပေါ် ပေါက်ချက်များမှာ (၁)တရားခံ ကိုဇော်ထွန်းက ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက် ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် ငွေချေးရာတွင် ၎င်းပိုင်မြေကွက်နှင့် တိုက်အိမ်အဆောက်အဦးတို့ကို အာမခံအဖြစ် တင်သွင်းစေခြင်း၊ သက်သေခံ

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

(စ-၂) အမှတ်စဉ်-၁၁ မှ ၁၇ ထိဖြစ်သည့် ခိုင်ငြိမ်းအေးလုပ်ငန်း၏ အရောင်းအဝယ် အရှုံးအမြတ်စာရင်းနှင့် လက်ကျန်ရှင်းတမ်းတို့တွင် (၁)တရားခံ ကိုဇော်ထွန်းနှင့်အတူ ပူးတွဲလက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်းနှင့် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ-၅ မှ ငွေ-၁၀၀၀၀၀၀/- ထုတ်ယူသည့် ချက်လက်မှတ် သက်သေခံ(စ-၁)တွင် (၁)တရားခံ ကိုဇော်ထွန်းနှင့် ပူးတွဲလက်မှတ်ရေးထိုး ခဲ့ခြင်းနှင့် ဘဏ်မှထုတ်ယူသည့်ငွေ-၁၀၀၀၀၀၀/- အနက်မှ ၅၀၀၀၀၀/- ကိုခွဲဝေ ရယူခဲ့ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဘဏ္ဍာရေးရုံးချုပ်ရှေ့နေ (ဘဏ်ရှေ့နေ) ဦးသန်းစိန်(လိုပြ-၆)က သက်သေခံ(စ-၁)ရှိ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် မန်နေဂျာသို့ လိပ်မူ၍ ၇-၁၂-၉၂ ရက်စွဲပါ မြေအဆောက်အဦး စာချုပ်စာတမ်း နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးခင်မောင်လေး၏ ဘဏ်ချေးငွေအတွက် အစီရင်ခံစာ တွင် မိမိကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားပြီး တံဆိပ်မှာလည်း မိမိ၏တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သက်သေခံ(စ-၁) အမှတ်စဉ်- ၁၂ တွင် ဦးသန်းစိန်(လိုပြ-၆)က ဦးခင်မောင်လေး အာမခံတင်ထားသော ပစ္စည်းမှာ အမှတ်-၇၂၊ ဟာမစ်တစ်လမ်း (မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ လမ်း) ဗဟန်းမြို့နယ်နေ အိမ်အဆောက်အဦးနှင့် ယင်းအိမ်တည်ရှိရာ မြေ ကွက် ဖြစ်သည့် မြေတိုင်းရပ်ကွက် (၃၅-အီး ၁)၊ မြေကွက်အမှတ် ၆၂ အက်စ် ၁၊ တာမွေမြို့နယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေဧရိယာ(၀.၇၇၈) ဖြစ်သည့် မြေပိုင်မြေဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမြေကွက်နှင့် မြေပေါ်ရှိ အဆောက် အဦးတို့သည် ဦးခင်မောင်လေး ပိုင်ဆိုင်၍ ပြည့်စုံရှင်းလင်းကြောင်း၊ မရွှေ့ မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများအား အာမခံအဖြစ် လက်ခံနိုင်၍ ဘဏ်ချေးငွေ အတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါကြောင်း၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ ဘဏ်ခွဲ-၅ မန်နေဂျာထံ တင်ပြထားသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ဘဏ်ရာဇာဇော် ဦးဟန်စိန်(လို ပြ-၉)က အမှတ်-၇၂၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်ရှိမြေနှင့် အဆောက်အဦးတို့ကို စစ်ဆေး၍ တန်ဖိုးမှာ (၁၁၁)သိန်းတန်ကြောင်း တန်ဖိုးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ (၂)တရားခံ ဦးခင်မောင်လေးက ၎င်း အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှင့်အိမ်ကို အာမခံအဖြစ် တင်သွင်း စေခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်သည်။ (၂)တရားခံ ဦးခင်မောင်လေးနှင့် မောင်ဇော်ထွန်းတို့ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ(၅)မှ ငွေ-၁၀ သိန်း ထုတ်ချေး ယူရရှိရာတွင် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူအသုံးပြုရန် သဘောတူညီကြ ကြောင်း၊ မောင်ဇော်ထွန်း၏ မိဘများဖြစ်သည့် ဦးတင်အောင်၊

ဒေါ်အုံးကြည်တို့က မောင်ဇော်ထွန်း ထုတ်ယူသုံးစွဲသော ငွေပမာဏအတွက် အတိုးနှင့်တကွ ဘဏ်သို့ ပြန်လည်ပေးဆပ်ချိန်တွင် သားဖြစ်သူ မောင်ဇော်ထွန်းကိုယ်စား လုံးဝတာဝန်ယူ၍ အပြည့်အဝ ပြန်လည်ပေးဆပ် ရန် သဘောတူ ဝန်ခံကတိ ပြုပါကြောင်း၊ နှစ်ဦးသဘောတူ စာချုပ်ကို ၂၄-၁၁-၉၂ ရက်နေ့တွင် (၂)တရားခံဦးခင်မောင် လေးနှင့် ဦးတင်အောင်၊ ဒေါ်အုံးကြည်တို့ သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုး ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းစာချုပ်မှာ သက်သေခံ(၂-ဃ)ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၇-၁၂-၉၂ ရက်နေ့တွင်မှ ငွေ ၁၀၀၀၀၀ဝိ/-ကို ဘဏ်မှ ထုတ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာမှ ဘဏ်ချေးငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်း လာသောအခါ (၂)တရားခံဦးခင်မောင်လေးက ၁-၅-၉၃ ရက်စွဲပါစာဖြင့် မောင်ဇော်ထွန်း ၏မိဘများဖြစ်သော ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်အုံးကြည်တို့ထံ လိပ်မူ၍ မိမိရယူထားသော ချေးငွေကို သက်ဆိုင်ရာသို့ ပြန်လည်ပေးသွင်း နေဆဲဖြစ် ကြောင်း မောင်ဇော်ထွန်း ရယူသုံးစွဲထားသော ငွေကို အတိုးနှင့်တကွ ၃၀-၅-၉၃ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် အတွက် ၎င်း၏ရှေ့နေ ဦးဝင်းမြင့်(ခံပြ-၁၁)က နို့တစ်စာ ပေးပို့စေခဲ့သည်။

တရားခံ ဦးခင်မောင်လေး(ခံပြ-၂)က မိမိသည် ငွေများကို အကြိမ် ကြိမ် ပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၃-၅-၉၃ ရက်နေ့တွင် ၂၀၀၀၀ဝိ/-၊ ၁၆- ၆-၉၃ ရက်နေ့တွင် ၅၀၀၀ဝိ/-၊ ၂၁-၆-၉၃ ရက်နေ့တွင် ၁၅၀၀ဝိ/- ၃-၆-၉၃ ရက်နေ့တွင် ၁၀၀၀၀ဝိ/-၊ ၂၆-၇-၉၃ ရက်နေ့တွင် ၄၅၀၀ဝိ/- ၁-၈-၉၃ ရက်နေ့တွင် ၁၀၀၀ဝိ/-၊ စုစုပေါင်း-၄၂၀၀၀ဝိ/- ပေးဆပ်ပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း၊ မိမိပေးသွင်းရန် ကျန်ငွေမှာ ၈၀၀၀ဝိ/-သာဖြစ်ပါကြောင်း၊ ကျန်ငွေကို မကြာမီ အချိန်အတွင်း ပေးဆပ်ရန် အခြေအနေရှိပါကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ခိုးမှု၊ အလွဲသုံးစားမှု၊ သို့တည်းမဟုတ် လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်မှုမှသာလျှင် စွဲဆို သည့်ဥပဒေပုဒ်မကို ကျူးလွန်ခြင်း မြောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ဦးခင်မောင်လေး လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းရှိမရှိ သုံးသပ်ရန်ဖြစ်သည်။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားလိုသောသဘော၊ သို့မဟုတ် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ ဆက်လက်ထားရှိရန် ဖြစ်စေ၊ သွေးဆောင်ခြင်းသည် လိမ်လည်မှု ဖြစ်သည်။ လိမ်လည်လှည့်ဖြား

၁၉၉၆
ဦးခင်မောင်လေး
ပါ - ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
 ဦးခင်မောင်လေး
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ခြင်း ဆိုသည်မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားရန်အကြံနှင့် ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅ တွင် အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ‘လိမ်လည်လှည့်ဖြား’ ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ သူတစ်ပါးအပေါ် မကောင်းသည့် စိတ်စေတနာဖြင့် ပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်အတွက် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွင် ပြစ်မှုမကင်းသော စိတ်ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုမကင်းသော စိတ်ဆိုရာ၌ ယခုကဲ့သို့သော အမှုမျိုး၌ မရိုးမဖြောင့်သော စိတ်ကိုဆိုလို သည်။ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ အရ မရိုးမဖြောင့်ခြင်းဆိုရာ၌ မတရားရယူစေရန် အကြံနှင့်သော်လည်းကောင်း မတရားဆုံးရှုံးစေရန် အကြံနှင့်သော်လည်းကောင်း မည်သူမဆို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား ပြုခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တစ်ဖန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ မတရား ရယူခြင်း ဆိုသည်မှာ ရယူသူသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသော ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ရယူခြင်းကို ဆိုလို၍ မတရားဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုသည်မှာ ဆုံးရှုံးသူသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ပိုင်ခွင့်ရှိသောပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းဖြင့် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ဤအမှုတွင် (၂)တရားခံဦးခင်မောင်လေးက ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း ရှိသည်ဆိုသူ (၁)တရားခံဇော်ထွန်းအား ဘဏ်မှ ချေးယူရရှိသော ငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီယူရန် သဘောတူညီချက်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာဘဏ်မှ ခန့်ထားသော ရာမြတ်က(၁၁၁)သိန်း တန်သည်ဟု တန်ဘိုးဖြတ်ထားသည့် ၎င်း၏မြေနှင့် တိုက်အိမ်ကို အာမခံအဖြစ် ထားရှိစေ၍ ငွေချေးယူစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်လေးက ၎င်းအမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှင့်တိုက်အိမ်ကို အာမခံထားရှိစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခိုင်ငြိမ်းအေးဆိုင်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းများကို (၁)တရားခံမောင်ဇော်ထွန်း၊ (၆)တရားခံဦးတင်အုန်း၊ (၈)တရားခံဦးတင်စိုးတို့က ရေးဆွဲပြုပြင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးမှ ဦးခင်မောင်လေးအား လက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့သဖြင့် ဦးခင်မောင်လေးက လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးခဲ့သည်ဟု ပေါ်ပေါက်သည်။ ချေးငွေထုတ်မယူမီတွင်လည်း ကိုဇော်ထွန်း၏မိဘများဖြစ်သည့် ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်အုံးကြည်တို့က ကိုဇော်ထွန်း ထုတ်ယူသုံးစွဲသည့် ငွေပမာဏအတွက် ဘဏ်သို့ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် သဘောတူကြောင်း သဘောတူစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးစေခဲ့သည်။ ဘဏ်ချေးငွေများ

၁၉၉၆

ဦးခင်မောင်လေး

ပါ - ၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာက စုံစမ်းမေးမြန်းလာသောအခါ ဦးခင်မောင်လေးက ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်အုံးကြည်တို့ထံ ကိုဇော်ထွန်း ရယူထားသည့် ငွေကို ပြန်လည်ပေးဆပ်စေရန် အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ဦးခင်မောင်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ၎င်းအား တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးသည့်နေ့အထိ ၎င်းထုတ်ယူထားသည့် ငွေအတွက် ငွေ ၄၂၀၀၀၀/-ကို အလီလီ ပြန်လည်ပေးသွင်းခဲ့သည်။ အမှုတွဲပါ ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များကို သုံးသပ်ရာတွင် ယခုအမှု၌ တရားခံမောင်ဇော်ထွန်းက လုပ်ငန်းလိုင်စင်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိသော ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကိုပြု၍ ဘဏ်မှငွေကို လိမ်လည်ချေးယူရာတွင် ၎င်း၏မိခင်ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့် ဘဏ်ပွဲစားများဖြစ်သည့် ဦးဘိုသိန်း၊ ဒေါ်သီတာမြင့် ယခုအမှုတွင် မိခင်ပတ်သက်နေသော ဘဏ်ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည့် ဦးမျိုးဝင်း၊ ဦးထင်အုန်း၊ ဦးတင်စိုးတို့သည် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြကြောင်း၊ အားပေးကူညီကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်သော်လည်း ဦးခင်မောင်လေးသည် ၎င်းအမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် (၁၁၁)သိန်းစာန် ခြံမြေနှင့်တိုက်ကို ဘဏ်ထွင် အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ်ထားပြီး ဘဏ်မှရရှိသည့် ချေးငွေ ၁၀ သိန်းအနက်မှ ၅ သိန်းကို ရယူသုံးစွဲခဲ့ခြင်းသည် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဦးခင်မောင်လေးသည် ကျန်ပူးတွဲ တရားခံများနှင့် ကြိုတင်ပူးပေါင်းတိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးခင်မောင်လေးသည် မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးခင်မောင်လေးရှေ့နေက ပေးသွင်းရန် ကျန်ငွေ ၈၀၀၀၀/-ကိုလည်း ၁၂-၁၂-၉၄ ရက်နေ့က ပေးသွင်းပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်လေးသည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ကာလမှစ၍ တိုင်းပြည်အတွက် ကျရာတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် အသက်(၇၀)ရှိပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း ထည့်သွင်းတင်ပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မူလတရားရုံးက ဦးခင်မောင်လေးသည် ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၃ ကို ကျူးလွန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

(၃)တရားခံဒေါ်အုန်းကြည်သည် (၁)တရားခံမောင်ဇော်ထွန်း၏မိခင်ဖြစ်သည်။ (၄)တရားခံဦးဘိုသိန်းနှင့် မသီတာမြင့်တို့သည် ဘဏ်ပွဲစားများ

၁၉၉၆
 ဦးခင်မောင်လေး
 ပါ - ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖြစ်ကြသည်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူ ကိုနိုင်ဝင်း(လိုပြ-၅)က မိမိထံသို့ ဘဏ်ပွဲစား (၄)တရားခံဦးဘိုသိန်းသည် အရုံးအမြတ်စာရင်း စာရွက် စာတမ်းများ လာရောက်ရိုက်ဘူးကြောင်း၊ အမျိုးသမီးများထဲမှ (၅)တရားခံ မသိတာမြင့်၊ မစန်းစန်းမြင့် (၃)တရားခံဒေါ်အုန်းကြည်၊ ဒေါ်အေးအေး တို့သည် ဘဏ်ချေးငွေနှင့် ပတ်သက်၍ စာရွက်စာတမ်းများ လာရောက် ရိုက်ခိုင်းကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ (၃)တရားခံဒေါ်အုန်းကြည် (၄)တရားခံဦးဘိုသိန်း၊ (၅)တရားခံသိတာမြင့်တို့သည် ဘဏ်ချေးငွေနှင့် ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပူးပေါင်းပြုစု ဆောင်ရွက်ကြသည်မှာ ပေါ်ပေါက်သည်။

သက်သေခံ(က-၁) အမှတ်စဉ်-၂၈ နှင့် သက်သေခံ(စ-၂) အမှတ် စဉ်-၁၀တို့မှာ ၆-၁၁-၉၂ နေ့စွဲပါ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ(၅) မန်နေဂျာ ထံလိပ်မူ၍ မောင်ဇော်ထွန်းက ဘဏ်ချေးငွေ လျှောက်ထားသည့် လျှောက် လွှာဖြစ်သည်။ ၎င်းလျှောက်လွှာကို ၆။တရားခံဦးတင်အုံးနှင့် ၈။တရားခံ ဦးတင်စိုးတို့က ကိုနိုင်ဝင်း(လိုပြ-၅)ထံ လာရောက်အရိုက်ခိုင်းခြင်း ဖြစ် သည်။ ကိုနိုင်ဝင်း(လိုပြ-၅)က ဘဏ်ခွဲ(၅)မှ ဦးတင်အုန်းနှင့် ဦးတင်စိုး တို့သည် ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်ပြုစုထားသော အရုံးအမြတ်ယေား စာကြမ်းများ ကို လာရောက်ရိုက်နှိပ်ခိုင်းလေ့ရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဘဏ်ခွဲ(၅)မှ ဒုကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးတင်အုန်းနှင့် အကြီးတန်းစာရေး ဦးတင်စိုးတို့သည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၏ အရုံးအမြတ် စာရင်းများကို မမှန်မကန် ရေးဆွဲပေးခဲ့ကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

(၇)တရားခံဦးမျိုးဝင်းသည် ဘဏ်ခွဲ(၅)၏ မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ ၎င်း သည် ‘ခိုင်ငြိမ်းအေး’ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို တိကျ သေချာစွာ စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ ပွဲစားဦးဘိုသိန်းက တင်ပြလာသည်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံ၍ ဘဏ်ချေးငွေအတွက် ထောက်ခံတင်ပြခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်၍ မူလတရားရုံးက တရားခံမောင်ဇော်ထွန်း၊ ဒေါ်အုန်းကြည်၊ ဦးဘိုသိန်းတို့သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၃ကို ကျူးလွန်ကြောင်းနှင့် တရားခံမသိတာ မြင့်၊ ဦးတင်အုန်း၊ ဦးမျိုးဝင်း၊ ဦးတင်စိုးတို့သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၃/ ပြစ်မှု

ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

ဦးခင်မောင်လေး တင်သွင်းသည့် အယူခံမှုအမှတ်-၇၄/၉၅ ကိုခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ခုံရုံးအမှတ်-၂ က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၁၈၂/၉၃ တွင် ဦးခင်မောင်လေးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ-၃ အရ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ၎င်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်- ၁၉၂/၉၅၊ ၃၆၇/၉၅၊ ၃၈၆/၉၅၊ ၄၅၂/၉၅၊ ၅၀၀/၉၅၊ ၇၃၂/၉၅ တို့ကို ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

ဦးခင်မောင်လေး

ပါ - ၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင်တို့ရှေ့တွင်

ဦးချစ်ညွန့် ပါ-၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

+ ၁၉၉၆

ဧပြီလ

၉ ရက်

မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုထက် သေးငယ်သည့် ပြစ်မှုတစ်
ရပ်ဖြင့် အယူခံတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်
စီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိဟု
မဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စွဲချက်တင်ထားသော ပြစ်မှုထက်သေးငယ်သော
ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်ကြောင်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် အတိအလင်း
ရှိပြီးသော အခြေအနေတွင် စွဲချက်တင်ထားသည့် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု မူလရုံး
က အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခဲ့သော
ပြစ်မှုထက် သေးငယ်သည့် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် အယူခံတရားရုံးက ပြစ်မှု
ထင်ရှား တွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း
မရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးမှ အထူးဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ထားခြင်းအား အယူခံရုံးက ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေသို့ ပြောင်းလဲစီရင်နိုင်
သည်ဟူသော လမ်းညွှန်ချက်နှင့် မူလရုံးမှ အထူးဥပဒေအရ စွဲချက်တင်ခဲ့

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၈

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၈၄ တွင် ချမှတ်သော
၇-၁၀-၉၄ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံလျှောက်
ထားမှု

ပြီးသော တရားခံအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သော်လည်း ခုခံရေး လမ်းကြောင်း မထိခိုက်သည့် အခြေအနေတွင် အယူခံရုံးက ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေဖြင့် တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ ဆန့်ကျင်ရာ မရောက် ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သုံးသပ်ကြသည်။

၁၉၉၆
ဦးချစ်ညွန့်
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးခင်မောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးဇော်ဝင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ဧရာဝတီတိုင်း၊ အိမ်မဲမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၄၈၈/၉၂ တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးချစ်ညွန့်နှင့် ဦးကျင်မောင်တို့အား ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)/၉ အရ လည်းကောင်း၊ ထွန်းဦး၊ စန်းငွေနှင့် အောင်ကြည်ဝင်းတို့အား ယင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ၆(၁)အရလည်းကောင်း၊ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှအပြီး အပြတ်လွှတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံတင် သွင်းခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၈၄/၉၄ တွင် အိမ်မဲမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးချစ်ညွန့်နှင့် ဦးကျင်မောင် တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရလည်းကောင်း၊ ထွန်းဦး၊ စန်းငွေနှင့် အောင်ကြည်ဝင်းတို့အား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆/၁၁၄ အရ လည်းကောင်း၊ အလုပ်နှင့်ထောင်(၃)နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက် သည်။

တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ဦးချစ်ညွန့် ပါ(၅)ဦးတို့က မကျေနပ်သဖြင့် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ရရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၀/၉၅ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါ ပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“ဦးထွန်းအောင် ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်^(၁) စီရင်ထုံးတွင် အထူးဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းကို ရာဇသတ်ဥပဒေ(ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ)ပါ ပုဒ်မတစ်ရပ်ရပ်သို့ အမှုအကြောင်း

(၁) ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ ၈-၁၉၀

၁၉၉၆

ဦးချစ်ညွန့်

ပါ - ၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ခြင်းရာ ခိုင်လုံလျှင် ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်သည်ဟု လမ်းညွှန်ချက်ရှိ၍ ယခုအမှုတွင် မူလရုံးက အထူးဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း မပြုဘဲ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ရာတွင် တရားရုံးချုပ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ လျှောက်ထားသူများအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ စီရင်ထုံးပါ လမ်းညွှန်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာ ရောက်မရောက်”

အမှုမှာ အိမ်မဲမြို့တန် (၁၀၀)ဆန်စက်ရှိ သိုလှောင်ရုံတွင် သဲနှင့်ဖွဲများ ရောစပ်နေကြောင်း သတင်းရသဖြင့် ၅-၁၀-၉၂ နေ့ နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီခန့်က ရဲအုပ်ဦးတွမ်ဇာပွန်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရဝတ သက်သေလူကြီးများနှင့်အတူ ဆန်စက်သိုလှောင်ခန်းများအား ဝင်ရောက်စစ်ဆေးရာ (ဘီ-၄)သိုလှောင်ရုံအတွင်း၌ သဲနှင့်ဖွဲများကို မသမာသော နည်းလမ်းဖြင့် ရောစပ်ရန် ပြုလုပ်နေကြောင်း တွေ့ရသောကြောင့် စက်ရုံမှူး ဦးချစ်ညွန့်၊ စက်ရုံတာဝန်ခံ ဦးကျင်မောင်နှင့် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများအား အရေးယူပေးရန် ရဲစခန်းမှူး ဦးအေးသန့်က တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ခဲ့သောအမှု ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးချစ်ညွန့် ပါ(၅)ဦးတို့၏ အကျိုးဆောင်မှ အဓိကထား၍ တင်ပြရာ၌ မူလအမှုစစ်ရုံးက အမှုအကြောင်းချင်းရာ ခိုင်လုံမှုမရှိသဖြင့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးအက်ဥပဒေအရ စွဲချက်တင်ထားရာမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်းကို တရားရုံးချုပ်က ရာဇသတ်ဥပဒေ (ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ)နှင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဦးထွန်းအောင် ပါ(၂)စီရင်ထုံးနှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။ ထို့ပြင်အယူခံတရားလိုများအနေဖြင့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေးအက်ဥပဒေအရ စွဲဆိုထားမှုကို ခုခံဖြေရှင်းခဲ့ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ တရားရုံးချုပ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရသဖြင့် ခုခံချေပခွင့် မရခဲ့သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးသင့်ကြောင်းကိုလည်း တင်ပြသွားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန်ကြားရေးမှူးက အထူးဥပဒေဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးခဲ့ရာ၌ စွဲချက်ပါ အချက်အလက်များသည် ရာဇသတ် ဥပဒေအရ စွဲချက်ရှိ အချက်အလက်များနှင့် အလားတူလျှင် အဆိုပါ အမှုမှ တရားခံကို အထူးဥပဒေဖြင့် အပြစ်မပေးဘဲ ရာဇသတ်ဥပဒေဖြင့် စီရင်ခြင်းမှာ တရားခံသည် ခုခံချေပခွင့် ရခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူနိုင်သောကြောင့် ရာဇဝတ်တရား စီရင်ရေးမူအရ

၁၉၉၆
ဦးချစ်ညွန့်
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။ ထို့ပြင် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)တွင် အကျိုးပျက်ဆီးမှု ပါဝင်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် သက်သေခံချက်များအရ ဖွဲ့နုများမှာ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်သော အခြေအနေတွင် အယူခံတရားလိုများအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ အကျိုးပျက်ဆီးမှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြောင်း တင်ပြသွားသည်။

မူလရုံးရှိ သက်သေခံချက်များအရ သိုလှောင်ရုံတွင်း၌ ဖွဲ့နုနှင့်သဲများ ရောနှောလျက် တွေ့ရခြင်းမှာ အငြင်းမထွက်သော်လည်း ဖွဲ့နုများမှာ စက်ရုံဝန်ထမ်းများ၏ စုပေါင်းမွေးမြူရေးအတွက် စက်ရုံမှူး ဦးချစ်ညွန့်၏ အမည်ဖြင့် ပြေစာသက်သေခံ(၂)အရ ဝယ်ယူထားသော ဖွဲ့နုများဖြစ်ပြီး ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အဆိုပါ ဖွဲ့နုပုံနှင့် သိုလှောင်ရုံကြမ်းပြင်အား ကြွက်ဖောက်ရာတွင် အသုံးပြုရန်ထားသော သံပုံတို့မှာ အောက်ခြေပိုင်းတွင် ရောနေသဖြင့် ခွဲခြားပြီး စုပုံနေခြင်းသာဖြစ်ပြီး ရောနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း တရားခံများ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံ၍ အိမ်မဲမြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံများအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်အချင်းဖြစ် စက်ရုံ၏ မြေပေါ် လက်ကျန်အား စာရင်းစစ်ဆေးနေချိန်ဖြစ်ရာ ယင်းအဖွဲ့၏ စစ်ဆေးချက်အရ လျော့နည်းကွာခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်းကိုပါ သုံးသပ်၍ လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တရားရုံးချုပ်က တရားခံအောင်ကြည်ဝင်း၏ ဖြောင့်ချက်သက်သေခံ (ဃ)၊ သဲနှင့်ဖွဲ့နုကို ၄၆ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ၅၄ ရာခိုင်နှုန်း အချိုးအစားရောထားကြောင်း ဓါတုဗေဒဝန်ရုံး၏ ပြန်ကြားစာ သက်သေခံ(ဇ)နှင့် ရုံးရှေ့ သက်သေခံချက်များအရ စက်ရုံးမှူး ဦးချစ်ညွန့်နှင့် စက်ရုံတာဝန်ခံ ဦးကျင်မောင်တို့သည် ဝန်ထမ်းများ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်သည့် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဝယ်ယူထားသော သက်သေခံ(၂)ပြေစာအရ ဖွဲ့နုအိတ် ၄၀၀ အနက်မှ ၎င်းတို့ ကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲခဲ့သော ဖွဲ့နုအိတ်များအတွက် အစားထိုးရန် ဝန်ထမ်းထွန်းဦး၊ စန်းငွေနှင့် အောင်ကြည်ဝင်းတို့အား သဲနှင့်ဖွဲ့နုများ ရောခိုင်းသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ သိုလှောင်ရုံ(ဘီ-၄)အတွင်း၌ စက်ရုံပိုင်ပစ္စည်းများထားရှိခြင်း မရှိသဖြင့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးအက်ဥပဒေအရ ပြစ်မှုမမြောက်သော်လည်း ဝန်ထမ်းများက ယုံကြည်သဖြင့် အပ်နှံထားသည့် ဖွဲ့နုများကို အလွဲသုံးစားမှု ကျူးလွန်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ဦးချစ်ညွန့်နှင့်

၁၉၉၆
 ဦးချစ်ညွန့်
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဦးကျင်မောင်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရလည်းကောင်း၊ လွန်းဦး၊ စန်းငွေနှင့် အောင်ကြည်ဝင်းတို့အား ပုဒ်မ ၄၀၆/၁၁၄ အရလည်းကောင်း ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ စီရင်ရာ၌ အထူးဥပဒေတစ်ရပ်ဖြစ်သော ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးအက်ဥပဒေမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေဖြင့် ပြောင်းလဲ၍ စီရင်နိုင်ကြောင်း ဦးထွန်းအောင် ပါ-၂ နှင့်ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်စီရင်ထုံး^(၁) ကို ရည်ညွှန်းကိုးကား၍ တရားရုံးချုပ်က စီရင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်မှာ ဦးထွန်းအောင် ပါ-၂ စီရင်ထုံးသည် အထူးဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ(ရာဇသတ်ဥပဒေ)ပါ ပုဒ်မတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် အမှုအကြောင်းခြင်းရာ ခိုင်လုံလျှင် ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်ကြောင်းသာ လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဦးချစ်ညွန့်တို့မှာ အထူးဥပဒေတစ်ရပ်ဖြစ်သော ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခံထားကြသူများ မဟုတ်ဘဲ ယင်းဥပဒေအရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးခဲ့ပြီးနောက် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်ထားသော သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ထားသော ပြစ်မှုဖြင့်ပင် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရမည်ဟု မူလအမှုစစ် တရားရုံးအားလည်းကောင်း၊ အယူခံတရားရုံးအားလည်းကောင်း ကန့်သတ်ထားသည့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးခဲ့ရာတွင် စွဲချက်တင်ထားသည့် ပြစ်မှုထက်သေးငယ်သော ပြစ်မှုကို တရားခံ ကျူးလွန်ကြောင်း တရားရုံးက တွေ့ရှိလျှင် အဆိုပါ သေးငယ်သော ပြစ်မှုနှင့် စွဲချက်တင်ဘိသကဲ့သို့ တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၇ နှင့် ၂၃၈(၂)တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သေးငယ်သော ပြစ်မှုဖြင့် ပြောင်း၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရာ၌ အထူးဥပဒေပါ ပြစ်မှုမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေသို့ ပြောင်းလဲခြင်း မပြုနိုင်ဟုလည်း ဥပဒေတွင် ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိချေ။ ယင်းသို့ ဥပဒေပုဒ်မ ပြောင်းလဲခြင်းကြောင့် တရားခံ၏ ခုခံချေပခြင်းကိစ္စကို ထိခိုက်မှု မရှိရန် လိုအပ်ကြောင်းကိုကား သတိပြုရပေမည်။

(၁) ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၉၀

၁၉၉၆

ဦးချစ်ညွန့်

ပါ - ၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ယင်းသို့ စွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုထက်သေးငယ်သော ပြစ်မှုကိုသာ ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိသည့်အခါ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၇(၂) နှင့် ၂၂၈ တို့အရ စွဲချက်ပြောင်း၍ တင်ကြောင်း တရားခံအား အသိပေး၍ ဖတ်ကြားရှင်းလင်းပြသခြင်း၊ အမှုကိုအစမှ ပြန်လည်စစ်ဆေးကြားနာခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ယင်း အချက်များမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၇ အရ ကုစားနိုင်ခွင့် ရှိ၍ အမှုမပျက်ပြယ်ကြောင်း **W.A RANMOND Vs THE UNION OF MYANMAR** ^(၂) စီရင်ထုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စွဲချက်တင်ထားသော ပြစ်မှုထက်သေးငယ်သော ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်ကြောင်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် အတိအလင်းရှိပြီးသော အခြေအနေတွင် စွဲချက်တင်ထားသည့် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု မူလရုံးက အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်တိုင်အောင် မူလရုံးက စွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုထက် သေးငယ်သည့် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် အယူခံတရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိဟုမဆိုနိုင်ပေ။

သို့အတွက် ဦးထွန်းအောင် ပါ-၂ စီရင်ထုံး^(၁) အရ မူလထုံးမှ အထူးဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းအား အယူခံရုံးက ရာဇသတ် ကြီး ဥပဒေသို့ ပြောင်းလဲစီရင်နိုင်သည်ဟူသော လမ်းညွှန်ချက်နှင့် မူလရုံးမှ အထူးဥပဒေအရစွဲချက်တင်ခဲ့ပြီးသော တရားခံအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သော်လည်း ခုခံရေးလမ်းကြောင်း မထိခိုက်သည့် အခြေအနေတွင် အယူခံရုံးက ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေဖြင့် တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင် ခြင်းမှာ ဆန့်ကျင်ရာ မရောက်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သုံးသပ်ကြသည်။

တရားရုံးချုပ်က တရားခံ အောင်ကြည်ဝင်း၏ ပြောဆိုချက်(သက်သေခံ-ဃ)၊ သဲနှင့်ဖွဲနုကို ၄၆ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ၅၄ ရာခိုင်နှုန်း အချိုးအစား ရောထားကြောင်း ဓါတုဗေဒဝန်ရုံး၏ ပြန်ကြားစာ(သက်သေခံ-ဇ)နှင့် သက်သေခံချက်များအရ အယူခံတရားလိုများအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ နှင့် ၄၀၆/၁၁၄ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း အရေးယူ လောက်အောင် လွဲမှားချွတ်ချော်မှု မရှိပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

(၂) ၁၉၅၆ B.L.R (HC) ၅၄၁

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်အုံးရှေ့တွင်

ဒေါ်စန်းစန်းဇွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

ဇန်နဝါရီလ

၂၅ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် အမှုသည် တရားရုံးရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးဆဲအမှု မဟုတ်တော့ရာ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးချုပ်သို့ မစန်းစန်းဇွေက ၁၆-၁၂-၉၄ ရက်နေ့တွင် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်မှု မတင်သွင်းမီ ၂၂-၁၁-၉၄ ရက်နေ့ကပင် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၆၆/၉၃ တွင် တရားခံ မအေးသီတာအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည့် မူလမှုမှာ စီရင်ချက် ချမှတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ တရားရုံးရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးဆဲအမှုမရှိတော့၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်နိုင် တော့မည် မဟုတ်ပေ။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၆၇(ခ)

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈၉ တွင်ချမှတ်သော (၃-၁၁-၉၄) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း

၁၉၉၆
ဒေါ်စန်းစန်းနွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားချက်အား ပလပ်ချဲခြင်းနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ ၃-၁၀-၉၄ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဥပဒေနှင့်အညီ သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းအား မရီရီမြင့်၊ ဦးစိန်လွင်တို့၏နေအိမ် ဥပစာများတွင် ဝင်ရောက်ရှာဖွေရန် အမိန့်တစ်ရပ်ထုတ်ဆင့်ရန်အတွက် ဥပဒေနှင့်အညီ အမိန့်တစ်ရပ် ပြင်ဆင်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ငွေများကို အေးသီတာ၏ လက်ဝယ်သို့ အပ်နှံခဲ့ကြောင်း၊ အေးသီတာမှတစ်ဆင့် မရီရီမြင့်ထံ ဆက်လက်အပ်နှံခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစိန်လွင်သည် ကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာဖြစ်ပြီး မရီရီမြင့်သည် (အတွင်းရေးမှူး/ငွေကိုင်စာရေး) ဖြစ်သည်မှာ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ထိုငွေများသည် မအေးသီတာ၊ မရီရီမြင့်နှင့် ဦးစိန်လွင် ၃ ဦး သို့မဟုတ် ၎င်းတို့တစ်ဦးဦးထံတွင် ရှိနေသည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်နေကြောင်း၊ ပစ္စည်းထုတ်ပေးရန် ပစ္စည်းလက်ရှိထားသူထံ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၄ အရ ထုတ်ဆင့်ရနိုင်ကြောင်း၊ ထိုသူသည် ပစ္စည်းထုတ်ပေးမည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းသည် မည်သူ၏ လက်ရှိ ဖြစ်ကြောင်း ရုံးက မသိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းရှာ ဝရမ်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ အရ ထုတ်ဆင့်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ထုတ်ဆင့်ရာ၌ တရားရုံးက ထင်မြင်ယူဆချက် ရေးမှတ်ရန် မလိုဟု (ဦးကျော်ဒင် အမှု ၁၉၆၇ ခု မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၇၆၂) တွင် ထုံးဖွဲ့ထားကြောင်း၊ ဒေါ်စန်းစန်းနွေ၏ လျှောက် ထားချက်အပေါ် သင့်မြတ်သော အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်သင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၆၆/၉၃ တွင် ၂၂-၁၁-၉၄ ရက်နေ့က တရားခံ မအေးသီတာအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်ကို အဆင့်ဆင့်သော တရားရုံးများက ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်၍ မူလမူ တရားလို ဒေါ်စန်းစန်းနွေက ၁၆-၁၂-၉၄ ရက်နေ့

တွင် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည့်အချိန်တွင် မူလတရားရုံးက ၂၂-၁၁-၉၄ ရက်နေ့ ကပင် ဤပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည့်အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မူလမှုကို စီရင်ချက်ချပြီး ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၄ အရ ဆောင်ရွက်မှုများတွင် ပစ္စည်းလက်ရှိထားသူထံ ပစ္စည်းကို ထုတ်ပေးရန် သမ္မာန်စာ ထုတ်ဆင့်ရ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ သမ္မာန်စာ ထုတ်ဆင့်ခြင်း ခံရသူသည် ထို ပစ္စည်းကို ထုတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ ယုံကြည်ရန်အကြောင်း ရှိခဲ့ လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုပစ္စည်းသည် မည်သူ့လက်ရှိ ဖြစ်နေသည်ကို ရုံးကမသိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းရှာ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းအားဖြင့် သိမ်းဆည်းနိုင်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ တွင် ပြဌာန်းထားသည်။ ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဦးချစ်ထွမ်း(ထွန်း)အမှု^(၁)ကို ရည်ညွှန်း သည်။

ထိုသို့ ဝရမ်းထုတ်ရာတွင်လည်း တရားရုံးက စုံစမ်းစစ်ဆေးလျက် ရှိသောအမှုတွင် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆရန်အကြောင်း ရှိမှသာ ဝရမ်းထုတ် ဆင့် နိုင်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၄(၁)တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်။

“ မည်သည့်တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းမှူးမဆို မိမိက သို့မဟုတ် မိမိရှေ့မှောက်တွင် မေးမြန်း စုံထောက်ခြင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း၊ စစ်ဆေးစီရင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဤဥပဒေအရ အခြားမူခင်းကိစ္စအလို့ငှာ စာတမ်း အမှတ်အသား တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြစ်စေ၊ အခြားအရာဝတ္ထုကို ဖြစ်စေ တင်ပြရန် လိုအပ်သည်။ သို့မဟုတ် လိုလားသည်ဟု ယူဆလျှင် အဆိုပါ စာတမ်းအမှတ်အသား သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထု လက်ဝယ်ရှိသူ၊ သို့မဟုတ် ယင်းပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အာဏာရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရသူအနေဖြင့် ယင်းပစ္စည်းကို မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်နေရာတွင် လာရောက် တင်ပြရမည်၊ သို့မဟုတ် တင်ပြရမည်ဟု ဖော်ပြ

၁၉၉၆
ဒေါ်စန်းစန်းနေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

(၁) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး စာ-၇၆၂

၁၉၉၆

ဒေါ်စန်းစန်းနွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ထားသော သမ္မာန်စာတစ်စောင် သို့မဟုတ် အမိန့်စာ
တစ်စောင်ကို ထုတ်ဆင့် နိုင်သည်။”

အထက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၉၄(၁)အရ အမိန့်စာထုတ်ဆင့်ခြင်း၊ ပုဒ်မ ၉၆ အရ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းမှာ
တရားရုံးရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးဆဲ အမှုရှိမှသာ ထုတ်ဆင့်နိုင်ကြောင်း
ပေါ်လွင်သည်။

တရားရုံးချုပ်သို့ မစန်းစန်းနွေက ၁၆-၁၂-၉၄ ရက်နေ့တွင် ပြင်ဆင်
မှုတင်သွင်းသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်မှု မတင်သွင်းမီ ၂၂-၁၁-၉၄ ရက်နေ့က
ပင် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၆၆/၉၃
တွင် တရားခံ မအေးသီတာအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ
အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ် ဆင့်ပေးရန်
လျှောက်ထားခဲ့သည့် မူလမှုမှာ စီရင်ချက်ချမှတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ တရားရုံး
ရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဆေးဆဲ အမှုမရှိတော့၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၉၆(၁)အရ ရှာဖွေဝရမ်းထုတ်ဆင့်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်ထွတ်နိုင်ရှေ့တွင်

ဒေါက်တာစန်းလှိုင် ပါ-၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

မတ်လ

၂၈ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ အရ ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်မှာ
တရားခံဘက်မှ နောက်ထပ်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလိုပြ သက်သေကို ပထမအကြိမ် ပြန်လှန်စစ်
မေးခွင့် ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ပြန်လှန်စစ်မေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မစစ်မေးခဲ့သည်
ဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ အရ ပေးထားသည့်
ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်မှာ တရားခံဘက်မှ နောက်ထပ်ရရှိသည့် ပြန်လှန်စစ်မေး
ခွင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းအခွင့်အရေးကို တရားခံဘက်မှ အသုံးပြုခြင်းသည်
ဥပဒေက ပေးအပ်သည့် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးမြင့်သည်
နေရပ်လိပ်စာသစ်တွင် အတည်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် တရားရုံးသို့မလာဘဲ နေခဲ့
သည်ဟု မူလရုံးက တွေ့ရှိ၍သာလျှင် ဝရမ်းထုတ်ဆင့်၍ အတင်းအကြပ်
ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလရုံးက ပြန်ခေါ်သက်သေကို ထပ်မံဆင့်ခေါ်ပေးရန်
ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးလှမျိုး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ဒေါ်မိမိရီ၊လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။အက်စ်အင်န် ဒတ်စ်ဂူပတာ
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၈၀(ခ)
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၄၃ တွင်ချမှတ်သော
(၆-၆-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၆
ဒေါက်တာ
စန်းလွင်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

တာမွေမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၄၅/၉၂ တွင် ပြန်ခေါ်သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့်အား တရားရုံးက ထပ်မံဆင့်ခေါ်ပေးရန် ငြင်းပယ်သည့် အမိန့်ကို ချမှတ်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ဒေါက်တာစန်းလွင်နှင့် ဒေါ်ခင်လှမြင့်တို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ကန်ထရိုက်တာ ဦးစန်းလွင်နှင့် ဒေါ်ခင်လှမြင့်တို့အား အိမ်ခန်း အရောင်းအဝယ်ပွဲစား ဒေါ်မြင့်မြင့်က လျှောက်ထားခဲ့ရာသူ ဒေါ်စန်းစန်းခင်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးရာမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စန်းစန်းခင်က ဒေါက်တာစန်းလွင်တို့ လင်မယားအား ယုံကြည်မှုဖြင့် အိမ်ခန်း ၂ ခန်းအတွက် စရံငွေကျပ် ၄၅၀၀၀၀/-ကို ပေးအပ်ကာ ကြိုတင်ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဦးစန်းလွင်တို့က ဒေါ်စန်းစန်းခင်အား အိမ်ရှင်ဦးလှမောင်နှင့် တွေ့ဆုံပေးခြင်း လည်းမရှိ၊ ဦးလှမောင်၏ လက်မှတ်ကိုလည်း ရယူပေးခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီးနောက် (၂)လခန့်အကြာတွင် ဦးစန်းလွင်က အဆောက်အဦးကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ခြင်း မရှိဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့သည်။ ယင်းသတင်းရရှိ၍ စုံစမ်းရာ ဝယ်ယူထားသော အခန်းတစ်ခန်းအား သော့ခုံနှစ်လုံး ခတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်စန်းစန်းခင်က စာချုပ်သက်သေဖြစ်သူ ဒေါ်အေးမြင့်နှင့် အတူ စုံစမ်းမေးမြန်းရန် အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်ခဲ့သော်လည်း တိမ်းရှောင်နေပြီး အိမ်ရှင်ဦးလှမောင် ကိုယ်တိုင်လည်း စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိဟု သိရှိရသဖြင့် ဦးစန်းလွင်၊ ဇနီးဒေါ်ခင်လှမြင့်နှင့် ပွဲစားဒေါ်မြင့်မြင့်တို့(၃)ဦးပေါင်းပြီး အိမ်ရှင်၏ လက်မှတ်အတု ရေးထိုးကာ စရံငွေများကို လိမ်လည်ရယူသွားကြောင်း ဖော်ပြလျက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၄၆၈ တို့အရ အရေးယူရန် ဒေါ်စန်းစန်းခင်က လျှောက်ထားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးစန်းလွင်တို့၏ ရှေ့နေက ပြန်ခေါ်သက်သေထံ ဆင့်ခေါ်စာ အတည်ဖြစ်ပါလျက် ထိုသက်သေက အကြောင်းမဲ့ ပျက်ကွက်သဖြင့် တရားရုံးက ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့ရကြောင်း၊ သက်သေက ပုန်းရှောင်နေသဖြင့် ဝရမ်းအတည်ပြု ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်း မပြုဘဲ ၎င်းအား ဆင့်ဆိုခြင်း၊ စစ်မေးခြင်း မပြုတော့ကြောင်း ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၇၅၊ ၈၁ နှင့် ၈၂ တို့အရ မှားယွင်းကြောင်း၊ တရားခံများအနေနှင့် မိမိတို့၌ တာဝန်မရှိသော်လည်း ရုံးချိန်းရက် မခြားဘဲ နောက်ရုံးချိန်းအမှီ လိပ်စာသစ်ကို တင်သွင်းစုံစမ်းပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် အမှုမကြန့်ကြာစေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ပြန်ခေါ်သက်သေ ဇာတ်ဝယ်သို့ သွားနေကြောင်း၊ ၎င်း၏မကျန်းမာသော ဖခင်အား ပြုစုနေကြောင်း စသည့် အချက်များကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အမှုထဲတွင် မပေါ်ပေါက်သော အချက်ကို ဖော်ပြသုံးသပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရာသူ ဒေါ်စန်းစန်းခင်၏ ရှေ့နေက ပြန်ခေါ်သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့်အား ပြန်ခေါ်စစ်မေးရန် (၁၉-၁၁-၉၃)နေ့တွင် ရုံးရှေ့သို့ ရောက်လာစဉ်က လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေ(၂)ဦးစလုံး မရှိ၍ မစစ်ဆေးနိုင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေဒေါ်အေးမြင့်သည် ဖခင်အိုမကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည့် ထားဝယ်သို့ သွားနေကြောင်း အထောက်အထားများအဖြစ် ထားဝယ်ဆေးရုံ၏ ထောက်ခံစာကို ပူးတွဲတင်သွင်းထားကြောင်း၊ ပြန်ခေါ်သက်သေကို စစ်ရန် မလာမချင်း စောင့်ရမည်ဟု ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်အေးမြင့်အား (၃)တရားခံ၏ ရှေ့နေက မေးခွန်းပေါင်း မြောက်များစွာ မေးထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်း၊ ခရီးလွန်နေသော သက်သေတစ်ဦးအတွက် အမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားမည်ဆိုပါက အမှုကြန့်ကြာမည်သာဖြစ်ကြောင်း အဓိက တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက သက်သေဒေါ်အေးမြင့်သည် ပုန်းကွယ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) တိမ်းရှောင်ခြင်းများ ပြုနေကြောင်းကို လျှောက်ထားသူဘက်မှ တင်ပြသည့် ကျမ်းကျိန်လွှာအရ တွေ့ရကြောင်း၊ ၎င်းအားပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်ကို တရားခံဘက်သို့ ပေးအပ်ထားကြောင်း၊ ဒေါ်အေးမြင့်သည် တရားရုံးနှင့် အလွန်ဝေးလံခေါင်းပါးသည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေကြောင်း မပေါ်ပေါက်ခြင်းကြောင့် တမင်တိမ်းရှောင်နေသည်ဟု ယူဆရန်သာရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သင့်မြတ်ရာ အမိန့်ကို ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလအမှုတွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများအရ အမှုတွဲကို တရားရုံးချုပ်သို့ ပို့ပေးခဲ့ရသဖြင့် ၂၆-၁၁-၉၃ နေ့မှစ၍ ၉-၇-၉၄ နေ့ထိ ယင်းအမှုတွဲမှာ တရားရုံးချုပ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ၁၀-၁၀-၉၄ နေ့တွင် မူလရုံးက အမှုတွဲကို လက်ခံရရှိပြီးနောက် ၂၁-၁၀-၉၄ နေ့တွင် ပြန်ခေါ်

၁၉၉၆
ဒေါက်တာ
စန်းလှိုင်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆
ဒေါက်တာ
စန်းလှိုင်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ခွန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

သက်သေဒေါ်အေးမြင့်နှင့် ဥမ္မာထွန်းတို့ကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ဆင့်စာအတည် မဖြစ်ခဲ့၍ (၇-၁၁-၉၄) နေ့တွင် ဒေါ်အေးမြင့်၏ လိပ်စာအသစ်ကို တင်သွင်းသဖြင့် ဆင့်စာ ထုတ်ခဲ့သော်လည်း (၁၄-၁၁-၉၄) နေ့တွင် အတည်ပြု ပြန်သွင်းခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ (၂၁-၁၁-၉၄)၊ (၂၈-၁၁-၉၄) ရုံးချိန်းများတွင် ဒေါ်အေးမြင့်၏ ဆင့်စာ အတည်မဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ (၂-၁၂-၉၄)နေ့တွင် ပြန်ခေါ်သက်သေ ဦးလှမောင်လာ၍ စစ်ဆေးခဲ့ရသော်လည်း ပြန်ခေါ် သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့် ထားဝယ်သို့ ခရီးသွားနေကြောင်း ခွင့်စာ တင်၍ အမှုတွဲတွင် တွဲထားသည်။ (၂၆-၁၂-၉၄) နေ့တွင် ဒေါ်အေးမြင့်၏ နေအိမ်အစောင့်က ဒေါ်အေးမြင့်အားဆင့်ခေါ်သည့်စာတွင် လက်မှတ် ရေးထိုးပြီး ပြန်ပေးသဖြင့် အမှုတွဲတွင် တွဲထားသည်။ (၂-၁-၉၅) နေ့တွင် ယင်းဆင့်စာကို ဒေါ်အေးမြင့်၏ အိမ်ရှေ့တွင် ကပ်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့နေ့တွင် ဒေါ်အေးမြင့်အား ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။(၁၂-၁-၉၅)နေ့တွင် ပြန်ခေါ်သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့်အား ပယ်ရန် လျှောက်ထား၍ တရားခံ များ၏ ရှေ့နေက ကန့်ကွက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်အေးမြင့်အား အာမခံ ဝန်ရဝရမ်းအတည် မဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်သွင်းသည်။ (၁၉-၁-၉၅) နေ့တွင် ဒေါ်အေးမြင့်အား ပြန်ခေါ်သက်သေအဖြစ်မှ ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ် ထားသည်။

ပြန်ခေါ်သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့်မှာ သက်သေခံ(ခ)စာချုပ်တွင် အမှတ်(၁) အသိသက်သေဖြစ်သည်။ ထိုစာချုပ်မှာ ဒေါ်စန်းစန်းခင်က ဦးစန်းလှိုင်ထံသို့ အပျောက် အရောင်းအဝယ် စရံငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀/- ပေးသည့် စာချုပ်ဖြစ်ရာ တရားလို ဒေါ်စန်းစန်းခင်ဘက်မှ အဓိကသက်သေ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တရားခံ ဦးစန်းလှိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်လှမြင့်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ဒေါ်အေးမြင့်ကို ပြန်ခေါ် စစ်မေးရန် တရားခံများဘက်မှ တင်ပြခဲ့သည်။

တရားလိုပြသက်သေကို ပထမအကြိမ် ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့်ရခဲ့ပြီး နောက် ပြန်လှန်စစ်မေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မစစ်မေးခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ အရ ပေးထားသည့် ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်မှာ တရားခံဘက်မှ နောက်ထပ်ရရှိသည့် ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းအခွင့်အရေးကို တရားခံဘက်မှ အသုံးပြုခြင်းသည် ဥပဒေက ပေးအပ်

သည့် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးမြင့်သည် နေရပ်လိပ်စာအသစ်တွင် အတည်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် တရားရုံးသို့ မလာဘဲ နေခဲ့သည်ဟု မူလရုံးက တွေ့ရှိ၍သာလျှင် ဝရမ်းထုတ်ဆင့်၍ အတင်းအကြပ် ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလရုံးက ပြန်ခေါ်သက်သေကို ထပ်မံဆင့်ခေါ်ပေးရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ပြန်ခေါ်သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့်အား ထပ်မံခေါ်ယူ၍ စစ်မေးခွင့် ပြုရန် ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် တာမွေမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏ အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တရားလိုပြ သက်သေ ဒေါ်အေးမြင့်အား တရားခံဘက်မှ ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့် ရရှိစေရန်အတွက် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရန် တာမွေမြို့နယ် တရားရုံးအား ညွှန်ကြားသည်။

၁၉၉၆

ဒေါက်တာ

စန်းလှိုင်

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၆

ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေ

ဧပြီလ

နှင့်

၃ ရက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ နှင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ခြင်း။ မိန်းကလေးက အလိုတူအလိုပါ လိုက်ပါသွားလျှင်
တရားခံအား ဤပုဒ်မများအရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန် သင့်မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ စိုးငွေသည် မရှိရှိအောင်အား
သူမက သဘောမတူဘဲ အကြမ်းဖက်၍ ခိုးယူခြင်း ပြုသည်ဟုသော်လည်း
ကောင်း၊ မရှိရှိအောင်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ ကာမရာဂစပ်
ယှက်သည်ဟုသော်လည်းကောင်း ကောက်ယူနိုင်မည့် သက်သေခံ
အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ မရှိရှိအောင်က အလိုတူ
အလိုပါ စိုးငွေနှင့် ကျိုက်ထိုမြို့သို့ လိုက်ပါသွားပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ
ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကိုသာ
တွေ့ရသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးတင်ထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဒေါ်မိမိရီ၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ (ရှေ့နေချုပ်ရုံး)
၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၆၄(ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၂ တွင်ချမှတ်သော

(၁၁-၄-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း

သုံးခွမြို့နယ်၊ တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၆၉၃/၉၄ တွင်အယူခံတရား
 လို ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရ အလုပ်
 နှင့်ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ်(၆)လ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်
 ဒဏ် (၄)နှစ်(၆)လ၊ ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန်
 အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေက မကျေနပ်သဖြင့်
 ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ
 ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေအပေါ် မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း
 ကို အတည်ပြုပြီး ပြစ်ဒဏ်ကိုမူ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ်နှင့်(၆)လ
 အသီးသီးကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် ချမှတ်သော အမိန့်အစား
 ပုဒ်မ ၃၆၆ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ်၊ ပုဒ်မ ၃၇၆ အရ အလုပ်နှင့်
 ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ် ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်
 ချမှတ်လိုက်သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေက မကျေနပ်သဖြင့်
 တရားရုံးချုပ်တွင် ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ (၇-၉-၉၄)နေ့ နံနက် ၆း၁၅ နာရီအချိန်ခန့်တွင် မရီရီအောင်
 သည် သုံးခွမြို့ ဈေးအတွင်း ဈေးဆိုင်ဖွင့်ရန်သွားရာ အမှတ်(၁၁)ရပ်ကွက်
 ရေလယ်ကျောင်းရှေ့အရောက်တွင် ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေက ကားပေါ်အတင်း
 ဆွဲတင် ခေါ်ယူဆောင်သွားကြောင်း သိရ၍ လိုက်လံစုံစမ်းကာ ကျိုက်ထိုမြို့
 ဖြူစင်ရတနာ တည်းခိုခန်းတွင် ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေနှင့် မရီရီအောင်တို့ကို
 တွေ့ရှိရ၍ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး မရီရီအောင်ကို အလိုမတူဘဲ အတင်းအဓမ္မ
 ဆွဲငင်ခေါ်ဆောင်သူ ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေအား ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန်
 မရီရီအောင်၏မိခင် ဒေါ်မြငွေက တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းသောအမှု
 ဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသူ ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေ၏ရှေ့နေက ပြင်ဆင်မှု
 အကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာ၌ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသူနှင့် မရီရီ
 အောင်တို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးရာလိုက်ပြေးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊
 အချင်းဖြစ်ချိန်က မရီရီအောင်သည် အလိုမတူပါက အကူအညီတောင်းခံ
 နိုင်၍ ရနိုင်သော်လည်း အကူအညီမတောင်းခဲ့ခြင်းသည် အလိုတူအလိုပါ
 ခိုးရာလိုက်ပါခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ သုံးခွမြို့မှ ကျိုက်ထို
 မြို့သို့လာရာ လမ်းတလျှောက်တွင် လုံခြုံရေးဂိတ်စခန်းအသီးသီးကို ကား
 မောင်းဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာတွင်လည်း အကူအညီ တောင်းခံခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့်

၁၉၉၆
 ဆန်ကား(ခ)
 စိုးငွေ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

၁၉၉၆

ဆန်ကား(ခ)

စိုးငွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

သဘောတူ ခိုးရာလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဖြူစင်ရတနာ တည်းခိုခန်းတွင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ တည်းခိုနေထိုင်ကြောင်း သက်သေခံချက်များရှိကြောင်း မိခင်ဒေါ်မြငွေက လာခေါ်စဉ်ကလည်း မရှိရှိအောင်က (၇၀တ) လူကြီးများရှေ့တွင် ချစ်ခြင်းကို မခွဲရန် ပြောကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါလျက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခွဲခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက တရားခံဘက်မှ မရှိရှိအောင်နှင့် ချစ်ကြိုက်၍ နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်ဟု ထုချေသော်လည်း အပြန်အလှန်ပေးသောစာ သို့မဟုတ် အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မတင်ပြနိုင်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေ့က မရှိရှိအောင်သည် ခိုးရာလိုက်မည့် အနေအထားမျိုးမဟုတ်ဘဲ သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အနေအထားအတိုင်း ခါးဝတ်ခါးစားဖြင့် ဆိုင်ဖွင့်ရန် နေအိမ်မှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသာ ပေါ်ပေါက်တွေ့ရှိရကြောင်း၊ မရှိရှိအောင်အနေဖြင့် ခိုးရာလိုက်ရန် ကြိုတင်ကြံရွယ်မှု မရှိသည့် အထောက်အထား တွေ့ရသဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားခံ၏ ထုချေချက်ကို လက်မခံဘဲ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပွားသော (၇-၉-၉၄)နေ့ နံနက်ပိုင်းက လျှောက်ထားသူ ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေက မရှိရှိအောင်အား သုံးခွဲမြို့၊ ရေလယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှ ဇော်ဇော်(လိုပြ-၆) မောင်းနှင်သော ပါပလေကာကားပေါ်တင်ပြီး ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ကျိုက်ထိုမြို့ ဖြူစင်ရတနာ တည်းခိုခန်းတွင် (၇-၉-၉၄) နေ့မှ (၁၁-၉-၉၄) နေ့အထိ (၅)ရက်တိုင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချက်မှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွား ထင်ရှားသောအချက်ဖြစ်သည်။ အမှုတွင် အဓိက စိစစ်ရမည့်အချက်မှာ လျှောက်ထားသူ ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေက မရှိရှိအောင်အား သဘောမတူဘဲ အကြမ်းဖက်၍ ခိုးယူပေါင်းသင်းခြင်း ပြုသလား သို့မဟုတ် မရှိရှိအောင်က အလိုတူအလိုပါ ခိုးရာလိုက်ပြေးသလားဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မရှိရှိအောင်က ၎င်းအား စိုးငွေက ကားပေါ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်တင်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားကြောင်း၊ အော်ရင်သတ်ပစ်မည်ဟု ခါးဖြင့်ကြိမ်းကြောင်း၊ ၎င်းလည်းကြောက်၍ ဘာမျှမပြောရဲဘဲ

ငြိမ်ပြီးလိုက်ပါလာခဲ့ကြောင်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့ ဖြူစင်ရတနာတည်းခိုခန်းကို ခေါ်သွားကြောင်း၊ တည်းခိုခန်းတွင် စိုးငွေက ၎င်း၏မှတ်ပုံတင်ကိုပြ ကြောင်း၊ ၎င်းက မှတ်ပုံတင် ဘယ်ကရသလဲဟုမေးရာ အိမ်ရှိ ဘီရိယံမှ ယူလာသည်ဟု စိုးငွေက ပြော၍ ၎င်းက “နင့်အကြံပက်စက်လှချေလား” ဟု ပြောကြောင်း၊ ညဘက်တွင် ဓါးပြု၍ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ကြောင်း၊ ၎င်းမှ ကြောက်ရွံ့၍ အကူအညီ မတောင်းရဲကြောင်း၊ (၁၀-၉-၉၄)နေ့တွင် သံလျင်မြို့ရှိ ဦးတင်ရှိန်ထံ ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားသဖြင့် (၁၁-၉-၉၄)နေ့ညတွင် မိခင်နှင့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ သူငယ်ချင်း မစန္ဒာ၊ ကျိုက်ထို တပ်မှအရာရှိများ လာရောက်ခေါ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မိခင်ဖြစ်သူအား စိုးငွေက အတင်းအဓမ္မခေါ်၍ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်သည်ဟု ပြောခဲ့ ကြောင်း၊ စိုးငွေက “မှားပါတယ်”ဟု ပြောကြောင်း၊ ညတွင်းချင်းပင် ကျိုက်ထိုမြို့မှ ကားဖြင့် ထွက်လာရာ ပဲခူးမြို့သို့ မနက်(၅)နာရီတွင် ရောက် ကြောင်း၊ ကားခေတ္တရပ်ပြီး လဘက်ရည်သောက်နေကြစဉ် စိုးငွေကားပေါ်မှ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း တင်ပြထွက်ဆိုသည်ကို တွေ့ရသည်။ မရီရီအောင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို မိခင်ဒေါ်မြငွေ (လိပြ-၁)၊ အစ်ကိုတော်သူကိုမျိုးမြင့်(လိပြ- ၂)၊ မစန္ဒာ(လိပြ-၄)နှင့် မရင်မြင့်(လိပြ-၅)တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြ သည်။ မရင်မြင့်သည် စိုးငွေက မရီရီအောင်အား ကားပေါ်တွင် ခေါ်သွားစဉ် က အချင်းဖြစ်နေရာတွင် ရှိနေသူဖြစ်သည်။ ၎င်းက စိုးငွေသည် မရီရီအောင် အား အတင်းအဓမ္မ ကားပေါ်ဆွဲတင်သွားသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကကျသော သက်သေမှာ အချင်းဖြစ်စဉ်က စိုးငွေ နှင့် မရီရီအောင်တို့အား သုံးခွမြို့မှ ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ကားမောင်းပို့ပေးခဲ့သော ယာဉ်မောင်းဇော်ဇော်(လိပြ-၆) ဖြစ်သည်။ ၎င်းကအောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်။

“ ကားကို မောင်းဟု နောက်ခန်းမှ အော်ပြော၍ ကျွန်တော်ရှေ့ခန်း မှ ကြားသဖြင့် မောင်းခဲ့ပါသည်။ ရုန်းကန်အော်ဟစ်သံ မကြား ရပါ” x x x x x “ကျွန်တော်ကြည့်၍ မြင်သမျှတော့ ကောင်လေး က ကောင်မလေးကို ဓါးထောက်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားတာ မတွေ့ရပါ၊ တုံးလုံးလဲ့ထားတာလဲ မတွေ့ ရပါ၊ ထိုင်နေတာ တွေ့ရပါသည်” x x x x x “ဝေါမြို့ရဲစခန်းအနီး၊ ဈေးထဲက လဘက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုစိုးငွေနှင့် ကောင်မလေး လဘက်ရည် ဆင်းသောက်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်သာသွားတက်ပါသည်။”

၁၉၉၆
ဆန်ကား(ခ)
စိုးငွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆

ဆန်ကား(ခ)

စိုးငွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

“စစ်တောင်းတံတားထိပ်တွင် စစ်တပ်နှင့်ရဲက ခရီးသည်နှင့်ကားကို စစ်ဆေးပါသည်။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်နှင့် ပေ ၂၀ အကွာတွင် ကား နံပါတ် ဆင်းပေးကာ တံတားကြေး ပေးခဲ့ရပါသည်။ ကားကိုရပ်၍ စိုးငွေကိုယ်တိုင် တံတားကူးခ ၂၅/- ပေးခဲ့ရသည်ဆိုတာ မှန်ပါ သည်”

ဇော်ဇော်ထွက်ဆိုချက်အရ မရီရီအောင်သည် စိုးငွေနှင့်လိုက်ပါလာစဉ် က အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခြင်း၊ လမ်းတွင်တွေ့သော လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ ဝင်များကို တိုင်ကြားခြင်း၊ အလျင်းမရှိခဲ့သဖြင့် သူမ၏ သဘောဆန္ဒ အလျောက် အလိုတူအလိုပါ စိုးငွေနှင့် လိုက်ပါလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

စိုးငွေက ထုချေရာတွင် ၎င်းသည် မရီရီအောင်တို့အိမ်တွင် လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ်ကျော်ခန့်မှစ၍ ကားမောင်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအိမ်တွင် ကားမောင်း စဉ်ကပင် နေထိုင်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော(၁)နှစ် ကျော်မှစ၍ မရီရီအောင်နှင့် ချစ်ကြိုက်ကြောင်း၊ အခင်းဖြစ်မီ တပတ်ခန့်က မရီရီအောင်က အခိုးခိုင်း သဖြင့် အခင်းဖြစ်နေ့က မရီရီအောင်အား သုံးခွမြို့မှ ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ခိုးယူ လာခဲ့ကြောင်း၊ မရီရီအောင် အိတ်တစ်လုံးပါပြီး အိတ်ထဲတွင် မှတ်ပုံတင်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ပါကြောင်း၊ သုံးခွမြို့မှ ကျိုက်ထိုမြို့သို့လာရာ လုံခြုံရေးဂိတ်အသီး သီးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး ပြည်သူ့ရဲနှင့် တပ်မတော်မှ စစ်ဆေးကြောင်း၊ စစ်တောင်းတံတားတွင်လည်း စစ်ဆေးကြောင်း ဂိတ်ကြေး ၂၅/-ကို ၎င်းက ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့ရှိ ဖြူစင်ရတနာ တည်းခိုခန်းတွင် (၇-၉-၉၄)နေ့မှ (၁၁-၉-၉၄) နေ့အထိ မရီရီအောင်နှင့်အတူ တည်းခို နေထိုင် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း၊ တည်းခိုခန်းမှာ အလုပ်သမား ဦးလှဝင်း (ခံပြ-၅)နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ကျိုက်ထို ဥပဒေရုံးမှ စာရေးဝန်ထမ်းအဆင့်(၁) မထွေးမြင့်(ခံပြ-၈)တို့အိမ်တွင် (၁၀-၉-၉၄)နေ့က ၎င်းနှင့်မရီရီအောင် တို့ကို ထမင်းစားဖိတ်သဖြင့် ထမင်းစားခဲ့ကြကြောင်း မရီရီအောင်က နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်ချုပ်ဖို့ အကူအညီတောင်းသဖြင့် မထွေးမြင့်က ညက်သေခံ(၉) လက်ထပ်စာချုပ်ကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် အသင့် ရိုက်ပြီး (၁၂-၉-၉၄) နေ့တွင် လက်မှတ်ထိုးနိုင်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း၊ (၁၁-၉-၉၄)နေ့ ည ၁၀ နာရီခွဲတွင် မရီရီအောင်၏မိခင်၊ အကို နှစ်ယောက်နှင့် တပ်ကရဲဘော်များ ရောက်လာပြီး မရီရီအောင်အား ခေါ်

ကြောင်း၊ မရီရီအောင်က မလိုက်နိုင်ကြောင်း၊ ချစ်ကြိုက်လို့ လိုက်လာသည် ဟု ပြောကြောင်း၊ မရီရီအောင်၏ အမေက ၎င်းတို့နေရန်အတွက် သံလျင်မှာ စီစဉ်ထားကြောင်း ပြော၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦး လိုက်လာခဲ့ကြကြောင်း၊ ပဲခူးသို့ မနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ရောက်ကြောင်း၊ အဝေးပြေးဂိတ်ရောက်လျှင် ၎င်းအား ကားပေါ်မှ ချထားခဲ့ကြောင်း၊ စွပ်စွဲထားသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေသည်။

စိုးငွေ၏ ထုချေချက်ကို ဖြူစင်ရတနာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးကျော်အေး(ခံပြ-၂)၊ တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာ ဦးဟန်မြင့်(ခံပြ-၃)၊ ကျိုက်ထိုမြို့ မြောက်ပိုင်းရပ် ရာအိမ်မှူး ဦးကြင်လွင် (ခံပြ-၄)၊ တည်းခိုခန်းအလုပ်သမား ဦးလှဝင်း (ခံပြ-၅)နှင့် ၎င်း၏ဇနီး မထွေးမြင့်(ခံပြ-၈)၊ ကိုပုလဲ (ခံပြ-၆) အချင်းဖြစ် ကားပိုင်ရှင်ကိုအောင်ဌေး (ခံပြ-၇)တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးကျော်အေး၊ တည်းခိုခန်း မန်နေဂျာဦးဟန်မြင့် (ခံပြ-၃)၊ တည်းခိုခန်း အလုပ်သမား ဦးလှဝင်း(ခံပြ-၅)နှင့် မထွေးမြင့် (ခံပြ-၈)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ စိုးငွေနှင့် မရီရီအောင်တို့သည် ဖြူစင်ရတနာတည်းခိုခန်းတွင် လင်မယားဟု ပြောဆိုပြီး (၅)ရက်ကြာမျှ ပျော်ရွှင်စွာ တည်းခိုနေထိုင်သွားကြကြောင်း၊ ထိုသို့တည်းခိုနေထိုင်စဉ်အတွင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဈေးသို့ အတူသွားပြီး အဝတ်အစားဝယ်ခြင်း၊ အပြင်ထွက်၍ လဘက်ရည်သောက်ခြင်း၊ ဝရန်တာထွက်၍ ထမင်းအတူစားခြင်း၊ စိုးငွေ အဝတ်အစားများကို မရီရီအောင်က မီးပူတိုက်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးကြောင်း တင်ပြထွက်ဆိုကြသည်။ ထို့ပြင် မရီရီအောင်၏မိခင် လာခေါ်သောနေ့ကလည်း မရီရီအောင်က မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲရန်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံပြ သက်သေများက တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

အထက်ပါ နှစ်ဘက် သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို စိစစ်ကြည့်ရှုရာတွင် လျှောက်ထားသူ စိုးငွေသည် မရီရီအောင်အား သူမက သဘောမတူဘဲ အကြမ်းဖက်၍ ခိုးယူခြင်း ပြုလုပ်သည်ဟုသော်လည်းကောင်း၊ မရီရီအောင်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ကာမရာဂစပ်ယှက်သည်ဟုသော်လည်းကောင်း ကောက်ယူနိုင်မည့် သက်သေခံ အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ မရီရီအောင်က အလိုတူအလိုပါ

၁၉၉၆

ဆန်ကား(ခ)

စိုးငွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

၁၉၉၆
 ဆန်ကား(ခ)
 စိုးငွေ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

စိုးငွေနှင့် ကျိုက်ထိုမြို့သို့ လိုက်ပါသွားပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ပေါင်းသင်း
 နေထိုင်ကြသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကိုသာ တွေ့ရသည်။
 အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် သုံးခွမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်
 တိုင်းတရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)က လျှောက်ထားသူ ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေ
 အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ နှင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ တို့အရ
 ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းတို့မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်
 ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်
 တိုင်း တရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး
 လျှောက်ထားသူ ဆန်ကား(ခ)စိုးငွေအား ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ပေး
 ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ဦးတင်ရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄ *

+ ၁၉၉၆

ဧပြီလ

၂၃ ရက်

အမှုစွဲဆိုဆောင်ရွက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူက ရှေ့နေငှားရမ်း၍ အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်၊ မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးတင်ရွှေသည် အမှုကို တိုင်တန်းသူ တစ်ဦးမဟုတ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား ဥပဒေအရာရှိက သူ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုသည့်တိုင်အောင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ယင်းသို့ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးစိန်လှ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဒေါ်ခင်လှစိုး၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ၃။ ၄။ ဦးတင်အေး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၃၇(ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆၇ တွင်ချမှတ်သော (၂၂-၈-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း

၁၉၉၆
ဦးတင်ရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၄

လသာမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၇၁/၉၅ တွင် မခိုင်ဇာလွင်က တရားခံ ကိုမြသာ ပါ(၃)ဦးအပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၇ အရ တရားစွဲဆိုသည်။ ယင်းအမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေ ဦးအေးအား စစ်ဆေးနေစဉ်အတွင်း မခိုင်ဇာလွင်၏ အုပ်ထိန်းခွင့် ရသူဟုဆိုသူ ဦးတင်ရွှေ၏ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်ချက်အရ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်က မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် တရားလိုဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမြသာထူးပါ(၃)ဦးတို့၏ ရှေ့နေက ကန့်ကွက်သဖြင့် မူလမြို့နယ် တရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို ကြားနားပြီးနောက် (၃၁-၇-၉၅)နေ့တွင် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား အမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် မပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးတင်ရွှေက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) တွင် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ အကျဉ်းနည်း ပလပ်ခြင်းခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ရွှေက တရားရုံးချုပ်တွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက အဓိက တင်ပြရာ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ ဒုတိယအပိုဒ်တွင် “တစ်ဦးတစ်ယောက်” က ရှေ့နေကို ငှားရမ်းခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ နစ်နာသူက ငှားရမည်ဟု မဆိုကြောင်း တိုင်တန်းသူက ငှားရမ်းရမည်ဟုလည်း မပါရှိကြောင်း၊ မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးက အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်သူဟူသော စကားရပ်ကို မှားယွင်းစွာ ကောက်ယူကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅ ပုဒ်မခွဲ ၃ တွင် “Any Person conducting the prosecution” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားရာ The person conducting the prosecution ဖြစ်သော မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိက ၎င်း၏ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် ဦးကျော်ညွန့်အား အမှု လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက တရားလိုအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် တင်ပြသည့် ပြစ်မှုကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာတွင် မခိုင်ဇာလွင်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက် ပါရှိရန် လိုအပ်သည် ဟု ဖော်ပြခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ ဒုတိယအပိုဒ်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၃ ဒုတိယအပိုဒ်တွင် “တစ်ဦးတစ်ယောက်က အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို” ဟူသော စကားရပ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် တိုက်ရိုက်အကျိုးသက်ဆိုင်သော တရားစွဲဆိုသူကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလအမှုတွင် အမှုစွဲဆိုသူမှာ လျှောက်ထားသူ ဦးတင်ရွှေ မဟုတ်သဖြင့် ၎င်းက ရှေ့နေငှားပြီး အမှုလိုက်ခွင့် မရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

၁၉၉၆
ဦးတင်ရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၄

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၏ ကိုယ်စားလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၁)၌ မည်သည့်အမှုကိုမဆို စုံစမ်းစစ်ဆေးချက် သို့မဟုတ် စစ်ဆေးကြားနာလျက်ရှိသည့် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး တစ်ဦးဦးသည် ဤကိစ္စအလို့ငှာ မည်သူ့ကိုမဆို အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၃)အရ အမှုစွဲဆိုဆောင်ရွက်သည့် မည်သူမဆို ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေတစ်ဦးဖြင့်ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ မူလရုံးအမှုတွဲရှိ ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာတွင် မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိက ပုဒ်မ ၄၉၃ နှင့်အညီ ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား အမှုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုထားကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၁)နှင့် ၄၉၅(၃)ပါ ပြဌာန်းချက်အရ မည်သူမဆို”ဟု ပါရှိပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်သူသာလျှင် တရားလိုအတွက် ရှေ့နေငှားရမ်းခွင့်ရှိသည်ဟု ပြဌာန်းချက် မရှိသဖြင့် သင့်မြတ်သည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်သင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ နှင့် ၄၉၅ ပါ ပြဌာန်းချက်များ အရဆိုလျှင် အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်သူက ပုဂ္ဂလိက ပြင်ပရှေ့နေ ငှားရမ်း၍ အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူက ရှေ့နေငှားရမ်း၍ အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု ဖော်ပြ ပြဌာန်းမထားကြောင်း၊ ဦးတင်ရွှေသည် အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်သူ မဟုတ်၍ မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိက ၎င်း၏ကြီးကြပ်မှုဖြင့် လိုက်ပါရန် ခွင့်ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် မပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၆

ဦးတင်ရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မွန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၄

အမှုတွင် အငြင်းမပွားသော အချက်များမှာ လျှောက်ထားသူ ဦးတင်ရွှေသည် မူလအမှုကို တိုင်ချက်ရေး ဖွင့်သူမဟုတ်ဆိုသောအချက်နှင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား အမှုကို တိုင်တန်းချက် ရေးဖွင့်သူ မခိုင်စာလွှင်က တရားလိုဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် ရှေ့နေကိုယ်စား လှယ် လွှဲအပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးတင်ရွှေကသာ ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်စာ လွှဲအပ်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့အမှုကို တိုင်တန်းသူ မဟုတ်သူက ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာအရ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော် ညွန့်သည် မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုဆောက်တွင် အမှုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိမရှိ အဓိကထား၍ သုံးသပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ ၏ ဒုတိယအပိုဒ်တွင် “ထို့ပြင် အဆိုပါ အမှုမျိုးတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်က အခြားတစ်ဦးကို မည်သည့်တရားရုံးတွင်မဆို အမှုစွဲဆိုရန် ရှေ့နေတစ်ဦးကို ငှားရမ်းလျှင်လည်း အစိုးရ ရှေ့နေကပင် တရားစွဲဆိုမှုကို ဆောင်ရွက်ရမည်။ ငှားရမ်းသည့် ရှေ့နေသည် အစိုးရရှေ့နေ၏ ညွှန်ကြားမှုများအရ ဆောင်ရွက်ရမည်”ဟု ပြဌာန်းထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၁)တွင်လည်း “မည်သူ့ကို မဆို အမှုစွဲဆို ခွင့်ပြုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရှေ့နေချုပ်၊ အစိုးရရှေ့နေ၊ သို့မဟုတ် ဤကိစ္စအလို့ငှာ နိုင်ငံတော်သမ္မတက ယေဘုယျအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အထူးအားဖြင့်ဖြစ်စေ အာဏာအပ်နှင်းထားသည့် အခြားအရာရှိမှလွဲ၍ မည်သူမျှ ဆိုခဲ့သည့် ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ယင်းကဲ့သို့ စွဲဆိုဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိစေရ”ဟု ပြဌာန်းထားသည်။

အထက်ပါ ပြဌာန်းချက်များတွင် “အမှုစွဲဆိုရန်” “အမှုစွဲဆိုခွင့် ပြုနိုင်သည်” စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထား၍ အမှုကို တိုင်တန်းတရားစွဲဆိုသူက သာလျှင် ပုဂ္ဂလိက ပြင်ပရှေ့နေ ငှားရမ်း၍ အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသည်။ အမှုကို စွဲဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သူက ယင်းသို့ရှေ့နေ ငှားရမ်း၍ အမှု တွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ Any Person ဟူသော ဖော်ပြချက်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ တိုင်တန်းသူကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ ဒုတိယအပိုဒ် နှင့် ပုဒ်မ ၄၉၅(၁)တို့ကို ဆက်စပ်ဖတ်ရှုလျှင် တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဦးတင်ရွှေသည် အမှုကို တိုင်တန်းသူတစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးကျော်ညွန့်အား ဥပဒေအရာရှိက သူ၏ကြီးကြပ်မှု ဖြင့် အမှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုသည့်တိုင်ဆောင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၅(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ယင်းသို့ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ဤအခြေအနေတွင် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေဦးကျော်ညွန့်သည် အမှုကို တိုင်တန်းသူ မခိုင်ဇာလွင်၏ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်ထားသူ တစ်ဦးမဟုတ် သဖြင့် တရားလိုဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိကြောင်း မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ချမှတ်သောအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ရန်ကုန် တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းမှု မရှိပေ။
ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရွှေတွင်

+ ၁၉၉၆

ဩဂုတ်လ

၉ ရက်

ဦးတင်ရွှေ ပါ-၅

မသောင်းမြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၆

**အိမ်ကျော်နင်းမှု - ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခံရပြီးနောက် ဆက်လက်
နေထိုင်ခြင်း။ တရားဝင် ဝယ်ယူပြီး ဆက်၍နေထိုင်သည်ကိစ္စ။**

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးတင်ရွှေတို့သည် ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ပထမဆုံး
အကြိမ် အိမ်ကျော်နင်းမှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရပြီးနောက် အချင်းဖြစ်
အိမ်မှ ဖယ်ရှားမပေးဘဲ ဆက်လက်နေခြင်းဖြင့် မူလက လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သော
ဒေါ်သောင်းမြင့်အား စိတ်ငြိငြင်စေရာ ရောက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။
X X X သို့သော် ယခုအမှုမှာ ထိုသို့မဟုတ်။ ပထမအကြိမ် ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ခံရ ပြီး ဦးတင်ရွှေတို့ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်ထံမှ တရားဝင်
ဝယ်ယူ ပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အရ ဆက်၍နေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ
ဤအမှု၏ ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုများတွင်
ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ အဓိကမဟုတ်ဘဲ လက်ရှိထားမှုသာ အဓိကဖြစ်သည်မှာ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄၇(ခ)၊ ၂၈၅(ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ $\frac{\text{အယူခံမှု}}{\text{ပြင်ဆင်}}$ အမှတ် $\frac{၁၇}{၈}$ တွင်ချမှတ်သော
 $\frac{၂၇}{၁၂}$ -၁-၉၅ ရက်စွဲပါ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ဈာပုံခရိုင်)၏

အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

ယုံးမှားဖွယ် မရှိ။ သို့သော် ဤအမှု၏ ထူးခြားချက်မှာ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရပြီးနောက် တာဝန်မဲ့စွာ အနိုင်ကျင့်ပြီး ဖယ်မပေးခြင်းမဟုတ်။ မိမိပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရပြီးနောက် မိမိ၏ ဆက်လက်နေထိုင်မှုကို တရားဝင်ဖြစ်အောင် ဦးတင်ရွှေ့တို့က ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း သတိပြုသင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ရွှေ့တို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အဓိက မဟုတ်စေကာမူ ဆက်လက်နေထိုင်ရာတွင် တရားဝင်၍ သဘောရိုးရှိကြောင်းကိုမူ လက်ခံသင့်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဒေါ်စောစောနု၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
ဦးမောင်မောင်စိုး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ဦးစောနိုင်၊လက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)
၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၆ ဒေါ်စောစောနု
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၆
ဦးတင်ရွှေ
ပါ - ၅
မသောင်းမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၆

ဖျာပုံမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှုအမှတ် ၃၀၆/၉၄ တွင် ဒေါ်သောင်းမြင့်က ဦးတင်ရွှေ ပါ-၅ ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၃၀၀/-စီ ပေးဆောင်ရန် မဆောင်က ထောင်ဒဏ် (နှစ်)လစီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဦးတင်ရွှေတို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်)သို့ အယူခံဝင် ရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သောင်းမြင့်ကလည်း ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှု(၂)မှုစလုံးကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ရွှေတို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄၇(ခ) ၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်သောင်းမြင့်က ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၈၅(ခ)၉၅ ဖြင့်လည်းကောင်း တင်သွင်းကြသည်။

ပြင်ဆင်မှုများမှာ မူလမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှုအမှတ် ၃၀၆/၉၄ အမှု ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည် ပြင်ဆင်မှု (၂)မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

၁၉၉၆
ဦးတင်ရွှေ
ပါ - ၅
မသောင်းမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၆

ဖျာပုံမြို့(၈)ရပ်ကွက်၊ ၁၃-လမ်း၊ အမှတ် ၁၄၄ ဟု ခေါ်တွင်သော အိမ်တွင် ဒေါ်သောင်းမြင့် မိသားစုသည် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်မြရင်နှင့် အတူနေသည်။ ဒေါ်သောင်းမြင့်၏ ခင်ပွန်း ဦးတင်ရွှေမှာ ဒေါ်မြရင်၏သား ငယ်ဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြရင်၏ သားကြီးဦးတင်ရွှေ မိသားစုမှာ မိခင်အား ကန်တော့ရန်ဟုဆိုပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ပြီးနောက် ပြန်မဆင်းဘဲ ဒေါ်သောင်းမြင့်တို့အား ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ငြိုငြင်အောင် ပြုသည်ဟု စွပ်စွဲကာ ဒေါ်သောင်းမြင့်က ဦးတင်ရွှေနှင့် ဇနီးသားသမီးတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ ဖြင့် တရားစွဲရာ ယင်းအမှုမှာ ဖျာပုံမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၀၁/၉၁ ဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတင်ရွှေတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးတင်ရွှေတို့ မိသားစုသည် ဆက်လက်ကျူးကျော်နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် ဒေါ်သောင်းမြင့်က ဖျာပုံမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၂၀/၉၃ တွင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မဖြင့်ပင် ထပ်မံတရားစွဲပြန်ရာ ဦးတင်ရွှေတို့ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရပြန်သည်။ အလားတူပင် ဆက်လက်ကျူးကျော်နေသဖြင့် ဖျာပုံမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၀၆/၉၄ ဖြင့် တရားစွဲဆိုပြန်ရာ ထိုအမှုမှာ ဤပြင်ဆင်မှုများ ပေါက်ဖွားလာရာ မူလအမှုဖြစ်သည်။

အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်နေသူအား ဒဏ်ငွေသာ တပ်ရိုက်သဖြင့် ထိရောက်မှုမရှိ၊ ဆက်လက်၍ မကျူးကျော်ဝံ့အောင် ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးရန် ဒေါ်သောင်းမြင့်က ပြင်ဆင်မှု တက်ရောက်သည်။ ဦးတင်ရွှေတို့ကလည်း ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု ပြင်ဆင်မှု တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း မှန်မမှန်ကို ပထမ စဉ်းစားရမည် ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၁ (ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှု)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အခင်းဖြစ် ဥပစာကို မတရားသဖြင့် ဝင်ရောက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့် ဝင်ရောက်ပြီး ပိုင်ရှင်က ဥပစာကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် တောင်းဆိုသော်လည်း ထွက်ခွာသွားခြင်း မပြုဘဲ ယင်းဥပစာပေါ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး ပိုင်ရှင်အား စိတ်ငြိုငြင်စေရန် ထပ်မံ၍ ပြုလုပ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ်အကြောင်း အရာအသစ် ပေါ်ပေါက်၍ ပြစ်မှုကို အသစ်တဖန် ကျူးလွန်ရာ ရောက်

သည်။ ဤသို့အကြောင်းခြင်းရာ ပေါ်ပေါက်တိုင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်
နေထိုင်သူအား ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုနိုင်သည်ဟူ၍ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၄ တွင် တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်ပြီး ထပ်မံ၍
ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ မရောက်ကြောင်း ယခင်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် စီရင်ထုံးများ
ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ အပြစ်ပေးခံရသူ
သည် ဥပစာမှ ထွက်ခွာခြင်း မပြုဘဲ ပိုင်ရှင်အား ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှု
ဖြစ်စေလျှင် ၎င်းအပေါ်ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ဗဟိုတရားရုံးက
အစဉ်တစိုက် ဆုံးဖြတ်လာခဲ့ပါသည်။ ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဦးသောင်းညွန့် ပါ(၂) အမှုနှင့် ဒေါ်အုန်းနှင့်
ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ(၅) အမှု^(၂)
တို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဦးတင်ရွှေတို့၏ အကျိုးဆောင်က အချင်းဖြစ် အိမ်ပေါ်တက်ရောက်
နေထိုင်ခြင်းမှာ မိခင်၏အိမ်တွင် မိခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တက်ရောက်နေ
ထိုင်ခြင်းဖြစ်၍ မူလကပင် ပြစ်မှုမမြောက်ကြောင်း၊ ပထမအကြိမ် တရားစွဲ
ခံရပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်းက အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို မိခင်ထံမှ မှတ်ပုံ
တင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် တရားစွဲသည့်အခါ
နေထိုင်မှု အခြေအနေမှာ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပထမ
အကြိမ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခံရပြီး ထွက်ခွာမပေးသည်ကို အကြောင်းပြု၍
ထပ်မံကျူးကျော်နေထိုင်ရာ ရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်း
ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေတွင် တရားဝင် လက်ရှိနေထိုင် ပိုင်ခွင့်ရှိသူ
များဖြစ်ကြောင်း မြက်ဟကြေညာပေးရန် ဦးတင်ရွှေတို့က ဧရာဝတီတိုင်း
တရားရုံး(ဖျာပုံခရိုင်) တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉/၉၄ ဖြင့် ဒေါ်သောင်းမြင့်ကို
တရားပြိုင်အဖြစ်ထားကာ တရားစွဲဆို (သက်သေခံ ၁(က)နှင့် ၁(ခ))
ထားခဲ့၍ ဤအမှု လျှောက်လဲချက်ပေးသည့်အချိန်၌ အနိုင်ဒီကရီရရှိပြီး
ဖြစ်ကြောင်း ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်)တရားမကြီးမှုအမှတ်
၉/၉၄ ၏ ၂၀-၆-၉၅ နေ့စွဲပါ စီရင်ချက်၏ တာဝန်ခံမိတ္တူမှန်ကို တင်ပြ၍
လျှောက်လဲသွားသည်။

၁၉၉၆
ဦးတင်ရွှေ
ပါ - ၅
မသောင်းမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၆

၁။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မတစ။ စာ-၆၈။

၂။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မတစ။ စာ-၄၉။

၁၉၉၆
ဦးတင်ရွှေ
ပါ - ၅
မသောင်းမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၆

ဒေါ်သောင်းမြင့်၏ အကျိုးဆောင်က ကျော်နင်းမှုများတွင် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခံရပြီး ဖယ်ရှားမပေးဘဲ ဆက်လက်ကျူးကျော်နေလျှင် ပြစ်မှု ထပ်မံမြောက်သဖြင့် မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း၊ လူအုပ်ဖြင့် ဇွတ်အတင်း တက်ရောက်ကျူးကျော်ပြီး ဖယ်ရှားမပေးသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သော်လည်း ငွေဒဏ်သာချမှတ်သဖြင့် မထိ ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဖယ်မပေးဘဲ မနေဝံ့အောင် ထိရောက်သောပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါသော ဥပဒေအရာရှိက ဒေါ်သောင်းမြင့် လက်ရှိထားသော ဥပစာကို ဦးတင်ရွှေတို့က ကျော်နင်းသဖြင့် မူလက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း၊ ဖယ်မပေးဘဲ ဆက်လက်၍ နေခြင်းဖြင့် ဒေါ်သောင်းမြင့်အား စိတ်ငြိုငြင်သဖြင့် ပြစ်မှုထပ်မံကျူးလွန် ရာရောက်ကြောင်း၊ နောက်အမှုများတွင် ဒေါ်သောင်းမြင့်မှာ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် မရှိတော့ခြင်းမှာ ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်အတွက် အရေးပါခြင်း မရှိ ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဦးတင်ရွှေတို့သည် ၁၉၉၁ ခုနှစ်က ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်ကျော်နင်းမှု ဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရပြီးနောက် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ဖယ်ရှားမပေးဘဲ ဆက်လက်နေခြင်းဖြင့် မူလက လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သော ဒေါ်သောင်းမြင့်အား စိတ်ငြိုငြင်စေရာ ရောက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဤအခြေအနေအတိုင်း ဖြစ်လျှင် နောက်ထပ်တရားစွဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်မှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဤမူသဘောအတိုင်းပင် တရားရုံးများက စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။ သို့သော် ယခုအမှုမှာ ထိုသို့မဟုတ်။ ပထမအကြိမ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခံရပြီး ဦးတင်ရွှေတို့ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်ထံမှ တရားဝင် ဝယ်ယူပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အရ ဆက်၍ နေခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ ဤအမှု၏ ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုများတွင် ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ အဓိကမဟုတ်ဘဲ လက်ရှိထားမှုသာ အဓိကဖြစ်သည်မှာ ယိုးမှားဖွယ်မရှိ။ သို့သော် ဤအမှု၏ ထူးခြားချက်မှာ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရပြီးနောက် တာဝန်မဲ့စွာ အနိုင်ကျင့်ပြီး ဖယ်မပေးခြင်းမဟုတ်။ မိမိပြစ်ဒဏ်ခံရပြီးနောက် မိမိ၏ ဆက်လက်နေထိုင်မှုကို တရားဝင်ဖြစ်အောင် ဦးတင်ရွှေတို့က ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း သတိပြုသင့်သည်။ ထို့ကြောင့်

ဦးတင်ရွှေတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အဓိကမဟုတ်စေကာမူ ဆက်လက်နေထိုင်ရာတွင် တရားဝင်၍ သဘောရိုးရှိကြောင်းကိုမူ လက်ခံသင့်သည်။

ပြစ်မှုမြောက်သည်ဟု ဆိုရာဝယ် တမင်အနိုင်ကျင့်ခြင်း ရှိမရှိ။ မရိုးဖြောင့်သောသဘော ရှိမရှိကို ယေဘုယျအားဖြင့် အခြေခံသည်။ ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုအတွက် တစ်ကြိမ်အပြစ်ပေးခံရပြီး ဖယ်မပေးဘဲ တမင်အနိုင်ကျင့် ဆက်လက်နေမှသာ ယခင်လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ဘူးသူအား စိတ်ငြိငြင်စေရာ ရောက်သည်ဟု သုံးသပ်ကောက်ယူသင့်သည်။ ဤအမှုတွင် ဦးတင်ရွှေတို့ မိသားစုတွင် ထိုအပြုအမူမျိုး မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးတင်ရွှေတို့ တင်သွင်းသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄၇(ခ) ၉၅ ကို ခွင့်ပြု၍ ဖျာပုံမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၀၆/၉၄ တွင် ဦးတင်ရွှေ၊ ဒေါ်ညိုမိုးညိုမိုး၊ မဝေဝေ၊ မတင်တင်အေးနှင့် မောင်ရဲထွဋ်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားသော အမိန့်နှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်တို့နှင့် ယင်းအမိန့်ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်တို့ကို အတည်ပြုခဲ့သော ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး(ဖျာပုံခရိုင်)၏ အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်၍ ဖော်ပြပါ ဦးတင်ရွှေ ပါ-၅ ဦးတို့အား ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။ မှားယွင်းမှုဟု သတ်မှတ်သည်။ ပေးဆောင်ပြီး ဒဏ်ငွေကို ပြန်ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သောင်းမြင့် တင်သွင်းသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၈၅(ခ)၉၅ ကို ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

ဦးတင်ရွှေ

ပါ - ၅

မသောင်းမြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၆

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၆
အောက်တိုဘာလ
၁ ရက်

မထန်လွှမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်။ ပြစ်မှု
တစ်ရပ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရသူ
သို့မဟုတ် အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်းကို ခံရသူတစ်ဦးအား ယင်း
ပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံစစ်ဆေးစီရင်ခြင်းမှ မည်သည့်
အခါ ပိတ်ပင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသောအမှုနှင့် အလုံမြို့
နယ် တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသောအမှု(၂)မှုစလုံးတွင် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းသည်
တရားခံအဖြစ် ပါဝင်သော်လည်း တရားလိုမှာ မူတူညီခြင်း မရှိပေ။ အမှု(၂)
မှု စွဲဆိုရာတွင် အခြေပြုသော ငွေကြေးကိစ္စမှာလည်း မတူညီပေ။ ဒဂုံမြို့နယ်
တရားရုံးအမှုတွင် ငွေ ၅ သိန်းခွဲအတွက် ငွေအပ်နှံသည့် စာချုပ်အပေါ်
အခြေပြု စွဲဆိုခဲ့သော်လည်း အလုံမြို့နယ် တရားရုံးအမှုတွင်မူ ငွေ ၁၁
သိန်းကျော်ကို လိမ်လည်ရယူမှုအတွက် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ စွဲဆိုသော
ပုဒ်မများမှာလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူညီဘဲ သဘောသဘာဝချင်း များ
စွာ ကွဲပြားခြားနားပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအမှုနှစ်ခုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၅(၁)အရ သီးခြား ပြစ်မှုများသာ ဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေပေသည်။ အမှု(၂)မှု၏ အမှုဖြစ်ကြောင်းခြင်းရာမှာ

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈၄(ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀၄ တွင်ချမှတ်သော
(၉-၂-၉၆) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း

တစ်သီးတစ်ခြားစီ ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးတင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဒေါ်သင်းသင်းမြ၊ လက်ထောက်
ညွှန်ကြားရေးမှူး(ရှေ့နေချုပ်ရုံး)
၂။ ဦးစိုးဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၆
မထန်လွမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၅၄/၉၄ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုမှု၌ အမှုအား စစ်ဆေးနေစဉ်အတွင်း ဒေါ်မရမ်းခါးတောင်၊ ဇင်မင်းထွန်း၊ ဦးဘဝင်း၊ ဒေါ်စိန်စိန်သန်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)အရ နောက်တိုးတရားခံများအဖြစ် ထည့်သွင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဒေါ်စိန်စိန်သန်းက ကျေနပ်မှု မရှိသဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူထားသည့် အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သဖြင့် မထန်လွမ်းက တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ အင်းစိန်မြို့ တောင်သူကုန်းရပ်ကွက် သာယာအေး(၈)လမ်း အမှတ် ၄၂ နေ မထန်လွမ်းက အလုံမြို့နယ် စောရန်ပိုင်အရှေ့ရပ်ကွက် ဦးလူကလေးလမ်းအမှတ် ၂၃ နေ ဒေါ်ကော့လွမ်းအပေါ်တွင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်းက ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်လိုလျှင် ငွေ (၁၁)သိန်းကျော် ပေးရန် တောင်းဆို၍ ပေးခဲ့ရသော်လည်း ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခြင်း မရှိ၍ ငွေပြန်တောင်းရာ ဒေါ်ကော့လွမ်းက အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ငွေပြန်မပေးဘဲ ငြင်းဆန်နေ၍ ငွေ(၁၁)သိန်းကျော် လိမ်လည် ရယူသွားသူ ဒေါ်ကော့လွမ်းအား အရေးယူပေးရန် မထန်လွမ်းက အလုံမြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်ကော့လွမ်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူခဲ့သည်။ အမှုအား စစ်ဆေးနေစဉ် အတောအတွင်း တရားလိုမထန်လွမ်းအား စစ်ဆေးပြီးနောက် ဥပဒေအရာရှိက ဒေါ်မရမ်းခါးတောင်၊ ဇင်မင်းထွန်း၊ ဦးဘဝင်း၊

၁၉၉၆
 မထန်လွမ်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

ဒေါ်စိန်စိန်သန်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)အရ နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဒေါ်မရမ်းခါး တောင်၊ ဇင်မင်းထွန်း၊ ဦးဘဝင်းနှင့် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းတို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)အရ နောက်တိုးတရားခံများအဖြစ် ထည့် သွင်းစစ်ဆေးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ မထန်လွမ်း၏ ရှေ့နေက အခြားအချက်များအပြင် အဓိကအချက်အနေဖြင့် တင်ပြရာ၌ တိုင်းတရားရုံးက ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး တွင် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား စွဲဆိုသော အမှုနှင့် အလုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား စွဲဆိုသည့် အမှုတို့သည် တရားလို တူညီမှုမရှိသည်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း အမှုအကြောင်းအရာမှာ ထပ်တူဖြစ် ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၉/၉၄ အမှုမှာ ဒေါ်ကော့လွမ်းက ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအပေါ် ပြစ်မှုမကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၅၄/၉၄ အမှုမှာ တရားလို မထန်လွမ်းက ဒေါ်စိန်စိန်သန်း အပေါ် အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ပေးအပ်စေရန် သွေးဆောင်ဖြားယောင်း၍ လိမ်လည်မှု၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရတရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ စွဲဆိုသော အကြောင်းအရာ ချင်း မတူညီကြောင်း၊ ယင်းသို့မတူညီသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်နေ ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်နှင့် အကျိုးမဝင်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အမှုတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်ကာယကံရှင်က မစွဲဆိုဘဲ အခြားသူတစ်ဦးက မိမိသဘောနှင့် မိမိစွဲဆိုပြီးနောက် ကာယကံ ရှင်၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ စွဲချက်တင်ပြီးသော အဆင့်တွင် ရုပ်သိမ်းခဲ့၍ တရားရုံးက တရားသေ လွှတ်လိုက်လျှင် ကာယကံရှင်က ဘာမျှလုပ်ခွင့် မရှိဟုဆိုလျှင် ဥပဒေ၏ အကာအကွယ်ကို မရနိုင်စရာ ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂) ဒေါ်စိန်စိန်သန်း၏ ရှေ့နေက ဒဂုံမြို့ နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၉/၉၄ တွင် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ပြီးနောက် တရားလို

၁၉၉၆
 မထန်လွမ်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

ဒေါ်ကော့လွမ်းက အမှုကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည့်အတွက် ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား အမှုမှ တရားသေ လွှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ငွေ အတွက် တရားသေလွှတ်ပြီးသော ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအပေါ် မထန်လွမ်းက တဖန် အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၌ စွဲဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ကိုယ်စားလိုက်ပါဆောင်ရွက်သော လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအပေါ် ယခုတရားခံအဖြစ် ထပ်မံတရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ယခင်စွဲဆိုခဲ့သည့် မထန်လွမ်းအား ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်နိုင်ရန် အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးရန် လိမ်လည်၍ ငွေယူသည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ကန့်သတ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းသည့်အမိန့်အား ပယ်ဖျက်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိက အဆုံးအဖြတ် ပြုရမည့် ပြဿနာမှာ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုအမှတ် ၁၁၉/၉၄ အမှုတွင် ယခုအမှု၌ တရားခံတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်ကော့လွမ်းက ယခုအမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်လာသူ ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ စွဲချက်တင်ပြီးသည့်နောက် ဒေါ်ကော့လွမ်းက အမှုကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သဖြင့် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သော တရားခံဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား မထန်လွမ်းက စွဲဆိုသော အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၅၄/၉၄ အမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိမရှိဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။

မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁) နှင့် ငြိစွန်းခြင်းမရှိဟု ယူဆပြီး ဒေါ်စိန်စိန်သန်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ တိုင်းတရားရုံးက မူလဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် အမိန့်သည် အလုံမြို့နယ် တရားရုံးက နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းသော အမိန့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး

၁၉၉၆
မထန်လွှမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)အရ ပိတ်ပင်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ပြီး မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃၊ ပုဒ်မခွဲ(၁)အရဆိုလျှင် ပြစ်မှုတစ်ရပ်နှင့် တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရသူ သို့မဟုတ် အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်းခံရသူ တစ်ဦးအား ယင်းပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံစစ်ဆေးစီရင်ခြင်း မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၉/၉၄ အမှုနှင့် အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၅၄/၉၄ အမှုတို့မှာ သီးခြားအမှုများ ဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ကြည့်ရှုရန် လိုပေသည်။

ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၉/၉၄ မှာ တရားလို ဒေါ်ကော့လွမ်းက တရားခံဒေါ်စိန်စိန်သန်းအား ငွေ ၅ သိန်းခွဲကို သက်သေခံ (က-၁) စာချုပ်အရ ပေးအပ်ခဲ့ရာ ထိုငွေကို ဒေါ်ကော့လွမ်းက ဒေါ်စိန်စိန်သန်းထံမှ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည်တောင်းသော်လည်း ဒေါ်စိန်စိန်သန်းက ပြန်မပေးသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

အလုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၅၄/၉၄ အမှုမှာ မထန်လွမ်းက ဒေါ်ကော့လွမ်းအပေါ် ငွေ(၁၁)သိန်းကျော် လိမ်လည်ရယူမှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

မထန်လွမ်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ပေါ်ပေါက်သည်မှာ ဒေါ်ကော့လွမ်းက မထန်လွမ်းထံမှ ငွေ(၁၁)သိန်းကျော်ကို ရယူပြီး ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ခွင့် ရရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ပြောပြီးဆောင်ရွက်မပေးသည့်အပြင် ငွေကိုလည်း ပြန်မပေးသဖြင့် လိမ်လည်ရယူသည်ဆိုမှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မူလက မထန်လွမ်း တစ်ဦးတည်းကိုသာ အရေးယူခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အမှတ်(၂) လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်စိန်စိန်သန်း အပါအဝင် တရားခံ(၄)ဦးကို နောက်တိုး တရားခံများအဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်ပုံ ဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာသုံးသပ်လျှင် ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံးတွင် စွဲဆိုခဲ့သော အမှုနှင့် အလုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင်

စွဲဆိုသော အမှု(၂)မှစလုံးတွင် ဒေါ်စိန်စိန်သန်းသည် တရားခံအဖြစ် ပါဝင် နေသော်လည်း တရားလိုမှာမူ တူညီခြင်း မရှိပေ။ အမှု(၂)မှ စွဲဆိုရာတွင် အခြေပြုသော ငွေကြေးကိစ္စမှာလည်း မတူညီပေ။ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံးအမှု တွင် ငွေ ၅ သိန်းခွဲအတွက် ငွေအပ်နှံသည့် စာချုပ်အပေါ် အခြေပြုစွဲဆို ခဲ့သော်လည်း အလုံမြို့နယ် တရားရုံးအမှုတွင်မူ ၁၁ သိန်းကျော်ကို လိမ် လည်ရယူမှုအတွက် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ စွဲဆိုသော ပုဒ်မများမှာလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူညီဘဲ သဘောသဘာဝချင်း များစွာကွဲပြားခြားနားပေ သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ယင်းအမှုနှစ်ခုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၅(၁)အရ သီးခြားပြစ်မှုများသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေပေ သည်။ ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဦးမျိုးမြင့်အောင် အမှု^(၁)တွင် အမှု(၂)မှသည် အမှုဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာ သဘာဝချင်း မတူဘဲ တစ်သီးတစ်ခြားစီ စွဲဆိုသောမူခင်း အမျိုးအစား ဖြစ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပိတ်ပင်တားမြစ် ချက်နှင့် အကျိုးမဝင်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဤအမှုတွင်လည်း အထက်တွင် သုံးသပ်ဖော်ပြခဲ့သလို အမှု(၂)မှ၏ အမှု ဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာမှာ တစ်သီးတစ်ခြားစီ ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃(၁)ပါ ပြဌာန်းချက်နှင့် အကျိုးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ (၉-၂-၉၆) ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ (၁၆-၁၀-၉၅) ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။

၁၉၉၆

မထန်လွန်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်အုံးရွှေတွင်

+ ၁၉၉၆

ဩဂုတ်လ

၂၉ ရက်

ကိုထွန်းပေါ် ပါ-၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုသည် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည် ဟု စွပ်စွဲခြင်း မဟုတ်ပါက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း အနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူပေးရန် တိုင်တန်းခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၎င်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ စွဲဆိုသည့် အမှုသည် တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည် ဟု စွပ်စွဲချက် ရှိသောအခါ မှသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)အရ အဆိုပါ တရားရုံး၏ သို့မဟုတ် အဆိုပါတရားရုံး၏ အထက်တရားရုံး၏စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက် လိုအပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုသည် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း မဟုတ်ပါက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်တန်းခွင့် ရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ တွင်ပါရှိသည့် “ထိုသူအပေါ်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မမှန်စွပ်စွဲလျှင်” ဆိုသည့်

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှုအမှတ် ၁၃

+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၇၄ တွင်ချမှတ်သော မြစ်သားမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု

စကားရပ်မှာ အရေးယူပိုင်ခွင့် ရှိသည့် အာဏာပိုင် တစ်ဦးဦးအား တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ပါသည်ဟု မမှန်မကန် စွပ်စွဲခြင်းကို ဆိုသည်။ ကိုထွန်းပေါ် ပါ(၅)ဦးက ထိုစဉ်က နွားလျှာရိုးကျေးရွာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကိုအေးလွင်အား အရေးယူပေးပါရန် ခရိုင်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုမှာ တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့် စပ်လျဉ်းခြင်း မရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

၁၉၉၆
 ကိုထွန်းပေါ်
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးအေးကြူ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးရဲမြင့်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ၂။ ဦးအောင်သန်း
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ (မလာ)

မြစ်သားမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၇၄/၉၆ တွင် ဦးအေးလွင်က တရားလို ပြုလုပ်၍ ကိုထွန်းပေါ်၊ ကိုမင်းအောင်၊ ကိုဝင်းမြင့်၊ ကိုညွန့်ဆောင်၊ ကိုအောင်ကြည်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ တရားစွဲဆိုသည်။ ၎င်းအမှုမှ တရားခံများဖြစ်ကြသော ကိုထွန်းပေါ်၊ ကိုမင်းအောင်၊ ကိုဝင်းမြင့်၊ ကိုညွန့်ဆောင်၊ ကိုအောင်ကြည်တို့က ယင်းအမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးပါရန် ဤအထွေထွေလျှောက်လွှာကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မြစ်သားမြို့နယ်၊ နွားလျှာရိုးကျေးရွာနေ (ရဝတ) အဖွဲ့ဝင် ဦးအေးလွင်က မိမိသည် နွားလျှာရိုးကျေးရွာ၌ ၁၉၉၅ ခုနှစ်က (ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် ၎င်းကျေးရွာနေ ထွန်းပေါ်၊ မင်းအောင်၊ ဝင်းမြင့်၊ ညွန့်ဆောင်၊ အောင်ကြည်တို့(၅)ဦးမှ မဟုတ်မမှန် တိုင်ကြားခဲ့သဖြင့် ၁၅-၉-၉၅ နေ့တွင် မိမိအား သက်သေဦးလှကြိုင်၊ ဦးမှတ်၊ ဦးလှမြင့်၊ ဦးတုတ်ပေါ၊ ဦးသန်းတင်၊ ဦးသာရင်၊ ဦးစံရွှေ၊ ဦးငြိမ်း တို့နှင့်အတူ ကျောက်ဆည်ခရိုင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့မှ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ရာ ပေါ်ပေါက်မှုရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့စစ်ဆေးခံရခြင်းအတွက် တိုင်ကြားသူ

၁၉၉၆
ကိုထွန်းပေါ်
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ထွန်းပေါ် ပါ(၅)ဦးတို့အပေါ် ပြန်လည်အမှုဖွင့်ရန် မြစ်သားမြို့နယ် ငြိမ်ဝပ်
ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၏ ၅-၃-၉၆ ရက်စွဲပါ စာအမှတ်၊
၉၀၀၁/၂၊ မဝတ(မသ) (၃၆၁)ဖြင့် မိမိထံသို့ မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု
တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရုံးမှ မိတ္တူစာ ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိအား နစ်နာစေရန်
အတွက် မမှန်မကန်သတင်းပေး တိုင်ကြားကြသူ ထွန်းပေါ်၊ မင်းအောင်၊
ဝင်းမြင့်၊ ညွန့်ဆောင်၊ အောင်ကြည်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၂၁၁ အရ အရေးယူပေးပါရန် သက်သေခံ(က)ဖြင့် မြစ်သားရဲစခန်းတွင်
တိုင်တန်းခဲ့ သည့်အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ရှေ့နေက ကျေးရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်
ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌက တရားလို ပြုလုပ်၍ ရဲထံ ပထမ သတင်းပေးချက်
ရေးဖွင့်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ စွဲဆိုခြင်းနှင့် မူလရုံးကလည်း
လျှောက်ထားသူတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူထား
သည်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်
ညီညွတ်ခြင်း မရှိ၍ အမှုမှာ မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်
၍ အမှုကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက
မြစ်သားမြို့နယ် တရားရုံးက လျှောက်ထားသူတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူထားခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၁၉၅(၁)(ခ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု မရှိသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊
လျှောက်ထားသူများကို မြစ်သားမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၁၁ အရ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်အပေါ် လျှောက်ထားသူများက
ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့ရာ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ကျောက်ဆည်ခရိုင်)
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃/၉၆ တွင် တိုင်းတရားရုံးက ဤအမှုတွင်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂(ခ)အရ မြင်သာသောအချက်ရှိရာ မူလရုံးက
စွဲချက်တင်ထားသော ပုဒ်မကို ပယ်ဖျက်ပြီး သင့်တော်သောပုဒ်မဖြင့် စွဲချက်
တင် စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၁၈၂ နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း မည်သည့်တရားရုံးကမျှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၁၇၂ မှ ၁၈၈ အထိ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို
သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း၏ သို့မဟုတ် ၎င်း၏အထက် ပြည်သူ့ဝန်
ထမ်း၏စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် အရေးယူဆောင်

၁၉၉၆

ကိုထွန်းပေါ်

ပါ - ၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ရွက်ခြင်း မပြုရဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(က)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ မူလတရားရုံးက လျှောက်ထားသူတို့ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူခဲ့ခြင်းမှာ တရားရုံး၏ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို အလွဲပြုရာ ရောက်နေသည်ဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သင့်မြတ်သည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃၊ ၁၉၄၊ ၁၉၅၊ ၁၉၆၊ ၁၉၉၊ ၂၀၀၊ ၂၀၅၊ ၂၀၆၊ ၂၀၇၊ ၂၀၈၊ ၂၀၉၊ ၂၁၀၊ ၂၁၁ နှင့် ၂၂၈ တို့အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲချက် ရှိသောအခါ အဆိုပါ တရားရုံး၏ သို့မဟုတ် အဆိုပါ တရားရုံး၏ အထက်တရားရုံး၏စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရ ”

၎င်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ စွဲဆိုသည့် အမှုသည် တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲချက်ရှိသောအခါ မှသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)အရ အဆိုပါ တရားရုံး၏ သို့မဟုတ် အဆိုပါ တရားရုံး၏ အထက်တရားရုံး၏ စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုသည် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့်မှုခင်း တစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း မဟုတ်ပါက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း အနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်တန်းခွင့် ရှိသည်။

ဤအမှုတွင် ကိုထွန်းပေါ်၊ ကိုမင်းအောင်၊ ကိုဝင်းမြင့်၊ ကိုညွန့်ဆောင် နှင့် ကိုအောင်ကြည်တို့က နွားလျှာရိုးကျေးရွာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအေးလွင်အပေါ် အရေးယူပေးရန် တိုင်ကြားခဲ့ရာ ကျောက်ဆည်ခရိုင်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့က တိုင်ကြားချက် နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထိုသို့စစ်ဆေးရာ တိုင်ကြားသည့်အတိုင်း

၁၉၉၆

ကိုထွန်းပေါ်

ပါ - ၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ၍ တိုင်ကြားသူ ကိုထွန်းပေါ် ပါ(၅)ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူပေးပါရန် ကိုအေးလွင်က တိုင်တန်းခဲ့သည့် အမှုဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ တွင် ပါရှိသည့် “ထိုသူအပေါ်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မမှန်စွပ်စွဲလျှင်” ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ အရေးယူပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အာဏာပိုင်တစ်ဦးဦးအား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ပါသည်ဟု မမှန်မကန် စွပ်စွဲခြင်းကို ဆိုသည်။ ကိုထွန်းပေါ် ပါ(၅)ဦးက ထိုစဉ်က နားလျှာရိုးကျေးရွာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအေးလွင်အား အရေးယူပေးပါရန် ခရိုင်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုမှာ တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့် စပ်လျဉ်းခြင်း မရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

မူလရုံး၏ အမှုတွဲကို လေ့လာရာ ကိုထွန်းပေါ် ပါ(၅)ဦးတို့က ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁(ပထမပိုင်း)အရ စွဲချက်တင်သည်ကို မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (ကျောက်ဆည်ခရိုင်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃/၉၆ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ၎င်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ နှင့် အကျုံးဝင်ရန် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူကို ပြစ်မှုစွဲဆိုခြင်း (သို့မဟုတ်) ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း အင်္ဂါရပ်များ ရှိရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် တရားခံများသည် (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအေးလွင်၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များကို ခရိုင်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌသို့ မဟုတ်မမှန် တိုင်ကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အပိုဒ်(ခ)အရ မြင်သာသော အချက်ရှိ၍ မူလရုံး၏ တရားခံများအပေါ် စွဲချက်တင်ထားသော ဥပဒေပုဒ်မများကို ပယ်ဖျက်ပြီး သင့်တော်သော ဥပဒေပုဒ်မဖြင့် တရားခံများအပေါ် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသင့်သည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂(ခ)အရ အရေးယူမည်ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း၏ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ အထက် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း၏စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက် လိုအပ်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ရေးသားတိုင်တန်းချက် မပါရှိပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး

ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မူလရုံး တရားခံများက ကျေးရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကို အရေးယူပေးပါရန် ၎င်းအားအရေးယူပိုင်ခွင့်ရှိသည့် ခရိုင်ငြိမ်ဝပ် ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ထံသို့ စွပ်စွဲတိုင်တန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးက တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်း မှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (ကျောက်ဆည်ခရိုင်)ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃/၉၆ စီရင်ချက်တွင် ပါရှိသည့် "ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၈၂၊ အပိုဒ်(ခ)အရ မြင်သာသောအချက်ရှိ၍ မူလရုံး၏ တရားခံများ အပေါ် စွဲချက်တင်ထားသော ဥပဒေပုဒ်မများကို ပယ်ဖျက်ပြီးဆိုသည့် စကားရပ်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မြစ်သားမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၇၄/၉၆ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် ဤအထွေထွေ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆
ကိုထွန်းပေါ်
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်နှင့်ဦးတင်ထွတ်နိုင်တို့ရှေ့တွင်

ဦးနံပါတ်ဝမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

လက်ရှိထားခြင်း-အကြမ်းဖက်၍ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့် လက်ရှိဖြစ်သွား
သည်ဟု ယူဆလျှင် တရားမျှတမှု မရှိနိုင်ခြင်း။
အထူးကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအရ ရုံးပိတ်ရက်များကို ထည့်
သွင်း ရေတွက်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ထိုသို့အရေးအခင်း ကာလအတွင်း အနိုင်ကျင့်ခံရ၍
နောက်တစ်နေ့ ၂၂-၈-၈၈ ရက်နေ့၌ ထားဝယ်ရဲစခန်းသို့ ဦးစိုးမြင့်
တိုင်တန်းသော်လည်း အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ယင်းသို့
အကြမ်းဖက်၍ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးနံပါတ်ဝမ်း လက်ရှိဖြစ်သွားသည်
ဟု လက်ခံရန် တရားမျှတမှု မည်သို့မျှ မရှိနိုင်ကြောင်း အထူးရှင်းပြရန်
လိုမည်မထင်ချေ။ x x x နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး
အဖွဲ့၏ ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၈ သည် အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ်
ဥပဒေဖြစ်သည်။ ယင်းဥပဒေအရ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့မှ
၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ထိ ရုံးပိတ်ရက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။
x x x ပဏာမအမိန့်ချမှတ် သောနေ့မှာ ၂၆-၁၂-၈၈ ဖြစ်၍ အနိုင်ကျင့်
ဖယ်ရှားခံရသောနေ့မှာ ၂၁-၈-၈၈ နေ့ဖြစ်ရာ သာမန်အားဖြင့် နှစ်လ
ကျော်နေသည်ဆိုသော်လည်း ယင်းကာလသည် အထူးကာလ စည်းကမ်း

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)အမှတ် ၁၈၁
+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀၃(ခ) တွင်ချမှတ်သော
(၁၂-၈-၉၄) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံဝင်ခွင့်
ပြုရန် လျှောက်ထားမှု

သတ်ဥပဒေအရ တရားရုံးပိတ်ရက်များ ဖြစ်နေသဖြင့် ဥပဒေအရ ယင်းကာလကို ထည့်သွင်း ရေတွက်ရန် မဟုတ်ချေ။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးလှစိုး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးမြင့်နိုင်၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးကြီးစိန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၆
ဦးနုပါတီဝမ်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ထားဝယ်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုအထွေထွေမှုအမှတ် ၈၈/၉၃တွင် ထားဝယ်မြို့၊ ညောင်ရမ်းတောင်ရပ်၊ ဇေယျဝတီကျောင်းတိုက်ဘေးရှိ အိမ်ရာ မြေကွက်သည် ဦးစိုးမြင့် လက်ရှိဖြစ်ကြောင်း ကြေညာ၍ ပြန်ပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် အဆိုပါ မြေကွက်မှ တရားဥပဒေနှင့်အညီ နှင်ထုတ်ခြင်းမခံရ သရွေ့ ဦးစိုးမြင့်၏ လက်ရှိဖြစ်မှုကို မည်သူမျှ မနှောင့်ယှက်ရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅(၆)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးနုပါတီဝမ်းက မကျေနပ်၍ တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး (ထားဝယ်ခရိုင်) ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၀/၉၄ ဖြင့် တက်ရောက်သော်လည်း မူလရုံးအမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ဦးနုပါတီဝမ်း လျှောက်ထားသည့် ပြင်ဆင်မှု ကို ပလုပ်ခဲ့သည်။ ဦးနုပါတီဝမ်းက မြို့နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်တို့ကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀၃(ခ)/၉၄ ဖြင့် တင်သွင်းခဲ့ရာ ပလုပ်ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် အထူး အယူခံဝင်ခွင့် ပြုရန်အတွက် လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ(၂) ဦးစိုးမြင့်က ထားဝယ်မြို့၊ ညောင်ရမ်းတောင် ရပ်၊ ဇေယျဝတီကျောင်းတိုက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရှိထားခဲ့ရာမှ ၂၁-၈-၈၈ ရက်နေ့ည ၉ နာရီခန့်တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးနုပါတီဝမ်း အပါအဝင် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူငယ်များက မြေပေါ်ရှိအိမ်ကို ကျောက်ခဲနှင့်ဗိုင်းပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပစ်ခတ်ပြီး ခြံအတွင်း ဝင် ရောက်၍ ဆိုက်ကားတစ်စီး၊ စက်ဘီးတစ်စီးကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစိုးမြင့် တို့သည် အိမ်မှ ရှောင်ထွက်ပြေး၍ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ ၂၄-၈-၈၈ ရက်နေ့တွင် လျှောက်ထားသူ အပါအဝင် လူ(၃၀)ခန့်က အိမ်ကိုဖျက်၍ ဦးစိုးမြင့်၏ မြေကို ဝင်းထရံခတ်ပြီး အပိုင်စီးလိုက်ကြောင်း၊

၁၉၉၆

ဦးနုပါတ်ဝမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

သစ်တိုပင်တွင် မည်သူမှ မဝင်ရဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်၍ ဦးစိုးမြင့်၏အိမ်ကို မီးရှို့ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ မြေနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ပြဿနာပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဦးစိုးမြင့်က ထားဝယ်မြို့နယ် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် မြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန်အတွက် အဓိကအကြောင်းပြချက်အဖြစ် မြို့နယ်တရားရုံးမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ ပဏာမ အမိန့်ချမှတ်သောနေ့ရက်မှာ ၂၆-၁၂-၈၈ နေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးနုပါတ်ဝမ်းသာလျှင် လက်ရှိဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ပါလျက် လျှောက်ထားခံရသူနှင့် ဦးစိုးမြင့်အား အချင်းဖြစ်မြေကို ပြန်လည်ချထားပေး ရန်နှင့် ဥပဒေအရ အရေးယူလောက်သော ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံ တော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်သော ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၈ အထူးကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေသည် ယခုဖြစ်ပွားသည့် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ နှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိကြောင်း၊ ထိုအချက်ကို နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်မှ ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ပဏာမအမိန့်ချမှတ်သည့် နေ့ရက်မတိုင်မီ နှစ်လအတွင်း လက်ရှိဖြစ်သူသည် ပဏာမအမိန့်ချမှတ်သည့်နေ့ရက်၌ လက်ရှိဖြစ်သူဖြစ် ကြောင်း ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅(၄)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ သို့ပါလျက် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုးချဲ့ရေတွက်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ အရေးယူ လောက်သော အမှုဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက မူလမြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅(၄) ခြင်းချက်အရ ပဏာမအမိန့် ချမှတ်၍ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅(၆)အရ တားမြစ်သည့် အမိန့်ကို ထုတ်ဆင့်ခြင်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း၊ အထူး ကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအရ ဦးစိုးမြင့်သည် အချင်းဖြစ်မြေ လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်လမကျော်သေးကြောင်း၊ လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစိုးမြင့်၏ ရှေ့နေက ဦးစိုးမြင့်တို့ မိသားစုသည် အမှန်တကယ် အနိုင်ကျင့်ခဲ့ရပြီး မြေကို လက်လွှတ်ခဲ့ရကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေ၌ ဦးစိုးမြင့်တို့ အိမ်ဆောက်၍ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အရေး

အခင်းကာလအတွင်း တရားရုံးများ ပိတ်ထားရသော ရက်များအတွက် အမှုသည်များ ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိစေရန် ပြဌာန်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပဏာမအမိန့် ချမှတ်စဉ်က ဦးစိုးမြင့် လက်ရှိဖြစ်သည်ဟု မြို့နယ်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

မူလရုံးနှင့် အယူခံရုံးတို့က တစ်သဘောတည်း ဆုံးဖြတ်ချက်များကို တရားစီရင်ရေး တိမ်းစောင်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည့်အခါ၌လည်းကောင်း၊ တရားစီရင်ရေးမှ သို့မဟုတ် ကျင့်ထုံးဆိုင်ရာမှ တစ်ရပ်ရပ်နှင့် ဆန့်ကျင် သည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် သင့်မသင့် စဉ်းစား ရန်ရှိသည်။ ယခုအမှုတွင် မြို့နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က အကြောင်းခြင်း ရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သဘောတူ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်၍ လျှောက်ထားသူ ဦးနုပါတ်ဝမ်းက တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၄၀၃(ခ)/၉၄ ဖြင့် တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း ရုံးနှိမ့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် အမြင်အားဖြင့်ပင် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပေးရန် အကြောင်းမရှိနိုင်ပေ။ ဤအထွေထွေ လျှောက်ထားမှုတွင် အရေးယူလောက် သော ပြဿနာ ရှိမရှိ စိစစ်ရန်အတွက် လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ပဏာမအမိန့်ချမှတ်စဉ်က မည်သူလက်ရှိဖြစ်ကြောင်း၊ အထူးကာလစည်း ကမ်းသတ် ဥပဒေသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ လျှောက်ထားမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း အဓိကထား၍ လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစိုးမြင့်တို့ မိသားစုသည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ အိမ်ဆောက်လုပ် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ လျှောက်ထားသူ ဦးနုပါတ်ဝမ်း အပါအဝင် လူ(၃၀)ခန့်က ကျောက်ခဲများနှင့် ပစ်ပေါက်ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး ခဲ့သည့် ၂၁-၈-၈၈ နေ့ည ၉ နာရီထိ ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမထွက်ခဲ့ချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုနေ့ညအချိန်ထိ ဦးစိုးမြင့်တို့ လက်ရှိမဟုတ်ပါဟု လျှောက်ထားသူ ဦးနုပါတ်ဝမ်းအနေဖြင့် အနည်းငယ်မျှ မတင်ပြနိုင်ခဲ့ချေ။ အိမ်ကိုဖျက်ဆီး မီးရှို့၍ ခြိမ်းခတ်ကာ မည်သူမျှ မဝင်ရဟု နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ခဲ့ရသဖြင့် လက်လွှတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ (ထိုသို့အရေးအခင်းကာလ အတွင်း အနိုင်ကျင့်ခံရ၍ နောက်တစ်နေ့ ၂၂-၈-၈၈ ရက်နေ့၌ ထားဝယ် ရဲစခန်းသို့ ဦးစိုးမြင့် တိုင်တန်းသော်လည်း အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ယင်းသို့အကြမ်းဖက်၍ ခြိမ်းခတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးနုပါတ်ဝမ်း လက်ရှိဖြစ်သွားသည်ဟု လက်ခံလျှင် တရားမျှတမှု မည်သို့မျှ မရှိနိုင်

၁၉၉၆

ဦးနုပါတ်ဝမ်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ကြောင်း အထူးရှင်းပြရန် လိုမည်မထင်ချေ။ မင်းမဲ့စရိုက်ဖြင့် အမွေအနှစ် ကျင့်မှုကို တရားရုံးများက အားပေးရာ ရောက်ပေမည်။ ယင်းအချက်များကို မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ကြပြီး ဦးနုပါတ်ဝမ်း လက်ရှိ မဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းအပေါ် တရားရုံးချုပ်က စွက်ဖက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၏ ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၈ သည် အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ်ဥပဒေဖြစ်သည်။ ယင်းဥပဒေ အရ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ် မတ်လ ၃၁ ရက် နေ့ထိ ရုံးပိတ်ရက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားသော ၂၁-၈-၈၈ ရက်နေ့ထိ ဦးစိုးမြင့်တို့ လက်ရှိဖြစ်သည်။ ပဏာမအမိန့်ချမှတ်သည့် နေ့မတိုင်မီ နှစ်လအတွင်း အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ အနိုင်ကျင့်ဖယ်ရှားခံရသူ သည် ပဏာမအမိန့် ချမှတ်သည့်နေ့၌ လက်ရှိဖြစ်သူဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅(၄)၏ ခြွင်းချက်တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပဏာမအမိန့် ချမှတ်သောနေ့မှာ ၂၆-၁၂-၈၈ ဖြစ်၍ အနိုင်ကျင့် ဖယ်ရှားခံရသည့်နေ့မှာ ၂၁-၈-၈၈ နေ့ဖြစ်ရာ သာမန်အားဖြင့် နှစ်လကျော်နေသည် ဆိုသော်လည်း ယင်းကာလသည် အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေအရ တရားရုံးပိတ်ရက်များ ဖြစ်နေသဖြင့် ဥပဒေအရ ယင်းကာလကို ထည့်သွင်းရေတွက်ရန် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးစိုးမြင့် သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅(၄)အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို လက်ရှိဖြစ်သူဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အရေးယူလောက်သည့် ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဤအထူး အယူခံဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာကို ပယ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မောင်ခင်ဇော်ဝင်း *

+ ၁၉၉၆

ဇွန်လ
၂၆ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရစွဲဆိုမှု၊ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍
သံသယရှိနေလျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်
မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလိုဘက်မှ မမြင့်မြင့်ရှိသည် အချင်း
ဖြစ်ပွားစဉ်က အသက် ၁၆ နှစ်အောက် ဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချ ကောက်ယူ
နိုင်မည့် သက်သေခံ အထောက်အထားကို မတင်ပြနိုင်ဘဲ အသက်နှင့်
ပတ်သက်၍ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေသော သက်သေခံချက်များကို
တင်ပြထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍ သံသယ
ရှိနေလျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးရဲမြင့်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေး
မှူး (ရှေ့နေချုပ်ရုံး)
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးရဲထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၂၉

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၅၂၃ တွင်ချမှတ်သော
(၂၀-၇-၉၄) ရက်စွဲပါ နတ်တလင်းမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု လျှောက်ထားခြင်း

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ခင်ဇော်ဝင်း

နတ်တလင်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၅၂၃/၉၄ တွင် တရားခံခင်ဇော်ဝင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ နတ်တလင်းမြို့နယ် ပဒတ်ကုန်းရွာနေ ကိုသန်း ရှိန်၏ သမီးမမြင့်မြင့်ရှိသည် (၁၈-၅-၉၄)နေ့ည ၈ နာရီအချိန်လောက် တွင် ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် (ရဝတ) လူကြီး ဦးချစ်ရွှေထံ အကြောင်းကြားပြီး စုံစမ်းရှာဖွေရာ တစ်ရွာတည်းနေ ခင်ဇော်ဝင်းက ခိုးယူ သွားကြောင်း သိရှိရသဖြင့် အသက်မပြည့်သော သမီးမမြင့်မြင့်ရှိကို ခိုးယူသူ ခင်ဇော်ဝင်းအား ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် ဦးသန်းရှိန်က နတ်တလင်း ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှု ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၏ ကိုယ်စားလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက တင်ပြရာတွင် အယူခံတရားခံ ခင်ဇော်ဝင်းက မမြင့်မြင့်ရှိကို ခိုးယူပေါင်း သင်းသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် အဓိကအချက်မှာ မမြင့်မြင့် ရှိ၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် ပြည့်မပြည့်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေး ကတ်ပြားအရဆိုလျှင် မမြင့်မြင့်ရှိ၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် မပြည့်သေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျောင်းဝင် မှတ်ပုံတင်စာရင်း အရ ဆိုပါက အသက် ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်းစာရွက်စာတမ်းများမှာ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၄ အရ အများ ပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သောစာတမ်း အမှတ်အသားများ ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားပါ မွေးသက္ကရာဇ်အရဆိုလျှင် မမြင့်မြင့်ရှိ၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် မပြည့်သေးသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ သည် အသက်မပြည့်သေးသည့် မမြင့်မြင့်ရှိကို အုပ်ထိန်းသူမိဘ၏ သဘော တူညီမှု မရရှိဘဲ ခိုးယူကြောင်း သုံးသပ်ရရှိသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ ထိုက်သင့်သော ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံ၏ ရှေ့နေက နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်မှာ မမြင့်မြင့်ရှိ မွေးဖွားစဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သော မှတ်တမ်းမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံသား ဥပဒေအတည် ဖြစ်ပြီးနောက်မှ တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် မမြင့်မြင့်ရှိ ကျောင်းနေပြီး

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ခင်ဇော်ဝင်း

နောက်နှစ်အတန်ကြာမှ ပြုလုပ်သော မှတ်တမ်းတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း၊
ကျောင်းဝင်မှတ်တမ်းမှာမူ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ထက် နှစ်များစွာ စော၍
ပြုလုပ်ခဲ့သော တရားဝင်မှတ်တမ်း အထောက်အထား တစ်ခုဖြစ် ကြောင်း၊
ယင်းအထောက်အထား မွေသက္ကရာဇ်မှာ ဆရာဝန် ဦးထွန်းကြည် စနစ်
တကျ သိပ္ပံနည်းကျ စစ်ဆေးပြုလုပ် တွေ့ရှိရသော ထင်မြင်ချက်နှင့်လည်း
ကိုက်ညီနေကြောင်း၊ မမြင့်မြင့်ရီ၏ အသက်မှာ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည့်
(၁၈-၅-၉၄)နေ့က အသက် ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီး ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသဖြင့်
မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အယူခံတရားခံ ခင်ဇော်ဝင်းအား အမှုမှ အပြီး
အပြတ် လွှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားခံ ခင်ဇော်ဝင်းနှင့် မမြင့်မြင့်ရီ
(လိုပြ-၅)တို့မှာ လူငယ်ချင်းဘာဝ ချစ်ကြိုက်ကြပြီး မမြင့်မြင့်ရီ၏ မိဘများ
က သဘောမတူသဖြင့် မမြင့်မြင့်ရီသည် မောင်ခင်ဇော်ဝင်းနှင့် နှစ်ဦး
သဘောတူ ခိုးရာလိုက် ပြေးခဲ့သည်။ ခိုးရာလိုက်ပြေးသည့်ညက
စည်ညောင်ပင်ကိုရွာတွင် ညအိပ်ခဲ့ကြသည်။ စည်ညောင်ပင်ကိုရွာ (ရဝတ)
ဥက္ကဋ္ဌထံတွင် ဦးလေးတော်သူ ဦးစိန်ထွန်း လိုက်လာပြီး လက်မှတ်ရေးထိုး
ကြသည်။ စည်ညောင်ပင်ကိုရွာမှ လက်ပံပင်ရွာသို့ သွားကြသည်။ ၎င်းမှ
တစ်ဆင့် ဇီးကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးတွင် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြ
သည်။ ထိုသို့တရားရုံးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် လက်ပံပင်ရွာနေ
ခင်ဇော်ဝင်း၏ ဦးလေးတော်သူ ဦးသိန်းထွန်း(လိုပြ-၃)အိမ်တွင်
အတူပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ကြရာမှ ယခုကဲ့သို့
တရားစွဲဆိုခံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မမြင့်မြင့်ရီ၏
ထွက်ဆိုချက်အရဆိုလျှင် ခိုးရာလိုက်ပြေးသောနေ့က ၎င်း၏အသက်မှာ
၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အရွယ်မရောက်သေးသူသည် ဥပဒေနှင့်အညီ အုပ်ထိန်းသူ၏
ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင် ရှိနေခိုက် ခိုးယူခြင်းဖြစ်ပါမူ ခိုးယူခြင်းခံရသူက
သဘောတူညီချက် ရှိစေကာမူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ
ပြစ်မှုမြောက်ပေမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤအမှုတွင် မမြင့်မြင့်ရီသည် ခိုးရာ
လိုက်ပြေးသော (၁၈-၅-၉၄)နေ့က အသက် ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီးသူ ဟုတ်
မဟုတ် စိစစ်ကြည့်ရှုရန် လိုပေသည်။ မမြင့်မြင့်ရီ၏ အသက်နှင့် ပတ်သက်
သော အထောက်အထားအဖြစ် တရားလိုဘက်မှ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေး

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မောင်ခင်ဇော်ဝင်း

ကတ်ပြား သက်သေခံ(ခ)ကို တင်ပြထားသည်။ ယင်းနိုင်ငံသား စိစစ်ရေး ကတ်ပေါ်တွင် မမြင့်မြင့်ရီ၏ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်မှာ (၆-၇-၇၈)နေ့ ဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားခံက အချင်းဖြစ်ပွားချိန်က မမြင့်မြင့်ရီ၏ အသက် မှာ ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း နတ်တလင်းမြို့နယ် မဒတ်ကုန်းရွာ အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်း၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ထောက်ခံစာ (သက်သေခံ-၁)ကို တင်ပြသည်။ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်းအရ မမြင့်မြင့်ရီ၏ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်မှာ (၆-၁-၇၈)နေ့ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးအေးသိန်း (ခံပြ-၂)ကလည်း မမြင့်မြင့်ရီ၏ မွေးနေ့ သက္ကရာဇ်မှာ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင် စာရင်းအရ (၆-၁-၇၈)နေ့မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

နိုင်ငံသား စိစစ်ရေး ကတ်ပြားပါ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်အရဆိုလျှင် မမြင့်မြင့်ရီ၏ အသက်မှာ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အသက် ၁၆ နှစ် မပြည့် သေးကြောင်း တွေ့ရပြီး ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင် စာရင်းအရဆိုလျှင် မမြင့်မြင့် ရီ၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းဝင် မှတ်ပုံတင်စာရင်းမှာ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ထက် စောစီးစွာ ပြုလုပ်သော မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ဖြစ်သည်။ ယင်းမှတ်တမ်းမှာ သက်သေခံအက် ၃ပဒေ ပုဒ်မ ၃၅ အရ သက်သေခံဝင်သော အများပြည်သူဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်နှင့် မောင်အေးကို အမှု^(၁)ကို ကြည့်ပါ။

ဒေါက်တာဦးထွန်းကြည် (လုံပြ-၆)၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် (သက်သေခံ-ဂ) ဆေးစာအရလည်း အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က မမြင့်မြင့်ရီ၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာ ဦးထွန်းကြည်သည် မမြင့်မြင့်ရီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အရပ်အမောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးခြင်း ရှိမရှိ စသည်တို့ကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ဓါတ်မှန်ရိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပြီးနောက်မှ မမြင့်မြင့်ရီ၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍ လောကဓါတ် နည်းအရ စစ်ဆေးခဲ့သည့် ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ထင်မြင်ချက် ဖြစ်စေကာမူ တန်ဖိုးရှိသော အထောက်အထားအဖြစ် လက်ခံရပေမည်။

၁။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာမျက်နှာ ၅၁

ဤမူသဘောကို မောင်ကျော်ဆွေ နှင့် နိုင်ငံတော် အမှု^(၂)တွင် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလိုဘက်မှ မမြင့်မြင့်ရှိသည် အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အသက် ၁၆ နှစ်အောက်ဖြစ်ကြောင်း တထစ်ချ ကောက်ယူနိုင်မည့် သက်သေခံ အထောက်အထားကို မတင်ပြနိုင်ဘဲ အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေသော သက်သေခံချက်များကိုသာ တင်ပြထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ အသက်နှင့် ပတ်သက်၍ သံသယရှိနေလျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် နတ်တလင်းမြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံတရားခံ ခင်ဇော်ဝင်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သော အမိန့်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

ထို့ကြောင့် နတ်တလင်းမြို့နယ် တရားရုံးမှ အယူခံတရားခံ ခင်ဇော်ဝင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ၂ပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား မတွေ့ရှိရသဖြင့် ၎င်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သော အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ခင်ဇော်ဝင်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

စန်းလှိုင် *

+ ၁၉၉၆

အောက်တိုဘာလ

၃၀ ရက်

ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပစ်ပေါက်သော သေသူ၏ ခေါင်းကို တရားခံက
တုတ်ဖြင့် ရိုက်ခြင်း၊ ရန်ပြုသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်
ခုခံပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ်ပေါက်သူမှာ ထိုင်လျက်အနေအထားရှိသဖြင့်
ပစ်ပေါက်အားမှာ ပြင်းထန်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပထမအကြိမ် ပစ်ပေါက်၍ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ပြီး
နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ပေါက်ရန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသော ဆေးလိပ်ပြာ
ခွက်ကို ကောက်ယူနေသော သေသူအောင်မြင်အား အယူခံတရားခံက
အရှည်တစ်တောင်နီးပါးခန့်ရှိသော ၂" x ၁" ကျွန်းသားတုတ်ဖြင့် သေသူ၏
ဦးခေါင်း တည့်တည့်သို့ရိုက်လိုက်ခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်
အရ ပြုလုပ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အထက်တွင် သုံးသပ်ဖော်ပြချက်များ
အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးမဝင်
သဖြင့် ရန်ပြုသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက်	-	ဦးခင်မောင်ဖြူ၊ လက်ထောက်ညွှန် ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံအတွက်	-	ဦးမင်းဆွေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၄၉

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၆ တွင်ချမှတ်သော
(၂၁-၁၂-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(တောင်ပိုင်းခရိုင်)၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်
စန်းလှိုင်

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၆/၉၄
တွင် အယူခံတရားခံ စန်းလှိုင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ
စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်
ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံး
ချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ (၁၁-၉-၉၄)ရက်နေ့ (၁၈:၀၀)နာရီခန့်က
သန်လျင်မြို့နယ် ဇီးကုန်းကျေးရွာနေ ဦးအောင်သန်း၏ နေအိမ်ပေါ်တွင်
အောင်မြင့်နှင့် စန်းလှိုင်တို့ အရက်အတူ သောက်နေကြရာမှ တစ်ယောက်
တစ်ခွန်း စကားများပြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြစဉ် အောင်မြင့်၏ ဦးခေါင်း
ငယ်ထိပ် တည့်တည့်တွင် တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ထိခိုက်၍ အနည်းငယ် ချိုင့်နေ
ပြီး ယာဘက်မျက်ခွံတွင် ညိုမဲကာ ခေါင်းမူးသွားကြောင်း၊ အောင်မြင့်သည်
ည(၂၃:၀၀)နာရီခန့်မှစပြီး သတိမရဘဲ ဖြစ်နေ၍ သန်လျင်ဆေးရုံသို့ ပို့
ကြောင်း၊ ရဲစခန်းမှ ဆေးစာဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံသို့ ဆက်လက်တင်ပို့ခဲ့ရ
ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အောင်မြင့်အား ဒဏ်ရာရရှိအောင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသတ်
ပုတ်သူ စန်းလှိုင်အား အရေးယူပေးပါရန် အောင်မြင့်၏ ယောက်ဖဖြစ်သူ
စံသိန်းအောင်က သန်လျင်ရဲစခန်းတွင် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော
အမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ကိုယ်စားလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော လက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူးက အယူခံတရားခံ စန်းလှိုင်၏ လက်ချက်ကြောင့် အောင်မြင့်
ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိပြီး ယင်းဒဏ်ရာကြောင့် အောင်မြင့် သေဆုံးရခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက်ရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားခံက ခုခံ
ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို အသုံးပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထုချေထားရာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်၍ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခွင့် မရှိကြောင်း၊
သေသူက ထိုင်လျက်အနေအထားမှ ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြင်းသည်
အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လောက်အောင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက်
မူလတိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားခံ၏ ချေပချက်ကို အလေးပေး၍
ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်အရ ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး အယူခံ
တရားခံအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း
တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
စန်းလှိုင်

အယူခံတရားခံ၏ ရှေ့နေက တင်ပြရာတွင်မူ အယူခံတရားခံက
သေသူအား တုတ်ဖြင့်တစ်ချက်တည်းသာ ရိုက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ပြုမှုရခြင်း
မှာလည်း အယူခံတရားခံအား သေသူက ဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ပစ်ပေါက်ပြီး
နောက် ဒုတိယအကြိမ် ဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ထုမည်အပြုတွင် အယူခံတရားခံ
က ရိုက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က အယူခံတရားခံနှင့် သေသူတို့မှာ
လုံးထွေးသတ်ပုတ်မှု မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုသည် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အတွင်းကျရောက်သဖြင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက
အယူခံတရားခံအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ
မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် အချင်းဖြစ်ပွားသော
၁၁-၉-၉၄ နေ့ ညနေ ၆ နာရီခန့်က သံလျင်မြို့နယ် စီးကုန်းကျေးရွာနေ
အောင်သန်း(လိုပြ-၂)၏ အိမ်တွင် သေသူအောင်မြင့်၊ အယူခံတရားခံစန်း
လှိုင်၊ မြင့်အောင်(လိုပြ-၅)၊ သိန်းအေး(လိုပြ-၉)နှင့် အိမ်ရှင်အောင်သန်း
တို့ အရက်အတူ သောက်ကြသည်။ ထိုသို့ အရက်သောက်ကြရာတွင်
အရက်ကုန်သွားသဖြင့် အရက်ထပ်မံ ဝယ်ယူရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
သေသူအောင်မြင့်နှင့် စန်းလှိုင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြ
သည်။ ထိုသို့စကားများကြစဉ် အောင်မြင့်က စန်းလှိုင်ကို ဆေးလိပ်ခွက်နှင့်
ပေါက်လိုက်ရာ စန်းလှိုင်၏ ရင်ဘတ်ကို ထိသွားပြီး ဆေးလိပ်ခွက်မှာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ အောင်မြင့်မှ ကြမ်းပေါ်သို့ကျလာသော
ဆေးလိပ်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ချက် ပစ်ပေါက်ရန်
အလုပ်တွင် စန်းလှိုင်က အနီးရှိ သစ်သားတုတ်ဖြင့် အောင်မြင့်ကို ရိုက်
လိုက်ရာ အောင်မြင့်၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ထိသွားပြီး ပက်လက်လန်
လဲကျသွားသည်။ အောင်မြင့်သည် အရိုက်ခံရသည့် အချိန်မှစ၍ သေဆုံး
သည့်အချိန်အထိ သတိပြန်မရခဲ့ပေ။ ၎င်းအား သံလျင်ဆေးရုံမှ တစ်ဆင့်
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ၁၅-၉-၉၄ နေ့ နံနက် ၅
နာရီခန့်တွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံ ကြီး၌ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

သံလျင်ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ဒေါ်ခင်လေးနွယ် (လိုပြ-၁၁)နှင့် ရန်ကုန်
ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ဦးခင်မောင်ဆွေ(လိုပြ-၁၂)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ
သေသူအောင်မြင့်၏ ညာဘက်ဂျှိစောင်းခေါင်းတွင် ဦးခေါင်းခွံ ချိုင့်ဝင်နေ
သော ဒဏ်ရာတစ်ချက်၊ ဦးခေါင်းငယ်ထိပ်နားတွင် ဦးခေါင်းအပေါ်ယံ

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
စန်းလှိုင်

အရေပြားထိ အနက်ရှိသော စုတ်ပြီဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့် ညာဘက်မျက်ခွံ
ညှိမနေသော ဒဏ်ရာတစ်ချက်၊ စုစုပေါင်း ဒဏ်ရာ(၃)ချက် ရရှိနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ထိုဒဏ်ရာများအနက် ဦးခေါင်းဂျူစောင်းတွင် ရရှိသော ဒဏ်
ရာကြောင့် ၅ x ၂ စင်တီမီတာခန့် အရိုးနိမ့်ဝင် ကွဲအက်သွားသည်။
ယင်းဒဏ်ရာမှာ မုချသေစေနိုင်သော ဒဏ်ရာမဟုတ်သော်လည်း ဖြစ်တတ်
သော သဘောအရ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်နိုင်သော ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်းနှင့်
ဒဏ်ရာများကို တုံးသောလက်နက်ဖြင့် အသုံးပြု၍ ရနိုင်ကြောင်း၊ အမှတ်
(၂)နှင့် အမှတ်(၃) ဒဏ်ရာများမှာ သာမန်ဒဏ်ရာများသာ ဖြစ်ကြောင်း
တင်ပြထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

အမှုတွင် အငြင်းမပွားသောအချက်မှာ သေသူအောင်မြင့်သည် အယူ
ခံတရားခံ စန်းလှိုင်၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးရသည်ဆိုသော အချက်
ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံက သေသူအား တုတ်ဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်
သည်ဆိုသော အချက်ကို ငြင်းဆိုခြင်း မပြုပေ။ ထိုသို့ရိုက်လိုက်ရခြင်းမှာ
၎င်းအား သေသူက ဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ပစ်ပေါက်ရာ ရင်ဘတ်သို့ ထိသွား
ကြောင်း၊ ၎င်းဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့်ပင် နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ပေါက်ရန် သေသူ
က ကောက်ယူနေစဉ် ၎င်းသည် လက်ထောက်ကျလျက် ရှိနေသည့် အနေ
အထားဖြင့် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်နေရာကို ထိသွားမှန်း မသိကြောင်း၊ သေသူအား
သေစေလိုသောအကြံဖြင့် ရိုက်ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် အပြစ်မရှိကြောင်း
ထုချေသည်။

မူလတိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုမှာ ကာကွယ်ခုခံ
ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်သည်ဟု သုံးသပ်ပြီး ၎င်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်
လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားခံသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ရန်ပြုသူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်
ကို ကျင့်သုံးပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ သုံးသပ်ရန် ရှိပေသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က သေသူနှင့် အယူခံတရားခံတို့သည် ထိုင်လျက်
အနေအထားဖြင့် အရက်အတူသောက်နေကြသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ အကွာ
အဝေးမှာ နှစ်ပေခန့်မျှသာ ကွာဝေးကြောင်း အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည်။
ထိုစဉ်က အရက်ဝယ်ရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
စန်းလှိုင်

များကြခြင်းသာဖြစ်ပြီး လုံးထွေးသတ်ပတ်ကြခြင်း မရှိပေ။ ဤအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က ၎င်းတို့နှစ်ဦး ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေကြသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သေသူက အယူခံတရားခံအား ထိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ခွက်မှာ စဉ့်ကြွေရေသုတ် ဆေးလိပ်ခွက်ဖြစ်သဖြင့် အလေးချိန်အတော်အသင့်သာ ရှိလောက်ပေသည်။ ထိုဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ရုံမျှဖြင့် သေဘေးကိုဖြစ်စေ၊ အပြင်းအထန် နာကျင်စေ မည့်ဘေးကိုဖြစ်စေ ဖြစ်ပေါ်စေမည် မဟုတ်ပေ။ ပစ်ပေါက်သူမှာ ထိုင်လျက် အနေအထားရှိသဖြင့် ပစ်ပေါက်အားမှာ ပြင်းထန်နိုင်ဘွယ်ရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်ခွက်ဖြင့် ပထမအကြိမ် ပစ်ပေါက်၍ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ပေါက်ရန် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသော ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို ကောက်ယူနေသော သေသူအောင်မြင်အား အယူခံတရားခံက အရှည်တစ်တောင်နီးပါးခန့်ရှိသော ၂" x ၁" ကျွန်းသားတုတ်ဖြင့် သေသူ၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ရိုက်လိုက်ခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ် ခုခံပိုင်ခွင့်အရ ပြုလုပ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အထက်တွင် သုံးသပ်ဖော်ပြချက်များအရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးမဝင်သဖြင့် ရန်သူအား သေစေသည်အထိ ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားခံ စန်းလှိုင်သည် ကာကွယ်ခုခံပိုင်ခွင့်ကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုသုံးစွဲခဲ့သဖြင့် ၎င်း၏ပြုလုပ်မှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉(၁)(ခ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတွင်း ကျရောက်သဖြင့် ၎င်းအား စွဲချက်တင်ထားသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ အပြစ်ပေးရန် မသင့်ဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရသာလျှင် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သင့်ပေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(တောင်ပိုင်းခရိုင်)က အယူခံတရားခံ စန်းလှိုင်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားခံ စန်းလှိုင်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၇)(ခုနစ်)နှစ် တိတိကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ချုပ်ရက်များရှိပါက အဆိုပါ ချုပ်ရက်များကို ထောင်ဒဏ်ကာလမှ ထုတ်နှုတ် ခံစားခွင့်ပြုသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်ထွတ်နိုင်ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မောင်ညို *

+ ၁၉၉၆

ဖေဖော်ဝါရီလ

၁ ရက်

အကာအရံမဲ့ဖြစ်နေသော လယ်စောင့်တဲသည် အများသူငါ ဝင်ထွက်
သွားလာနိုင်သော နေရာဖြစ်၍ ထိုတဲ၏ သက်ကယ်အမိုးကြားမှ
တွေ့ရသော ဘိန်းမဲကပ်နေသည့် အဝတ်စသည် ထိုတဲ၏ ပိုင်ရှင်
ဖြစ်သူ၏ လက်ဝယ်၌ ရှိသည်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှစ်ဖက်အငြင်းပွားသည့် အချက်မှာ ဘိန်းမဲကပ်နေ
သော အဝတ်စကို မောင်ညိုပိုင် လယ်စောင့်တဲ၏ တံစက်မြိတ်သက်ကယ်
မိုးကြားမှ တွေ့ရှိရခြင်းနှင့် ယင်းလယ်စောင့်တဲမှာ အကာအရံမရှိခြင်းနှင့်
မောင်ညိုသည် ယင်းတဲ၌ အမြဲမနေခြင်း၊ ထိုပစ္စည်းရှာတွေ့စဉ်က ယင်း
တဲ၌ မောင်ညို မရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ အကာအရံမဲ့ လယ်စောင့်တဲ
သည် အများသူငါ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သော နေရာဖြစ်၍ ထိုတဲ၏
သက်ကယ်မိုးကြားမှ တွေ့ရသော ဘိန်းမဲကပ်နေသည့် အဝတ်စသည်
ထိုတဲ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အယူခံတရားခံ မောင်ညို ဝှက်သိမ်းထားသည့်
ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မယူဆနိုင်ချေ။ မူလရုံးက ထိုအဝတ်စသည်
မောင်ညို၏ လက်ဝယ်ရှိပစ္စည်း မဟုတ်ဟု ကောက်ယူ သုံးသပ်ခြင်းမှာ
မှားယွင်းမှု မရှိချေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆၂၈

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၅ တွင်ချမှတ်သော
(၁၅-၉-၉၄) ရက်စွဲပါ မော်လိုက်မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ညို

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ဖြူလက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

မော်လိုက်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၅/၉၃ တွင် တရားခံ
မောင်ညိုအား ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(ဂ)အရ စွဲဆိုသော်လည်း မြို့နယ်တရား
ရုံးက အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ အယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

၂၂-၉-၉၃ နေ့ မော်လိုက်ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ် ဦးသန်းအောင်နှင့်အဖွဲ့
သည် ၂၂-၉-၉၃ နေ့တွင် သက်သေများနှင့်အတူ မော်လိုက်ကလေးရွာ
အရှေ့ဘက်ရှိ မောင်ညို၏ လယ်တောထဲသို့ ရှာဖွေရာ တဲ၏ သက်ကယ်
ကြားမှ (BABY DUCK) စာတမ်းပါ အဝတ်အစုံတွင် ဘိန်းမဲဟု
ထင်ရသောအရာများ ကပ်လျက် ၅" ပတ်လည်ရှိ အဝတ်အစုံ တစ်စုံအား
တွေ့ရှိ၍ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပြီးနောက် မောင်ညိုအား မူးယစ်
ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၁၅၊ ၁၆(ဂ)တို့အရ ဒုရဲအုပ် ဦးသန်းအောင်က တရားစွဲဆိုခဲ့သော အမှု
ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားလိုနှင့် အဖွဲ့
သည် သတင်းအရ သက်သေများနှင့် မောင်ညို၏တဲသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ
မောင်ညို၏တဲ အရှေ့ဘက် တံစက်မြိတ် သက်ကယ်မိုးအကြားမှ ကပ်နေ
သော အဝတ်အစုံအနီကို တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းရမိသည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှား
ကြောင်း၊ ယင်းတွေ့ရှိသော ပစ္စည်းမှာ ဓါတုဗေဒပြန်စာအရ ဘိန်းမဲ
ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်း တွေ့ရှိသောတဲတွင် ဒန်အိုး၊ ဒန်ခွက်၊
ခြင်းတောင်းများ တွေ့ရှိရခြင်းဖြင့် မောင်ညိုနေထိုင်သော တဲဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်နေခြင်းကြောင့် မောင်ညိုသည် ဘိန်းမဲကို ၎င်း၏လယ်တဲ၌
မှန်၍ထားကြောင်း တွေ့ရသည်အပြင် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ သက်
သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ မောင်ညိုက
၎င်း၏ ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်းသာ ငြင်းဆိုနိုင်၍ ၎င်းကို အပြီးအပြတ်
လွှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ညို

ဒုရဲအုပ်ဦးသန်းအောင် (လိုပြ-၄)၊ ဦးကျော်ဝင်း (လိုပြ-၁)၊ ကိုထွန်း
ကြည်(လိုပြ-၂)တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မော်လိုက်ကလေး ကျေးရွာအရှေ့
ဘက်ရှိ မောင်ညို၏ လယ်တဲအရှေ့ဘက် လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိ သက်ကယ်မိုး
ကြားမှ အဝတ်စအနီကို တွေ့ရှိ၍ သိမ်းဆည်းပြီးနောက် စိစစ်ရာ ၎င်း
အဝတ်စတွင် ဘိန်းမဲကပ်နေကြောင်း သက်သေခံ(c) ဓါတုဗေဒစိစစ်ချက်
အရ ပေါ်လွင်သည်။ သို့ရာတွင် မောဇ်ညိုက အချင်းဖြစ် တဲသည်
လယ်စောင့်တဲဖြစ်၍ ညဉ့်အချိန်တွင် နေထိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ထို့အပြင်
၎င်းတဲမှာ ကောက်စိုက်သူမများ၊ ပျိုးကြီသူများ၊ လယ်သမားများ ခေတ္တ
တည်းခိုလေ့ရှိကြောင်း၊ လမ်းဘေးတွင်ရှိ၍ အများသူငါ နားခိုနိုင်သည့်
နေရာဖြစ်ကြောင်း၊ အကာအရံ မရှိကြောင်း၊ ၎င်းတဲတွင် မိမိမနေကြောင်း
ခုခံထွက်ဆိုရာ ၎င်းအား(ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌဦးတင်မောင် (ခံပြ-၂)၊ ဦးမောင်စိန်
(ခံပြ-၃)တို့ သိရှိကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ နေ့အချိန်တွင်သာ
မောင်ညိုကို ယင်းတဲ၌ နေထိုင် သည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
၎င်းသက်သေ(၂)ဦးက ထောက်ခံထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။
အမှုတွင် နှစ်ဖက်အငြင်း ပွားသည့်အချက်မှာ ဘိန်းမဲကပ်နေသော အဝတ်စ
ကို မောင်ညိုပိုင် လယ်စောင့်တဲ၏ တံစက်မြိတ် သက်ကယ်မိုးကြားမှ
တွေ့ရှိရခြင်းနှင့် ယင်းလယ်စောင့်တဲမှာ အကာအရံ မရှိခြင်းနှင့် မောင်ညို
သည် ယင်းတဲ၌ အမြဲမနေခြင်း၊ ထိုပစ္စည်းရှာတွေ့စဉ်က ယင်းတဲ၌ မောင်ညို
မရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ အကာအရံမဲ့ လယ်စောင့်တဲသည် အများသူငါ
ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သော နေရာဖြစ်၍ ထိုတဲ၏ သက်ကယ်မိုးကြားမှ
တွေ့ရှိရသော ဘိန်းမဲကပ်နေ သည့် အဝတ်စသည် ထိုတဲ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ
အယူခံတရားခံ မောင်ညို ဝှက်သိမ်းထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မယူဆ
နိုင်ချေ။ မူလရုံးက ထိုအဝတ်စသည် မောင်ညို၏ လက်ဝယ်ရှိ ပစ္စည်း
မဟုတ်ဟု ကောက်ယူ သုံးသပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် မော်လိုက်မြို့နယ် တရားရုံးက မောင်ညိုအား အမှုမှ
အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်အကြောင်း
မခိုင်လုံသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ တင်သွင်းသည့်
ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ

+ ၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၁၉ ရက်

ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ

ဦးတင်အုံးနှင့် ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

တင်ဝင်းအောင်(ခ)တင်ပိုဝင်း(ခ)ဇော်ဦး *

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁- မိမိ၏ နိုင်ငံသား
စိစစ်ရေးကတ်ပြား မဟုတ်မှန်းသိလျက် မိမိ၏ခါတ်ပုံကို
ကပ်ပြီး ပြင်ဆင်ရေးသွင်းခဲ့ခြင်းသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာ
နိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်နိုင်သည့်
နိုင်ငံသား လက်မှတ်အတု ပြုလုပ်ခြင်း ဟုတ် မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁
မှာ နိုင်ငံသားလက်မှတ်အတု ပြုလုပ်သူကိုဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အားပေး
ကူညီသူကိုဖြစ်စေ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရမည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပဒေပုဒ်မ
အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံး
လုပ်နည်း အပိုဒ် ၃၆ ပါ စည်းကမ်းချက်ကို ကျူးလွန်ရမည် ဖြစ်သည်။
နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားပုံစံ နိုင် ၆(က)ကို အတုပြုလုပ်ခြင်းသည်
မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် ၃၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၀

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၇၈ တွင်ချမှတ်သော
၇-၁၂-၉၄ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု

ကို ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ ၁၉၈၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဇော်ဝင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်ဝင်းအောင်(ခ)
တင်ပိုဝင်း(ခ)
ဇော်ဦး

မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၇/၉၃ တွင် တရားခံ တင်ဝင်းအောင်(ခ)တင်ပိုဝင်း(ခ)ဇော်ဦးအား ၁၉၈၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ အလုပ်ဖြင့် ထောင်(၁၅)နှစ် ကျခံစေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/- ပေးဆောင်စေရန် မဆောင်ပျက် ကွက်ပါက အလုပ်ဖြင့် ထောင်(၃)နှစ် ထပ်မံကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အမိန့်ကို တရားခံတင်ဝင်းအောင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံး ချုပ် အယူခံမှုအမှတ် ၇၈/၉၄ ကို အကျဉ်းထောင်မှတစ်ဆင့် တင်သွင်း ခဲ့သော်လည်း ပလပ်ခြင်း ခံရသည်။

မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်စီရင်ချက်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိ မရှိ စိစစ်နိုင်ရန်အတွက် စုံညီခုံရုံးဖြင့် အထူးအယူခံမှု စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအပိုဒ် ၁၇ အရ တရား သူကြီးချုပ်၏ လမ်းညွှန်ချက်နှင့်အညီ ဤအထူးအယူခံမှုကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၁၆-၁-၉၃ နေ့ည(၈)နာရီခန့်တွင် ရဲတပ်ကြပ်တင်ဌေးနှင့် ရဲတပ်သား အောင်နိုင်ဦးတို့သည် တောင်တွင်းကြီး ဘူတာရုံ၌ တွေ့ရသော တင်ဝင်းအောင်(ခ)တင်ပိုဝင်း(ခ)ဇော်ဦးကို မသင်္ကာ၍ ရှာဖွေရာ ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းမှ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားအတုကို တွေ့ရသောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ အရေးယူပေးရန် သတင်းချက် ရေးဖွင့်ခဲ့သော အမှုဖြစ်ပေသည်။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်ဝင်းအောင်(ခ)
တင်ပိုဝင်း(ခ)
ဇော်ဦး

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန်ကြား
ရေးမှူးက မူလမူတရားခံ တင်ဝင်းအောင် အတုပြုလုပ်ထားသော လက်မှတ်
မှာ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြား နိုင် ၆(က)သာ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအား
နိုင်ငံသားလက်မှတ် အတုပြုခြင်းအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ၁၉၈၂ ခုနှစ်
မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သော အမိန့်ကို
ပြန်လည်စိစစ်သင့်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံ တင်ဝင်းအောင်(ခ)တင်ပိုဝင်း(ခ)ဇော်ဦးမှာမူ
သရက်မြို့ အကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေဆဲဖြစ်၍ တရားရုံးချုပ်
ရှေ့သို့ လာရောက်တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ အကျိုးဆောင်နှင့်လည်း
လျှောက်လဲခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ခ)ဖြင့် တရားခံ တင်ဝင်းအောင်ထံမှ
သိမ်းဆည်းရမိသော နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားအမှတ် ၀၅၄၄၂၃ မှာ
တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ် တလုပ်ကုန်းကျေးရွာနေ၊ ကိုမြင့်ဦးအမည်ဖြင့်
ထုတ်ပေးထားသော ကတ်ပြားဖြစ်ကြောင်း တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်
လက်ထောက် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှူး ဦးတင်အောင်(လိုပြ-၅)က ထွက်ဆို
သည်။ ကတ်ပြားပိုင်ရှင် ကိုမြင့်ဦး (လိုပြ-၁)ကလည်း အဆိုပါ နိုင်ငံသား
စိစစ်ရေးကတ်ပြား အပါအဝင် ၎င်း၏အဝတ်အစားများ ပျောက်ဆုံးခဲ့သဖြင့်
ဆယ်အိမ်မှူး ဦးဆယ်မောင်ထံ တိုင်ကြားထားခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

တရားခံ တင်ဝင်းအောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆိုပါ ကတ်ပြားကို
ကောက်ရသဖြင့် ၎င်း၏ခါတ်ပုံကို ကတ်ပြီး၊ ကတ်ပြားတွင်ပါသည့် အမည်၊
နေရပ် လိပ်စာတို့ကို ပြင်ဆင်ရေးသားခဲ့ကြောင်း ပြန်လှန်စစ်မေးရာ၌
ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်။ သို့အတွက် တရားခံ တင်ဝင်းအောင်သည် မိမိ၏
ကတ်ပြား မဟုတ်မှန်းသိလျက် မိမိ၏ခါတ်ပုံကို ကပ်ပြီး ပြင်ဆင်ရေးသွင်း
ခဲ့ခြင်းသည် နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားအတု ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်မှာ
အငြင်းပွားဘွယ်ရာ မရှိချေ။ စိစစ်ရန်ရှိသည့်အချက်မှာ နိုင်ငံသား စိစစ်ရေး
ကတ်ပြားအတုပြုလုပ်ခြင်းသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ
၂၁ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသောအချက် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ မှာ နိုင်ငံသားလက်မှတ်အတု ပြုလုပ်သူကိုဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အားပေးကူညီသူကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ရမည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပဒေပုဒ်မအရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင် နိုင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် ၃၆ ပါ စည်းကမ်းချက်ကို ကျူးလွန်ရမည်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် ၃၆ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ပုဒ်မ ၂၁ အရ မည်သူမဆို နိုင်ငံသားလက်မှတ် အတု ပြုလုပ်လျှင် ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အားပေးကူညီလျှင် ဖြစ်စေ ထောင်ဒဏ်တစ်ဆယ်ငါးနှစ်နှင့် ငွေဒဏ်ကျပ် ငါးသောင်း ကျခံစေရမည်”

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားခံ တင်ဝင်းအောင် အတုပြုလုပ်ခဲ့သော လက်မှတ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသားလက်မှတ် မဟုတ်ပေ။ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ခ)ဖြင့် တရားခံတင်ဝင်းအောင်ထံမှ သိမ်းဆည်းထားသော လက်မှတ်မှာ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြား ပုံစံ နိုင် ၆(က) သာဖြစ်သည်။

နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြား ပုံစံ နိုင် ၆(က) ကို အတုပြုလုပ်ခြင်း သို့မဟုတ် ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အားပေးကူညီခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာနိုင်ငံ သား ဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် ၃၇ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ မည်သူမဆို အသက်တစ်ဆယ်နှစ်ပြည့် နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားပုံစံ နိုင် ၃ (သို့မဟုတ်) တစ်ဆယ်နှစ်ပြည့် နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြား နိုင် ၆(က)ကို အတုပြုလုပ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အားပေးကူညီလျှင်ဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ အရ အရေးယူခြင်း ခံရမည် ”

သို့ဖြစ်ရာ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားကို အတုပြုလုပ်ခဲ့သော တရားခံ တင်ဝင်းအောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရမည်ကို မကွေးတိုင်းတရားရုံး (မကွေးခရိုင်)က မြန်မာ နိုင်ငံသား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သောအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိချေ။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်ဝင်းအောင်(ခ)
တင်ပိုဝင်း(ခ)
ဇော်ဦး

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်ဝင်းအောင်(ခ)
တင်ပိုင်း(ခ)
ဇော်ဦး

သို့အတွက် မကွေးတိုင်းတရားရုံး (မကွေးခရိုင်)က မူလရုံးတရားခံ
တင်ဝင်းအောင်(ခ) တင်ပိုင်း(ခ) ဇော်ဦးအား ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ
သား ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်
ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ၎င်းအား
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရ အလုပ်နှင့် ထောင် (၇)နှစ် ကျခံစေရန်
ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

တန်ဘီ(ခ)ဝင်းနိုင် *

+ ၁၉၉၆

ဒီဇင်ဘာလ

၄ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ မိန်းကလေး၏ သဘောအလျောက်
ဖြစ်စေ၊ သူတပါး၏ သွန်သင်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ အသက် ၁၈
နှစ်ဟု ပြောတိုင်း လက်ခံယုံကြည်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုမှာ အသက် ၁၆ နှစ်မပြည့်သော သမီးဖြစ်
သူကို ခိုးယူပေါင်းသင်းသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်
သည်။ ခိုးယူခြင်းခံရသော မိန်းကလေးက အသက်ကို လိမ်လည်ပြောဆို
သဖြင့် အသက်ပြည့်ပြီဟု ယူဆကာ ပေါင်းသင်းပါသည်ဟု ထုချေစေကာမူ
အရွယ်မရောက်လျှင် ပြစ်မှုမြောက်မည်သာဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံ နှင့် မောင်မိုး(ခ)မောင်သိန်းအမှု ကို ရည်ညွှန်းသည်။
မူလရုံးက လက်ထပ် စာချုပ်သက်သေခံ(၂)တွင် ၁၈ နှစ်ဟု ပါရှိသည်ကို
အကြောင်းပြု၍ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီးပြီဟု မှတ်ယူခဲ့ခြင်းကို လက်ခံရန်
ခဲယဉ်းသည်။ မိန်းကလေး၏ သဘောအလျောက်ဖြစ်စေ၊ သူတပါး၏
သွန်သင်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ အသက် ၁၈ နှစ်ဟု ပြောတိုင်း လက်ခံယုံကြည်
ရန် မဟုတ်ချေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၉၈၄

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၆၆ တွင်ချမှတ်သော
(၃၀-၉-၉၄) ရက်စွဲပါ သံလျင်မြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တန်ဘီ (ခ)
ဝင်းနိုင်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျင်စိန်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးစောဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

သံလျင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှုအမှတ် ၂၆၆/၉၄ တွင် အယူခံ
တရားခံတန်ဘီ(ခ)ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ တရား
စွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ရာ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်လိုက်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက
ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

သံလျင်မြို့နယ်၊ ကျောက်ကုန်းဆိပ်ကြီး ကျေးရွာနေ ဒေါ်အေးသင်
သည် ၂၄-၁-၉၄ ရက်နေ့ညတွင် သမီးငယ်မစန္ဒာထွေးအား အိပ်ယာထ
မတော့သဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျေးရွာငြိမ်ဝပ်ပိ
ပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၌ လူပျောက်ကြောင်း တိုင်တန်းခဲ့သည်။
၃ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ အယူခံတရားခံ တန်ဘီ(ခ)ဝင်းနိုင်သည် မစန္ဒာ
ထွေးအား ခိုးယူပေါင်းသင်းနေကြောင်း သိရသည်။ အသက် ၁၅ နှစ်သာ
ရှိသည့် သမီးဖြစ်သူအား ဆွေးဆောင်ခေါ်ယူ ပေါင်းသင်းကြောင်း အယူခံ
တရားခံ ဝင်းနိုင်အား အရေးယူရန် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးသင်က တိုင်တန်း
သော အမှုဖြစ်သည်။

မူလမြို့နယ်တရားရုံးက တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေခံ
အထောက်အထားများအရ မစန္ဒာထွေးသည် အသက် ၁၆ နှစ် မပြည့်သေး
ကြောင်း၊ တရားခံဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေခံ(၂)အရဆိုလျှင် အသက်
၁၈ နှစ်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၁၆ နှစ် ပြည့်ပြီးပြီဟု မှတ်ယူ
ကြောင်း သုံးသပ်၍ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်ခဲ့သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက
မစန္ဒာထွေး၏ အသက်မှာ ၁၆ နှစ်အရပ်ရပ်နှင့် သန်းခေါင်စာရင်းအရ ၁၆
နှစ် မပြည့်သေးကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ တင်ပြသော စာချုပ်သက်သေခံ
(၂)၌ပါသော အသက်ဖော်ပြချက်ကို လက်မခံသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

အယူခံတရားခံ၏ ရှေ့နေက အိမ်ထောင်စုစာရင်းမှာ အသစ်ပြုလုပ်
ထားကြောင်း၊ တန်ဘီနှင့် မစန္ဒာထွေးတို့ တွဲလျက် ရိုက်ကူးထားသော
ဓါတ်ပုံတွင် မစန္ဒာထွေးသည် အရပ်အမောင်းမြင့်မား၍ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမား

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တန်ဘီ (ခ)
ဝင်းနိုင်

နေပါကြောင်း၊ လက်ထပ်စာချုပ်တွင် အသက် ၁၈ နှစ်ဟု ပါရှိကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီး ထွက်ချက်အရ ၁၅ နှစ်ခွဲနှင့် ၁၆ နှစ်ခွဲအတွင်း ရှိသည်ဟု ပြန်ကြားထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို လက်မခံထိုက်ပါဟု လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုမှာ အသက် ၁၆ နှစ် မပြည့်သော သမီးဖြစ်သူကို ခိုးယူ ပေါင်းသင်းသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ ခိုးယူခြင်း ခံရသော မိန်းကလေးက အသက်ကို လိမ်လည်ပြောဆိုသဖြင့် အသက်ပြည့် ပြီဟု ယူဆကာ ပေါင်းသင်းပါသည်ဟု ထုချေစေကာမူ အရွယ်မရောက် လျှင် ပြစ်မှုမြောက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့် မောင်မိုး(ခ)မောင်သိန်းအမှု^(၁) ကို ရည်ညွှန်းသည်။ မူလရုံးက လက်ထပ် စာချုပ် သက်သေခံ(၂)တွင် ၁၈ နှစ်ဟု ပါရှိသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီးဟု မှတ်ယူခဲ့ခြင်းကို လက်ခံရန် ခဲယဉ်းသည်။ မိန်းကလေး ၏ သဘောအလျောက်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါး၏ သွန်သင်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ အသက် ၁၈ နှစ်ဟု ပြောတိုင်း လက်ခံယုံကြည်ရန် မဟုတ်ချေ။ မူလရုံး တရားလို ဒေါ်အေးသင်က မစန္ဒာထွေး ၁၆ နှစ် မပြည့်သေးကြောင်း အိမ်ထောင်စုစာရင်း (သက်သေခံ-ခ)နှင့် မွေးစာရင်း ထောက်ခံချက် (သက်သေခံ-ဂ)တို့ကို တင်ပြထားသည်။ ယင်းသက်သေခံ စာရွက်စာတမ်း များအရ မစန္ဒာထွေးသည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၀ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့၌ မွေးဖွားသည်။ အယူခံတရားခံ၏ ရှေ့နေက အိမ်ထောင်စုစာရင်းအသစ် ပြုလုပ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း မမှန်ပါဟု ငြင်းဆိုထားခြင်း မရှိချေ။ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာန ဦးစီးမှူး၏ လက်မှတ်ဖြင့် အိမ်ထောင်စုစာရင်း သက်သေခံ(ခ)ကို ထုတ်ပေးထားသည်။ အိမ်ထောင်စု စာရင်းအဟောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲနေသည်ဟုလည်း တင်ပြထားခြင်း မရှိ။ တင်ပြလိုလျှင် အိမ်ထောင်စုစာရင်း အဟောင်းနှင့်တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးရန်လိုသည်။ သို့ရာတွင် မွေးစာရင်း ထောက်ခံချက်ပါ မွေးဖွားသည့်ရက်ကို ငြင်းဆိုထား ခြင်း မရှိချေ။ ထို့အပြင် မစန္ဒာထွေး (လိုပြ-၃)၏ ထွက်ချက်တွင် ၎င်းသည် ၁၃၄၀ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်နေ့၌ မွေးဖွားကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်က အသက် ၁၅ နှစ် ၁ လ ရှိကြောင်း၊

(၁) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၂၁၄။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တန်ဘီ (ခ)
ဝင်းနိုင်

၎င်းအား ခိုးယူရန် အယူခံတရားခံနှင့် သူငယ်ချင်းဖိုးခွားတို့ လာစောင့်ကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ တန်ဘီ၏အဒေါ်ကလည်း ၎င်းအား တန်ဘီနှင့် ခိုးရာလိုက်ရန် အတင်းပြောကြောင်း၊ ထိုညတွင် တန်ဘီ၏အဒေါ်အိမ်၌ အိပ်ကြကြောင်း ထွက်ဆိုသည့်အပြင် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ခိုးရာ လိုက်ပြေးကြောင်း အသေးစိတ် ထွက်ဆိုထားသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာပြောင်း၍ နေထိုင်ကြသည်။ လက်ထပ်စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးရခြင်းမှာ တန်ဘီ၏ ပြောကြားချက်အရ လက်မှတ်ထိုးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တန်ဘီခေါ်သွားသော ကုလားအိမ်များတွင် ညအိပ်ကြောင်း၊ ၎င်းအား ခြိမ်းခြောက်သဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးရကြောင်း စသည်ဖြင့် ထွက်ဆိုထားသည်။

ဒေါက်တာတင်လေးနွယ်အား ရုံးခေါ်သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူစစ်ဆေးထားသည်ဟု တွေ့ရသည်။ ၎င်း၏ ထွက်ချက်အရ မူခင်းရာဝန်ကြီး၏ ၁၅-၉-၉၄ ရက်နေ့၌ ပြန်ကြားသည့်စာအရ မစန္ဒာထွေးသည် ၁၅ နှစ်ခွဲနှင့် ၁၆ နှစ်ခွဲ အတွင်းရှိသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။ ပြန်ကြားစာကို သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ ၎င်း၏ထွက်ချက်တွင် ၈-၉-၉၄ ရက်နေ့၌ မစန္ဒာထွေးအား ဓါတ်မှန်ရိုက်သည်ဟု ပါရှိသည်။ အယူခံတရားခံ ခိုးယူသွားသောနေ့ရက်မှာ ၂၄-၁-၉၄ ရက်နေ့ညဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၈ လ နီးပါးကြာမှ ဓါတ်မှန် ရိုက်စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ၈ လကြာကာလကို နှုတ်ပယ်လျှင် ၁၆ နှစ်မပြည့်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ အရ အထူးကျွမ်းကျင်သူများ၏ ထင်မြင်ချက်များမှာ စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ အခါခပ်သိမ်း မှန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်စိတ်ချရသော မျက်မြင်သက်သေတို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ မျက်မြင်သက်သေတို့၏ ထွက်ချက် ယုံကြည်ရလျှင် ယင်းထွက်ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်သော ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပယ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း မောင်ကျော်လှနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၂)တွင် သုံးသပ်ထားသည်။ ဤအမှုတွင် မစန္ဒာထွေး၏ ထွက်ချက်၊ ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်အေးသင်၏ ထွက်ချက်များနှင့် စာရွက်စာတမ်း သက်သေခံ အထောက်အထားများအရ ၁၅ နှစ်အရွယ်သာ

၂။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၄၁၉။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တန်ဘီ (ခ)
ဝင်းနိုင်

ရှိသော မစန္ဒာထွေးအား အယူခံ တရားခံက ခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မစန္ဒာထွေး ကိုယ်တိုင်က ခြိမ်းခြောက်ခံရ၍ လက်မှတ် ရေးထိုးရပါသည်ဆိုသော လက်ထပ်စာချုပ် (ဆက်သေခံ-၂)တွင် မစန္ဒာထွေး၏ အသက် ၁၈ နှစ်ဟု ဖော်ပြချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီးပြီဟု မူလရုံး၏ သုံးသပ်ချက်ကို မည်သို့မျှ လက်ခံရန် အကြောင်းမမြင်ချေ။

ထို့ကြောင့် သံလျင်မြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံတရားခံ တန်ဘီ(ခ) ဝင်းနိုင်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်၍ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(လေး)နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ချုပ်ရက်ရှိလျှင် ထောင်ဒဏ်မှ နှုတ်ပယ်ရမည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၁၉၉၆

ဇွန်လ

၂၅ ရက်

နှင့်

ဖိုးနီ ပါ-၅ *

တရားခံ၏ကိုယ်လွတ်ရုန်းသော ဖြောင့်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် တရားခံ
အပြစ်ရှိကြောင်း လက်ခံစဉ်းစားခြင်းမပြုနိုင်။

ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုတွင် တရားခံသည် စွပ်စွဲသောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်
ကြောင်း ပြည့်စုံစွာ သက်သေထင်ရှားပြရန် တာဝန်သည်
တရားလို အပေါ်တွင်ကျရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အေးလွင်၏ဖြောင့်ချက်ကိုလေ့လာသောအခါ
အေးလွင်သည် ၎င်းအပေါ် စွဲဆိုထားသောပြစ်မှုကိုကျူးလွန်ကြောင်း
သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမြောက်စေမည့် အပြုအမူကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းဝန်ခံခြင်း
မဟုတ်ဘဲ၊ ဖိုးနီက လူတစ်ဦးအား ဓါးဖြင့် ခုတ်ထားသည်ဟု
ပြောကြောင်းကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုထားသဖြင့် ၎င်းအပေါ်
အပြစ်မရအောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ပြောဆိုချက်သာဖြစ်သဖြင့်
ဖြောင့်ချက်အနေဖြင့် လက်ခံစဉ်းစားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုတွင် တရားခံသည်
စွပ်စွဲသောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြည့်စုံစွာ သက်သေထင်ရှားပြရန်
တာဝန်သည် တရားလိုအပေါ်တွင်ကျရောက်သည်။ တရားလိုဘက်မှ
စွပ်စွဲပြီးလျှင် တာဝန်ကျေပွန်ပြီးဆုံးပြီး စွပ်စွဲခံရသူက မဟုတ်လျှင် ခိုင်လုံစွာ
ချေပရမည်ဟု တာဝန်ကို ပခုံးပြောင်း၍ မရပေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၉၇၇

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆၅ တွင်ချမှတ်သော
(၃၀-၁၁-၉၄) ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး(သာယာဝတီခရိုင်)၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းထွန်း၊လက်ထောက်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးခင်မောင်လတ်၊
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မိုးနီ
 ပါ - ၅

ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်)ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်
 ၆၅/၉၄ တွင် တရားခံများဖြစ်ကြသောဖိုးနီ၊ စိန်ဝင်း၊ ကောက်ရှိန်၊ ဖြူကြီး
 နှင့် အေးလွင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၂၀၁/၃၄ အရ
 တရားစွဲဆိုရာမူလတိုင်းတရားရုံးက တရားခံများအား အမှုမှအပြီးအပြတ်
 လွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့်အမိန့်ပေါ် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ
 မကျေနပ်သဖြင့် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
 ၄၁၇ အရ အယူခံတက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၁၃၅၅ ခုတပို့တွဲလအတွင်း ညပိုင်းတွင် ရေကင်းကျေးရွာ
 အုပ်စု စိန်ထိုင်ကျေးရွာနေ လှထွန်း၊ ထော်ကြီးနှင့် ငတေတို့သည်
 ထုံးကြီးကုန်းကျေးရွာရှိ ကိုင်းများသို့ သွားရောက်ပြီး ငြုပ်သီးခိုးကြရာ
 ကိုင်းသမားများက ဝိုင်းလိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးရာမှ လှထွန်းမှာ ကျန်ရစ်ပြီး
 အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိတော့၍ စုံစမ်းပြီး တောနင်းရှာဖွေကြရာ
 ကိုဖိုးနီ၏ကိုင်းနှင့် ကိုက် ၁၅၀၀ ခန့်အကွာမှ လူအရိုးစုများတွေ့ရှိရသည်။
 အရိုးစု ဦးခေါင်းခွံတွင် ဓါးခုတ်ဒါဏ်ရာလည်း တွေ့ရှိရသည်။
 အုပ်စုရပ်တည်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ကိုင်းသမားများဖြစ်ကြသော ဖိုးနီ၊
 အေးလွင်၊ ဖြူကြီး၊ စိန်ဝင်းနှင့် ကောက်ရှိန်တို့က သတ်ဖြတ်ပြီး
 ဖျောက်ဖျက်ထားကြောင်း ထင်မြင်ယူဆရန်ရှိသည်ဆိုကာ ဆင်မနီင်ရဲကင်းမှ
 ဒုရဲအုပ်ဦးပေါ်ဦးက သက်သေခံ(ခ)တိုင်ချက်ဖြင့် ရေကင်းရဲစခန်းသို့
 တိုင်တန်းချက်အရ တရားစွဲတင်ခဲ့သောအမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက လျှောက်လဲ
 တင်ပြရာတွင် သေဆုံးသူလှထွန်းသည် အယူခံတရားခံများ၏ ကိုင်းထဲသို့
 ငြုပ်သီးသွားခိုးရာမှ ကိုင်းသမားများလိုက်၍ထွက်ပြေးရာမှ
 ပျောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးနောက် အယူခံတရားခံဖိုးနီ၏ကိုင်းအနီးတွင်
 ဦးခေါင်းတွင် ဓါးခုတ်ဒါဏ်ရာဖြင့် လှထွန်း၏အရိုးစု တွေ့ရသည်ဟု
 ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားခံအေးလွင်သည် မိမိဆန္ဒအလျောက်
 ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ပြီး ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့သော်လည်း
 ကွင်းဆက်မပြတ်သော ပါတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံ အထောက်အထား

ပြည်ထောင်စု
မိန့်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖိုးနီ
ပါ - ၅

များအရ အယူခံတရားခံများသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှား
ပေါ်လွင်ကြောင်း အယူခံတရားခံများက အချင်းဖြစ်ချိန်တွင် ၎င်းတို့မှာ
ကိုင်းတွင်မရှိကြောင်း အမျိုးမျိုးတင်ပြထုချေသော်လည်း ထုချေချက်များမှာ
သဘာဝယုတ္တိမရှိ၍ တရားလိုပြသက်သေခံချက်အထောက်အထားများကို
ချေဖျက်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားခံများကို
အပြီးအပြတ် လွတ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းသဖြင့် ထိုက်သင့်သည်ဖြစ်ပါ၍
ဖြည့်စွက်ချမှတ်သင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အယူခံတရားခံများ၏ရှေ့နေက လျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် ယခု
အမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိကြောင်း တရားလိုပြ
သက်သေများဖြစ်ကြသော ထော်ကြီးနှင့် ငတေတို့က အချင်းဖြစ်ညက
ငြုပ်သီးသွားခိုးရာ လူများထွက်လိုက်ရာတွင် ဓါတ်မီးနှစ်လက်တွေ့သဖြင့်
လူနှစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း တရားခံများနှင့်ပါတ်သက်ပြီး
ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း ဒုရဲအုပ်ဦးပေါ်ဦး တိုင်ကြားသောတိုင်ချက်တွင်
ဖော်ပြချက်အရ တရားခံများက သတ်ဖြတ်ကြောင်းယူဆချက်အရ
ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်ဟုလည်း ပေါ်လွင်ကြောင်း အေးလွင်
ပေးသောဖြောင့်ချက်မှာလည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ပေးသော ဖြောင့်ချက်
ဖြစ်သည်ပြင် ယင်းဖြောင့်ချက်ကို ရဲစခန်းရောက်ပြီး (၆) ရက်မြောက်သော
နေ့တွင်မှ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ရဲကနိပ်စက်ညှင်းပန်း၍ ပေးရကြောင်း
ထွက်ဆိုပြီး ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းထားကြောင်း ပြန်လည်
ရုပ်သိမ်းသောဖြောင့်ချက်ကို ထောက်ခံသည်မည်သည့် အထောက်အထားမျှ
မရှိသဖြင့် အယူခံလွှာကို ပလပ်ရန်သာရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

သက်သေခံချက်များအရ ထော်ကြီး(လိုပြ ၁) ငတေ(လိုပြ ၂)နှင့်
သေသူလှထွန်းတို့သည် ရက်စာရက် ညပိုင်း(၉)နာရီခန့်တွင် ငြုပ်သီးခိုးရန်
အတွက် ထုံးကြီးကုန်းကျေးရွာကွင်းရှိ ကိုင်းထဲသို့ အတူသွားခဲ့ကြသည်။
ငြုပ်သီးခိုးရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် လူ(၂)ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး သူခိုး သူခိုးဟု
အော်ကာလိုက်သဖြင့် သုံးယောက်လုံး ခြေဦးတည်ရာသို့ ပြေးခဲ့ကြရသည်။
ထော်ကြီးနှင့်ငတေတို့က ရွာသို့ပြန်ရောက်သော်လည်း လှထွန်းမှာရွာသို့
ပြန်မရောက်တော့ပေ။ နောက်တနေ့နံနက်တွင် လှထွန်း၏ဇနီးဒေါ်ခင်ရွှေ
(လိုပြ ၃)က ငြုပ်သီးသွားခိုးသောနေရာကိုမေးသဖြင့် ငတေ၊ ထော်ကြီးတို့က
ညပိုင်းကသူတို့သွားခိုးခဲ့ကြသည် လက်ပံပင်ကြီးရှိသော ကိုင်းနေရာသို့
လိုက်လံပြသသည်။ ထို့နောက် မခင်ရွှေနှင့်မစန်းစန်းဝင်း (လိုပြ ၅)

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ဖိုးနီ
 ပါ - ၅

တို့က လက်ပံပင်ကြီးနား သွားရှာကြရာ အနောက်ဘက်ကျကျ ငြုပ်ခင်းတွင် မိန်းမ(၃)ယောက်၊ ယောက်ျား(၂)ယောက်ကို ငြုပ်သီးချုံးနေတာကို တွေ့ရသဖြင့် မခင်ရွှေတို့ အိမ်ပြန်လာကြသည်။

လှထွန်းပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် လူပျောက်မှုဖွင့်ပြီးစုံစမ်းနေခဲ့ရာမှ ဒေါ်ခင်ရွှေ၊ ထော်ကြီးနှင့်ငတေတို့၏ထွက်ဆိုချက်ကို အခြေပြုပြီး ဒုရဲအုပ် ဦးပေါ်ဦးနှင့်အဖွဲ့က အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာပါတ်ဝန်းကျင်ကို တောနင်း ရှာဖွေသောအခါ ၂၄-၆-၉၄ နေ့တွင် ဖိုးနီ၏ ကိုင်းအနီး ချုံတောထဲမှ လူအရိုးစုများရှာဖွေတွေ့ရှိရသည်။ အရိုးစုဦးခေါင်းခွံတွင် ဓါးခုတ် ဒါဏ်ရာလည်း တွေ့ရသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံတင်ပြရာ လူသတ်မှု ဖွင့်လှစ်ရန်ညွှန်ကြားသဖြင့် အရိုးစုတွေ့ရှိရာအနီးရှိ ကိုင်းသမားများဖြစ်သော တရားခံများအား အရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

ဆင်မနိုင်ကျေးရွာ ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ဦးအေးလှိုင်(လိုပြ ၇)နှင့် ဆယ်အိမ်မှူး ဦးဗိုးဝင်း(လိုပြ ၈)တို့မှာ လှထွန်းအလောင်းကို ဝိုင်းရှာကြရာမှ အရိုးစုများတွေ့ရှိရသဖြင့် ရဲကရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းရာတွင် သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရကြောင်းနှင့် တရားခံများထံမှ ဓါး၊ လက်နှိပ်ဓါတ်မီး စသည်များသိမ်းဆည်းရာတွင် ရှာဖွေပုံစံတွင် သက်သေ အဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရပုံများကိုသာထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုနှင့်ပါတ်သက်၍ အေးလွင်ကဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရာ ၎င်း၏ ဖြောင့်ချက် သက်သေခံ(၃)တွင် သူနှင့်အတူ ကောက်ရှိန်၊ ဖြူကြီးနှင့် ဖိုးနီ၊ စိန်ဝင်းတို့ကိုင်းသွားစောင့်ရာမှ ဖိုးနီစောင့်သောကိုင်းဘက်မှ သူခိုး သူခိုးဟု အော်သံကြား၍ ထွက်လိုက်ကြကြောင်း ဖိုးနီမှ သူခိုးတစ်ဦး နောက်သို့ သဲသဲမဲမဲလိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း မိမိလည်း ဖိုးနီနောက်မှ လိုက်သွားပြီး ဖိုးနီ၏အနားသို့ရောက်သောအခါ ဖိုးနီကလူတစ်ဦးအား ဓါးဖြင့်ခုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်းပြော၍ ကြည်သောအခါ လူတစ်ဦးမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲနေတာတွေ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဤအမှုတွင် တရားလိုဘက်အဓိက သက်သေခံချက်များအနေဖြင့် ထော်ကြီးနှင့်ငတေတို့၏ထွက်ဆိုချက်၊ အေးလွင်ပေးသောဖြောင့်ချက်နှင့် အရိုးစုများတွေ့ရှိရသည်ဆိုသော အချက်များဖြစ်သည်။

ထော်ကြီးနှင့်ငတေတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို စိစစ်ကြည့်လျှင် ၎င်းတို့ ငြုပ်သီးသွားခိုးသဖြင့် သူခိုးဟုအော်ကာ လူတစ်စုက ဝိုင်းလိုက်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရာတွင် လှထွန်းကျန်ရစ်သည်ဆိုသောအချက်မှလွဲ၍ ၎င်းတို့အား

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖိုးနီ
ပါ - ၅

ဝိုင်းလိုက်သူများမှာ တရားခံများဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိချေ။
အေးလွင်၏ဖြောင့်ချက်ကို လေ့လာသောအခါ အေးလွင်သည်
၎င်းအပေါ် စွဲဆိုထားသောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှု
မြောက်စေမည့် အပြုအမူကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းဝန်ခံခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဖိုးနီက
လူတစ်ဦးအား ဓါးနှင့်ခုတ်ထားသည်ဟုပြောကြောင်းကိုသာ ထုတ်ဖော်
ပြောဆိုထားသဖြင့် ၎င်းအပေါ်အပြစ်မရောက်အောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး
ပြောဆိုချက်သာဖြစ်သဖြင့် ဖြောင့်ချက်တစ်ခုအနေဖြင့် လက်ခံစဉ်းစားခြင်း
မပြုနိုင်ပေ။ **မောင်စံမြိုင်နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအမှု^(၁)**
တွင်ကြည့်ပါ။

တရားခံများ လုပ်ကိုင်သောကိုင်အနီးမှ အရိုးစုတွေရသည်မှာ
မှန်သော်လည်း ထိုအရိုးစုကို တွေ့ရကာမျှနှင့် သေသူလှထွန်းအား
သတ်သည်မှာ မုချပင်အယူခံတရားခံများဖြစ်သည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။ တိုင်ချက်
သက်သေခံ(ခ)တွင် ဖော်ပြတိုင်တန်းချက်အရပင်လျှင် ထင်မြင်ယူဆချက်ဖြင့်
တရားခံများအပေါ် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားသည်။
ဤအမှုတွင် သေသူလှထွန်းအား သတ်ဖြတ်သူများမှာ တရားခံများ
ဖြစ်ကြောင်း မည်သည့်သက်သေခံချက်ကမျှ ညွှန်ပြနိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုတွင် တရားခံသည် စွပ်စွဲသောပြစ်မှုကို
ကျူးလွန်ကြောင်း ပြည့်စုံစွာ သက်သေထင်ရှားပြရန်တာဝန်သည် တရားလို
အပေါ်တွင်ကျရောက်သည်။ တရားလိုဘက်မှစွပ်စွဲပြီးလျှင် တာဝန်ကျေပွန်
ပြီးဆုံးပြီး စွပ်စွဲခံရသူက မဟုတ်လျှင် ခိုင်လုံစွာချေပရမည်ဟု တာဝန်ကို
ပခုံးပြောင်း၍မရကြောင်း ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့်
ဦးအေးကြည်အမှု^(၂) နှင့် မောင်ကြီးမောင်နှင့် ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံအမှု^(၃) တို့တွင် အသီးသီး ထုံးပြုထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ တရားခံများပြစ်မှု
ကျူးလွန်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားမပြနိုင်သည့်အလျှောက် မူလရုံးက
တရားခံများအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်မညီဟု
မဆိုနိုင်သည့်အလျှောက် မူလရုံးအမိန့်ကို အတည်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါအကြောင်းများအရ ဤအယူခံမှုကိုပလပ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်)စာ ၆၃၄
(၂) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်)စာ ၃၉၆
(၃) ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်)စာ ၅၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မာဒင်(ခ)ကြည်လွင် *

၁၉၉၆

အောက်တိုဘာလ

၂၀ ရက်

ပထမအကြိမ် ဖြောင့်ချက်မပေးလိုသဖြင့် တရားခံများအား ရဲစခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားပြီးနောက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တင်ပို့ခြင်း။ ယင်းဖြောင့်ချက်များမှာ တရားခံများက မိမိအလို အလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်များဟု ယူဆနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဖြောင့်ချက်သက်သေခံ(ဆ)နှင့်(ဇ)တွင် ဖြောင့်ချက် ပေးစဉ်က ရဲစခန်းတွင် မည်မျှကြာကြာ ချုပ်ထားကြောင်း ဖော်ပြရန်ဖြစ် သော်လည်း ယင်းအချက်ကို ဖြောင့်ချက်ယူသော တရားသူကြီးက ဖြည့် သွင်းရေးသားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အချင်းဖြစ်ပွားသောနေ့မှာ(၅-၁၀-၉၄) ဖြစ်ပြီး တရားခံများအား (၆-၁၁-၉၄) နေ့တွင် ဖမ်းဆီးသည်။ ဖြောင့်ချက် ယူသောနေ့မှာ (၁၁-၁၁-၉၄)နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ရဲစခန်းတွင် (၆)ရက်ကြာ ချုပ်နှောင်ထားပြီးမှ ဖြောင့်ချက်ကို ရယူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပထမ အကြိမ် ဖြောင့်ချက်မပေးလိုသဖြင့် ပြန်ခေါ်သွားပြီးနောက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် တင်ပို့ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အယူခံတရားခံသည် အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို မိမိအလိုအလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် အလွန်ပင် ခဲယဉ်းပေသည်။ ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလတိုင်း တရားရုံးကလည်း သုံးသပ်ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်းသုံးသပ်ချက်မှာ ယုတ္တိမရှိဟု မဆိုသာပေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၄၇

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၁၉ တွင်ချမှတ်သော (၃၀-၃-၉၅) ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု လျှောက်ထားခြင်း

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
ဒွန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မာဒင် (ခ)
ကြည်လွင်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ဖြူလက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၉/၉၄ တွင် တရားခံမာဒင်(ခ)ကြည်လွင်နှင့် မောင်မှတ်(ခ)ခင်မောင်ငင်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားခံ(၂)ဦးအနက် အယူခံ တရားခံမာဒင်(ခ)ကြည်လွင်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သည့် အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ (၅-၁၀-၉၄)နေ့ ညနေ(၄)နာရီကျော်ခန့်က ဘုရားကြီးကုန်း ရွာသို့ နွားစာအတွက် ကောက်ရိုးသွားယူသူ ကိုသောင်းညွန့်သည် ငှက်သိုက် ရွာနှင့် ဘုရားကြီးကုန်းရွာ အကြားရှိ ဒေါ်သန်းငွေ လယ်ကွင်း လူသွားလမ်း၊ ကန်သင်းဘေး လယ်ကွက်ထဲတွင် မြောက်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းထိုးပြီး ပက်လက်လန်လျက် လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ဦးခေါင်း၊ နောက်စေ့ညာဘက် လက်ခုံနှင့် ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးတို့တွင် ဓါးဒဏ်ရာများ ရရှိပြီး သေဆုံး နေသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်သိန်းက ကိုသောင်းညွန့်အား သတ်သူတို့ အပေါ် အရေးယူပေးရန် ကြိုပင်ကောက်ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားခဲ့ သော အမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ကိုယ်စားလိုက်ပါဆောင်ရွက်သော လက်ထောက်ညွှန် ကြားရေးမှူးက အချင်းဖြစ်နေ့က အယူခံတရားခံ မာဒင်နှင့် တရားခံ ငမုတ်(ခ)ခင်မောင်ဝင်းတို့သည် သေသူ ကိုသောင်းညွန့်နှင့် ဒေါ်သန်းရှင်၏ နေအိမ်တွင် ဆုံကြပြီး နောက်ဆုံးအတူ အရက်သောက်ကျန်ခဲ့ကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပြီး နောက်နေ့တွင် ကိုသောင်းညွန့်မှာ ဓါးဒဏ်ရာများနှင့် သေ ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အယူခံတရားခံမာဒင်နှင့် ငမုတ်တို့သည် ဖြောင့်ချက်အသီးသီးပေးထားပြီး မာဒင်၏ ဖြောင့်ချက်တွင် သေသူနှင့် မိမိတို့ အရက်အတူ သောက်ပြီးအပြန် သေသူ အရက်မူးပြီး ရမ်းကားပြော ဆိုပြီး မိမိတွင် ပါလာသော ဓါးကိုဆွဲလှသဖြင့် ဓါးဖြင့် ၃-၄ ချက်ပြန် ခုတ်သည်ဟု ဖြောင့်ဆိုထားကြောင်း၊ ငမုတ်က ကိုယ်လွတ်ရန်သော ဖြောင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မာဒင် (ခ)
ကြည်လွင်

ချက်ကို ပေးထားကြောင်း၊ တရားခံများက ဖြောင့်ချက်ကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်း
သော်လည်း အလိုအလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်၍ မှန်ကန်သည်ဟု
ကောက်ယူနိုင်ကြောင်း၊ သို့ပါလျက် မူလတိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားခံ
အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိသဖြင့်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ အယူခံတရားခံ မာဒင်(ခ)ကြည်လွင်
အား ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် တရားလိုပြသက်သေ(၁၀)
ယောက်နှင့် ရုံးခေါ်သက်သေအဖြစ် ဖြောင့်ချက်ယူသော ကြိုပင်ကောက်
မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးအောင်သိန်းကိုပါ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ အဆိုပါ
သက်သေများအနက် မည်သည့်သက်သေကမျှ အယူခံတရားခံ မာဒင်(ခ)
ကြည်လွင်က သေသူ ကိုသောင်းညွန့်အား သတ်သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု
ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

သေသူ ကိုသောင်းညွန့်သည် အချင်းဖြစ် (၅-၁၀-၉၄)နေ့ ညနေ
၄ နာရီလောက်က နေအိမ်မှ ဘုရားကြီးကုန်းရွာသို့ နွားစာအတွက် ကောက်
ရိုးယူရန် ထွက်သွားပြီး နောက်နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပေ။ နောက်
တစ်နေ့ နံနက် ၆ နာရီလောက်ကျမှ ကိုသောင်းညွန့်ကို ဒေါ်သန်းငွေ
လယ်ကွင်းနားတွင် ခါးဒဏ်ရာများနှင့် သေနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
သေသူ၏ဇနီးဒေါ်ခင်သိန်း(လိုပြ-၁)က သေသူ၏ညီ ကိုပေါက်စ
(လိုပြ-၂)ထံ အကြောင်းကြားပြီး သက်သေခံ(က) တိုင်ချက်ကို ရေးဖွင့်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုတွဲပါ သက်သေခံချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သည်မှာ ဘုရားကြီး
ကုန်းရွာရှိ ဒေါ်သန်းရှင်(လိုပြ-၅)၏ တောအရက်ဖြူရောင်းသော ဆိုင်သို့
ကိုမှတ်တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာပြီး အရက်ရောင်းရန် ရှိမရှိမေးသည်။
ဒေါ်သန်းရှင်က ရွာသို့ စပါးဝယ်ယူရေးအတွက် ရောက်လာမည့် ဧည့်သည်
များအတွက် ကိုမာဒင် မှာထားသော အရက်(၃)ပုလင်းသာ ရှိကြောင်း
ပြောသည်။ ထိုသို့ပြောနေစဉ် ကိုမာဒင်၊ ကိုကျင်မောင်(လိုပြ-၃)နှင့်
ကိုစောရွှေ(လိုပြ-၄)တို့ အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ၍ ကိုမာဒင်က အရက်
(၁)လုံး ပေးသဖြင့် ၎င်းတို့(၄)ဦး အရက်အတူ သောက်ကြသည်။ ထိုသို့
သောက်ပြီး ကိုစောရွှေ၊ ကိုကျင်မောင်နှင့် ကိုမာဒင်တို့ ပြန်ထွက်သွားကြ
သည်။ ကိုကျင်မောင်တို့ ထွက်သွားစဉ် သေသူ ကိုသောင်းညွန့်ဆိုင်သို့

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မာဒင် (ခ)
ကြည်လွင်

ရောက်လာ၍ ကိုမာဒင်က ၎င်းတို့ သောက်လက်စ ကျန်သည့် အရက်တစ်
ခွက်ကို ကိုသောင်းညွန့်အား တိုက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အရက်ဆိုင်မှ ကိုကျင်မောင်၊ ကိုစောရွှေနှင့် ကိုမာဒင်တို့
ထွက်သွားကြသဖြင့် သေသူကိုသောင်းညွန့်နှင့် ကိုမုတ်တို့သာ အရက်
သောက် ကျန်နေရစ်ကြသည်။ ခဏအကြာ ကိုမုတ်က ကိုသောင်းညွန့်
အား ပြန်တော့ဟု ပြော၍ ကိုသောင်းညွန့် ကွမ်းယာဝယ်စားပြီး ဆိုင်မှ
ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုသောင်းညွန့် သွားပြီး မကြာခင် ကိုမုတ်လည်း
လိုက်ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈ နာရီလောက်တွင်
ကိုသောင်းညွန့် ဓါးခုတ်ခံရ၍ သေဆုံးကြောင်း၊ အရက်ဆိုင်ရှင် ဒေါ်သန်းရှင်
ကြားသိရသည်။

အရက်ဆိုင်တွင် အရက်သောက်ကြစဉ် မည်သူတွင်မျှ လက်နက်မပါ
ကြောင်းနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြခြင်းလည်း မရှိကြောင်း ဒေါ်သန်းရှင်က
ထွက်ဆိုထားပေသည်။

ထိုည(၈)နာရီခန့်က ကိုသောင်းညွန့်သည် ဘုရားကြီးကုန်းရွာနေ
ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်သူ ကိုခင်မောင်ညွန့်(လိုပြ-၆)၏ အိမ်သို့ ဓါတ်မီး
တစ်လက်ကိုင်ပြီး ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကိုသောင်းညွန့် အရက်မူးနေ
သည်။ ကိုခင်မောင်ညွန့်အိမ်တွင် ခဏထိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ရွာလမ်းအတိုင်း
ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထိုညက သေသူသည် ကိုခင်မောင်ညွန့်အိမ်သို့
တစ်ယောက်တည်း လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် အယူခံတရားခံတို့အဖွဲ့နှင့်
ကိုသောင်းညွန့် အရက်သောက်ကြပြီးနောက် အရက်ဆိုင်မှ ၎င်းတို့ တစ်သီး
တစ်ခြားစီ ထွက်သွားကြသည်ဟု ဆိုသော ဒေါ်သန်းရှင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို
ဦးခင်မောင်ညွန့်၏ ထွက်ဆိုချက်က ထောက်ခံနေပေသည်။

ကိုသောင်းညွန့်သည် အချင်းဖြစ်နေ့ ညနေပိုင်းက မယားပါသမီး
ဖြစ်သူ ဘုရားကြီးကုန်းရွာနေ မအေးအေးသင်း(လိုပြ-၇)ထံ ဝင်ပြီး ဓါတ်မီး
တစ်လက်ငှားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကလည်း ၎င်းတစ်ဦးတည်း လာရောက်ခြင်း
ဖြစ်ပြီး ရွာ၏အနောက်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို မအေးအေးသင်း
မြင်လိုက်ရသည်။ ယင်းသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ညနေပိုင်းက
သေသူနှင့် အယူခံတရားခံ မာဒင် အပါအဝင် အခြားလူများနှင့်အတူ
အရက်သောက်ခဲ့ကြသော်လည်း အရက်သောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သေသူ

နှင့် အယူခံတရားခံတို့အား အတူတကွ တွေ့ရခြင်း မရှိဆိုသော အချက်ကို ထင်ရှားစေသည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားခံ မာဒင်နှင့် မူလရုံးအမှတ်(၂)တရားခံ မောင်မှတ်တို့က ကြို့ပင်ကောက်မြို့နယ် တရားသူကြီး ဦးအောင်သိန်း (ရုံးခေါ်သက်သေ)ထံ ဖြောင့်ချက် (သက်သေခံ(ဆ)နှင့်(ဇ))တို့ကို ပေးခဲ့ကြသည်။ ယင်းဖြောင့်ချက်များမှလွဲ၍ အယူခံတရားခံအပေါ် ငြိစွန်းချက် တစ်စုံတစ်ရာမျှရှိသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ယင်းဖြောင့်ချက်များသည် မိမိ အလိုအလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်များ ဟုတ်မဟုတ်နှင့် ဖြောင့်ချက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များမှာ မှန်မမှန် စိစစ်သုံးသပ်ရန် လိုပေသည်။

အယူခံတရားခံ မာဒင်(ခ)ကြည်လွင်က ထုချေရာတွင် သက်သေခံ (ဆ) ဖြောင့်ချက်ကို ရဲကို ကြောက်၍ ပေးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များမှာ အခင်းဖြစ်ရပ် အမှန်မဟုတ်ကြောင်း၊ ၎င်းအားဖြောင့် ချက်ပေးရန် ရဲက ပြောပြီး တရားရုံးသို့ ခေါ်သွားကြောင်း၊ ရုံးတွင် တရားသူ ကြီးက အပြစ်ရှိမရှိ မေးမြန်းရာ ၎င်းက အပြစ်မရှိသဖြင့် ဖြောင့်ချက်မပေး လိုကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ရဲအချုပ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားကြောင်း၊ ရဲအချုပ်တွင် ဖြောင့်ချက်မပေး ကောင်းလားဆိုပြီး ၎င်းအား နှိပ်စက်ကြောင်း၊ နောက် တစ်နေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးရန် ရုံးသို့ ထပ်ထုတ်ကြောင်း၊ ရဲများက သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း ဖြောင့်ချက်မပေးပါက နောက်ထပ်ရိုက်မည်ဟု ပြောသဖြင့် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းဖြောင့်ချက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များမှာ အမှန်မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးအောင်သိန်းက ၁၀-၁၁-၉၄ နေ့တွင် တရား ခံ မာဒင်နှင့် တရားခံငယ်တို့အား ဖြောင့်ချက်ပေးရန် ခေါ်လာကြောင်း၊ တရားခံ(၂)ဦးစလုံးက ဖြောင့်ချက်မပေးလိုကြောင်း ပြောသဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ရိုမန်ပေးပြီး ပြန်ပို့လိုက်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့(၁၁-၁၁-၉၄) နေ့တွင် အဆိုပါ တရားခံ(၂)ဦးအား ဖြောင့်ချက်ယူပေးရန် ရဲစခန်းမှ တင်ပို့လာ ကြောင်း ယင်းနေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးလိုကြောင်း ပြောသဖြင့် သက်သေခံ (ဆ)နှင့်(ဇ) ဖြောင့်ချက်များကို ရယူခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဖြောင့်ချက်သက်သေခံ(ဆ)နှင့်(ဇ)တွင် ဖြောင့်ချက်ပေးစဉ်က ရဲစခန်းတွင် မည်မျှကြာကြာ ချုပ်ထားကြောင်း ဖော်ပြရန်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းအချက်ကို

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မာဒင် (ခ)

ကြည်လွင်

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မာဒင် (ခ)
ကြည်လွင်

မြောင့်ချက်ယူသော တရားသူကြီးက ဖြည့်သွင်းရေးသားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အချင်းဖြစ်ပွားသောနေ့မှာ ၅-၁၀-၉၄ ဖြစ်ပြီး တရားခံများအား ၆-၁၁-၉၄ နေ့တွင် ဖမ်းဆီးသည်။ မြောင့်ချက် ယူသောနေ့မှာ ၁၁-၁၁-၉၄ နေ့ဖြစ်သဖြင့် ရဲစခန်းတွင် (၆)ရက်ကြာ ချုပ်နှောင်ထားပြီးမှ မြောင့်ချက်ကို ရယူခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပထမအကြိမ် မြောင့်ချက်မပေးလိုသဖြင့် ပြန်ခေါ်သွားပြီးနောက်မှ ဒုတိယအကြိမ် မြောင့်ချက်ပေးရန် တင်ပို့ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အယူခံတရားခံသည် အဆိုပါ မြောင့်ချက်ကို မိမိအလိုအလျောက်ပေးသော မြောင့်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် အလွန်ပင် ခဲယဉ်းပေသည်။ ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလတိုင်း တရားရုံးကလည်း သုံးသပ်ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်းသုံးသပ်ချက်မှာ ယုတ္တိမရှိဟု မဆိုသာပေ။

ထို့ကြောင့် သက်သေခံ(ဆ) မြောင့်ချက်ပါ ထွက်ဆိုချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆ၍ မရနိုင်ပေ။

မာဒင်၏ မြောင့်ချက်တွင် သောင်းညွန့်မှာ တစ်လမ်းလုံး အရက်မူးပြီး ရမ်းကားသည့်အပြင် ရွာနားသို့ အရောက်တွင် ၎င်းကိုင်ထားသော ဓါးကို ဆွဲလှသဖြင့် အဆိုပါ ဓါးဖြင့် သောင်းညွန့်အား ၃-၄ ချက်ခန့်ခုတ်မိကြောင်း မြောင့်ဆိုထားသည်။ ထိုသို့ထွက်ဆိုထားသော်လည်း မာဒင်ထံမှ သက်သေခံ(ဂ) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းရရှိသော အရိုးအသွား ၂၂၁ လက်မရှိ သော ဝါးရိုးကပ် ဓါးမတစ်ချောင်းတွင် လူသွေးမတွေ့ရကြောင်း ဓါတုဗေဒ ဝန်ရုံး၏ ဓါတ်ခွဲစမ်းသပ်ချက်စာ (သက်သေခံ-စ) တွင် ဖော်ပြထားသဖြင့် ယင်းမြောင့်ဆိုဝန်ခံသော အချက်မှာ မှန်သည်ဟု ယူဆ၍ မရနိုင်တော့ပေ။ မြောင့်ချက်ကို ထောက်ခံသော အခြားလွတ်လပ်သည့် သက်သေခံချက် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း အမှုတွင် စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရပေ။

အယူခံတရားခံ မာဒင်က ထုချေရာတွင် အချင်းဖြစ်နေ့က စိုက်ပျိုးစရိတ် ငွေများထုတ်ပေးမည့် ဧည့်သည်များ ရောက်နေသဖြင့် ထိုနေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့်က (ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဝင်းမောင် (ခံပြ-၃) ၏ အိမ်တွင် ရောက်နေကြောင်း ညနေပိုင်းတွင် ဧည့်သည်များ ပြန်သွားပြီးနောက် ဒေါ်သန်းရှင် အိမ်သို့ သွားပြီး ကိုစောရွှေ၊ ကိုကျင်မောင်တို့နှင့်အတူ အရက်တစ်လုံး သွားသောက်ကြောင်း၊ အရက်ကုန်ခါနီးလောက်တွင် ကိုသောင်းညွန့်ရောက်လာသဖြင့် ကျန်သည့် အရက်တစ်ခွက်ကို ကိုသောင်းညွန့်အား ငှဲ့ပေးခဲ့ပြီး ကိုစောရွှေ၊ ကိုကျင်မောင်တို့နှင့်အတူ

(ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်သို့ပြန်လာ ကြောင်း၊ (ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌအိမ်တွင် ညနေစာ စားပြီး ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အတူ ကိုစောလှိုင်(ခံပြ-၄) အိမ်တွင် တိစ္ဆိကြည့်ပြီးနောက် ည ၁၂ နာရီလောက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

(ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဝင်းမောင် (ခံပြ-၃)နှင့် ကိုစောလှိုင်(ခံပြ-၄) တို့က အယူခံတရားခံ မာဒင်၏ ထုချေချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။

ဤသက်သေခံ အထောက်အထားများအရ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်)က အယူခံတရားခံမာဒင်(ခ)ကြည်လွင်၏ ထုချေချက်ကို လက်ခံပြီး ၎င်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်လိုက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည် ဟု မဆိုသာပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မာဒင်(ခ)
ကြည်လွင်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်ထွတ်နိုင်ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ကိုမြသန်း *

+ ၁၉၉၆

အောက်တိုဘာလ

၂၂ ရက်

နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ကြောင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြပြီး
နောက် နောက်ပိုင်းတွင် အစွလာမ်ဘာသာထုံးတမ်းနှင့်အညီ
လက်ထပ်၍ မရနိုင်သဖြင့် လင်မယားအဖြစ် အတူပေါင်းသင်း
နေထိုင်ရန် ငြင်းဆန်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇
ကို ကျူးလွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နှုတ်ဖြင့်စာဖြင့် ကတိပေးဝန်ခံပြောကြားရုံမျှသာ
ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ လက်တွေ့ထိမ်းမြားမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ရာ
မရောက်ချေ။ လက်တွေ့၌ မနန်းအိုင်ရှာမှာ ကိုယ်ဝန်နှင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး
ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲမှုနှင့် ကြုံတွေ့နေခဲ့ရပြီး ၎င်း၏အသိုင်းအဝိုင်းတွင်
ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းရပေသည်။ သို့အတွက် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူ
ခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုနိုင်ရန် အကြောင်းလည်း မရှိနိုင်ချေ။ ကိုမြသန်း
သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကို ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ဖြူ၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြသိန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၈၂

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆ တွင်ချမှတ်သော
(၂၆-၁-၉၅) ရက်စွဲပါ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ကိုမြသန်း

ရေကြည်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၅၃/၉၄ တွင် တရားလို နန်းအိုင်ရှာက ကိုမြသန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၆/၄၁၇ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ တရားရုံးက တရားခံ ကိုမြသန်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်နှင့် ပုဒ်မ ၄၉၆ အရ ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် ကိုမြသန်းက ရောဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)သို့ အယူခံဝင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်အား ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ မကျေနပ်၍ အယူခံမှု ဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျုံပျော်မြို့နယ် တေဇရပ်ကွက် ဘုရင့်နောင်လမ်းနေ နန်းအိုင်ရှာက သူမနှင့် ကိုမြသန်းတို့သည် ဂယက်ရှည်ရွာ မူလတန်းကျောင်းတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြစဉ် (၂၃-၁-၉၀)နေ့တွင် သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက်(၂)နှစ်အကြာတွင် သူမအား တရားဝင် လက်ထပ်ယူမည်ဟု ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုသဖြင့် သားမယားအဖြစ် ဆက်ဆံခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ (၂၇-၁၂-၉၃)နေ့တွင် သူမ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ၍ တရားဝင် လက်ထပ်ယူ ရန် ပြောရာ ဘွဲ့ယူပြီးမှ မိဘများကို ဖွင့်ပြောမည်ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း၊ (၆-၃-၉၄) နေ့တွင် တရားခံဘွဲ့ယူပြီး ရန်ကုန်မှ ပြန်လာပြီးနောက် (၁၀-၃-၉၄)နေ့တွင် ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခိုင်းခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ညာရေးဌာနခေါင်းဆောင် ဦးသန်းအောင်မှတစ်ဆင့် ညှိနှိုင်းရာ ကျုံပျော် မြို့တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးမည်ဟု ပြောခဲ့ကြောင်း၊ ကိုမြသန်းချိန်းဆိုသည့် (၂၂-၃-၉၄)နေ့တွင် မြဝတီရပ်ကွက် (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌအား ခေါ်၍ လက်ထပ် စာချုပ်၌ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် သူမအား ကျောင်းသို့လိုက်ပို့ ပြီး အစ္စလာမ်ဘာသာအရ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးမှ အတူနေမည်ဟု ပြောပြီး သူ၏မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် လာရောက် တွေ့ဆုံခြင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ (ရဝတ)တွင် လက်ထပ်ခြင်းမှာ အစ္စလာမ် ဘာသာအရ တရားမဝင်ဟု သိရှိရ၍ (၁-၄-၉၄)နေ့တွင် အစ္စလာမ်အုပ် ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ စာဖြင့် တိုင်ကြားသော်လည်း ကိုမြသန်း၏ ဖခင်က လက်မခံ၍ ရေကြည်မြို့နယ် တရားရုံးသို့ မနန်းအိုင်ရှာက ဦးတိုက်လျှောက် ထား တရားစွဲဆိုခဲ့ရာမှ အမှုပေါ်ပေါက်သည်။

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ကိုမြသန်း

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ကိုမြသန်းသည် မနန်းအိုင်ရှာအား ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင် အသိသက်သေများဖြင့် လက်ထပ်စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခြင်း မရှိဘဲ အစ္စလာမ်ဘာသာအရ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးမှ အတူနေမည်၊ မီးဖွားပြီးမှ တရားဝင် လက်ထပ် မည်ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းမိဘများထံ ပြန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ အစ္စလာမ်ထုံးစံနှင့် အညီလက်ထပ်လိုကြောင်း ကျုံ့ပျော်မြို့၊ အစ္စလာမ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ တစ်ဆင့် ကိုမြသန်း၏ မိသားစုထံ ဆက်သွယ်ကမ်းလှမ်းသော်လည်း ကိုမြသန်းက လက်ခံခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း၊ (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် စာချုပ်၌ လက်မှတ် ထိုးပြီးနောက် ကိုမြသန်းက သူမအား ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ကိုမြသန်းသည် အလယ်တန်းပြ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မနန်းအိုင်ရှာနှင့် သမီးရည်းစား ဖြစ်သည်ကို အငြင်းမပွားခဲ့ကြောင်း၊ တရားဝင်လက်ထပ် ပါမည်ဟု ယုံကြည်အောင် ပြောပြီး မနန်းအိုင်ရှာထံမှ ကာမကို ရယူဆက်ဆံ ခဲ့၍ တရားလိုတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့သည့် အချက်ကိုလည်း ကိုမြသန်းက အငြင်းမပွားကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ရသည်အထိ သားမယားအဖြစ် ဆက်ဆံခဲ့ပြီး တရားဝင် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ ကိုမြသန်းသည် အစ္စလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်ပြီး မနန်းအိုင်ရှာသည် ခရစ်ယန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကိုမြသန်းသည် မနန်းအိုင်ရှာအား တရားဝင် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမှု မရှိသဖြင့် တရားလိုထံမှ ကာမကို လိမ်လည်ရယူခဲ့ ပြီး တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် တရားဝင်ထိမ်းမြားမှု မမြောက် ကြောင်းသိလျက်နှင့် လိမ်လည်၍ (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် ကတိစာချုပ်ဖြင့် ထိမ်းမြားခြင်း ပြုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပါလျက် တရားခံအား အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

ကိုမြသန်း၏ ရှေ့နေက ကိုမြသန်းသည် မနန်းအိုင်ရှာအား မည်သည့် ဘာသာအရ လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကြောင်းကို မနန်းအိုင်ရှာက ဖော်ပြ ထွက်ဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ မူလကတည်းက ကတိပြုခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆက်ဆံလာခဲ့ကြသည်ဟုသာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ကိုမြသန်းက မနန်းအိုင်ရှာ၏ ကိုယ်ဝန်မှာ သူနှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ဖြစ် ကြောင်း ပြောဆိုကာ လက်ထပ်ပြီးနောက် ငွေကြေးထောက်ပံ့ခဲ့ကြောင်း လည်း ပေါ်လွင်၍ ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ကိုမြသန်း

ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပညာရေးလှိုင်းခေါင်းဆောင် ဆရာဦးသိန်းအောင်က ကိုမြသန်းအား လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် ကမ်းလှမ်း၍ (၈၀၀)ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဥပဒေတာဝန်ရှိသူ၊ ပညာရေးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ ရှေ့တွင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ဖြစ်၍ ထိုဆောင်ရွက်မှုသည် ပျက်ပြယ်မှု မရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ဥပဒေနှင့် အညီဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ဇနီးဖြစ်သည်၊ မိမိနှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ဖြစ်သည်ဟု ကိုမြသန်းက ဝန်ခံခဲ့ခြင်းကြောင့် ယင်းသို့ဝန်ခံခဲ့ခြင်းသည် မဟာမေဒင် ဥပဒေအရ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု မြောက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိုမြသန်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၆ အရ မူလရုံးက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည့် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)၏ အမိန့်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း အဓိက တင်ပြသည်။

မနန်းအိုင်ရှာ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သူမနှင့် ကိုမြသန်းတို့မှာ ကျုံပျော် မြို့နယ် ဂယက်ရှည်ရွာ အစိုးရ မူလတန်းကျောင်းတွင် တာဝန်အတူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာမှ (၂၃-၁-၉၀)ရက်နေ့တွင် သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ တရားဝင် လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကိုမြသန်းက ပြောသည်ကို ယုံကြည်သဖြင့် သူမအား ကိုမြသန်းက သားမယားအဖြစ် ဆက်ဆံခွင့် ပြုခဲ့ရာမှ (၁၇-၁၂-၉၃)နေ့တွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာကြောင်း၊ တရားဝင်လက်ထပ်ယူရန် ပြောခဲ့ကြောင်း၊ ကိုမြသန်းသည် ရန်ကုန်မှ ဘွဲ့ယူပြီး (၆-၃-၉၄)နေ့တွင် ပြန်လာစဉ်က လက်ထပ်ယူရန် ပြောခဲ့သော်လည်း သူနှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ကို (၁၀-၃-၉၄)နေ့တွင် ကိုမြသန်းက ဖျက်ချခိုင်းကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ပညာရေးဌာနခေါင်းဆောင် ဦးသိန်းအောင် မှတစ်ဆင့် ညှိနှိုင်း၍ (၂၂-၃-၉၄)နေ့တွင် မြဝတီ(၈၀၀)ဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ အစ္စလာမ်ဘာသာအရ လက်ထပ်ပြီးမှ တရားဝင်အတူ နေထိုင်မည်ဟု ကိုမြသန်းက ပြောဆိုပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုမြသန်း ပြန်မလာတော့ကြောင်း၊ (၁-၄-၉၄)နေ့တွင် အစ္စလာမ်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့သို့ စာဖြင့် တင်ပြခဲ့သော်လည်း ကိုမြသန်းက လက်မခံ၍ တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားတိုင်ကြားရကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဂယက်ရှည်ရွာ (အ-မ-က)ကျောင်းနှင့် တစ်အိမ်ကျော်နေ ဒေါ်ခင်နွဲ့ (လိုပြ-၂)၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မနန်းအိုင်ရှာနှင့် ကိုမြသန်းတို့ ချစ်ကြိုက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည့်အခါ ဖျက်ချရန် ကိုမြသန်းက မနန်းအိုင်ရှာအား

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ကိုမြသန်း

ပြောသံကြားရကြောင်း၊ ကျောင်းလုပ်သား ဒေါ်ခင်မြင့်ကလည်း ကြားသိခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မနန်းအိုင်ရှာ၏ အစ်မနန်းမိမိုး (လိုပြ-၃)က ကိုမြသန်းနှင့် မနန်းအိုင်ရှာတို့ ချစ်ကြိုက်ကြပြီးနောက် သူမနေထိုင်ရာ ချောင်းခေါက်ရွာသို့ လာကြပြီး ကိုမြသန်းက လက်ထပ်ယူပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ကျုံပျော်မြို့နယ် လက်ထောက် ပညာရေးမှူး ဦးစန်းလွင်(လိုပြ-၄)၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်း၏ရှေ့တွင် နန်းအိုင်ရှာနှင့် ကိုမြသန်းတို့ နှစ်ဦးသက်သေခံ(က) သဘောတူလက်ထပ်ကြောင်း စာချုပ်ချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြရာ မြဝတီ(ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုးဝင်း(လိုပြ-၆)က အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သက်သေခံ(က) နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြောင်း စာချုပ်အရ မနန်းအိုင်ရှာနှင့် ကိုမြသန်းတို့သည် နှစ်ဦးသဘောတူ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ဆက်ဆံနေထိုင်သွားကြရန် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် လွတ်လပ်သည့် စိတ်ဆန္ဒဖြင့် စာချုပ်ချုပ်ဆို လက်မှတ်ရေးထိုးကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ထိုသို့ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အစ္စလာမ်ဘာသာ ထုံးတမ်းနှင့်အညီ လက်ထပ်၍ မရနိုင်သဖြင့် လင်မယားအဖြစ် အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် ငြင်းဆန်ခြင်းသည် လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေး ပြောကြားမှု၊ လက်ထောက် ပညာရေးမှူးဦးစန်းလွင် (လိုပြ-၄)ရှေ့တွင် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ကြကြောင်း ကြေညာချက်တို့ကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်။ မနန်းအိုင်ရှာနှင့် တကွ သူမ၏အမ နန်းမိမိုး(လိုပြ-၂)ရှေ့တွင် လက်ထပ်ယူပါမည်ဟု ကိုမြသန်းက ကတိပြုခဲ့ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်သည်။ ထိုသို့ လက်ထပ်မည်ဟု ပြောဆိုပြီး ကာမဆက်ဆံ၍ ကိုယ်ဝန်ရရှိပြီးမှ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် ကိုမြသန်းက ငြင်းဆန်ခြင်းသည် ကိုမြသန်းက မနန်းအိုင်ရှာကို လိမ်လည်ပြောဆိုရာ ရောက်သည်။ ၎င်းနှင့် မနန်းအိုင်ရှာတို့ လက်ထပ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်မှာလည်း ၎င်းနှင့်ဆက်ဆံ၍ရသော ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးရှေ့တွင် ပြောဆိုယုံမျှနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုမြောက်သည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်မှာ လက်တွေ့မဆန်သည့်အပြော သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ နှုတ်ဖြင့်စာဖြင့် ကတိပေး ဝန်ခံပြောကြားရုံမျှသာ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ လက်တွေ့ထိမ်းမြားမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရာ မရောက်ချေ။ လက်တွေ့၌ မနန်းအိုင်ရှာမှာ ကိုယ်ဝန်နှင့်သာ

ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲမှုနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီး ၎င်း၏အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းခံရပေသည်။ လိမ်လည်ခြင်း ခံရသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ် ခွင့်ပြုနိုင်ရန် အကြောင်းလည်း မရှိနိုင်ချေ။ ကိုမြသန်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြုပြီး ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလရေကြည်မြို့နယ် တရားရုံးက အယူခံတရားခံ ကိုမြသန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၆ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိချက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ချက်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ် ကျခံစေခဲ့သည့် အမိန့်ကို ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ကိုမြသန်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

အမိန့်(ခ)ထွန်းမြင့် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

ဇူလိုင်လ

၂၂ ရက်

ကိုဒင်းဆေးရည်သည် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး ဟုတ် မဟုတ်။ ယခင်က မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ် သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် နည်းဥပဒေ များ၊ အမိန့်ကြေငြာစာများ စသည်တို့ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်လျှင် ကျင့်သုံးနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကိုဒင်းဆေးရည်ကို ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၁-၄-၉၄ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးအဖြစ် ကြေငြာ ခဲ့သည်။ ဤအမှုကို ၃-၁-၉၄ ရက်နေ့တွင် ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် နောက် ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိဟု ပြည်နယ်တရားရုံးက ယူဆသည်။ ကိုဒင်းသည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး များဆိုင်ရာ ဥပဒေ၏ နည်းဥပဒေ အခန်း(၃)၊ အပိုဒ်(၂)(ခ)(၁) အရ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ် ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၄-၉-၈၂ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအရ ကိုဒင်းနှင့် ပြင်ဆင်ဖော်စပ်ထားသော ဆေးဝါးသုံး အခြားအရာဝတ္ထုများကို မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဖြစ်သည်ဟု ကြေငြာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၉၁၈

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၂ တွင်ချမှတ်သော (၃၀-၅-၉၄) ရက်စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉ တွင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် နည်း ဥပဒေများ၊ အမိန့်ကြော်ငြာစာများ၊ အမိန့်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်သမျှ ဆက်လက်ကျင့်သုံးနိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်ကို သတိပြုရန် လိုသည်။

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အစိန်(ခ)
ထွန်းမြင့်
ပါ - ၂

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းထွန်း၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံများအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးအမှုအမှတ် ၁၂/၉၄ တွင် အယူခံတရားခံများ ဖြစ်ကြသော အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့်နှင့် စိုးနိုင်တို့အပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(ဂ)အရ တရားစွဲ တင်ပို့ခဲ့ရာ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်လိုက်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၃-၁-၉၄ ရက်နေ့ ၁၃:၄၅ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် တောင်ကြီးမြို့နယ်၊ မူးယစ်အထူးအဖွဲ့မှ စခန်းမှူးအောင်ရွှေအုန်း၊ ဒုရဲအုပ် သိန်းဌေးဝင်း၊ ဒုရဲအုပ်တင်မောင်အေး၊ တပ်ကြပ်ကြီး သက်ဇော်တို့သည် သတင်းအရ အယူခံတရားခံ အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့် မောင်းနှင်လာသော ဆန်နီစူပါစလွန်း ကား ဘ/၇၉၂၄ ကို တွေ့ရှိ၍ ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ပြီး သက်သေဦးစစ်နေဝင်း၊ ဦးဝင်းဌေးတို့ရှေ့၌ ရှာဖွေကြသည်။ ကား၏ နောက်ဖုံးအတွင်းမှ PHARM စာတမ်းပါ ယိုးဒယားနိုင်ငံလုပ် ဖင်ကိုဒင်း ဆေးရည် ပုလင်း (၄၈)ပုလင်းစီ ပါသော စက္ကူဘူး(၁၃)ဘူးကို တွေ့ရှိ ရသည်။ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပြီး အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့်နှင့် ကားပေါ်ပါ စိုးနိုင်တို့ အပေါ် အရေးယူသော အမှုဖြစ်သည်။

ပြည်နယ်တရားရုံးက တရားခံများသည် သက်သေခံ ဖင်ကိုဒင်းဆေးရည် ပုလင်းများ သယ်ဆောင်လာခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းမပွားကြောင်း၊

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မှန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အစိန်(ခ)
ထွန်းမြင့်
ပါ - ၂

သို့ရာတွင် အဆိုပါ သက်သေခံ ပစ္စည်းများမှာ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းမှု ရှိမရှိ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဆေးရည်များတွင် ကိုဒင်းခါတ် ပါဝင်ကြောင်း ဓါတုဗေဒဝန်၏ပြန်စာ (သက်သေခံ-ဂ)အရ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၁-၄-၉၄ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာတွင် ကိုဒင်းပါသော ဆေးများကို ဖော်ပြထားရှိသော်လည်း ကိုဒင်းပါသော ဆေးရည်တိုင်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြစ်သည်ဟုဆိုရာ မရောက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ဆိုလျှင် အမိန့်ကြော်ငြာစာ၌ ကိုဒင်းနှင့် ကိုဒင်းပါသော ဆေးရည်တိုင်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြစ်သည်ဟု ကြေငြာရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက သိမ်းဆည်းရမိသော ဖင်ကိုဒင်း ဆေးရည်ပုလင်းများတွင် ကိုဒင်းစမ်းသပ် တွေ့ရှိသည်ဟု ဓါတုဗေဒဝန်၏ ပြန်ကြားစာ (သက်သေခံ-ဂ)တွင် ဖော်ပြထားသည်။ အဆိုပါ ပစ္စည်းများမှာ အယူခံတရားခံများ၏ လက်ဝယ်မှ တွေ့ရှိရပါကြောင်း၊ ဆေးရည်ပုလင်းများကို စိုင်းတင်ဆိုသူက လာရောက် ပေးပို့ထားသဖြင့် မည်သူ့ပစ္စည်းဟု မသိခဲ့ရပါဟု ထုချေချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ကိုဒင်းနှင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးဝါးများသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(ဂ)အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင် သင့်ပါကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အယူခံတရားခံ အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့်၏ နေရပ်လိပ်စာ ရှာဖွေမတွေ့ရှိသဖြင့် ၎င်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အယူခံကို ယာယီပိတ်သိမ်းပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားခံ စိုးနိုင်အပေါ် ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာကို ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်အေးမြက လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ခံယူထားပါသည်ဟု သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ပြန်လည်တင်သွင်းထား၍ အတည်ဖြစ်သော်လည်း ရုံးရှေ့သို့ လာရောက်ခြင်း မရှိချေ။

ဤအမှုတွင် သက်သေခံ ဖင်ကိုဒင်းဆေးရည် ပုလင်း (၄၈)ပုလင်းစီ ပါသော စက္ကူဘူး (၁၃)ဘူးကို အယူခံတရားခံတို့ နှစ်ဦးလိုက်ပါလာသော

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အမိန့်(ခ)
ထွန်းမြင့်
ပါ - ၂

ဘ/၇၉၂၄ ကားပေါ်မှ သိမ်းဆည်းရမိခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အငြင်းမပွားချေ။ ယင်းသိမ်းဆည်းရမိသည့် သက်သေခံ ဆေးရည်များတွင် ကိုဒင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်ဟု ဓါတုဗေဒဝန်၏ ၁၄-၂-၉၄ ရက်စွဲပါ ပြန်ကြားစာ (သက်သေခံ-ဂ)ဖြင့် ပြန်ကြားထားသည်။ ကိုဒင်းဆေးရည်ကို ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၁-၄-၉၄ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးအဖြစ် ကြေငြာခဲ့သည်။ ဤအမှုကို ၃-၁-၉၄ ရက်နေ့တွင် ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိဟု ပြည် နယ်တရားရုံးက ယူဆသည်။ ကိုဒင်းသည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ၏ နည်းဥပဒေအခန်း (၃)၊ အပိုဒ်(၂)(ခ)(၁)အရ မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေး ဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး ဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီး ဌာန၏ ၂၄-၉-၈၂ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအရ ကိုဒင်းနှင့် ပြင်ဆင် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးဝါးသုံး အခြားအရာဝတ္ထုများကို မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဖြစ်သည်ဟု ကြေငြာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဖင်ကိုဒင်းဆေးရည်သည် ကိုဒင်းနှင့် ဖော်စပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဓါတုဗေဒဝန်ရုံး၏ ပြန်ကြားချက်အရ အယူခံတရားခံတို့အပေါ် ပြည် နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း မပြုခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ် မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉ တွင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် နည်းဥပဒေများ၊ အမိန့်ကြော်ငြာ စာများ၊ အမိန့်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်သမျှ ဆက်လက်ကျင့်သုံးနိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်ကို သတိပြုရန် လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်) ပြစ်မှုကြီး အမှုအမှတ် ၁၂/၉၄ တွင် အယူခံတရားခံ စိုးနိုင်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(ဂ)အရ ထောင်ဒဏ်(ငါး)နှစ်ကျ ခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ချုပ်ရက်ကို ထောင်ဒဏ်မှ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ထုတ်နှုတ်ခံစားခွင့်ပြုသည်။ သက်သေခံ

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အစိန်(ခ)
ထွန်းမြင့်
ပါ - ၂

ဘ/၇၉၂၄ ဆန်နီစူပါစလွန်းကားကို ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း၍ မူးယစ်
ဆေးဝါးများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။
အယူခံတရားခံ အစိန်(ခ)ထွန်းမြင့်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အယူခံကို ယာယီ
ပိတ်သိမ်းထားလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရွှေတွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မောင်အေးလွင် *

+ ၁၉၉၆

ဒီဇင်ဘာလ

၁၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀ အင်္ဂါရပ်တွင် အကျုံးဝင်သောအမှုဟုတ်
မဟုတ် စိစစ်ခြင်း၊ တရားရုံးတို့မည်သည် ဆရာဝန်၏ထင်မြင်
ထွက်ဆိုချက် နောက်သို့သာ လိုက်ပါဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဆရာဝန်က နားထင်ရိုး ပြန်ဆက်မည်၊ မဆက်မည်
ထွက်ဆိုချက်မှာ ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ အမေးရှိ၍ အဖြေရှိသည့်
သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားခံ၏ ဓါးချက်ကြောင့် ခုတ်ခံရသူ၏
နားထင်ရိုးကျိုးခြင်း၊ အက်ကွဲခြင်း၊ ပြတ်ခြင်း၊ တိမ်းလွှဲခြင်း၊ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့
လျှင် အဆိုပါ နာကျင်စေမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်ကတည်းကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀ သတ္တမအချက်အရ အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှု အမျိုး
အစားတွင် အကျုံးဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးတို့မည်သည် ဆရာဝန်၏
ထင် မြင်မှုဖြင့်သာ ထွက်ဆိုသော ထွက်ဆိုချက်နောက်သို့ လိုက်ပါ၍ ဒဏ်ရာ
အမျိုးအစားကို သတ်မှတ်ရန်မဟုတ်၊ ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို အခြားသော
သက်သေခံချက်များနှင့် ဆက်စပ်၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ နာကျင်
စေမှု အမျိုးအစား ခွဲခြားသတ်မှတ်ရန်မှာ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ်
၆၂၅ အရ တရားရုံး၏ တာဝန်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၃၈၃

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၀ တွင်ချမှတ်သော
(၂၉-၉-၉၄) ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မြင်းခြံခရိုင်)တရားရုံး
၏အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်အေးလွင်

အယူခံတရားလိုအတွက်- ဦးခင်မောင်ဖြူလက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
အယူခံတရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင်(မလာ)

မြင်းခြံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၀၄၀/၉၄ တွင် တရားခံ မောင်အေးလွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အရ အလုပ်ဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၅ လကျခံစေရန်နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၁ အရလည်း အလုပ်ဖြင့် ထောင်ဒဏ် တစ်လ ကျခံစေရန်၊ ယင်းပြစ် ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့် ကို ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိက မကျေနပ်၍ မောင်အေးလွင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုး မြှင့်ပေးရန် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မြင်းခြံခရိုင်)တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၀/၉၄ ကို တင်သွင်းရာ မူလရုံး၏ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းများကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၂ အရ ပြောင်းလဲ၍ မူလရုံးက ချမှတ်ထားသော ထောင်ဒဏ် ၅ လ ပြစ်ဒဏ် ကိုပင် အတည်ပြုခဲ့သည်။

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မြင်းခြံခရိုင်)၏ အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် မောင်အေးလွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အရ ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့်ချမှတ်ပေးရန် ဤအယူခံမှုကို တင် သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၁၈-၇-၉၄ ရက်နေ့ညနေ ၁၇:၃၀ နာရီအချိန်ခန့်က မြင်းခြံ မြို့၊ အမှတ်(၂)ရပ်ကွက် နယ်မြေ(၄)နေ မအမာတင်(ခ)စန်းတင့်သည် နေအိမ်ရှေ့ပိုင်းဘက်တွင် ဆေးလိပ်လိပ်နေစဉ် ဒေါ်ခင်အေး၏ သမက်ဖြစ်သူ မောင်အေးလွင် ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းအား ဝက်ခိုးသည် ထင်သလားဟု မေးရာ မိမိက ခိုးသည်မထင်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်အေးလွင် ပြန်ထွက်သွားကြောင်း နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မောင်အေးလွင် သည် ဓါးတစ်ချောင်းကိုင်လျက် ပြန်ရောက်လာပြီး မအမာတင်အား အိမ်ထဲ ဝင်၍ ခုတ်ရာ ယာဘက်ဦးခေါင်း ဂျို့စောင်းတွင် ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာတစ်ခု ရရှိကြောင်း၊ မောင်စန်းဝင်းကလည်း ဘတ်ခွနှင့် ပစ်မည်ပြုကြောင်း၊ နေအိမ် ဝိုင်းအတွင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်၍ ဓါးနှင့်ခုတ်သူ မောင်အေးလွင်နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်အေးလွင်

ဘတ်ခွနှင့် ပစ်မည်ပြုသူ မောင်စန်းဝင်းတို့အား တရားဥပဒေအရ အရေးယူ
ပေးပါရန် မအမာတင်က ရဲစခန်း တိုင်ကြားသော အမှုဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဆေးစာတွင် ပြတ်ရှသော လက်နက်ဖြင့် ရရှိသည့်
ပြင်းထန်ဒဏ်ရာဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်အရ
မအမာတင်၏ နာထင်ရိုး ပြတ်သွားခြင်းမှာ နဂိုရ်အတိုင်း ပြန်ဆက်သွား
နိုင်ပြီး၊ နာထင်ချုပ်ရိုးမှာလည်း အမာရွတ်သာ ကျန်မည်ဖြစ်သည်ဟု ထွက်
ဆိုထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အေးလွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၂၆ အရ ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ် မမြောက်နိုင်၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၁ နှင့်အတူ
ပုဒ်မ ၄၅၂ အရ ပြစ်မှုကို ဆက်တိုက် ကျူးလွန်ခဲ့ရာ သာရောက်မည်
ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အစား ပုဒ်မ
၄၅၂ အရ ပြောင်းလဲပြစ်မှု ထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ မူလရုံးက ချမှတ်ထားသော
ထောင်ဒဏ် ၅ လ ကိုပင် အတည်ပြုခဲ့သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား ဥပဒေအရာရှိက မူလရုံး တရားလို မအမာ
တင် တရားလိုပြ သက်သေများ ဖြစ်ကြသည့် မမြဝင်း၊ ဒေါ်ပွေးတို့၏
ထွက်ချက်များအရ အချင်းဖြစ်နေ့က အေးလွင်သည် မအမာတင်၏ နေအိမ်
ထဲအထိ ဝင်လိုက်သွားပြီး ဓါးနှင့်ခုတ်သဖြင့် မအမာတင်၏ ညာဘက်
ဂျိုစောင်းခုတ်မိသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ တရားခံအေးလွင်၏ ထုချေချက်
အတိုင်း မိန်းမသားတစ်ဦးက ၎င်းအား ကပ်ကြေးဖြင့် လိုက်ထိုးသည်ဆိုပါ
က တရားခံအနေဖြင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး မအမာတင်၏ နေအိမ်ပေါ်
သို့ ရောက်ရှိသွားစရာ အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ဒဏ်ရာမှာလည်း ပြတ်ရှ
သော လက်နက်ဖြင့်ရသော ပြင်းထန်သည့် ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း၊ အထောက်
အထားများအရ တရားခံသည် နာကျင်စေမှု ကျူးလွန်ရန် ပြင်ဆင်၍
အိမ်ကျော်နင်းမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးနောက် မအမာတင်ကို ဓါးဖြင့်ခုတ်၍
အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှုကိုလည်း ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်
ပေါက်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက အေးလွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၃၂၆ အရ ပြစ်မှုမမြောက်ဟု သုံးသပ်၍ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အရ
ချမှတ်ထားသော ပြစ်ဒဏ်မှ အပြီးအပြတ် လွတ်ရာရောက်သော အမိန့်မျိုး
ကို ချမှတ်ချက်သည် မှားယွင်းကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ အပြီးအပြတ်
လွတ်ရာ ရောက်နေသော တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အရ အေးလွင်အပေါ် ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်အေးလွင်

ချမှတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။ အယူခံတရားခံ မောင်အေးလွင် လာရောက် လျှောက်လဲခြင်း မရှိ။

ဤအမှုမှာ တရားလို မအမာတင် ပျောက်သွားသော ဝက်ကို မောင်အေးလွင် ခိုးသွားသည့်သဘော စောင်းမြောင်းပြောဆိုရာတွင် အေးလွင်က မခံရပ်နိုင်၍ လာရောက်ရှင်းလင်း ပြောဆိုကြရာမှ ဖြစ်ပွားသောအမှု ဖြစ်သည်။

တရားခံအေးလွင်က မအမာတင်၏ အိမ်ထဲ ရောက်သွားခြင်းကို ငြင်းကွယ်ခြင်း မရှိ။ မအမာတင်ထံမှ ကပ်ကြေးကို လုရင်း အိမ်ထဲရောက် သွားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းက မအမာတင်အား တွန်းလိုက်ရာ စာပွဲစောင်းနှင့် တိုက်၍ လဲကျသွားပြီး အမာတင်ကိုင်ထားသော ကပ်ကြေးဖြင့် ၎င်း၏ ဦးခေါင်းကို ခိုက်မိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချေပထွက်ဆိုသည်။

သို့သော် မအမာတင် အိမ်ထဲဝင်သွားစဉ် မောင်အေးလွင်က ဝင်လိုက် သွားပြီး ဓါးဖြင့် ခေါင်းကို ခုတ်လိုက်ကြောင်း မအမာတင်၏ စွပ်စွဲထွက်ဆို ချက်အတိုင်း ဒေါ်ပွေးက မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် ထောက်ခံချက်ရှိ နေသည်။

မအမာတင်မှာ ၎င်းကိုင်ထားသော ကပ်ကြေးဖြင့် ၎င်းဘာသာပြန် ထိုးမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တရားလို မအမာတင်၊ သက်သေဒေါ်ပွေးနှင့် ဆရာဝန်တို့အား စစ်ဆေးစဉ် မောင်အေးလွင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန် စစ်မေးချက် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်မှရသော အကြံဖြင့် ချေပချက်သာ ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိမည် ဖြစ်သည်။ မောင်အေးလွင်သည် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ လက်မှ ကပ်ကြေးကို အိမ်ထဲအထိပင် ဝင်ရောက်၍ လိုက်လံလုခဲ့ရသည် ဆိုသော အချက်မှာလည်း ယုတ္တိတန်လှသည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးလွင်သည် မအမာတင်၏ အိမ်တွင်းသို့ ကျော် နင်း ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်ပြင် မအမာတင် နားထင်အား ဓါးဖြင့် ခုတ်ခဲ့ ကြောင်း ထင်ရှားသည်ဟု မူလရုံး၏ ကောက်ယူချက်ကို လက်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ မောင်အေးလွင်သည် နာကျင်စေမှုကို ကျူးလွန်ရန်ပြင်ဆင်၍ ကျော်နင်းဝင် ရောက်ခဲ့ရုံမျှ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ အစား ပုဒ်မ ၄၅၂ အရ ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိသည်မှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မောင်အေးလွင်

ဆရာဝန်က နားထင်ရိုး ပြန်ဆက်မည်၊ မဆက်မည် ထွက်ဆိုချက်မှာ ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ အမေးရှိ၍ အဖြေရှိသည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။ တရားခံ၏ ဓါးချက်ကြောင့် ခုတ်ခံရသူ၏ နားထင်ရိုးကျိုးခြင်း၊ အက်ကွဲခြင်း၊ ပြတ်ခြင်း၊ တိမ်းလွှဲခြင်း၊ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင်ပင် အဆိုပါ နာကျင်စေမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်ကတည်းကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀ သတ္တမအချက်အရ အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှု အမျိုးအစားတွင် အကျုံး ဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တရားရုံးတို့မည်သည် ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်မှုဖြင့်သာ ထွက်ဆိုသော ထွက်ချက်နောက်သို့ လိုက်ပါ၍ ဒဏ်ရာအမျိုးအစားကို သတ်မှတ်ရန် မဟုတ်၊ ယင်းထွက်ချက်ကို အခြားသော သက်သေခံများနှင့် ဆက်စပ်၍ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ နာကျင်စေမှု အမျိုးအစား ခွဲခြားသတ်မှတ်ရန်မှာ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၆၂၅ အရ တရားရုံး၏ တာဝန်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ သုံးသပ်ပုံ သုံးသပ်ချက်တို့သည်လည်း ကောင်း၊ မောင်အေးလွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ နှင့် ပုဒ်မ ၄၅၁ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိထားသည့် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက် ၍ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၂ အရ ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း မှန်ကန်မှု ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ မောင်အေးလွင်အပေါ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ နှင့် ပုဒ်မ ၄၅၁ တို့အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားတွေ့ရှိသည့် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည် ထိုပြစ်မှုတို့မှ တရားခံအား အပြီးအပြတ် လွတ်ရာရောက်သည် ဖြစ်၍ အယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းမှာလည်း မှန်ကန်သည်။ သို့သော် အယူခံမှုတွင် ပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့်ခွင့် ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အယူခံတရားခံ မောင်အေးလွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆ နှင့် ပုဒ်မ ၄၅၁ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိချက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်တို့ကိုပင် ပြန်လည်အတည်ပြု လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၂၉ ရက်

နှင့်

အောင်မျိုးညွန့် *

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အရေးကြီး ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈(၃) မည်သည့်အခြေအနေမျိုးတွင် အငှား လိုက်သော ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးအနေဖြင့် အလိုတူအလိုပါ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရာ ရောက်နိုင်ခြင်း။ မြို့နယ်အတွင်း ပြေးဆွဲနေသော အငှားယာဉ်သာဖြစ်၍ ယာဉ်မောင်းတွင် အပြစ် မရှိဟု သုံးသပ် ကောက်ယူချက်မှာ မှားယွင်းခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတွင် တရားခံသန်းဝင်း ပါ ၅ ဦးတို့သည် နတ်မောက်မြို့နယ်၊ ထန်းပင်ကုန်းရွာနှင့် ဆည်ကြီးရွာတို့မှ အချင်းဖြစ်နွား ၅ ကောင်ကို ခြေလျင်(၈)မိုင်ခရီးကို ဆွဲယူခဲ့ကြပြီးနောက် မိတ္ထီလာမြို့နယ်၊ သပ္ပတ်ကုန်းကျေးရွာတွင် အောင်မျိုးညွန့်၏ကားပေါ်သို့ တင်ခဲ့ကြောင်း၊ အောင်မျိုးညွန့်က ထိုကားဖြင့် မိတ္ထီလာမြို့ရှိ နွားပွဲဈေးသို့ သယ်ယူလာစဉ် ရှာဖွေဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်း သက်သေခံအထောက်အထားများအရ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ ယင်းသို့ မြို့နယ်ကျော်၍ နွားများ သယ်ယူခဲ့ကြရာ၌ သက်ဆိုင်ရာတို့မှ ခွင့်ပြုချက်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြချေ။

အောင်မျိုးညွန့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သည့်နွားကိုမှ နယ်ကျော် ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်မပါဘဲ သယ်ယူခွင့် မရှိသည်ကို သိရှိကြောင်း

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၄၉

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၉၇၇ တွင်ချမှတ်သော (၁၄-၁၂-၉၃) ရက်စွဲပါ မိတ္ထီလာမြို့နယ်တရားရုံး ၏အမိန့်ကို အယူခံမှု

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မျိုးညွန့်

ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းအနေဖြင့် နယ်ကျော်ခွင့်ပြုလက်မှတ် ပါမပါ နွားပိုင်ရှင် ပူးတွဲတရားခံများအား စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု မပြုဘဲ သယ်ယူခဲ့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် မြို့နယ်ကျော် သယ်ယူခွင့်ပြုချက် မပါရှိခြင်းကို အောင်မျိုးညွန့်က သိရှိပါ လျက် အလိုတူအလိုပါ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် အား ဆန့်ကျင်ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက နွားပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ တရားခံသန်းဝင်းတို့ ၅ ဦးအား ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါလျက် အောင်မျိုးညွန့် ၏ကားမှာ မိတ္တီလာမြို့နယ်အတွင်း ပြေးဆွဲနေသော ကားဖြစ်၍ ၎င်းတွင် အပြစ်မရှိဟု သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးညွန့် ကို အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရန် လုံလောက်သော အကြောင်းမဖြစ်နိုင်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ဖြူ လက်ထောက်ညွှန်ကြား ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံအတွက် - အယူခံတရားခံ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ (မလာ)

မိတ္တီလာမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၉၇၇/၉၃ တွင် တရားခံဖြစ်သူ အောင်မျိုးညွန့်အပေါ် ပူးတွဲတရားခံများနှင့်အတူ အရေးကြီးကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၈(၃) အရ စွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ရာ မူလရုံးက ၎င်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် ဤရုံးသို့ အယူခံဝင် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နွားပိုင်ရှင် ကျန်ပူးတွဲ တရားခံ ၅ ဦးတို့ကို မူလရုံးက အသီးသီး ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။

အမှုမှာ ၂၄-၁၀-၉၃ နေ့ ရး၃၀ နာရီအချိန်ခန့်တွင် မန္တလေးတိုင်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ကျေးရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ နွားများတင်ဆောင်လာသော ကားများအား ရပ်တန့်စစ်ဆေးရာ ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးညွန့် မောင်းနှင် လာသော ဈ/၁၇၉၀ ကားပေါ်တွင် နတ်မောက်မြို့နယ်၊ ထန်းပင်ကုန်း ကျေးရွာနေ ဦးဝင်း၊ ဦးရွှေရိပ်၊ ဆည်ကြီးရွာနေ ဦးပေါဆိုင်၊ ကိုဆန်းဝင်း၊

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 အောင်မျိုးညွန့်

ကိုမြမောင်တို့အား မြို့နယ်ကျော် သယ်ယူခွင့် မရှိဘဲ နွား ၅ ကောင် သယ်ဆောင်လာသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ တရားခံ ၆ ဦးတို့အား အရေးယူပေးပါရန် ဒုရဲအုပ် ဦးအောင်မျိုးသန့်က တိုင်ကြားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ကိုယ်စားဥပဒေအရာရှိက အချင်းဖြစ် နွားများကို သန်းဝင်းတို့ ၅ ဦးက သက်ဆိုင်ရာ၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ မြို့နယ်ကျော်၍ ကားဖြင့် သယ်ယူလာခဲ့ကြစဉ် ဖမ်းဆီးမိခဲ့ရာတွင် နွားပိုင်ရှင်ကိုသာ အပြစ်ပေးပြီး၊ ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူ အောင်မျိုးညွန့်အား မူလရုံးက အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲသည်။ အယူခံ တရားခံဘက်မှ လာရောက်ခြင်း မရှိပေ။

မူလမှုတွင် တရားခံသန်းဝင်း ပါ ၅-ဦးတို့သည် နတ်မောက်မြို့နယ် ထန်းပင်ကုန်းရွာနှင့် ဆည်ကြီးရွာတို့မှ အချင်းဖြစ် နွား ၅ ကောင်ကို ခြေလျင်(၈)မိုင်ခရီးထိ ဆွဲယူခဲ့ကြပြီးနောက် မိတ္ထီလာမြို့နယ် သပွတ်ကုန်း ကျေးရွာတွင် အောင်မျိုးညွန့်၏ ကားပေါ်သို့ တင်ခဲ့ကြောင်း၊ အောင်မျိုးညွန့် က ထိုကားဖြင့် မိတ္ထီလာမြို့ရှိ နွားပွဲဈေးသို့ သယ်ယူလာစဉ် ရှာဖွေဖမ်းဆီး ခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထားများအရ ပေါ်လွင် ထင်ရှားသည်။ ယင်းသို့ မြို့နယ်ကျော်၍ နွားများ သယ်ယူခဲ့ကြရာ၌ သက်ဆိုင်ရာတို့မှ ခွင့်ပြုချက်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြနိုင်ကြခြင်း မရှိကြချေ။

အောင်မျိုးညွန့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သည့်နွားများကိုမှ နယ်ကျော် ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်မပါဘဲ သယ်ယူခွင့်မရှိသည်ကို သိရှိကြောင်း ဝန်ခံ ထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းအနေဖြင့် နယ်ကျော်ခွင့်ပြု လက်မှတ် ပါမပါ နွားပိုင်ရှင် ပူးတွဲတရားခံများအား စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု မပြုဘဲ သယ်ယူခဲ့မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် မြို့ နယ်ကျော် သယ်ယူခွင့်ပြုချက် မပါရှိခြင်းကို အောင်မျိုးညွန့်က သိရှိပါလျက် အလိုတူ အလိုပါ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အား ဆန့်ကျင်ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက နွားပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ တရားခံ သန်းဝင်းတို့ ၅ ဦးအား ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါလျက် အောင်မျိုးညွန့်၏ ကားမှာ မိတ္ထီလာမြို့နယ်အတွင်း ပြေးဆွဲနေသော ကားဖြစ်၍ ၎င်းတွင် အပြစ်မရှိ

ဟု သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးညွန့်ကို အမှုမှ
အပြီးအပြတ် လွှတ်ရန် လုံလောက်သော အကြောင်းမဖြစ်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးညွန့်
အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍
၎င်းအား အရေးကြီး ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဆောင်ရွက်မှုများဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၈ (၃)အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်ခြောက်လ ကျခံစေရန် အမိန့်
ချမှတ်လိုက်သည်။

ချုပ်ရက်များရှိက ထောင်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်ခံစားခွင့်ပြုသည်။

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
အောင်မျိုးညွန့်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်အုံးရွှေတွင်

+ ၁၉၉၆
နိုဝင်ဘာလ
၂၉ ရက်

ဦးပြူး ပါ-၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

အချင်းဖြစ်ဥပစာအတွင်းသို့ မတရားကျော်နင်းဝင်ရောက်ခြင်းအတွက်
တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီးသော်လည်း ထိုဥပစာမှ
ထွက်ခွာခြင်း မပြုဘဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းကြောင့် ထပ်မံစွဲဆို
သည့် ဒုတိယအမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂
အရ အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်ညိုမက ဦးပြူးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကောက်တို့အပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ကျောင်းကုန်းမြို့နယ်၊ တရားရုံးတွင်
စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၈၁/၉၅ သည် အချင်းဖြစ်
အကြောင်းအရာအသစ် ပေါ်ပေါက်လာ၍ အသစ်တစ်ဖန် စွဲဆိုသည့်အမှု
ဖြစ်သည်။ ၎င်းအမှုတွင် တရားလို ဒေါ်ညိုမက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း
မြို့နယ်တရားရုံးက ခွင့်မပြုခဲ့၍ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)သို့
ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၅၂၂(၃)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၉၀(ခ)

+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၉ တွင်ချမှတ်သော
(၃-၅-၉၆) ရက်စွဲပါ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး(ပုသိမ်ခရိုင်) ၏အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားမှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)တွင် -

“ဤပုဒ်မအရ ချမှတ်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်ကို မည်သည့်အယူခံရုံး၊ အတည်ပြုရုံး၊ စောဒကရုံး သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုရုံးက မဆို ချမှတ်နိုင်သည်။”

ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)၏ အမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးစိန်လှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ဒေါ်သင်းသင်းမြ၊ လက်ထောက်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ဦးခင်မောင်ရီ
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၆
ဦးပြူး
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ကျောင်းကုန်းမြို့နယ်၊ တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်-၁၈၁/
၉၅ တွင် ဦးပြူးနှင့်မချစ်ကောက်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-
၄၄၈ အရ ဒဏ်ငွေ-၅၀၀/-စီပေးဆောင်စေရန်၊ ဒဏ်မဆောင်ပျက်ကွက်က
အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ၂ လစီကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ တရားလို၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်မပြုကြောင်း
အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန်နှင့် အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ ဆောင်ရွက်ပေးရန် လျှောက်ထားချက်ကို
ခွင့်မပြုကြောင်း ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ညိုမက
ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-
၃၉/၉၆ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ “ဒေါ်ညိုမ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသည့်
အဆောက်အဦကို ကိုပြူးနှင့် မချစ်ကောက်တို့က ဒေါ်ညိုမသို့ လက်ရောက်
ပေးအပ်စေရန်နှင့် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန် မလိုအပ်ကြောင်း” အမိန့်ချမှတ်
ခဲ့သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးပြူးနှင့် မချစ်ကောက်တို့က တရား
ရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် ကွင်းကြီးကျေးရွာနေ ဒေါ်ညိုမက
ကိုပြူးသည် မိမိ၏မောင်တော်ပြီး၊ မချစ်ကောက်သည် ကိုပြူး၏ဇနီး
ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည်မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ကြောင်း၊ မိခင်ကွယ်လွန်သော

၁၉၉၆

ဦးပြုံး

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

အခါ ကိုပြုံးနှင့် မချစ်ကောက်တို့သည် မိမိလက်ရှိဖြစ်သော အိမ်ပေါ်သို့ အတင်းတက်ရောက်နေထိုင်ပြီး မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကို အိမ်ပေါ်က ပြစ်ချ၍ ဖျက်ဆီးသဖြင့် ၎င်းတို့အပေါ် ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်-၂၂/၉၅ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၄၄၈ နှင့် ပုဒ်မ ၄၂၇ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းအမှုတွင် ၁။တရားခံ ကိုပြုံးအား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် ၁-လ ကျခံစေရန်နှင့် ၂။ တရားခံ မချစ်ကောက်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ဒဏ်ငွေ ၂၀၀ ပေးဆောင်စေရန်၊ ဒဏ်မဆောင်က အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၁)လ ကျခံစေရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ဒဏ်ငွေ ၁၀၀/- ပေးဆောင်စေရန်၊ ဒဏ်မဆောင်က အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၁၅)ရက်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံများသည် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခံရပြီး ဖြစ်သော်လည်း အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ထွက်ခွာခြင်း မပြုဘဲ ဆက်လက်ကျူး ကျော်နေထိုင်လျက် ရှိသောကြောင့် ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၈ အရ အပြစ်ပေးပါရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အချင်းဖြစ်အိမ်အား လက်လွှတ်ခံရသူ မိမိသို့ ပြန်လည်လက်ရောက် ပေးအပ်စေသည့်အမိန့်ကို ပူးတွဲချမှတ်ပေး ပါရန် ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးတွင် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသည့် အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေက မူလတရားရုံးသည် မူလရုံး တရား လို၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ လျှောက်ထားချက်နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှုအမှတ် ၈/၉၅ တွင် ပလပ်ခဲပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် အဆိုပါ အမိန့်မှာ တည်မြဲနေသောကြောင့် ၎င်းအမိန့်နှင့် ဆန့်ကျင်အမိန့် ချမှတ်လျှင် ဥပဒေသဘောကို ကျော်လွန်ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၈၁/၉၅ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၅၂၂(၁)အရ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်မပြုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၁၈၁/၉၅ တွင် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်မှာ ယခင်အမှုတွင် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်ထက် နည်းနေ၍ ပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့်ပေးရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ မူလရုံး တရားလိုက လျှောက်ထားခဲ့ ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်း မပြုဘဲ ပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြုခဲ့သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး

ဥပဒေပုဒ်မ-၅၂၂(၁)ကို ကျင့်သုံးခွင့် မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဧရာဝတီ တိုင်း တရားရုံး(ပုသိမ်ခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၃၉/၉၆ တွင် ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက မူလတရားရုံးက ဦးပြူးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကောက်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ-၄၄၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ-၅၂၂(၁)အရ လျှောက်ထားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပထမကျူးကျော် သည့်အမှုတွင် အမိန့်ချပြီး တစ်လအတွင်း ပစ္စည်းလက်ရောက် ပြန်လည် ပေးအပ်ခြင်း အမိန့်မချမှတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ပလုပ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ဒုတိယတဖန် ထပ်မံစွဲဆိုသော အမှု၌မူ မူလရုံးတရားသူကြီးက ပထမအမှု ၏ အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ချမှတ်ပါက ဥပဒေကို ကျော်လွန်ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်မည်ဟု သုံးသပ်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၅၂၂(၁)အရ တရားလို ဒေါ်ညိုမ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)က နောက်ထပ် စွဲဆိုသည့် ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၁၈၁/၉၅ အမှုတွင် ပထမအမှု၏ စီရင်ချက်အမိန့်သည် ဒုတိယအမှုတွင် မလွှမ်းမိုးနိုင်ကြောင်း၊ ဤအတိုင်း ဆက်တိုက် တရားစွဲနေ ပါက ဒေါ်ညိုမနှင့် ဦးပြူး ပါ-၂ တို့အမှုမှာ ဦးပြူးတို့ မဖယ်မချင်း ဆက်လက်ကျူးကျော်မှုကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်၍ ဆုံးတော့မည် မဟုတ် ကြောင်းဖြင့် မူလတရားရုံး အမိန့်ကို ပယ်ပြီး ဒေါ်ညိုမ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ရသည့် အဆောက်အဦးကို ဦးပြူးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကောက်တို့က ပေးအပ်စေရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ-၅၂၂(၁)အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကိုပြန်၍ လက်ရှိပိုင်ဆိုင် သူအား ပေးအပ်ခွင့်မှာ ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှု၊ သို့မဟုတ် အနိုင်အထက်ပြုမည့်ဟန် အမှုအရာပြဿမှု သို့မဟုတ် ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လှန့်မှုပါသည့်ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာအတွက် လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သောသူကို ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရာတွင် ဤသို့အနိုင်အထက်ပြုမှု သို့မဟုတ် အမှုအရာပြုမှု သို့မဟုတ် ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်း တစ်ရပ်ရပ်ကို လက်လွှတ်ရကြောင်းဖြင့် ထိုရုံးက ထင်မြင်လျှင် ယင်းသို့ကျူးလွန်သူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချမှတ်သော

၁၉၉၆
ဦးပြူး
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆
 ဦးပြုံး
 ပါ - ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

အခါ သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပြီးသည့်နေ့မှ တစ်လအတွင်း မည်သည့် အချိန်မဆို ပစ္စည်းလက်လွှတ်ရသူအား လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ပြန်လည် ပေးအပ်ခွင့် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ တင်ပြချက် အရ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်တင် အသုဘကို အကြောင်းပြု၍ အချင်းဖြစ်အိမ် သို့ လာရောက်နေထိုင်ကြသူ ဦးပြုံးတို့သည် အသုဘပြီးသော်လည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းမပေးဘဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြ ခြင်းဖြင့် ယင်းအိမ် လက်ရှိဖြစ်သူအား စိတ်ညှဉ်းစေရန် အကြံ၊ ပြစ်မှုကျူး လွန်ရန် အကြံဖြင့် ဆက်လက်၍ ကျူးကျော်မှုပြုနေကြကြောင်းသာ ပေါ်ပေါက်ပြီး အနိုင် အထက်ပြုမှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ ခြောက်လှန့်မှု တစ်စုံတစ်ရာ ပြုခဲ့ကြောင်း အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိသည်ကို မတွေ့ရှိရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှု တွင် တရားလို ဒေါ်ညိုမသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရခြင်း မှာ တရားခံများက ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုခြင်း၊ အနိုင်အထက် ပြုဟန်ပြခြင်းနှင့် ခြောက်လှန့်ခြင်းတို့ကြောင့်ဟု သက်သေခံချက်လည်း မရှိ၊ တရားသူကြီးကလည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အိမ်ကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် မညီသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုအား လက်ခံပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ သင့်မြတ်သော အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ-၂၏ ရှေ့နေက ယခုအမှုတွင် ကျောင်းကုန်းမြို့ နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၂၂/၉၅ တွင် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၅၂၂(၁)အရ လျှောက် ထားခြင်းကို ခရိုင်တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျောင်းကုန်း မြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်-၁၈၁/၉၅ တွင် တရားခံ များအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ ဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ သော မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ မူလရုံး တရားလို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့သည့် အဆောက်အဦးအား လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်မှုတွင် ချမှတ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၂၂/၉၅ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁) အရ ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ ချမှတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ နောက်စွဲ

၁၉၉၆

ဦးပြူး

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ဆိုသော အမှုတွင် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်မှု မရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် မူလရုံးတရားလိုသည် အချင်းဖြစ် အဆောက်အဦးကို လက်ရှိ ဖြစ်သည်မှာ သက်သေခံချက်များအရ ပေါ်လွင်ထင်ရှားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ မနွဲ့အေး(လိုပြ-၃)၏ ထွက်ချက်အရ အချင်းဖြစ်နေ့က အိမ်ပေါ်တွင် အိမ်စောင့်ရင်း အိပ်နေစဉ် ဦးလေးဦးပြူးမှ သံကြိုးတစ်ချောင်း ယူလာပြီး အကုန်ဆင်း အကုန်ဆင်းဟု ဖယ်ရှားကြောင်း၊ တရားလို၏ ပစ္စည်းများ၊ ပရိဘောဂများ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို အိမ်အောက်သို့ ပစ်ချပြီး အိမ်တံခါး ကို သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ပိတ်ဆို့ထားခဲ့ကြောင်း၊ တရားလို ဒေါ်ညိုမ မတက်ရောက်စေရန် ဓါးကိုင်ကာ ခြောက်လှန့်ကြိမ်းမောင်းသောကြောင့် မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ညိုမသည် လက်ရှိဖြစ်သော အဆောက်အဦးကို လက်လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် ပုသိမ် ခရိုင်တရားရုံးတွင် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ၌ တရားခံများအပေါ်တွင် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်သည့်အမိန့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ ပစ္စည်းလက်လွှတ်ခံရသူ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသူများအား ပစ္စည်းပြန်လည်ပေးအပ်စေသည့် အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် မူလရုံးတရားခံများ၏ ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှု၊ ပြစ်မှုမကင်းသော ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ညိုမသည် ၎င်းလက်ရှိဖြစ်သော နေအိမ်အဆောက်အဦးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ပထမအကြိမ် ဒေါ်ညိုမက ဦးပြူးနှင့် မချစ်ကောက်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ နှင့် ၄၂၇ အရ စွဲဆိုသည့် ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်-၂၂/၉၅ ၏ စီရင်ချက်တွင် တရားလိုဘက် ထွက်ချက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။

“x x x ဦးထွန်း(လိုပြ-၂)ကလည်း အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် ဒေါ်ညိုမ(လိုပြ-၁)သည် လွန်ခဲ့သော ၅-နှစ်ခန့်ကစ၍ မိခင်အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံမှ တရားလိုပိုင် ပစ္စည်းများကို အိမ်အောက်သို့ ပစ်ချခဲ့ကြောင်း တိုင်ကြား၍ သွားရောက် ကြည့်ရှုတာ တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ မနွဲ့အေး(လိုပြ-၃)က အချင်းဖြစ်နေ့က အိမ်ပေါ်တွင် အိမ်စောင့်ရင်း

၁၉၉၆

ဦးပြုံး

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

အိပ်နေခိုက် ဦးလေးဦးပြုံးမှ သံကြိုးတစ်ချောင်း ကိုင်လာပြီး အကုန်ဆင်း၊ အကုန်ဆင်းဟု ပြောကြောင်း၊ ဒေါ်လေး ဒေါ်ချစ်ကောက်ကလည်း ပစ္စည်းများအား အိမ်အောက်သို့ ပစ်ချကြောင်း x x x ဒေါ်ဝဲ(လိုပြ-၆)က အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် ဒေါ်ညိုမသည် လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်ကစ၍ မိခင်အား စောင့်ရှောက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံများ ဖျာ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးများ အိမ်အောက်သို့ ပစ်ချခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရာအိမ်မှူး ဦးကံမြင့်အား သွားရောက် တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ညိုမ၏ ကုလားထိုင် ၁ လုံး ကြိုးပဲ့ ပျက်ဆီးသွားကြောင်းနှင့် ယခုတိုင် ဒေါ်ညိုမသည် ၎င်း၏သမီး အိမ်တွင် နေရကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။”

၎င်းအမှုတွင် တရားလိုဘက်ထွက်ချက်များအရ အိမ်စောင့်ထားသူ မန္တအေး(လိုပြ-၃) အိမ်စောင့်ရင်း အိပ်နေခိုက် ဦးပြုံးမှ သံကြိုးတစ်ချောင်း ကိုင်လာပြီး အကုန်ဆင်း၊ အကုန်ဆင်းဟု ပြောပြီး ဒေါ်ချစ်ကောက်က အိမ်ပေါ်မှ ဖျာ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးများနှင့် ပစ္စည်းများ ပစ်ချရာ ကုလားထိုင် ၁ လုံး ကြိုးပဲ့ပျက်ဆီးသွားကြောင်း၊ ဒေါ်ညိုမမှာ ၎င်းသမီး အိမ်တွင် သွားရောက်နေထိုင်ရကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးပြုံးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကောက် တို့က ပြစ်မှုမကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှု ပြုခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ညိုမသည် ကွယ်လွန်သူ ၎င်း၏မိခင်နှင့်အတူ ၅-နှစ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့သည့် နေအိမ်မှ ဆင်းခဲ့ရကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဦးပြုံး၊ မချစ်ကောက်တို့က အချင်းဖြစ်နေအိမ်အတွင်းသို့ မတရား ကျော်နင်းဝင်ရောက်ခြင်းအတွက် ကျောင်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှု ဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ်-၂၂/၉၅ တွင် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသော် လည်း ထိုနေအိမ်မှ ထွက်ခွာခြင်း မပြုဘဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ညိုမက ဦးပြုံးနှင့် မချစ်ကောက်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ စွဲဆိုပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံများ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၄၄၈ အရ ဒဏ်ငွေ-၅၀၀/-စီပေးဆောင် စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ မူလရုံးတရားလိုက တရားခံများအပေါ် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို တိုးမြှင့်ပေးပါရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ

၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး(ပုသိမ်ခရိုင်)သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ရန် မလိုအပ်ကြောင်းနှင့် ဒေါ်ညိုမ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသည့် အဆောက်အဦးကို ကိုပြူးနှင့် မချစ်ကောက်တို့က ဒေါ်ညိုမသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ်ဥပစာအတွင်းသို့ မတရား ကျော်နင်းဝင်ရောက်ခြင်း အတွက် တရားရုံးမှ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးသော်လည်း ထိုဥပစာမှ ထွက်ခွါ ခြင်း မပြုဘဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင်အား ထပ်မံ၍ စိတ်ငြိုငြင်မှု ဖြစ်စေလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၁ အရ ပြစ်မှုမကင်းသော ကျော်နင်းမှုကို နောက်ထပ်ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည့်အတွက် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာအသစ် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်၍ ပြစ်မှုကို အသစ်တဖန် ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်။

ဒေါ်ညိုမက ဦးပြူးနှင့် ဒေါ်ချစ်ကောက်တို့အပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရ ကျောင်းကုန်းမြို့နယ်၊ တရားရုံးတွင် စွဲဆိုသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၈၁/၉၅ သည် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာအသစ် ပေါ်ပေါက်လာ၍ အသစ်တဖန် စွဲဆိုသည့်အမှု ဖြစ်သည်။ ၎င်းအမှုတွင် တရားလို ဒေါ်ညိုမက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၂(၁)အရ အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးက ခွင့်မပြုခဲ့၍ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)အရ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၂(၃)တွင် -

“ဤပုဒ်မအရ ချမှတ်ခွင့်ရှိသည့် အမိန့်ကို မည်သည့်အယူခံရုံး၊ အတည်ပြုရုံး၊ စောဒကရုံး သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုရုံးက မဆို ချမှတ်နိုင်သည်။”

ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-၃၉/၉၆ တွင် ချမှတ်ခဲ့သော ၃-၅-၉၆ နေ့စွဲပါ အမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

ဦးပြူး

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်ထွတ်နိုင်ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၆

ဦးဘစိန်

ဧပြီလ

နှင့်

၂၃ ရက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းတွင် နစ်နာမှုကို ဖြစ်စေခြင်းသည် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကို ထိခိုက်နစ်နာစေသည်ဟု မယူဆနိုင်ခြင်း။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို သတိပြုရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းများကို မူလက ပြည်သူပိုင် သိမ်းခဲ့ရာမှ ဒေါ်မိုးဟန်နားသို့ ပြန်ပေးခဲ့သည့် အထောက်အထားများလည်း ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် ဦးဘစိန်အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ စွဲချက်တင်ရန် မသင့်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“နစ်နာခြင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်ကိုဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်အသရေကိုဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ ဥပဒေနှင့် မညီသော ထိခိုက်စေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။”

ဤအမှုတွင် ဦးဘစိန်သည် ဒေါ်မိုးဟန်နား သေဆုံးကြောင်း အထောက်အထားကို ဦးမောင်မောင်ကြီးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်း ဦးမောင်စိန်ထံ ချဉ်းကပ်၍ မတရား ရယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၅၇(ခ)

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၈ တွင်ချမှတ်သော (၂-၁၀-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မိုးဟန်နား မသေဆုံးဘဲ သေဆုံးသည့် အထောက်အထားအဖြစ် သေစာရင်းအတုကို ရယူရာတွင် ဦးဘစိန်က ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၆ မြောက်နိုင်သည်။ ထိုစာရင်းအတုသည် ဒေါ်မိုးဟန်နား၏ ကိုယ်ကိုနှစ်နာစေခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ဧကန်မူချပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၆
ဦးဘစိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဌေးလှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဒေါ်မိမိရီ၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၇၈/၉၄ တွင် တရားခံဦးဘစိန်အပေါ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃/၁၀၉ အရ စွဲချက်တင်သောအမိန့်ကို ဦးဘစိန်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ပုဇွန်ထောင်မြို့နယ်(၂)ရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်တထောင်ဈေးလမ်း အမှတ် ၁၈၄ နေ ဦးဂေါ်ရီ(ခ) ဦးမောင်မောင်ကြီးသည် အစိုးရက ပြည်သူပိုင် သိမ်းထားသည့် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ၅၄ လမ်းရှိ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ်(၆၈၂-၂) ဒုတိယတန်း မြေအမျိုးအစား၊ နှစ်(၉၀)ဂရန် မြေကွက်အမှတ် ၃၃၊ ၃၄၊ ၃၅ ပေါ်ရှိ အခန်းအမှတ် ၂၁၊ ၂၃၊ ၂၅၊ ၂၇၊ ၂၉၊ ၃၁ တို့ကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၄ လမ်း၊ အမှတ် ၆၃ နေ အစွဲမိုင်(ခ)ဦးဘစိန်နှင့် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းကာ (၉-၂-၈၄) နေ့စွဲဖြင့် ဦးဘစိန်အား အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာအမှတ် ၃၀၀/၈၄ ကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့သည်။ ယင်းအခန်းများကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားရာမှ ပြန်လည်ရယူနိုင်ရန်အတွက် ရန်ကုန်တိုင်း ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ခဲ့ကြသူ ဦးမောင်စိန်၊ ဦးသန်းထွန်းတို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မိုးဟန်နား (၂၆-၆-၉၇)ရက်နေ့တွင် သေဆုံးကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည့် စာရင်းအတု ပြုလုပ်၍ တရားရုံး၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ရုံးနှင့် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနများသို့ လိမ်လည်တင်ပြပြီး အခန်းအားလုံးကို လိမ်လည်ရယူသွားကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်သဖြင့် အရေးယူရန် ရန်ကုန်တိုင်း အထူး

၁၉၉၆

ဦးဘစိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဦးစီးဌာနမှ ဒုတိယစုံစမ်းရေးမှူး ဦးခင်ဇော်-၅ က တိုင်တန်းခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

ဦးဘစိန်၏ ရှေ့နေက ဤအမှုသည် ဒေါ်မိုးဟန်နား သေဆုံးကြောင်း အထောက်အထားအဖြစ် တင်ပြရန် သေစာရင်းအတု ပြုလုပ်၍ ဦးဂိုရီက လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်းသာ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဦးဘစိန်က ပူးပေါင်းကြံစည် သည့်အချက်အလက် တစ်စုံတစ်ရာ မပါရှိကြောင်း ဦးဘစိန်အား ဦးဂိုရီ(ခ) ဦးမောင်မောင်ကြီးက လွှဲပေးသည့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ၃၀၀/၈၄ (သက်သေခံ-ဃ)၊ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း စာချုပ်(သက်သေခံ-ခ)တို့မှာ တရား ဝင်ဖြစ်ကြောင်း (သက်သေခံ-စ)သေစာရင်းမှာ ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ သက်သေများထွက်ဆိုချက်အရ သေစာရင်းကို မည်သူမည်ဝါ လျှောက်ထား ရယူသည်ကို မပြောနိုင်ကြောင်း၊ သေစာရင်းမှာ ပျက်စီး၍ ရှာမတွေ့ခြင်း မျိုးလည်း ရှိတတ်ကြောင်း၊ လိုပြသက်သေ ဒေါ်သောင်းတင်၏ ထွက်ဆို ချက်အရ ဒေါ်မိုးဟန်နား အမှန်တကယ် အသက်ထင်ရှားရှိနေပါသည်ဆိုခြင်း မှာ မပေါ်လွင်ကြောင်း၊ သေစာရင်းအတု ပြုလုပ်ခြင်းဆိုသည့် စွပ်စွဲချက်သာ ဦးဂိုရီအပေါ် တွေ့ရှိရပြီး ဦးဘစိန် ပါဝင်ပတ်သက်သည်ဟု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိရကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်းပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနတွင် ပြန်လည်လျှောက်ထားသူမှာ ဦးဂိုရီ(ခ)ဦးမောင်မောင် ကြီးဖြစ်ပြီး တရားဝင်စာဖြင့် ပြန်လည်ချထားပေး ခံရသူမှာလည်း ဦးမောင် မောင်ကြီးသာလျှင်ဖြစ်၍ ဦးဘစိန်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ကြောင်း၊ ဦးဘစိန် သည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ရှင်ဦးမောင်မောင်ကြီးအား နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပြန်လည်ပေးအပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှသာ မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ဖြင့် ပြန်လည်ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးမှ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဦးမောင်မောင်ကြီး သည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မိုးဟန်နား သေဆုံးကြောင်း အထောက်အထားအဖြစ် သေစာရင်းအတုကို တင်ပြကာ မြို့ရွာနှင့် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနသို့ လိမ်လည် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စတွင် ဦးဘစိန်က ဒေါ်မိုးဟန်နား၏ သေစာရင်းကို သက်ဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း ဦးမောင်စိန်ထံသို့ ငွေကျပ် ၁၅၀/-ပေး၍ ရယူပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ တိုက်ခန်း များကို နိုင်ငံတော်က ပြည်သူပိုင် သိမ်းခဲ့ခြင်းကြောင့် မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်

၁၉၉၆
ဦးဘစိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဦးစီးဌာနပိုင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုတိုက်ခန်းများ၏ မူလပိုင်ရှင် မှာ ဦးမောင်မောင်ကြီး၏ဇနီး ဒေါ်မိုးဟန်နား ဖြစ်၍ ယင်းပစ္စည်းများမှာ အများပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူရန် ခဲယဉ်းမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဦးဘစိန်အပေါ် အခြားသင့်လျော်ရာ ဥပဒေအရ စွဲချက် တင်သင့် မတင်သင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလအမှုတွဲအရ ဦးဂိုရီ(ခ) ဦးမောင်မောင်ကြီးသည် ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်မိုးဟန်နား အမည်ဖြင့် မူလက အမည်ပေါက်ခဲ့သည့် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ၅၄ လမ်းရှိ၊ တိုက်ခန်း(၆)ခန်းကို မြို့ရွာနှင့် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ ပြန်လည် ရရှိရေးအတွက် သူ၏ဇနီးဒေါ်မိုးဟန်နား သေဆုံးကြောင်း အထောက်အထား အဖြစ် သေစာရင်းအတုကို ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းများ၏ အကူ အညီရယူကာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သေစာရင်းကို ရယူရာ တွင် ဦးဘစိန်က ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း ဦးမောင်စိန်ထံသို့ ငွေပေးကာ ရယူခဲ့ကြောင်း စွပ်စွဲချက် ရှိသည်။ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းများကို ဦးမောင်မောင်ကြီးက ဦးဘစိန်သို့ လွှဲပေးကြောင်း အထောက်အထား မတွေ့ရဘဲ ဦးဘစိန်အား ဦးမောင်မောင်ကြီးက လွှဲပေးသည့် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာအမှတ် ၃၀၀/၈၄ အရ ဦးဘစိန်သည် ဦးမောင်မောင်ကြီး ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းများကို မူလက ပြည်သူပိုင်သိမ်းခဲ့ရာမှ ဒေါ်မိုးဟန်နားသို့ ပြန်ပေးခဲ့သည် အထောက်အထားများလည်း ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် ဦးဘစိန်အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်အများနှင့် သက်ဆိုင် သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ စွဲချက်တင်ရန် မသင့်ချေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်းထား သည် -

“နစ်နာခြင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကိုဖြစ်စေ၊ စိတ်ကိုဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်အသရေ ကိုဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ ဥပဒေနှင့် မညီသော ထိခိုက်စေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။”

ဤအမှုတွင် ဦးဘစိန်သည် ဒေါ်မိုးဟန်နား သေဆုံးကြောင်း အထောက်အထားကို ဦးမောင်မောင်ကြီးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်း ဦးမောင်စိန်ထံ ချဉ်းကပ်၍ မတရား ရယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်

၁၉၉၆
ဦးဘစိန်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်မိုးဟန်နား မသေဆုံးဘဲ သေဆုံးသည့် အထောက်အထားအဖြစ် သေစာရင်းအတုကို ရယူရာတွင် ဦးဘစိန်က ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၆ မြောက်နိုင်သည်။ ထိုသေစာရင်းအတုသည် ဒေါ်မိုးဟန်နား၏ ကိုယ်ကိုနှစ်နာစေခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ဧကန်မချပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ နှစ်နာစေခြင်းသည်ပင်လျှင် ဦးဘစိန်သည် လိမ်လည်အတုပြုမှုကို အားပေးကူညီရာ ရောက်သည်။ သို့ရာတွင် လိမ်လည်အတုပြုမှုကို အားပေးကူညီသူသည် လိမ်လည်အတုပြုမှုကို ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ဘိသကဲ့သို့ အရေးယူရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)က ဦးဘစိန်အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ စွဲချက်တင်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၆ အရ စွဲချက်တင်၍ ဆက်လက်စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ရန် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးမောင်ကို ပါ-၃

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

ဇွန်လ

၂၅ ရက်

မူလအမှုစစ် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ ညွှန်ကြားအမိန့် ချမှတ်နိုင်ခြင်း။ မှခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း သိရှိသူ မည်သူမဆို တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ နစ်နာသူ၏ ကိုယ်စား တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် စွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံမှုတွင် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပြောင်းလဲနိုင်သည့်အပြင် ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃(၁)(ဂ)ပါ အယူခံရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁)အရ ရရှိသဖြင့် ဤအမှုတွင် မူလအမှုစစ် ရှေးဦးမြို့နယ်တရားရုံးက ဦးမောင်ကို ပါ ၃ ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရစွဲချက်တင်ခဲ့သည့် အမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ ပြောင်းလဲ

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု အမှတ် ၃

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၇(ခ) တွင်ချမှတ်သော (၁၀-၂-၉၅) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံ လျှောက်ထားမှု

ဦးမောင်ကို

୦୧ - ୨

၇၆.

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ଶି - ୨

၍ စွဲချက်တင်စေရန် လွှဲကြားသည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ၏ သဘောသဘာဝမှာ တရားမမှုများကဲ့သို့ ပုဂ္ဂလိကဆိုင်ရာ အခွင့်အရေး ထိခိုက်နစ်နာမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော်က အရေးတယူပြု၍ စီမံဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖြစ်သဖြင့် တရားမမှုများကဲ့သို့ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ဖြင့် တစ်ဆင့် တရားစွဲဆိုခွင့်ကို ဥပဒေတွင် သီးခြားပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ မှုခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း သိရှိသူ မည်သူမဆို တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ နစ်နာသူ၏ ကိုယ်စားတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် စွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရန် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးထွန်းအုံ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားခံများအတွက် - ၁။ဦးစော်ဝင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊

၂။ဦးအေးမောင်၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ရေဦးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၅၆/၉၃ တွင် ဦးမောင်ကို၊ ဦးအိမ်ကြီးမောင်နှင့် ဦးကျော်လှိုင်တို့ (၃)ဦး အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို ဦးမောင်ကိုတို့(၃)ဦးက မကျေနပ်၍ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ရွှေဘိုခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၄/၉၃ ကို တင်သွင်းခဲ့သော် လည်း အောင်မြင်မှု မရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၇(ခ)၉၄ ကို ဆက်လက်တင်သွင်းခဲ့ရာ ရေဦးမြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်နှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး(ရွှေဘိုခရိုင်)တို့၏ အမိန့်များ ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးမောင်ကို ပါ(၃)ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ် ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)၏ အမိန့်ကို ဦးမောင်ကိုပါ (၃)ဦးတို့က မကျေနပ်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုရန်

အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၅၉/၉၅ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါ ပြဿနာ(၃)ရပ်အား စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြု ခဲ့သည် -

- (က) တရားရုံးချုပ်က ပြင်ဆင်မှုတွင် မူလရုံးက စွဲချက်မတင်မီ လွတ်ခဲ့သော လျှော်ထားသူများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ စွဲချက်တင်၍ စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ၊
- (ခ) ထိုသို့ ညွှန်ကြားခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီ မညီ စီရင်ထုံးပါ လမ်းညွှန်ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိ မရှိ။
- (ဂ) ယခုပြစ်မှုမျိုးတွင် ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ။

အမှုမှာ ရေဦးမြို့ စည်ပင်သာယာရေး၊ ရုံးအမှတ်(ဒ်)အတွင်းရှိ ဆိုင်ခန်း ရှင် ဦးမောင်၊ ဒေါ်အုန်းကြည်၊ ဦးထွန်းရွှေ၊ ဦးအောင်သန်း၊ ဒေါ်မြဝင်း၊ ဒေါ်ထားရင်၊ ဒေါ်မြသန်း၊ ဒေါ်နှစ်ဆန်း၊ ဒေါ်ကြိုင်နှင့် ဒေါ်ဆယ်တို့၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ် စာရသူ ဦးသန်းမြင့်က ဆိုင်ခန်းသစ်များ ဆောက်လုပ်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်ကို၊ ငွေထိန်း ဦးအိမ်ကြီးမောင်နှင့် အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်လှိုင်တို့ (၃)ဦးသည် ဆိုင်ခန်းရှင်များက ယုံကြည် အပ်နှင်းခြင်းကို အလွဲသုံးစားပြု၍ အမှန်တကယ် ကုန်ကျငွေများထက် ပိုမိုတောင်းခံခဲ့သဖြင့် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် ရေဦးမြို့နယ်တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားခဲ့မှု ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးမောင်ကို ပါ(၃)ဦးထို့၏ အကျိုးဆောင်မှ အဓိက ထား၍ တင်ပြရာ၌ ဦးမောင်ကိုတို့သည် ဆိုင်ခန်းရှင်များ၏ စာရေး၊ အဝေခံ (သို့မဟုတ်) အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ခန်းရှင်များ၏ သဘောတူညီချက်အရ ကိုယ်စားဆောင်ရွက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ထို့အပြင် စွဲချက်တင်ရမည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ တိကျစွာ ညွှန်ပြခဲ့ခြင်းမှာလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ အရ ပြုသည့် စီရင်ထုံးပါ လမ်းညွှန်ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း တင်ပြသည်။ ဆိုင်ခန်းရှင်(၁၆)ဦးအနက် မကျေနပ်သူ(၁၀)ဦးအတွက်

၁၉၉၆

ဦးမောင်ကို

ပါ - ၃

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

၁၉၉၆
 ဦးမောင်ကို
 ပါ - ၃
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

သီးခြားခွဲ၍ တရားစွဲဆို သင့်ပါလျက် ကျေနပ်သူဆိုင်ခန်းရှင်(၃)ဦးနှင့် အယူခံတရားလို(၃)ဦးတို့၏ ကိုယ်စား တစ်လုံးတည်း စုပေါင်း စွဲဆိုရာ ကျရောက်သဖြင့် မှားယွင်းကြောင်း ဆက်လက်လျှောက်လဲသွားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန်ကြား ရေးမှူးက အယူခံတရားခံလို ဦးမောင်ကိုပါ (၃)ဦးတို့အား မူလရုံးက စွဲချက် မတင်မီ လွှတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပုဒ်မ ၄၇၇-ကအရ ပြောင်းလဲ၍ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ ရှိပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ပြုခဲ့သော စီရင်ထုံးများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။ ပြစ်မှုများတွင် ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် တရားစွဲခွင့် ရှိမရှိ ဆိုသော ယေဘုယျ ပြဿနာမှာ အမှုတစ်ခုချင်းအလိုက် စိစစ်ရမည့် ပြဿနာသာဖြစ်ကြောင်း ရေးသား တင်ပြ လျှောက်လဲသွားသည်။

အယူခံတရားခံ ဦးသန်းမြင့်၏ အကျိုးဆောင်မှ အဓိကထား၍ တင်ပြရာ၌ မူလရုံးက တင်ထားသော စွဲချက်မှာ မှားယွင်းနေကြောင်း တွေ့ရလျှင် ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁)/ ၄၂၃(၁)(ဂ)အရ ပေါ်ပေါက်သည့် စွဲချက်ဖြင့် ဖြေရှင်းစေရန် ပြင်ဆင်နိုင်ခွင့် ရှိကြောင်းနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀/၁၉၈ နှင့် ၁၉၉ တို့တွင်သာ နစ်နာသူက တိုင်လျှောက်ရန် သတ်မှတ်ထားပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ စာရင်းများ မဟုတ်မမှန် ပြုမှုကို မည်သူမဆို တိုင်တန်းနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ရေးသားတင်ပြ လျှောက်လဲသွားပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ ၄၃၆။ အမှုမှတ်တမ်း တစ်ခုခုကို ပုဒ်မ ၄၃၅ အရဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည့်အခါ တရားလွှတ် တော်၊ သို့မဟုတ် စက်ရှင်တရားသူကြီးသည် ပုဒ်မ ၂၀၃ အရသော် လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၀၄၊ ပုဒ်မခွဲ(၃)အရသော် လည်းကောင်း၊ ပလပ်သည့် တိုင်တန်းချက်ကို ဖြစ်စေ၊ တရားခံအား စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ထားသည့်အမှုကိုဖြစ်စေ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး ကိုယ်တိုင်၊ သို့မဟုတ် လက်အောက်ရှိ ရာဇဝတ် တရားသူကြီး

တစ်ဦးဦးက ထပ်မံစုံစမ်း စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ ရာဇဝတ်
တရားသူကြီးသည် ကိုယ်တိုင်ထပ်မံ စုံစမ်းစစ် ဆေးနိုင်သည်။
သို့မဟုတ် လက်အောက်ရှိ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး တစ်ဦးဦးကို
ထပ်မံစုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်။”

သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် မူလအမှုစစ်တရားရုံးက
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၃ နှင့် ၂၀၄(၃)အရ တိုင်တန်းချက်
အား ပလပ်ထားသည့် အမိန့်အပေါ် တင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုနှင့်စွဲချက်
မတင်မီ အမှုမှ လွတ်ထားသော အမိန့်အပေါ် တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှု
များတွင် ပြင်ဆင်တရားရုံးက အဆိုပါ တိုင်လျှောက်လွှာနှင့် အမှုကို
ဥပဒေနှင့် အညီဆက်လက်စစ်ဆေးစီရင်ရန် (Further Inquiry) မူလအမှု
စစ်ရုံးအား ညွှန်ကြားနိုင်ပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ပါရှိ
သည့်အတိုင်း စွဲချက်မတင်မီ လွတ်ခဲ့သောအမှုတွင် မူလရုံး၏ အမိန့်
မှားယွင်းနေကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ ပြင်ဆင်ရုံးက မူလရုံး၏ အမိန့်
ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုအား ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးစီရင်
ရန်သာ အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိပြီး မည်သည့်ဥပဒေပုဒ်မဖြင့် စွဲချက်တင်
စစ်ဆေးရမည်ဟူသော အမိန့်ချမှတ်ခွင့် မရှိကြောင်း ဦးခင်မောင်ပါ(၃)နှင့်
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးအောင်မြင်)
အမှု^(၁) နှင့် ဦးပုပါ(၂)နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ
တော် (ဒေါ်အေး)အမှု^(၂) တို့တွင် ဗဟိုတရားရုံးက စီရင်ထုံးပြု လမ်းညွှန်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဦးမောင်ကိုပါ(၃)ဦး (မူလမှုတရားခံ
များ)အား မူလအမှုစစ် ရှေ့ဦးမြို့နယ် တရားရုံးက စွဲချက်မတင်မီ လွတ်ခဲ့
ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်း
သာဖြစ်သကဲ့သို့ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး(ရွှေဘိုခရိုင်)ကလည်း ၎င်းတို့
(၃)ဦးနှင့် စပ်လျဉ်းသော မြို့နယ်တရားရုံး၏ စွဲချက်အမိန့်ကို အတည်ပြု
ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အယူခံတရားလို ဦးမောင်ကိုပါ(၃)ဦးတို့

၁။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံး

များ စာ ၂၂

၂။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ ၆၁

၁၉၉၆
ဦးမောင်ကို
ပါ - ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆
ဦးမောင်ကို
ပါ - ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ထားခြင်းအား တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၇(ခ)၉၄ တွင် ပုဒ်မ ၄၇၇-က ဖြင့် ပြောင်းလဲ၍ စွဲချက်တင်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့အတွက် တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၅၉/၉၅ စီရင်ချက်တွင် ထုတ်နှုတ်ခဲ့သော ပြဿနာ(က)နှင့်(ခ) တို့မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော စီရင်ထုံးများနှင့် စပ်ဆိုင်ခြင်း မရှိချေ။

ဆက်လက်၍ ဤအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးရန် မူလရုံးအား ညွှန်ကြားနိုင်ခြင်း ရှိမရှိကို သုံးသပ်ရန် ရှိပေသည်။

ပြင်ဆင်ရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေအခန်း ၃၂၊ ပုဒ်မ၄၃၉(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“၄၃၉။(၁) စစ်ဆေးစီရင်သည့် အမှုတွဲကို တောင်းခေါ်သော အမှုတွင် ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းဖြင့် သိရှိရသော အမှုတွင်ဖြစ်စေ တရားလွှတ်တော်၊ ပြည်နယ်၊ သို့မဟုတ် တိုင်းတရားရုံးသည် ပုဒ်မ ၄၂၃၊ ၄၂၆၊ ၄၂၇ နှင့် ၄၂၈ တို့အရ အယူခံရုံးအား အပ်နှင်းထားသည့် အာဏာတစ်ရပ်ရပ်ကို ဖြစ်စေ၊ (ပုဒ်မ ၃၃၈ အရ တရားရုံးအား အပ်နှင်းထားသည့် အာဏာကို ဖြစ်စေ) မိမိသဘောအတိုင်း သုံးစွဲခွင့် ရှိသည့်အပြင် ပြစ်ဒဏ်ကို တိုးမြှင့်နိုင်သည်။”

သို့ဖြစ်၍ အယူခံမှုတွင် မူလရုံး၏အမိန့်ကို ပြောင်းလဲနိုင်သည့်အပြင် ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃(၁)(ဂ)ပါ အယူခံရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ပြင်ဆင်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁)အရ ရရှိသဖြင့် ဤအမှုတွင် မူလအမှုစစ် ရေးဦးမြို့နယ် တရားရုံးက ဦးမောင်ကိုပါ(၃)ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇(က)အရ ပြောင်းလဲ၍ စွဲချက်

တင်စေရန် ညွှန်ကြားသည့်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်။
တစ်စုံတစ်ရာ ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်၍ စွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိမရှိ
နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ဆက်လက်စိစစ်ရန် ရှိပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပါ အချို့သော ပြစ်မှုများကို မည်သူက တရားလို
ပြုလုပ်၍ တိုင်တန်းမှသာ တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိကြောင်း
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅၊ ၁၉၆၊ ၁၉၈ နှင့် ၁၉၉ တို့တွင်
သီးခြားပြဌာန်းထားသည်။ ယင်းသို့ သီးခြားပြဌာန်းထားလျှင် ပြစ်မှု
ကျူးလွန်ကြောင်း သိရှိသူတစ်ဦးဦးက တရားရုံးတွင် တိုင်တန်းချက်ဖြင့်
တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄(ဇ)တွင် “တိုင်
တန်းချက် (Complaint)” ဆိုသည်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို သိသည်ဖြစ်
စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံ အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန်
နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပြုလုပ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း တိုင်တန်းခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထားသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းသို့ တိုင်တန်းချက်ပြု၍ တရားစွဲရာတွင် ကိုယ်စား
လှယ်ဖြင့် တိုင်တန်းနိုင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဌာန်း
ထားခြင်း မရှိချေ။ တရားမမှုများတွင်သာ နစ်နာသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ၎င်းက
နည်းလမ်းတကျ လွှဲအပ်ထားသော ကိုယ်စားလှယ်စာဖြင့် ၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်က နစ်နာသူအတွက် တရားမမှုကို စွဲဆိုနိုင်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၃၊ နည်း ၁ တွင် ပြဌာန်းထားမှု ရှိသည်။ ရာဇဝတ်မှုများတွင်
ထိခိုက်နစ်နာသူ ကိုယ်စား တိုင်တန်း တရားစွဲဆိုခြင်းကို အမှုစစ်တရားရုံးက
ခွင့်ပြုနိုင်မည့် ထူးခြားသော အခြေအနေနှင့် အချက်အလက်များ ရှိကောင်း
ရှိနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ဤအမှုတွင် ယင်းသို့ ထူးခြားသည့် အခြေအနေ
နှင့် အချက်အလက်များ ရှိနေသဖြင့် ကိုယ်စားလှယ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုရ
ကြောင်း နစ်နာသူများ၏ တင်ပြမှုကို မတွေ့ရချေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ၏ သဘောသဘာဝမှာ တရားမမှုများကဲ့သို့
ပုဂ္ဂလိကဆိုင်ရာ အခွင့်အရေး ထိခိုက်နစ်နာမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော်က
အရေးတယူပြု၍ စီမံဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် ရာဇဝတ်မှုခင်းများ ဖြစ်သဖြင့်
တရားမမှုများကဲ့သို့ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် တစ်ဆင့်တရားစွဲဆိုခွင့်ကို
ဥပဒေတွင် သီးခြားပြဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ မှုခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း သိရှိသူ

၁၉၉၆

ဦးမောင်ကို

ပါ - ၃

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

၁၉၉၆
ဦးမောင်ကို
ပါ - ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

မည်သူမဆိုက တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဌာန်းချက်မှာ နစ်နာသူ၏ ကိုယ်စားတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကိုယ်စားလှယ်စာဖြင့် စွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုနိုင်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရန် မဟုတ်ပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ အယူခံတရားလို ဦးမောင်ကို ပါ(၃)ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇-က အရ စွဲချက် တင်ဖြေရှင်းစေပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးစီရင်စေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံ တရားလိုများအား စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ကြောင်း အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်ထွတ်နိုင်ရှေ့တွင်

မမြသက်ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂ *

+ ၁၉၉၆
အောက်တိုဘာလ
၂၂ ရက်

တရားခံသည် အမှန်ပင် ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံး
အနေဖြင့် တွေ့ရှိပြီး သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ပြီး အာမခံပေးခြင်းမှာ
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၁)၏ ခြွင်းချက်ဘောင်
အတွင်း ကျရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံး တရားသူကြီးသည် အမှုသွား အမှုလာနှင့်
တရားရုံးရှေ့တွင် တရားခံ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မျက်မြင်ကိုယ်
တွေ့ အနေအထားအတိုင်း တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုအခြေအနေကို အကြောင်း
ပြု၍ လျှောက်ထားခံရသူကို အာမခံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အာမခံ
ပေးခြင်းသည် မူလရုံးက တိုက်ရိုက်မြင်တွေ့ရသည့် တရားခံ၏ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကာ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် အာမခံ ပေးခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အထက်တရားရုံးများအနေဖြင့် အကြောင်းထူး မရှိလျှင်
ထိုအာမခံကို ပယ်ဖျက်ရန် သင့်မြတ်မည် မဟုတ်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဇော်မင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ဦးသန်းကျော်၊ လက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ဦးမြိုင်သန်းဦး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၄၉ (ခ)

+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှုအမှတ် ၃၉ တွင်ချမှတ်သော
(၂၈-၅-၉၆) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)
၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၆

မမြသက်ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ -၂

သာကေတမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၉/၉၆ တွင် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ တရားစွဲဆိုခံရသူ မောင်ဝင်းဌေးအား ကျပ်ငါးသောင်းတန်ခံ ဝန်သူ(၂)ဦးဖြင့် အချုပ်လွှတ်ထုချေ ခွင့်ပြုသည့် အမိန့်ကို တရားလို မမြသက်ဦးက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၃၉/၉၆ ကို တင်သွင်းသော်လည်း ပလပ်ခံခြင်းခံရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင် ဆင်မှုကို ဆက်လက်တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သာကေတမြို့နယ်၊ ၂/မြောက်ရပ်ကွက်၊ သဒ္ဒါရုံ(၂)လမ်း အမှတ် ၁၂၄၈ နေ မမြသက်ဦးသည် (၆-၆-၉၄)ရက်နေ့ (ဝေးဝေး)နာရီ အချိန်ခန့် က နေအိမ်အောက်ထပ်၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကြည်လှိုင်နှင့် အတူအိပ်ပျော်နေ စဉ် လူတစ်ဦး မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေ၍ လန့်နိုးရာ မိမိအား ကာမစပ် ယှက်နေသည်ကို သိလိုက်ရသော်လည်း မိမိခင်ပွန်းထင်မှတ်၍ ငြိမ်နေခဲ့ ကြောင်း၊ ၎င်းလူ၏ ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ နံသဖြင့် နင်ဘာလို့ အရက်သောက် လာတာလဲဟု ပြောပြီး ဆံပင်ကို ဆွဲလိုက်ရာ ကတုံးဖြစ်နေသောကြောင့် မိမိ၏ခင်ပွန်း မဟုတ်မှန်း သိရ၍ အတင်းရုန်းကန်ပြီး အနီးတွင် အိပ်နေ သော ခင်ပွန်းကိုကြည်လှိုင်အား နှိုးနေစဉ် ထိုသူမှာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေး သွားကြောင်း၊ ကိုကြည်လှိုင် နိုးလာပြီး ထိုသူ၏ နောက်သို့လိုက်သွားရာ အိမ်နှင့်ကိုက်(၂၀)ခန့်အကွာတွင် ထိုသူအား ဖမ်းမိရာ တစ်လမ်းတည်းနေ ဝင်းဌေးဆိုသူဖြစ်သည်ကို သိရှိရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိအလိုမတူဘဲ ကာမ စပ်ယှက်ခဲ့သူ ကိုဝင်းဌေးအား အရေးယူရန် မမြသက်ဦးက သာကေတ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားရာမှ အမှုပေါ်ပေါက်သည်။

မမြသက်ဦး၏ ရှေ့နေက အဓိက အကြောင်းပြချက်များအဖြစ် လျှောက်ထားခံရသူ ကိုဝင်းဌေးသည် လျှောက်ထားသူ မမြသက်ဦး၏ ခင်ပွန်းနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သဖြင့် လျှောက်ထားသူ၏ အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွား လာနိုင်သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အိပ်ပျော်နေသော မိမိမိတ်ဆွေ၏ ဇနီး၏ခင်ပွန်း ဟန်ဆောင်၍ ကာမယှက်ခဲ့ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ သစ္စာမဲ့စွာ လူမဆန်စွာ ပြုကျင့်သော မုဒိမ်းမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံသည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့် ညကပင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့်အကြာတွင်မှ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးရမိ၍ တရားစွဲဆို တင်ပို့နိုင်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည့်အချက်

၁၉၉၆

မမြသက်ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ -၂

ကို အာမခံပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားရာတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားမှု မရှိ
ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အာမခံလျှောက်ထားရာတွင် တရားခံဘက်မှ တင်ပြလာ
သော ထောင်ဆေးစာမှာ ထောင်ဆေးရုံတွင် (၁၁-၃-၉၆)ရက်နေ့မှ (၁၇-
၃-၉၆)ရက်နေ့အထိ တက်ရောက်ကုသခဲ့ကြောင်း၊ (၅)ရက်အနားယူ၍
နေ့စဉ် ဆေးဆက်ထိုးရန် ဖော်ပြထားသည့် ဆေးစာသာဖြစ်ကြောင်း၊
ထိုဆေးစာ၌ အကျဉ်းထောင်ဆေးရုံတွင် ကုသ၍မရနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြင်ပ
ဆေးရုံကြီး(သို့မဟုတ်)အထူးကု သမားတော်တစ်ဦးဦးနှင့် ကုသရန် လိုအပ်
ကြောင်း စသည့်မှတ်ချက်မျိုး မပါရှိကြောင်း၊ ယင်းဆေးစာအရပင် တရားခံ
အား အာမခံပေးသည့် အချိန်၌ ဆရာဝန်က အနားယူရန် သတ်မှတ်ပေး
ထားသော ရက်ထက်ကျော်လွန်နေပြီး ဖြစ်သည်မှာ မြင်သာကြောင်း၊
အထက်ပါအချက်များ ပေါ်လွင်ပါလျက် ယင်းဆေးစာကို အခြေခံ၍
မူလရုံးက တရားခံသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၁)
ခြင်းချက်တွင် အကျူးဝင်သူဟု သတ်မှတ်၍ အာမခံပေးခဲ့ခြင်းနှင့် တိုင်း
တရားရုံးက မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ခြင်းတို့သည် ဥပဒေအရ
မှားယွင်းကြောင်းတို့ကို တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ကိုဝင်းဌေး၏ ရှေ့နေက အမှုသွားအမှုလာအရ
မမြသက်ဦးသည် သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် ခြင်ထောင်ထဲ၌ အတူအိပ်နေစဉ်
ညဉ့် ၁၁:၃၀ နာရီခန့်၌ ၎င်းခြင်ထောင်ထဲဝင်ပြီး သူမကို သားမယားအဖြစ်
ပြုကျင့်သည်ဆိုသော စွပ်စွဲချက်မှာ သဘာဝယုတ္တိမရှိကြောင်း၊ စွပ်စွဲခံရသူ
“တရားခံသည် မကျန်းမာသူဖြစ်ကြောင်း၊ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ
ထုတ်ပေးသော ဆေးထောက်ခံစာအရလည်းကောင်း၊ ရုံးမှမျက်မြင်အနေ
အထားအရ ရုံးရှေ့တင်ပို့သည့်အခါ လုံခြုံရေး(၂)ဦးမှ တွဲထုတ်လာရပြီး
ရုံးရှေ့တွင်ပင် သွေးအံခြင်း၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခြင်း စသည့် ကျန်းမာရေး
မကောင်းကြောင်း မြင်သာသည့် အနေအထားမျိုးတွေ့ရသည်။ x x x
ဟု မူလရုံး၏ အမိန့်တွင် ရေးသားထားကြောင်း၊ မမြသက်ဦးက
ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)သို့ အာမခံပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်
ထားသော်လည်း တရားခံဝင်းဌေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့်
မူလရုံးက ပေးထားသည့် အာမခံကို မပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်းဖြင့်
သုံးသပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း
တင်ပြသည်။

၁၉၉၆
 မမြသက်ဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ -၂

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ထောင်ဆေးစာ၌ ၁၁-၃-၉၆ နေ့တွင် တရားခံဝင်ဌေး ဆေးရုံတက်ပြီး ၁၅-၃-၉၆ နေ့တွင် ဆေးရုံဆင်းကာ နေ့စဉ် ဆေးဆက်ထိုးရန်နှင့် (၅)ရက်ဆက် အနားပေးထားကြောင်း၊ ထောင်ဆေးစာမှာ ၁၇-၃-၉၆ နေ့ရက်စွဲဖြစ်ပြီး ၂၀-၃-၉၆ နေ့ရုံးချိန်း၌ တရားရုံးသို့ လာရောက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ထောင်တွင်းတွင် သွေးအံ့၍ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေ မရှိကြောင်း၊ သင့်မြတ်သည့်အမိန့်ကို ချမှတ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း အဓိကထားတင်ပြသည်။

သာကေတမြို့နယ်တရားရုံးက ၂၉-၃-၉၆ နေ့စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် “ တရားခံအပေါ် စွဲဆိုသောအမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ စွဲဆိုထားသော အမှုဖြစ်၍ အာမခံမပေးနိုင်သော ပုဒ်မဖြစ်သော်လည်း တရားခံသည် မကျန်းမာသူဖြစ်ကြောင်း အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ ထုတ်ပေးသော ဆေးထောက်ခံစာအရလည်းကောင်း၊ ရုံးမှမျက်မြင်အနေအထားအရ တရားခံအား ရုံးရှေ့သို့ တင်ပို့သည့်အခါ လုံခြုံရေး(၂)ဦးမှ တွဲလိုက်လာရပြီး ရုံးရှေ့တွင်ပင် သွေးအံ့ခြင်း၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခြင်း စသည့် ကျန်းမာရေး မကောင်းကြောင်း မြင်သာသည့် အနေအထားမျိုး တွေ့ရကြောင်း၊ x x x ”ဖော်ပြ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၁) ခြွင်းချက်ဖြင့် အာမခံ ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)က “တရားခံဝင်ဌေးအနေဖြင့် ရုံးရှေ့၌ပင် ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်း၊ ဆေးစာအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထောင်တွင်း၌ပင် ဆက်လက်ကုသနိုင်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုထားသည်ကို မတွေ့ရကြောင်း၊ အမှန်ပင် ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် မျက်မြင်တွေ့ရှိပြီး သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်၍ အာမခံပေးခြင်းမှာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၁)ခြွင်းချက်ဘောင်အတွင်း မကျရောက်ဟု မဆိုသာကြောင်း” ဖြင့် သုံးသပ်သည်။

တရားခံ ဝင်ဌေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ အရေးယူရန် တိုင်ကြားရာတွင် ဝင်ဌေးသည် သူမအပေါ် အဓမ္မပြုကျင့်မှုကျူးလွန်ပြီး (၁)နှစ်ကျော်ခန့်အကြာတွင်မှ ပြန်လည်ဖမ်းမိခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။ ပြန်လည်ဖမ်းမိပြီးနောက် ရုံးချိန်းမပျက်မကွက် လာရောက်ခြင်းသည် တရားရုံးက ပေးသည့် အာမခံဝန်ချုပ်အတိုင်း လိုက်နာနေသည်ဟု မှတ်ယူနိုင်သည်။ မူလရုံးတရားသူကြီးသည် အမှုသွားအမှုလာနှင့် တရားရုံးရှေ့တွင်

တရားခံ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အနေအထား အတိုင်း တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုအခြေအနေကို အကြောင်းပြု၍ လျှောက်ထား ခံရသူကို အာမခံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အာမခံပေးခြင်းသည် မူလရုံးက တိုက်ရိုက်မြင်တွေ့ရသည့် တရားခံ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကာ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် အာမခံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အထက်တရားရုံးများအနေဖြင့် အကြောင်းထူး မရှိလျှင် ထိုအာမခံကို ပယ်ဖျက်ရန် သင့်မြတ်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မောင်ဝင်းဌေးအား သာဓကတမြို့နယ် တရားရုံးက အာမခံပေးခဲ့သည့် အမိန့်နှင့် ထိုအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်အသီးသီးအပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် မမြသက်ဦး တင်သွင်းသည့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပယ် လိုက်သည်။

၁၉၉၆

မမြသက်ဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ -၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်ထွတ်နိုင်ရွှေတွင်

+ ၁၉၉၆

ဒေါ်မြမြဝင်း ပါ-၄

ဇွန်လ

နှင့်

၁၇ ရက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

ဦးတိုက်လျှောက်လွှာကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀
အရ စစ်မေးချက်သက်သက်အပေါ် သုံးသပ်၍ စွပ်စွဲခံရသူကို
အာမခံရ လူဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်၏ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာနှင့်
အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃/၃၆၅/၃၆၈ တို့အရ အရေးယူရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်
ခြင်း ရှိမရှိ မူလရုံးက သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးသင့်သည်။ ထိုပုဒ်မများ
အရ အရေးယူရမည့် ပြစ်မှုများသည် ရဲအရေးပိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍
မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၂(၁)အရ ဖြစ်စေ၊
၂၀၂(၂က)အရဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ သို့မှသာ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့
အပေါ် ဝရမ်းထုတ်ဆင့် ဖမ်းဆီးရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနိုင်မည် ဖြစ်သည်။
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ တရားလို၏ အစစ်ခံ
ထွက်ဆိုချက် တစ်ခုတည်းကိုသာ အခြေပြု၍ တရားခံများကို အရေးယူခြင်း
သည် ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သည်။ မူလအမှုစစ်
တရားသူကြီးက တရားလို၏ အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်ကို ချက်ခြင်းယုံကြည်
ကာ တရားခံများအပေါ် အာမခံရလူဖမ်းဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ခြင်းမှာ ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄(၁)(၂)တို့နှင့် မညီညွတ်ချေ။

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၂၁

+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၀၄၊ ဓနုဖြူမြို့နယ် တရားရုံး
အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရချေဖျက်
ပေးရန် လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၆

ဒေါ်မြမြဝင်း

ပါ - ၄

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်အား ဆက်လက်ချုပ်မိန့်ပေးခဲ့သော်လည်း မမျိုးနီလာမင်း နှင့် သမီးငယ်တို့အား ဒေါ်မြမြဝင်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ခံဝန်ချုပ် ပြုလုပ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ရာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့် မရတော့ချေ။ သို့အတွက် မတရားအမှုဆင်၍ ဇနီး၊ သမီးငယ်တို့နှင့် ကွဲကွာအောင် လုပ်ခဲ့သူ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့ လုပ်ရပ်အား ဥပဒေအရ အရေးယူရန် မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်က ဓနဖြူမြို့နယ်တရားရုံး၌ ဦးတိုက်လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဦးတိုးမောင်၊ ဦးလှော်၊ ဦးဒေဝတို့(၄)ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃၊ ၃၆၅၊ ၃၆၈/၃၄ တို့အရ အရေးယူခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြမြဝင်းတို့၏ ရှေ့နေက အဓိက အကြောင်းပြချက်များအဖြစ် မမျိုးနီလာမင်းသည် အသက်ပြည့်ပြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၎င်း၏လွတ်လပ်သော သဘောဆန္ဒအလျောက် မိဘများ အိမ်တွင်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပဲခူးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ကျမ်းသစ္စာပြု၍ ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ အသက်ပြည့်ပြီးသူ မမျိုးနီလာမင်းအား မိဘများက ခေါ်ယူထားသည့်ကိစ္စအတွက် မိဘများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ အရေးယူခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးငယ်ကို ခိုးယူသည်ဟု စွပ်စွဲရန်မှာ လည်း ထိုကလေးငယ်မှာ ၎င်းသဘာဝ အုပ်ထိန်းသူ မိခင်ရင်းနှင့်အတူ ရှိနေသည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ မမျိုးနီလာမင်းနှင့် ဇော်ဝင်းနိုင်တို့ကို ရဲများက ဥပဒေနှင့်အညီ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ရာမှ ဒေါ်မြမြဝင်းသည် သမီးဖြစ်သူ မမျိုးနီလာမင်းကို အချုပ်မှ လွတ်ရန် အာမခံပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် လျှို့ဝှက်စွာ မတရားသဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားရန် အကြံဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၅ နှင့် လုံးဝငြိစွန်းခြင်းမရှိကြောင်း၊ ပဲခူးမှ ရဲများက ဓနဖြူသို့ သွားရောက်၍ မမျိုးနီလာမင်းအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ တရားဝင်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ခိုးယူခဲ့ခြင်း၊ သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ အဆိုပါ ရဲအချုပ်မှ လွတ်မြောက်ရန် သမီးဖြစ်သူ မမျိုးနီလာမင်းအား ဒေါ်မြမြဝင်းက တရားရုံးတွင် ဥပဒေနှင့်အညီ အာမခံလျှောက်ထား၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းသည် ခိုးယူခဲ့မှန်း၊ သွေးဆောင်ခေါ်ဆွဲမှန်း သိလျက်နှင့် ဝှက်သိမ်းခြင်း (သို့မဟုတ်) ချုပ်နှောင်ထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၈ ၏အင်္ဂါရပ်များနှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း၊

၁၉၉၆

ဒေါ်မြမြဝင်း

ပါ - ၄

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

အမှတ်(၂)နှင့်(၃) လျှောက်ထားသူများ ဖြစ်သည့် ဦးတိုးမောင်နှင့် ဦးလှော်တို့မှာ ပဲခူးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် မမျိုးနီလာမင်းအတွက် အာမခံပေးခဲ့သူများဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အနေဖြင့် မမျိုးနီလာမင်း ရုံးရှေ့သို့ လာရောက်ခြင်း၊ မလာရောက်ခြင်း ကိစ္စအတွက်သာ တာဝန်ရှိသူများဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ်(၄) လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဒေဝမှာလည်း ကားမောင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပဲခူးမှ ရဲများက တရားခံများကို သွားရောက်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ရာတွင် ကားမောင်းပေးခဲ့ရုံမျှသာရှိကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စအတွက် အရေးယူခံရသည်မှာ မလျော်ကန်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလို မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်နှင့်အတူ မမျိုးနီလာမင်းကို ရဲများက ဓနဖြူမြို့မှ ပဲခူးမြို့သို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး မမျိုးနီလာမင်းမှာ ယခုအခါ ပဲခူးမြို့တွင် ရှိနေသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၁(၄)အရ မူလရုံး တရားလို စွဲဆိုထားသော အမှုသည် ဓနဖြူမြို့နယ် တရားရုံး၌ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင် စွဲဆိုထားသော အမှုကို ဆက်လက်အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရန်အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ ဟရားမကြောင်းအရ မယားခေါ်လိုမှု စွဲဆိုရမည့်ကိစ္စကို တစ်ဖက်သား နှစ်နာစေရန် ပြစ်မှုကြောင်းအရ စွဲဆိုပြီး ဝါရမ်းထုတ်ဆင့် ဖမ်းဆီးစေခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေယန္တရားကို အလွဲသုံးစား ပြုရာရောက်ကြောင်း၊ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်က မယားခေါ်လိုမှုကို စွဲဆိုထားပြီးလည်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးအနေဖြင့် တရား လို၏ စွပ်စွဲချက်များအပေါ် ထိုက်သင့်သော စုံစမ်းမှု မပြုဘဲ တရားခံများ အပေါ် ချက်ခြင်းဖမ်း ဝါရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၀ နှင့် မညီညွတ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်၏ ရှေ့နေက မမျိုးနီလာမင်းနှင့် မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်တို့သည် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး လက်ထောက် တိုင်းတရားသူကြီးရှေ့တွင် ကတိသစ္စာပြု၍ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဓနဖြူမြို့ရှိ နေအိမ်သို့ ခေါ်ယူပေါင်းသင်းခဲ့၍ ကိုယ်ဝန်ရှိချိန်တွင် ဒေါ်မြမြဝင်းတို့က လာခေါ်သော်လည်း မမျိုးနီလာမင်း လိုက်မသွားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မမျိုးနီလာမင်းတွင် ပါလာသည့် လက်ဝတ်ရတနာများကို ပြန်ပေးခဲ့သော်လည်း ဒေါ်မြမြဝင်းတို့က ပြန်ယူမသွားကြောင်း၊ ထို့နောက်တွင် ပဲခူးမြို့ ရဲစခန်း၌ ခိုးယူမှုဖြင့် အမှုဖွင့်ခံရပြီးနောက် ဓနဖြူမြို့သို့ ၎င်းတို့(၂)ဦးကို ပဲခူးရဲစခန်းမှ

၁၉၉၆

ဒေါ်မြမြဝင်း

ပါ - ၄

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

လာမင်းကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးဒေဝက ထိုကားကို မောင်းပြီး လျှောက်ထားသူ ဦးလှော်က မမျိုးနီလာမင်းနှင့် မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်တို့အား ခြိမ်းခြောက်ကြောင်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဦးစောညွန့်မြိုင် (မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်၏ဦးလေး)က စွဲဆိုသည့် အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးရန်အတွက် ဤအမှုဖြင့် အကွက်ဆင် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပဲခူးမြို့ အမှတ်(၁)ရဲစခန်းမှ ပဲခူးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် ရီမန် ယူခဲ့ပြီးနောက် မမျိုးနီလာမင်းကိုသာ ဒေါ်မြမြဝင်းက အာမခံနှင့် အချုပ်မှ လွတ်မြောက်စေခဲ့ကြောင်း၊ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်မှာ (၁၁)ရက်ကြာမျှ အချုပ်ခံရပြီးနောက် ဓနဖြူမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ ယခုအမှုကို စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မမျိုးနီလာမင်းအား ဒေါ်မြမြဝင်းတို့က မတရားဖမ်းဆီးထားသဖြင့် မယား ခေါ်လိုမှု စွဲဆိုရာ ဓနဖြူမြို့နယ်တရားရုံးက တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၉၆ တွင် မမျိုးနီလာမင်းနှင့် ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ချအပ်သည့် ဆင့်စာအတည် ဖြစ်လျက်နှင့် တရားရုံးသို့ မလာရောက်ကြ ကြောင်း၊ သို့အတွက် ယခု ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၄/၉၆ တွင် ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ရကြောင်း၊ အမှုကို ဆက်စစ်မှသာ အမှုမှန် ပေါ်လွင်လာမည် ဖြစ်၍ အမှုတွဲကို ချေဖျက်ရန် မသင့်ကြောင်း အဓိက တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ၂၆-၂-၉၆ နေ့တွင် ပဲခူးမြို့နယ် တရားရုံး၌ အာမခံလျှောက်ထားရာ၌ မမျိုးနီလာမင်းအား မတရားသဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားမှု မရှိကြောင်းကို ၂၁-၂-၉၆ နေ့တွင် မမျိုးနီလာမင်းက ကျမ်းသစ္စာပြုလွှာ တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ မမျိုးနီလာမင်း သည် အသက်(၂၃)နှစ်ရှိသူ ဖြစ်ပြီး (၂၂)ရက်သားအရွယ်ရှိ သမီးကလေး ငယ်နှင့်အတူ ဒေါ်မြမြဝင်းအိမ်၌ သူမ၏ ဆန္ဒအလျောက် အေးချမ်းသာယာ စွာ နေထိုင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မြမြဝင်းမှာ မမျိုးနီလာမင်း၏ မိခင်ရင်း ဖြစ်၍ မမျိုးနီလာမင်းအား မတရား ဝှက်သိမ်းရန် အကြံဖြင့် သွေးဆောင် ခေါ်ယူသွားသည်ဟုလည်း မယူဆနိုင်ကြောင်း၊ သို့အတွက် ဤအမှု၌ ပြစ်မှုတစ်ရပ်ရပ် ပေါ်ပေါက်သည်ကို မဝေဖန်ရ၍ သင့်မြတ်သော အမိန့် ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း အဓိက တင်ပြသည်။

ပုဒ်မ ၃၆၃ မှာ အရွယ်မရောက်သေးသူကို သွေးဆောင်ခိုးယူမှု ဖြစ်ပြီး သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်မှုမှာ မည်သူ့ကိုမဆို သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်မှု ဖြစ်သည်။ သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်မှုဖြစ်ရန် တရားခံသည် အနိုင်အထက် ပြုခြင်း

ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ လှည့်ဖြားသော နည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်ရသူအား တစ်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားစေခြင်း ရှိရန် လိုအပ်သည်။ မူလအမှုမှာ လျှောက်ထားသူ ဘက်မှ ပဲခူးရဲစခန်းသို့ တိုင်တန်းသဖြင့် ပဲခူးရဲစခန်းတွင် လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်နှင့် လျှောက်ထားသူ၏သမီး မမျိုးနီလာမင်းတို့ကို ဒုရဲအုပ် စိုးဝင်းတို့ အဖွဲ့က ပဲခူးရဲစခန်းသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပဲခူးရဲစခန်းတွင် မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်မှာ (၁၁)ရက်ခန့် အချုပ်ခံရပြီး အာမခံရခဲ့ကြောင်း၊ မမျိုးနီလာမင်းမှာ (၂၂)ရက်သား သမီးငယ် ရှိနေ၍ မိခင်ဒေါ်မြမြဝင်းက အာမခံလျှောက်ထားရာ သူမ၏အိမ်တွင် မမျိုးနီလာမင်းနှင့် သမီးငယ်တို့အား ခေါ်ယူထားရှိကြောင်းသာ ပေါ်ပေါက်သည်။ ရဲစခန်းသို့ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြမြဝင်းက မတရားလိဆယ် တိုင်တန်းခြင်းကြောင့် လျှောက်ထားခံရ သူ အချုပ်ခံရကြောင်းလည်း မပေါ်လွင်ပေ။ လျှောက်ထားသူ ဦးလှော်နှင့် ဦးတိုးမောင်တို့မှာ မမျိုးနီလာမင်းအား ပဲခူးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် မမျိုးနီလာမင်းအတွက် အာမခံကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဦးဒေဝမှာ ပဲခူးရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ် ဦးစိုးဝင်းနှင့်အဖွဲ့ကို ဓနဖြူမှ ပဲခူးသို့ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်နှင့် မမျိုးနီလာမင်းတို့ကို ခေါ်လာစဉ် ကားမောင်းပို့ပေးရသူသာ ဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့အတွက် ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဦးတိုးမောင်၊ ဦးလှော်၊ ဦးဒေဝတို့ အပေါ် ဓနဖြူမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃/၃၆၅/၃၆၈/၃၄ အရ အရေးယူခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ယင်းရုံး၏ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄/၉၆ တွင်လည်း မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်က မမျိုးနီလာမင်း၊ ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဦးတိုးမောင်၊ ဦးလှော်တို့အပေါ် အယားခေါ်လိုမှုဖြင့် စွဲဆိုထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ယင်းသို့ တရားမမှုဖြင့် စွဲဆိုထားစဉ် ပြစ်မှုကြောင်းနှင့် ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ထပ်မံအရေးယူခြင်းသည် မတရားရယူရာ ရောက်နေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄(၁)(စ)နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၄(၁)၏ ပထမပိုင်းတို့အရ ရဲအရာရှိအနေဖြင့် ရဲအရေးပိုင်သော ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၊ ကျူးလွန်ရန်အကြောင်းရှိသူကို ဖမ်းဆီးပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ယင်းသို့ ဖမ်းဆီးရာတွင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ အရ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအတွင်း မည်သည့်နေရာဒေသတွင်မဆို တရားခံကို ဖမ်းဆီးခွင့်ရှိသည်။ မူလအမှုတွင် ပဲခူးရဲစခန်းမှ ရဲအရာရှိက တာဝန်အလျောက် မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်နှင့် မမျိုး

၁၉၉၆
ဒေါ်မြမြဝင်း
ပါ - ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆
ဒေါ်မြမြဝင်း
ပါ - ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

နီလာမင်းတို့ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဦးတိုးမောင်၊ ဦးလှော်၊ ဦးဒေဝတို့အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် အကြောင်းမရှိချေ။ မောင်ဇော်ဝင်းနိုင်၏ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာနှင့် အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃/၃၆၅/၃၆၈ တို့အရ အရေးယူရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ မူလရုံးက သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးသင့်သည်။ ထိုပုဒ်မများအရ အရေးယူရမည့် ပြစ်မှုများသည် ရဲအရေးပိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၂(၁)အရ ဖြစ်စေ၊ ၂၀၂(၂က)အရ ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ သို့မှသာ ဒေါ်မြမြဝင်းတို့အပေါ် ဝရမ်း ထုတ်ဆင့် ဖမ်းဆီးရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ တရားလို၏ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက် တစ်ခု တည်းကိုသာ အခြေပြု၍ တရားခံများကို အရေးယူခြင်းသည် ပေါ့ပေါ့ လွယ်လွယ် ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သည်။ မူလအမှုစစ် တရားသူကြီးက တရားလို၏ အစစ်ခံ ထွက်ဆိုချက်ကို ချက်ခြင်း ယုံကြည်ကာ တရားခံများ အပေါ် အာမခံရ လူဖမ်း ဝါရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄(၁)(၂) တို့နှင့် မညီညွတ်ချေ။ အမှုတွင် တရားခံလည်း မဟုတ် သက်သေလည်း မဟုတ်သူ မမျိုးနီလာမင်းအပေါ် အာမခံရ လူဖမ်း ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းမှာလည်း အမှုနှင့်စပ်အပ် သင့်မြတ်မည်လည်း မဟုတ်ချေ။ မူလအမှုကြီး အမှတ် ၁၀၄/၉၆ ကို တရားရုံးချုပ်သို့ ပို့အပ်ပြီး သည့်အချိန်တွင် အငှား အမှုတွဲဖိုင်ဖြင့် မမျိုးနီလာမင်းအား ယင်းသို့ အာမခံရ လူဖမ်းဝရမ်းထုတ် ဆင့်ခြင်းမှာ ပို၍ပင် မသင့်မြတ်။ ဤအခြေ အနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် မူလရုံး၏ အမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထွေထွေလျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု၍ ဓနဖြူမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၄/၉၆ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရှေ့တွင်

မောင်မြင့်ဆွေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၂၂ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)နှင့် ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ
 နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူခြင်း တရားရုံးက
 စီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးရာတွင် တရားခံတစ်ဦးချင်းအပေါ် အခြေ
 မခံဘဲ ပြစ်မှုတစ်မှုချင်းအပေါ် အခြေခံကျင့်သုံးခြင်း။
 နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းသင့် မသင့်ကိစ္စတွင် တရားရုံး
 က တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်း၏ တာဝန်ကို ကိုယ်စား ဝင်ရောက်
 ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်ဟု သုံးသပ်ချက်မှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ
 လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်ဟု မဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးများက စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးရာ
 တွင် တရားခံ တစ်ဦးချင်းအပေါ် အခြေမခံဘဲ ပြစ်မှုတစ်မှုချင်းအပေါ်
 ကျင့်သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဖြစ်သည့်အလျောက် တရားရုံးများက
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁) အပိုဒ်ခွဲ (က)မှ(ဂ)အထိပါ
 နည်းလမ်းတစ် ရပ်ရပ်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများအား စီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံး
 ဆောင်ရွက်ကြသည့်အခါတွင် အမှုမစစ်ဆေးသေးမီ ကနဦးအဆင့်တွင်ပင်
 ထိုပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်ရာရာ တရားခံများ ထပ်မံပေါ်ပေါက် တွေ့ရှိခဲ့ပါက

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂၀ (ခ)
 + ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁ တွင်ချမှတ်သော
 (၁၁-၄-၉၆) ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ကျောက်ဆည်ခရိုင်)
 ၏အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၆
 မောင်မြင့်ဆွေ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ -၂

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)အရ ထိုသို့ပေါ်ပေါက်သူများအား အမှုတွင် နောက်တိုး တရားခံများအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူ စစ်ဆေးစီရင်ခွင့် ရှိသည်။

ယင်းကနဦးအဆင့် လွန်မြောက်၍ အမှုစစ်ဆေးသွားခဲ့ရာတွင် ရုံးရှေ့ ပေါ်ပေါက်လာသော သက်သေအထောက်အထားများအရ နောက် တိုးတရားခံများ ထပ်မံထည့်သွင်း စစ်ဆေးရန် အကြောင်းရှိလာသည့် အခါ တွင်လည်း တရားရုံးများက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ စီရင် ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး၍ အရေးယူဆောင်ရွက်ခွင့်လည်း ရှိပေသေးသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်အောင် အနေဖြင့် အမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ငြိစွန်းဖွယ်ရာ အချက်သည် ရဲထံ အစစ်ခံချက်အရပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါလျက် ရဲစခန်းက တရားခံ ပြည့်စုံစွာ ထည့်သွင်းစွဲဆို တင်ပို့ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တရားရုံးသည် အဆိုပါ တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်း၏ တာဝန်ကို ကိုယ်စားဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်ဟူသော အချက်တစ်ချက်တည်းအပေါ်သာ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အဓိက သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ နည်းလမ်းကျန် မှန်ကန် မည် မဟုတ်ပေ။ အဆိုပါအချက်မှာ ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ အဓိက လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးခင်မောင်လှ၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ဦးရဲမြင့်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
 ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ၂။ကိုယ်တိုင်

တံတားဦးမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၅၇/၉၅ တွင် တရားခံမောင်မြင့်ဆွေအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရ စွဲဆိုသော အမှုအား စစ်ဆေးခဲ့ရာ၌ တရားလိုပြ သက်သေအမှတ်(၁) မောင်မြင့်၏ ထွက်ချက်အရ အချင်းဖြစ်စဉ် ကျေးရွာငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည် ဆောက်ရေးအဖွဲ့(ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးညွန့်အောင်(လိုပြ-၂)အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိက လျှောက်ထားသည်။ ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို မူလရုံးက ငြင်းပယ်ခဲ့ သည်။

အဆိုပါ အမိန့်အပေါ် မူလရုံးတရားခံ မောင်မြင့်ဆွေက မကျေနပ်
သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (ကျောက်ဆည်ခရိုင်)တွင် ပြင်ဆင်မှု တင်
သွင်းခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ၎င်းက ဤရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု
တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ တံတားဦးမြို့နယ်၊ ဂွေးဆောင်ကျေးရွာ(ရဝဘ)စာရေး မောင်
မြင့်ဆွေသည် မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့(မဝတ)မှ
စီမံကိန်းဝင် ဝါစိုက်ပျိုးသည့် ကျောင်းသူများအား ထုတ်ပေးခဲ့သော ပံ့ပိုး
ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ရေနံဆီ၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ဝါစေ့နှင့် ဓါတ်မြေသြဇာများ
ကို အလွဲသုံးစားပြုသည် ဆိုကာ ရဲစခန်းက တရားရုံးသို့ စွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သော
အမှုဖြစ်သည်။

မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များတွင် မောင်မြင့်ဆွေသည်
ဦးညွန့်အောင်နှင့်အတူ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို မိမိထံ လာရောက်ရောင်းချ
သွားခဲ့ကြသည်ဟု မောင်မြင့်က ရဲထံထွက်ဆိုခဲ့ပါလျက် ရဲစခန်းက ဦးညွန့်
အောင်အား အမှုတွင် ထည့်သွင်းအရေးမယူခဲ့ကြောင်း၊ တရားစွဲ အဖွဲ့အ
စည်းက အမှုတည်ဆောက်စဉ်ကပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆောင်ရွက်သင့်လျက်
မဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကိစ္စအား တရားရုံးက တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းကိုယ်စား
ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ရန် သင့်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ သုံးသပ်၍ ငြင်းပယ်ခဲ့
ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဥပဒေအရာရှိက မူလရုံး၌ တင်ပြသကဲ့သို့
မောင်မြင့်ဆွေနှင့်အတူ ဦးညွန့်အောင်သည်လည်း ဦးမြင့်ထံ သွားရောက်
ရောင်းချခဲ့သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ခြင်းလည်း မရှိကြောင်း တိုင်းတရားရုံးက
ဖြည့်စွက်သုံးသပ်ထားသည်။

မောင်မြင့်ဆွေ၏ အကျိုးဆောင်က အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများ သယ်ယူ
ရောင်းချ ငွေလက်ခံရာ၌ ထိုစဉ်က (ရဝဘ) ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးညွန့်အောင်
ကိုယ်တိုင်လည်း မောင်မြင့်နှင့်အတူ ဦးဆောင်ပါဝင် ပက်သက်ခဲ့သူ၊ အဓိက
တာဝန်ရှိသူဟု တရားလိုပြ သက်သေအားလုံးကပင် အတိအလင်း ထွက်
ဆိုထားကြပါလျက် မောင်မြင့်တစ်ဦးတည်းကသာ ယင်းသို့ထွက်ဆိုလေဟန်
လည်းကောင်း၊ ယခုကိစ္စရပ်မျိုးတွင် တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်း၏ တာဝန်သာ
လျှင် ဖြစ်ပြီး တရားရုံးအနေဖြင့် တာဝန်မရှိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အောက်
ရုံးများက လွဲမှားစွာ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အဓိကတာဝန်ရှိသူကို
ချန်လှပ်၍ ၎င်းတို့၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရသူ စာရေး

၁၉၉၆
 မောင်မြင့်ဆွေ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ -၂

အပေါ်သာ အရေးယူခြင်းသည်လည်း တရားရေးမဏ္ဍိုင် တိမ်းစောင်းစေကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဦးညွန့်အောင် ကိုယ်တိုင်ရုံးရှေ့ လာရောက်၍ ၎င်းသည်(ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ရှိခဲ့သည်မှာ မှန်လင့်ကစား လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင် နားမလည်၍ တတ်ကျွမ်းနားလည်သူ စာရေးမောင်မြင့်ဆွေကိုသာ အစစအရာရာ ယုံကြည်လွှဲအပ် ဆောင်ရွက်စေခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းအနေဖြင့် အလွဲသုံးစားပြုမှုတွင် ပါဝင်ပက်သတ်ခြင်း မရှိဘဲ မောင်မြင့်ဆွေက ၎င်းအပေါ် မမှန်မကန် ပုံချလို၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းအာ ဤအမှုတွင် ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူရန် မသင့်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း ချေပလျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား ဥပဒေအရာရှိက ဦးညွန့်အောင်သည် ဝါမျိုးစေ့ နှင့် ဓါတ်မြေဩဇာဖိုး ငွေများကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းတို့ကို ရောင်းချ ရရှိခဲ့သည့် ငွေများကိုလည်းကောင်း၊ ရေနံခွဲတမ်း(၈၇)ဂါလံ ရောင်းချရငွေ များကိုလည်းကောင်း၊ မောင်မြင့်ဆွေနှင့်အတူ လက်ခံရယူခဲ့သည်ဟု ဦးကျော်မြင့်၊ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဦးလှမြင့်အောင်၊ ဦးခင်မောင်မြင့် တို့၏ ထွက်ချက်များနှင့် သက်သေခံ(က)နှင့်(ဃ)တို့အရ ပေါ်ပေါက် နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးညွန့်အောင်အား ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်း သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုမှာ ရဲအရေးယူပိုင်သော အမှုဖြစ်၍ ရဲစခန်းက တရားရုံးသို့ စွဲဆိုတင်ပို့သော အမှုဖြစ်သည်။ ရဲအရေးယူပိုင်သော အမှုများ စွဲဆိုတင်ပို့ သည့်အခါ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ခ)အရ လက်ခံစစ်ဆေး စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

တရားရုံးများက စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးရာတွင် တရားခံတစ်ဦး ချင်းအပေါ် အခြေမခံဘဲ ပြစ်မှုတစ်မှုချင်းအပေါ် ကျင့်သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်သည့်အလျောက် တရားရုံးများက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀(၁) အပိုဒ်ခွဲ(က)မှ(ဂ)အထိပါ နည်းလမ်းတစ်ရပ်ရပ်အရ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ အမှုများအား စီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ကြသည့်အခါတွင် အမှုမစစ်ဆေးမီ ကနဦးအဆင့်တွင်ပင် ပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်ရာရာ တရားခံ

များ ထပ်မံပေါ်ပေါက် တွေ့ရှိခဲ့ပါက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ)အရ ထိုသို့ ပေါ်ပေါက်သူများအား အမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံများအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူ စစ်ဆေးစီရင်ခွင့် ရှိသည်။

ယင်းကနဦးအဆင့် လွန်မြောက်၍ အမှုစစ်ဆေးသွားခဲ့ရာတွင် ရုံးရှေ့ ပေါ်ပေါက်လာသော သက်သေအထောက် အထားများအရ နောက်တိုး တရားခံများ ထပ်မံထည့်သွင်း စစ်ဆေးရန် အကြောင်းရှိလာသည့်အခါတွင် လည်း တရားရုံးများက ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ စီရင် ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်း ရှိပေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်အောင် အနေဖြင့် အမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ငြိစွန်းဖွယ်ရာ အချက်သည် ရဲထံ အစစ်ခံချက်အရပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါလျက် ရဲစခန်းက တရားခံ ပြည့်စုံစွာ ထည့်သွင်းစွဲဆို တင်ပို့ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တရားရုံးသည် အဆိုပါ တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်း၏ တာဝန်ကို ကိုယ်စားဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်ဟူ သော အချက်တစ်ချက်တည်းအပေါ်သာ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အဓိက သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ နည်းလမ်းကျန် မှန်ကန် မည် မဟုတ်ပေ။ အဆိုပါအချက်မှာ ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ အဓိက လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မူလမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေ(ရဝတ)အဖွဲ့ဝင် ဦးကျော်မြင့်၊ (လယ် စိုက်ရှင်း)ဌာန လက်ထောက် မန်နေဂျာ ဦးလှမြင့်အောင်၊ ထွန်စက်တပ် ထရေလာပိုင်ရှင် ကိုစိုးမြင့်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ၌ အချင်းဖြစ် ဝါစေ့နှင့် ရေနံများ ဝယ်ယူရန် ငွေကျပ် ၁၃၂၀၀/-ကိုလည်းကောင်း၊ ထုတ်ယူရရှိ ခဲ့သော ရေနံဖြူ ၈၇ ဂါလံ ပြန်လည်ရောင်းချရာမှ ရရှိသောအမြတ်ငွေ ၈၃၀၅/-ကိုလည်းကောင်း၊ မြို့နယ်မှ ထုတ်ပေးသော ရေနံ၊ ဝါစေ့တို့ကို လည်းကောင်း လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်အောင် ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင် လက်ခံရယူခဲ့ကြောင်း စွပ်စွဲထွက်ဆိုထားချက်များ ရှိသည်။ ရေနံဆီအမြတ် ငွေများကို ဦးညွန့်အောင် လက်ခံရယူထားခံသည်ဟု မောင်မြင့်(ခ) ဦးခင်မောင်မြင့်ကလည်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပြုလုပ်ရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့်ငွေ ၁၇၀၀/-ကိုလည်း ဦးညွန့်အောင် ရယူခဲ့သည်ဟု ဦးခင်မောင်မြင့်(ခ)မောင်မြင့်က ထွက်ဆိုသည်။ ဦးညွန့်အောင် ကိုယ်တိုင် ကလည်း ၎င်းသည် ကျော်လှိုင်၊ ကိုအောင်တို့နှင့်အတူ သက်ဆိုင်ရာမှ

၁၉၉၆
မောင်မြင့်ဆွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

၁၉၉၆
မောင်မြင့်ဆွေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

ဖြန့်ဖြူးပေးသော ဝါစေ့နှင့် ဓါတ်မြေဩဇာများ ကို လိုက်ပါထုတ်ယူ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်ဟု ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ် ဝါမျိုးစေ့များ၊ ရေနံဆီ ပြန်လည် ရောင်းချရာမှ ရသော အမြတ်ငွေများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ (ရဝတ)ရုံး စာရေး မောင်မြင့်ဆွေအား အရေးယူရာတွင် တစ်ပါတည်း ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လက်ခံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ (ရဝတ)အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညွန့်အောင် အပေါ်တွင်လည်း ငြိစွန်းဖွယ်ရာများ ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

လက်တွေ့လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် (ရဝတ)စာရေးနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ မည်သူကသာလျှင် ပို၍ပတ်သက် တာဝန်ရှိမည်ဆိုသည့် အငြင်းပွားချက်တို့ မှာ အမှုအား ဆက်လက်စစ်ဆေးသည့်အခါမှ ပေါ်လွင်နိုင်မည့် အချက် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ပေါ်ပေါက်သည်ဖြစ်၍ (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညွန့်အောင်အား ဤအမှုတွင် ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းစစ်ဆေးရန် ငြိစွန်းဖွယ်ရာ အချက်မရှိဟု အောက်ရုံးနှစ်ရုံး၏ သုံးသပ်ထားချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ ဦးညွန့်အောင်အား ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားချက်အား ငြင်းပယ်ခဲ့ သည့် မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်အောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ အရ မူလမှုတွင် ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်း၍ အမှုကို အစမှ ပြန်လည်၍ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်သွားရန် အမိန့်ချမှတ် ညွှန်ကြား လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာ
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ဦးလှမြင့် ပါ-ဂ

နှင့်

+ ၁၉၉၆

မတ်လ

၂၀ ရက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စွဲဆိုခြင်း
မဟုတ်ဘဲ အထက်အဖွဲ့အစည်းများသို့ မမှန်မကန် စွပ်စွဲတိုင်
ကြားခံရသဖြင့် တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁
အရ ဦးတိုက်လျှောက် ထားစွဲဆိုသော အမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁) (ခ)တွင် ဖော်ပြထားသော အမှု
အမျိုးအစားနှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံး တစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသော အမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ အထက်အဖွဲ့အစည်းများသို့
စာဖြင့်ရေးသားပြီး မမှန် မကန် စွပ်စွဲတိုင်ကြားခံရသဖြင့် တရားလို
ဦးဘိုအောင်က ယင်းသို့ တိုင် ကြားသူများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၂၁၁ အရ အရေးယူပေးရန် ဦးတိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုသော အမှုသည်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)တွင် ဖော်ပြထားသော
အမှုအမျိုးအစားနှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးကံမြိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ဦးသန်းကျော်၊ လက်ထောက်ညွှန်

ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၂။ဦးစံထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၉၆တွင် ချမှတ်သော
ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အမှုတွဲ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၆
ဦးလှမြင့်
ပါ - ၈
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၉၆/၉၅ တွင် လျှောက်ထားသူများအပေါ် မမှန်မကန် သတင်းပေးတိုင်ကြားသူများ အဖြစ် အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂) ဦးဘိုအောင်က တိုင်ကြားခဲ့ရာ ၎င်းအားပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေး၍ ရဲထံ စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ပေးပို့ပြီးနောက် လျှောက်ထားသူ များအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူခဲ့သည်။ ယင်းအမှု အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားသူများက တရားရုံးချုပ်တွင် ဤအထွေထွေ လျှောက်လွှာကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်၊ ယင်းတော်ရွာမ ကျေးရွာအုပ်စု ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဘိုအောင်က ၎င်းအား တရားခံ ဦးလှမြင့် ပါ(၈)ဦးက ပြည်သူများထံမှ ငွေများကောက်ခံပြီး စာရင်းဇယား မပြဘဲ ကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲထားကြောင်း၊ ဝိုင်းခြံများကို မတရားခြိမ်းခြောက် ဖျက်ခိုင်းကြောင်း၊ လယ်ယာများကို မတရားသိမ်းယူ၍ ဆွေမျိုးများအား လုပ်ကိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း၏အမည်ဖြင့် သားသတ်လိုင်စင် ယူခဲ့ ကြောင်း စသည်တို့ကို မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်၍ မြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ထံ တိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းသို့ မမှန်မကန် သတင်းပေးတိုင်ကြားသူ ဦးလှမြင့် ပါ(၈)ဦးတို့အား ဥပဒေနှင့်အညီ အရေး ယူပေးရန် ဦးဘိုအောင်က ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဦးတိုက် လျှောက်ထားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေက အမှုတွဲ ချေဖျက်ပေးရန် အဓိက တင်ပြရာ၌ မူလမြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)အရ တိုင်တန်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ လျှောက်ထားသူများအား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူခြင်းသည် အရေးယူချိန်မှစ၍ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိသော အာဏာကို သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အမှုတွဲ တစ်ခုလုံး ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ အရ ဥပဒေနှင့်အညီ အပ်နှင်းထားသော အာဏာမရှိပါဘဲလျက် ဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်သောကြောင့် ဆောင်ရွက်ချက်အားလုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး

ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀(တ)(ပ)တို့အရ ပျက်ပြယ်သော ဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်သဖြင့် မူလရုံးအမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်လဲသည်။

အမှတ်(၂) လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ တွင် ဖော်ပြထားသော မမှန်စွပ်စွဲခြင်း ဆိုသည်မှာ အရေးယူပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အာဏာပိုင် တစ်ဦးဦးအား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မမှန်မကန် စွပ်စွဲခြင်းကို ဆိုလိုကြောင်း၊ ဦးလှမြင့် ပါ(၈)ဦးတို့က (မဝတ)ကို လည်ဆယ်တိုင်တန်းခဲ့ခြင်းသည် မမှန်စွပ်စွဲရာ ကျရောက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ) နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ ဖြင့် အရေးယူသော အမှုများတွင် သက်ဆိုင်ရာက တရားရုံးများ၏ ရေးသားထားသော တိုင်တန်းချက် ရှိမှသာ လက်ခံအရေးယူနိုင်မည် ဆိုခြင်းမှာ ယခုအမှုနှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စွပ်စွဲမှုကိုသာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမှုမျိုး၌သာ တရားစွဲဆိုထားသော တရားရုံးကစာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ မမှန်စွပ်စွဲခံခဲ့ရသဖြင့် တရားရုံး၌ ဦးတိုက်လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

၁၉၅(၁) မည်သည့်တရားရုံးကမျှ

(ခ) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃၊ ၁၉၄၊ ၁၉၅၊ ၁၉၆၊ ၁၉၉၊ ၂၀၀၊ ၂၀၅၊ ၂၀၆၊ ၂၀၇၊ ၂၀၈၊ ၂၀၉၊ ၂၁၀၊ ၂၁၁ နှင့် ၂၂၈ တို့အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲချက်

၁၉၉၆
ဦးလှမြင့်
ပါ - ၈
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆
ဦးလှမြင့်
ပါ - ၈
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ရှိသောအခါ အဆိုပါ တရားရုံး သို့မဟုတ် အဆိုပါ တရားရုံး၏
အထက်တရားရုံး၏ စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက်အရ
မဟုတ်လျှင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရ။

အထက်ပါ ပြဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသော
အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စွပ်စွဲမှုကို ဆိုလိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုမျိုး၌သာ
တရားစွဲဆိုမည် ဆိုပါက ယင်းတရားရုံးက စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းရန်
လိုမည်ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် တရားရုံးတစ်ရုံး၌ စွဲဆိုထားသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍
စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးလှမြင့် ပါ(၈)ဦးတို့က ဦးဘိုအောင်အား အထက်
အဖွဲ့အစည်းများသို့ စာဖြင့်ရေးသားပြီး မမှန်မကန် စွပ်စွဲတိုင်ကြားခဲ့၍
ဦးဘိုအောင်က တရားရုံးတွင် ဦးတိုက်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ယင်းသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားရာ၌ တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၁ အရ အရေးယူခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်ရာ အမှတ်(၂) လျှောက်ထားခံရသူ စွဲဆိုသောအမှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅(၁)(ခ)တွင် ဖော်ပြထားသော အမှုအမျိုးအစားနှင့်
အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိသဖြင့် တရားရုံးက စာဖြင့် ရေးသားတိုင်ကြားချက်
ရှိရန်မလိုပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် တရားရုံး၏
ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၉၆/၉၅ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထွေထွေ လျှောက်လွှာကို ပယ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရွှေတွင်

ဦးလှရီ ပါ-၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

ဇူလိုင်လ

၄ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်ခြင်း၊ အထည်ဘိုး
ကြွေးအတွက် အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းကိစ္စ။
ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ် နှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် သက်သေခံ(က) တိုင်ချက်တွင် ဖော်ပြ
သလို အိမ်အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းလည်းမဟုတ်၊ အိမ်ဖိုးငွေကို
လျှောက်ထားသူက ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းလည်းမဟုတ်ဘဲ အထည်
ဘိုးကြွေးများကို ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
အထည်ဖိုးကြွေးအတွက် အိမ်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်သဘော
စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသော ကာလအတွင်း
လျှောက်ထားသူများက အထည်ဖိုးကြွေးများကို လုံးဝမပေးဆပ်ခြင်းမဟုတ်၊
ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-ကို (၂)ကြိမ်ခွဲ၍ (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌထံ ပေးသွင်းခဲ့သည်။
အထည်ဖိုးငွေများကို အပြေအကြေမရရှိ၍သာလျှင် လျှောက်ထားခံရသူ
အမှတ်(၂)က လက်မခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် လျှောက်ထား
သူများအနေဖြင့် အထည်များကို ရယူစဉ်က အထည်ဖိုးငွေများကို ပြန်
လည်ပေးဆပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဟု မဆိုသာပေ။ လျှောက်ထားသူများ၏
အပြုအမူမှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောမရှိဘဲ ပဋိညာဉ်ချိုးဖောက်သည့်
သဘောရှိသဖြင့် တရားမကြောင်းအရ အရေးယူသင့်သည့် အမှုမျိုးသာဖြစ်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၆၉ (ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၈၄ တွင်ချမှတ်သော
(၁၆-၁၀-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း

၁၉၉၆

ဦးလှရီ

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

သည်။ ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူသင့်သည့် အမှုမျိုး မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးညွန့်လှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - (၁)ဦးသန်းကျော်၊လက်ထောက်

ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

(၂)ဦးတင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

(မလာ)

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇၉၂/၉၄ တွင် တရားခံ ဦးလှရီ၊ ဒေါ်ဗျိုင်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်သော အမိန့်ကို ဦးလှရီတို့က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)တွင် ပြစ်ဆင်မှု လျှောက်ထားရာ အောင်မြင်မှု မရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် ဤပြစ်ဆင်မှုကို ဆက်လက်လျှောက်ထား လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်(ဈ)ရပ်ကွက်၊ ဈေးပတ်လမ်း ၂၈၁ နေ ဦးလှသွင်က (၃၀-၇-၉၃)နေ့က မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်(ဈ)ရပ်ကွက် ဧရာ(၂)လမ်း အမှတ် ၅၀၁ နေ ဦးလှရီ၊ ဒေါ်ဗျိုင်းတို့မှ မြေကွက်အမှတ် ၅၀၁ ပေ(၂၀x ၆၀) မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ နေအိမ်ကို တန်ဖိုး ၁၅၃၄၅၂/-ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချသဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ (၃၀-၄-၉၄) နေ့တွင် (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် အိမ်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တောင်းခံ သော်လည်း လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခြင်း မပြုဘဲ အိမ်ဖိုးငွေကိုပါ လိမ်လည် အလွဲသုံးစားသဖြင့် ဦးလှရီနှင့် ဒေါ်ဗျိုင်းတို့အပေါ် ဥပဒေအရ အရေးယူပေး ရန် မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ် ရဲစခန်းတွင် သက်သေခံ(က) တိုင်ချက်ကို ရေးဖွင့်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေက ပြစ်ဆင်မှု အကြောင်းပြချက် အဖြစ် တင်ပြရာ၌ မူလရုံးတရားလိုသည် ရဲစခန်းတွင် တိုင်တန်းခဲ့စဉ်က အိမ်ဖိုးငွေ ၁၅၃၄၅၂/-ကျပ်ကို လိမ်လည် အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ကြောင်း တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ခဲ့သော်လည်း ရုံးရှေ့တွင် ထွက်ဆိုရာတွင်မူ အထည်ဖိုး ကြွေးကျန်ငွေ ၁၅၃၄၅၂/-ကို တောင်းမရသဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ပထမအကြိမ် တိုင်ကြားပြီး (ရဝတ)ရုံးတွင် ညှိနှိုင်းရာ (ရဝတ)က သက်သေခံ(ခ)အိမ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို (၃၀-၇-၉၃)နေ့တွင် ချုပ်ဆိုကြကြောင်း၊ စာချုပ်

ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှ (၉)လပြည့်သည့်နေ့ (၃၀-၄-၉၄)နေ့တွင် စာချုပ်ပါ တန်ဖိုးအကြွေးကို ပေးဆပ်ရန် သဘောတူသည့် ပဋိညာဉ်ပါသဖြင့် ရောင်း ပေါင်စာချုပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပြီး လျှောက်ထားသူများက (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်လှ မှတစ်ဆင့် အကြွေးပေးဆပ်နိုင်ရန် ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-ကို ၈၀၀၀/-တစ်ကြိမ် ၅၀၀၀/- တစ်ကြိမ် ပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ပေးဆပ်ခဲ့သော်လည်း လျှောက်ထားခံရသူများက ငွေတစ်လုံးတစ်ခဲ တည်း မရသဖြင့် အိမ်ကို တောင်းခံရာတွင် ညှိနှိုင်းမရသဖြင့် ဒုတိယ အကြိမ် အမှုအား တိုင်တန်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားလို၏ အစစ်ခံချက်အရ အထည်ဖိုးကျန်ငွေ ၁၅၃၄၅၂/-ကျပ်ကို တောင်းခံမရသဖြင့် တိုင်တန်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားမကြောင်းအရ အထည်ကြွေး ရလိုမှုသာ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လိမ်လည်မှု မြောက်စေလောက်သော ထောက်ခံသော သက်သေခံချက် မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော လက်ထောက်ညွှန် ကြားရေးမှူးကလည်း သက်သေထွက်ဆိုချက်များအရ လျှောက်ထားသူများ သည် အထည်ရောင်းရန် ပြောကာ အထည်ယူသွားပြီး အထည်ဖိုးငွေကို မဆပ်နိုင်၍ အိမ်ကို အရောင်းအဝယ် သဘောတူ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသော်လည်း အိမ်မပေးကြောင်းကိုသာ တွေ့ရကြောင်း လိမ်လည်ပြီး ငွေယူခဲ့ကြောင်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် မူလတရားရုံး၏ စွဲချက်တွင် လိမ်လည်၍ မရိုးမဖြောင့် သော သဘောဖြင့် ငွေ ၁၅၃၄၅၂/-ကျပ် ပေးအပ်စေရန် သွေးဆောင်ခဲ့ သည်ဟု ဖော်ပြချက်မှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အိမ်ရောင်းချရန် သွေး ဆောင်ပြီး လိမ်လည်ကာ ငွေယူခဲ့ကြောင်း မပေါ်ပေါက်၍ မူလမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူများက ဦးလှသွင်အား လိမ်လည်၍ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ငွေ ၁၅၃၄၅၂/- ကျပ် ပေးအပ်စေရန် သွေးဆောင်ခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြကာ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားသူများ၏ ပြုလုပ်မှုမှာ လိမ်လည်မှုမြောက်သော မြင်သာသည့် သက်သေခံ အထောက်အထား ရှိမရှိ စိစစ်ရမည်။

၁၉၉၆
ဦးလှရီ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆
ဦးလှရီ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂) ဦးလှသွင်၏ သက်သေခံ(က) တိုင်
ချက်တွင် အိမ်ကို တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၅၃၄၅၂/- ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း
နှင့် (၃၀-၄-၉၄)နေ့တွင် အိမ်ကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခြင်း မပြုဘဲ အိမ်ဖိုးငွေ
၁၅၃၄၅၂/-ကိုပါ လိမ်လည်အလွဲသုံးစားပြုကြောင်း ဖော်ပြတိုင်ကြားခဲ့သည်
ကို တွေ့ရသည်။ ဦးလှသွင်က ရုံးရှေ့တွင် ထွက်ဆိုရာတွင်မူ ဦးလှရီနှင့်
ဒေါ်မျိုးတို့က အထည်ရောင်းပေးမည်၊ အမြတ်ကိုဆုံးပြီး အရင်းကိုပေးပါ
မည်ဟု ပြောသဖြင့် အထည် ၁၃၀၀၀၀/- ကျော်ဖိုး ပေးလိုက်ကြောင်း၊
(၅)လခန့်အကြာတွင် အရုံးပေါ်နေ၍ ပစ္စည်းထပ်ပေးရန် ပြော၍
၁၅၀၀၀/- ဖိုး ထပ်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ နှစ်ခုပေါင်း လာပေးမည် ပြောသော်
လည်း ပစ္စည်းနှင့် ငွေကိုပါ မပေးကြောင်း၊ (၈)လခန့်အထိ စောင့်သော်
လည်း ငွေနှင့်ပစ္စည်းမရ၍ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြောင်း၊ ရဲစခန်းမှ တရားခံ(၂)ဦး
ကို ခေါ်ပြီးမေးရာ ဟုတ်ပါသည်ဟု ပြောကြောင်း (ရဝတ)ရုံးတွင် ညှိနှိုင်း
ရာ ဦးလှရီ ဒေါ်မျိုးတို့က ၎င်းတို့ပိုင်အိမ်ကို အဖိုးစားနားထားပြီး ယူရန်
ပြော၍ (ရဝတ)ရုံးတွင် သက်သေခံ(ခ-၁) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း
ထွက်ဆို ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒေါ်အေးမြင့်(လိုပြ-၂)၏ ထွက်ဆိုချက်တွင်လည်း ငွေနှစ်ရပ်ပေါင်း
အပေါ်တန်ဖိုးထားပြီး အိမ်ကိုယူလိုက်ကြောင်း၊ (ရဝတ)ရုံးတွင် တန်ဖိုး
၁၅၃၄၅၂/- ကျပ်ဖြင့် စာချုပ်ပြီး အိမ်ကို ဝယ်ခဲ့ကြောင်း ၎င်းတို့က
(၆)လနေ့ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ (ရဝတ)မှ (၉)လနေ့ခွင့်ပေးရန်ပြော၍
ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း (၉)လပြည့်သော (၃၀-၄-၉၄)နေ့တွင် တရားခံများက
ငွေလဲမပေး ဖယ်လဲ မပေးကြောင်း၊ ၎င်းတို့က တရားစွဲမည်ပြောရာ ရုံးကျမှ
ရှင်းမည်ဟု ပြော ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

(ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်လှ(လိုပြ-၄)က ထွက်ဆိုရာတွင် ဦးလှရီတို့က
ဦးလှသွင် ဒေါ်အေးမြင့်တို့အား ငွေတစ်သိန်းခွဲပေးရန် ရှိသဖြင့် (၉)လ
အတွင်း ငွေမပေးနိုင်က အိမ်ကို ပေးမည်ဟု ပြောဆို၍(ရဝတ)ရုံးတွင်
သက်သေခံ(ခ-၁) စာချုပ်ကို ပြုလုပ်ပြီး ၎င်း၏ရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး
ကြကြောင်း၊ စာချုပ်ပြီး (၁)လခန့်အကြာတွင် ဦးလှရီ၊ ဒေါ်မျိုးတို့က
ငွေ ၈၀၀၀/- လာသွင်းသဖြင့် လက်ခံထားလိုက်ကြောင်း၊ နောက်(၁)လ
ခန့်အကြာတွင် ဦးလှရီတို့က ငွေ ၅၀၀၀/- ထပ်မံလာသွင်းကြောင်း၊
၎င်းက ဦးလှသွင်တို့ထံ အကြောင်းကြားရာတွင် ဦးလှသွင်တို့က ငွေပြည့်မှ

လက်ခံမည်ဟု ပြောကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ငွေလာမသွင်းကြောင်း၊ အိမ်ကို ၃ သိန်းခွဲဖြင့် တန်ဖိုးဖြတ်၍ ရောင်းချရန် ညှိနှိုင်းရာ မရခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြထွက်ဆိုသည်ကို တွေ့ရသည်။

(ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်လှအား ပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင် အောက်ပါ အတိုင်း ထွက်ဆိုသည် -

“၃၀-၇-၉၃ ရက်နေ့စွဲပါ ကျနော်ညှိနှိုင်း ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော စာချုပ် သည် အမှန်တကယ် အိမ်အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့် စာချုပ်မဟုတ်ဟု ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ တန်ဖိုးငွေ ၁၅၃၄၅၂/-ကျပ်မှာလည်း ဦးလှရီ၊ ဒေါ်မျိုးတို့က ဦးလှသွင်၊ ဒေါ်အေးမြင့်တို့ကို ပေးရန်ရှိသော အထည်ဖိုး ငွေကို တန်ဖိုးထား၍ ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ်သည်ဆိုက မှန်ပါသည်။”

အထက်ပါ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ငွေကျပ် ၁၅၃၄၅၂/ ကျပ်မှာ အထည်ဖိုး ပေးဆပ်ရန်ရှိသော ငွေများသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက် ပြီး ထိုငွေများကို မပေးဆပ်နိုင်သဖြင့် အိမ်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့် သဘော စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် လျှောက်ထားသူများက ငွေကျပ် ၈၀၀၀/-တစ်ကြိမ် ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်းငွေ ၁၃၀၀၀/-ကျပ် ပေးသွင်း သော်လည်း ယင်းငွေကို လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်(၂)က လက်မခံခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ မြောက်ရန်မှာ တရားခံသည် တစ်ဦး တစ်ယောက်အား လှည့်ဖြားခြင်း၊ ယင်းသို့လှည့်ဖြားသဖြင့် ထိုသူက ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို သူတစ်ပါးအား ပေးအပ်ခဲ့ရခြင်း၊ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လှည့်ဖြားခြင်း စသော အချက်များနှင့် ညီညွတ်ရပေမည်။

ဤအမှုတွင် သက်သေခံ(က) တိုင်ချက်တွင် ဖော်ပြသလို အိမ် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ အိမ်ဖိုးငွေကို လျှောက်ထားသူ များ ပေးအပ်ရန် ပျက်ကွက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ အထည်ဖိုး ကြွေးများကို ပေးဆပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အထည်ဖိုး ကြွေးအတွက် အိမ်ကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်သဘော စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသော ကာလအတွင်း လျှောက်ထားသူများက အထည်ဖိုး ကြွေးများကို လုံးဝမပေးဆပ်ခြင်း မဟုတ်၊ ငွေကျပ် ၁၃၀၀၀/-ကို (၂)ကြိမ်ခွဲ၍ (ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌထံ ပေးသွင်း

၁၉၉၆
ဦးလှရီ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆

ဦးလှရီ

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ခဲ့သည်။ အထည်ဖိုးငွေများကို အပြေအကြေး မရရှိ၍သာလျှင် လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂)က လက်မခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူများအနေဖြင့် အထည်များကို ရယူစဉ်က အထည်ဖိုးငွေများကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဟု မဆိုသာပေ။ လျှောက်ထားသူများ၏ အပြုအမူမှာ မရိုးမဖြောင့်သော သဘောမရှိဘဲ ပဋိညာဉ်ချိုးဖောက်သည့် သဘောရှိသဖြင့် တရားမကြောင်းအရ အရေးယူသင့်သည့် အမှုမျိုးသာဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူသင့်သည့် အမှုမျိုးမဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများအပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်သောအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ရပေမည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍လျှောက်ထားသူ ဦးလှရီနှင့် ဒေါ်မျိုင်းတို့အား ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သော မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး လျှောက်ထားသူများအား အမှုမှ စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးလှအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၁၉၉၆

ဧပြီလ

၉ ရက်

မြေတိုင်းမြေပုံများကို တင်ပြပြီး၊ အဆိုပါ မြေပုံတွင် ပါရှိသည့် နယ်နိမိတ် မှတ်ချက်အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု တရားမမှုများ တွင်သာ တင်ပြသူက အရေးဆိုနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြေတိုင်းမြေပုံများကို တင်ပြပြီး၊ အဆိုပါ မြေပုံတွင် ပါရှိသည့် နယ်နိမိတ် မှတ်ချက်အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု တရားမမှုများ တွင်သာ တင်ပြသူက အရေးဆိုနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ ရာဇဝတ်မှုများသည် “ပိုင်ဆိုင်မှု” (TITLE) ကို အခြေခံ၍ တရားလိုဘက်က စွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်သကဲ့သို့ တရားခံဘက်ကလည်း ယင်းအချက်ကိုပင် အခြေခံ၍ ခုခံချေပနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းဟန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးဇော်ဝင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၇

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈ တွင်ချမှတ်သော (၅-၁၀-၉၄) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၆

ဦးလှအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ရန်ကုန်တိုင်း မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၇၉ တွင် ဦးအောင်မြင့်က အယူခံတရားလို ဦးလှ အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ နှင့် ၄၂၇ တို့အရ အရေးယူ ပေးရန် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားခဲ့ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးလှအောင်အား အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မများဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်မေးပြီးနောက် အမှုမှ အပြီး အပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံတင်သွင်းခဲ့ရာ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာအယူခံအမှုအမှတ် ၁၈ အဖြစ် လက်ခံကြားနာပြီးနောက် မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးလှအောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၇ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၅၀၀ ပေးဆောင်စေရန်၊ မဆောင်ပျက်ကွက် က ထောင်(၂၁)ရက်ကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၀၀၀/-ပေးဆောင်စေရန်၊ မဆောင်ပျက်ကွက်က ထောင် (၆)လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ဦးလှအောင်က မကျေနပ်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံခွင့်ရရန် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၉၃ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါ အကြောင်းအရာ ပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာဆုံးဖြတ်ရန် အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“မူလရုံး အမှုတွဲရှိ တရားလို ဦးအောင်မြင့်ဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေခံ(ခ)မြေပုံနှင့် တရားခံဦးလှအောင်ဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေ ခံ(၇)မြေပုံတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးဦးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ တရားရုံးချုပ်က ဦးလှအောင်သည် ဦးအောင်မြင့်၏ခြံမြေအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်၍ ခြံစည်းရိုးများကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူကာ ဦးလှအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇ နှင့် ၄၄၇ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီမညီ”

အမှုမှာ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၁၂ အိမ်(၁)/ ပြည်သူ့လမ်းနေ ဦးအောင်မြင့်က ၎င်းလက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိသော ခြံမြေ၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ခြံချင်းကပ်လျက် နေထိုင်သူ ဦးလှအောင်က ၂၉-၁၂-၈၈ နေ့တွင် ဦးအောင်မြင့်၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းမှ ခြံစည်းရိုး

သစ်ပင်များကို ခုတ်ပြီး ကျူးကျော်ဝင်ရောက်၍ တဲတစ်လုံး ဆောက်ခြင်း၊ သစ်များ ပုံထားခြင်း ပြုလုပ်သောကြောင့် ငွေကျပ်နှစ်သောင်းခန့် ဆုံးရှုံးပျက်ဆီးခဲ့ရသဖြင့် အရေးယူပေးရန် မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးတွင် တိုက်ရိုက်လျှောက် ထားခဲ့မှု ဖြစ်သည်။

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ အမှတ်(၆)ရပ်ကွက်၊ ၁၂အမ်(၁)/ပြည်သူ့လမ်းတွင် ဦးအောင်မြင့်(လိုပြ-၁)၊ ဇနီးဒေါ်အေးအေးထွန်း(လိုပြ-၅)နှင့် ဦးမင်းနိုင် (တရားလို ဦးအောင်မြင့်၏ဘခင်/ကွယ်လွန်)တို့ နေထိုင်ကြသည်။ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဦးမင်းနိုင်က ဒေါ်ရင်ရင်မေ၊ ဦးသာရင်ဦးနှင့် ဦးသာရင်မြတ် တို့ထံမှ မျက်မြင်အတိုင်း ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင့်တို့ ခြံနှင့်ကပ်လျက် ခြံတွင် တရားခံ ဦးလှအောင် (ခံပြ-၁)နှင့် ဇနီးဒေါ်သန်းသန်း(ခံပြ-၂) တို့နေထိုင်သည်။ ဦးလှအောင်တို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော မြေကွက်မှာ ဦးဘဟန် အမည်ပေါက် မြေကွက်ဖြစ်ပြီး ဦးဘဟန်၏ သမီးဒေါ်ခင်မြင့်ထံမှ ဒေါ်သန်းသန်းက မျက်မြင်အတိုင်းပင် ဝယ်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့်၏ ခင်ပွန်း ဦးတင်အေးမှာ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တရားခံ ဦးလှအောင်မှာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဆရာတပည့် ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ဖက်တင်ပြသည့် သက်သေခံချက်များအရ တရားလိုဦးအောင်မြင့်နှင့် တရားခံဦးလှအောင် တို့သည် မြေကွက်များကို မျက်မြင်အခြေအနေအရသာ ဝယ်ယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပြီး တရားဝင်မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်းများနှင့် မြေကွက်၏အလား လေးရပ်ကို ဖော်ပြသော မြေစာရင်း မြေပုံနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးလှအောင်၏ အကျိုးဆောင်မှ အဓိကထား၍ တင်ပြရာ၌ ခြံချင်းကပ်လျက်နေသူ ဦးမင်းနိုင် (မူလမူတရားလို ဦးအောင်မြင့်၏ဘခင်)၏ သဘောတူညီချက်အရ ရဝတ လူကြီးများ၏ ရှေ့တွင် တရားဝင် မြေတိုင်းအင်စပက်တော် ဦးကျော်မြင့် တိုင်းတာပေးသည့် အတိုင်း ကာရံခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ရန် ကြံရွယ်ချက် မရှိကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ပြစ်မှုမမြောက်သောကြောင့် မူလရုံးက အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြ သွားသည်။ ထို့ပြင် ဦးအောင်မြင့်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမင်းနိုင်အား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် မှ စွန့်ပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ

၁၉၉၆

ဦးလှအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
ဦးလှအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်

၁၁၄ ဥပမာ(ဆ)အရ ဆန့်ကျင်ဘက် ယူဆရန်သာ ရှိကြောင်းကိုလည်း တင်ပြသွားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန်ကြားရေးမှူးက နှစ်ဖက်တင်ပြသော မြေပုံများတွင် ဦးအောင်မြင့် တင်ပြသည့် မြေပုံက စောစွာတည်ရှိနေကြောင်းနှင့် မြေပုံများနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ စီရင်ခဲ့ခြင်း မှာ သက်သေခံ အက်ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးလှအောင် သည် ဦးအောင်မြင့်၏ ခြံစည်းရိုးနှင့် ခြံဝင်းထဲရှိ သစ်ပင်သီးနှံများကို ခုတ်လှဲဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ အရ တရားရုံးချုပ်က စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြ လျှောက်လဲသွားသည်။

အချင်းဖြစ်နေရာသို့ ဦးအောင်မြင့်တို့ မိသားစုက ဦးစွာရောက်ရှိ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးနောက်မှ ဦးလှအောင်တို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၂၀)ခန့်ကပင် ဦးလှအောင်၏ ဇနီးဒေါ်သန်းသန်းက ဦးတင်အေး၏ဇနီး ဒေါ်ခင်မြင့်ထံမှ စရန်ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သော ကြောင့် ပြည်ပနိုင်ငံများသို့ တာဝန်အရ သွားရောက်နေကြရသဖြင့် တရားဝင် စာချုပ်မချုပ်နိုင်ခဲ့ကြကြောင်းနှင့် ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် စာချုပ် ကြောင်း၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် တိုက်ဆောက်ပြီးနောက် ဒေါ်သန်းသန်း၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဦးလှအောင် ဒေါ်သန်းသန်းတို့၏ မြေကွက်ကို ၂၂-၁၂-၈၈ ရက်နေ့တွင် တိုင်းတာမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက ၁၂-၁၂-၈၈ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ(၆) ဖြင့် အကြောင်းပြန် ကြားခဲ့သည်။

၂၂-၁၂-၈၈ ခြံမြေကွက် တိုင်းတာရာ၌ ရဝတ လူကြီး၊ လမ်းကိုယ် စားလှယ် ဦးမြင့်အောင် ရှိနေသည့်အပြင် ဦးအောင်မြင့်၏ဖခင် ဦးမင်းနိုင်၏ သဘောတူညီချက်အရ တိုင်းတာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြံစည်း ရိုး ကာရံခွင့်ပြုရန်အတွက် ဦးလှအောင်၏ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်း၏ ၂၆-၁၂-၈၈ ရက်နေ့၌ လျှောက်ထားချက်အရ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် စည်ပင်သာယာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ခွင့်ပြုချက် (သက်သေခံ-၈)အရ

လည်းကောင်း၊ ကာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှု မမြောက်ကြောင်း ဦးလှအောင် ထွက်ဆိုထား သည်။

၂၉-၁၂-၈၈ ရက်နေ့တွင် ဦးလှအောင်တို့က အလုပ်သမား ၇ ယောက် ၈ ယောက်တို့ဖြင့် ခြံခတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ခြံခတ်ရာတွင် တရားလိုဦးအောင်မြင့်တို့ သိရှိကြခြင်း မရှိချေ။ ထိုအချိန်က ဦးအောင်မြင့် မှာ အင်းစိန်ဖော့ကန်ရှိ သစ်စက်တွင် ရှိနေသည်။ ဦးလှအောင်တို့က သစ်ပင်များခုတ်၍ ရှင်းနေကြခြင်းကို ဦးအောင်မြင့်ဇနီး ဒေါ်အေးအေး ထွန်းက သိသဖြင့် သွားရောက်တားမြစ်သော်လည်း မရသောကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်မြင့်ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြောရာ ရဲစခန်းတိုင်ရန် ပြောခဲ့ရသည်။ ဦးအောင်မြင့်လည်း အင်းစိန်မှ ပြန်လာရာ မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းတွင် တိုင်ကြားပြီး ထွက်လ သာ ဇနီးဒေါ်အေးအေးထွန်းနှင့် တွေ့ရသည်။ ရဲစခန်းမှူး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ နယ်ထိန်းရဲဒုတပ်ကြပ် ဟန်မောင်နှင့်အဖွဲ့က ဦးအောင်မြင့်ကားဖြင့် လိုက်လာပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသဖြင့် ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွားရေးအတွက် ဆက်မလုပ်ရန် ပြောရာ တရားခံဦးလှအောင်က ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ် ဦးစီးဌာန၏ ၁၂-၁၂-၈၈ ရက်စွဲပါ စာ သက်သေခံ (၆)အရ ၂၂-၁၂-၈၈ နေ့က တရားဝင် တိုင်းတာပြီး ဖြစ်ကြောင်း ၂၆-၁၂-၈၈ ရက်စွဲပါ စာဖြင့် ဒေါ်သန်းသန်းက မရမ်းကုန်းမြို့နယ် စည်ပင်သာယာ ရေးသို့ ခြံကာခွင့် လျှောက်ထားစာ သက်သေခံ(၈)တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ၂၇-၁၂-၈၈ ရက်စွဲပါစာဖြင့် ကာရံခွင့် ပေးခဲ့ကြောင်းများကို စာရွက် စာတမ်းများပြလျက် ရှင်းပြသည်။

သို့အတွက် ရဲဒုတပ်ကြပ် ဟန်မောင်နှင့်အဖွဲ့က ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဦးလှအောင်တို့ နှစ်ဦးအား မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းသို့ ရှင်းလင်းရန် ခေါ်သွားခဲ့ သည်။ ဦးလှအောင်၏ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်း(ခပြ-၂)က အလုပ်သမားများနှင့် ဆက်၍ ခြံကိုကာသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် ဦးအောင်မြင့်က စည်ပင်သာယာရုံး သို့ သွားရောက်တိုင်ကြားသဖြင့် ဦးလှအောင်နှင့်ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းတို့ကို ခေါ်ယူပြီး မိမိပိုင် ခြံမြေအတွင်း ယာယီကာခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူများ၏ ခြံမြေအတွင်းရှိ သစ်ပင်များကို ခုတ်၍ ကျူးကျော်ခတ်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ စည်ပင်သာယာရုံးမှ ရုံးဝန်ထမ်း ဦးကြည်ဝင်း (လိုပြ-၆)က အချင်းဖြစ် နေရာသို့ လိုက်လာပြီးနောက်

၁၉၉၆

ဦးလှအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
ဦးလှအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်

ခြံနီးချင်း ဦးအောင်မြင့်တို့က ကန့်ကွက်ချက် ရှိနေသဖြင့် ဆက်မကာရန် ပြောခဲ့သော်လည်း ဦးလှအောင်တို့ဘက်က ဆက်လက်ကာရံပြီး စီးသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကာရံလိုက်သဖြင့် အုန်းပင်(၃)ပင်၊ ကွမ်းသီးပင်(၂)ပင် နှင့် ရေတွင်းတို့မှာ ဦးလှအောင်တို့ဘက်သို့ ပါသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရေတွင်းမှ ရေသုံးစွဲရန်အတွက် အချင်းမဖြစ်မီက ဦးအောင်မြင့်ထံ ခွင့်တောင်း၍ သုံးစွဲခဲ့ရကြောင်း ဦးအောင်မြင့်တို့နှင့် ကားလမ်းခြား၍ နေထိုင်သူ မောင်မြင့်သန်း(လိုပြ-၄)က ထွက်ဆိုထားသည်။

မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံ ဦးလှအောင် အနေဖြင့် ၎င်းပိုင်ခြံမြေကို ဦးအောင်မြင့်၏ ဖခင် ဦးမင်းနိုင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာက တိုင်းတာပေးချက်အပေါ် အခြေခံ၍ ကာရံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ရာဇဝတ်မှု မမြောက်ကြောင်း၊ ဦးအောင်မြင့်တို့အနေဖြင့် နစ်နာမှု ရှိပါက တရားမကြောင်းအရ ဖြေရှင်းရန်သာ ရှိကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ဦးလှအောင်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၈/၉၃ တွင် တရားခံ ဦးလှအောင်တို့ ထွက်ဆိုခဲ့သော တရားလို ဦးအောင်မြင့်၏ ဖခင် ဦးမင်းနိုင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် တိုင်းတာသတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းတွင် မြေတိုင်းတာခြင်းနှင့် အချင်းဖြစ်နေရာ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းမှာ မည်သည့်ကိစ္စက ဦးစွာဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားစေရန်အတွက် ဦးမင်းနိုင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၈ အရ စစ်ဆေးချက်ရယူရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဦးမင်းနိုင်မှာ ၁၄-၇-၉၂ နေ့ကပင် ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဦးမင်းနိုင်အား မြို့နယ်တရားရုံးက စစ်ဆေးခြင်း မပြုနိုင်တော့ကြောင်းဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ တင်ပြခဲ့ရာ ဦးမင်းနိုင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် တရားခံ ဦးလှအောင်တို့က ခြံတိုင်းတာ သတ်မှတ်ခြင်းကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြောင်းမှာ အတည်ပြု၍ မရနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ဦးလှအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၇ နှင့် ၄၄၇ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး တရားလိုဦးအောင်မြင့်တို့ဘက်က ၁၁-၆-၈၆ ရက်စွဲဖြင့် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက ထုတ်ပေးခဲ့သော မြေပုံသက်သေခံ(ခ)ကို တင်ပြ၍ ဦးလှအောင်သို့ ကျူးကျော်ခြံကာကြောင်းကို တင်ပြသည်။ တရားခံ ဦးလှအောင်တို့ ဘက်ကလည်း ၂၉-၇-၈၈ ရက်စွဲဖြင့် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနကပင် ထုတ်ပေးခဲ့သော မြေပုံသက်သေခံ(၇)ကို

၁၉၉၆

ဦးလှအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

တင်ပြ၍ ၎င်းတို့ ကျူးကျော်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ထုချေသည်။ အဆိုပါ ကွဲပြားနေသော မြေပုံ(၂)ပုံနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးဦးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်း မရှိဘဲ တရားရုံးချုပ်က ဦးလှအောင်အား ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီမညီကို စိစစ်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမှန်မှာ မြေတိုင်းမြေပုံများကို တင်ပြပြီး၊ အဆိုပါ မြေပုံတွင် ပါရှိသည့် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု တရားမမှု များတွင်သာ တင်ပြသူက အရေးဆိုနိုင်ခွင့် ရှိပေမည်။ ရာဇဝတ်မှုများသည် “ပိုင်ဆိုင်မှု” (TITLE) ကို အခြေခံ၍ တရားလိုဘက်က စွဲဆိုခြင်း မပြုနိုင်သကဲ့သို့ တရားခံဘက်ကလည်း “ပိုင်ဆိုင်မှု” ကို အခြေခံပြီး ခုခံချေပနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ “ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်မှု” (POSSESSION) ကို အခြေပြု၍သာ တရားလိုက စွဲဆိုခွင့် ရှိသကဲ့သို့ တရားခံကလည်း ယင်း အချက်ကိုပင် အခြေပြု၍ ခုခံနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤအမှုတွင် တရားလိုဘက်က တင်ပြသော မြေအလားအလာ ဖော်ပြသည့် မြေပုံ လက်သေခံ(ခ)သည် ရာဇဝတ်မကင်းသော ကျော်နင်းမှုနှင့် အကျိုးဖျက်ဆီးမှု ကို တရားခံကျူးလွန်ကြောင်း တရားလို၏ စွဲဆိုမှုကို အထောက်အကူ မပြုနိုင်သကဲ့သို့ တရားခံဘက်က တင်ပြသော မြေပုံသက်သေခံ(၇)သည် လည်း အဆိုပါ ပြစ်မှုများကို တရားခံ မကျူးလွန်ကြောင်း အကာအကွယ် မပေးနိုင်ချေ။ ရာဇဝတ်မကင်းသော ကျော်နင်းမှုများတွင် တရားစွဲဆိုသည့် အချိန်၌ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို မည်သူက လက်ရှိဖြစ်ခြင်းဆိုသည့် အချက် သာ အဓိကဖြစ်ကြောင်း ဦးမောင်မောင်နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၁)တွင် ဆုံးဖြတ်လမ်းညွှန် ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ အရ ရာဇဝတ်မကင်းသော ကျော်နင်းမှုဖြင့် စွဲဆိုရာ၌ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အဓိက မဟုတ်ဘဲ တရားလိုတွင် ပစ္စည်းလက်ရှိ ဖြစ်ရန်သာ အဓိကကျကြောင်း ဦးကျွန်ဝံသ နှင့် ပြည် ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၂) တွင်လည်း အထင်အရှား ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

(၁) ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၁၉။

(၂) ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၀။

၁၉၉၆

ဦးလှအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်နေရာသို့ တရားလိုဦးအောင်မြင့်တို့က ဦးစွာ
ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ကြပြီး တရားခံ ဦးလှအောင်တို့မှာ အချင်းဖြစ်ပွားရာ
မြေကွက်သို့ ၁၉၈၈ ခုနှစ် မတိုင်မီတွင်မှ ရောက်ရှိလာကာ ၎င်းတို့ဝယ်ယူ
ခဲ့သော မြေကွက်ကို တိုင်းတာခဲ့ခြင်းမှာ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ မြေကွက်
တိုင်းတာရာ၌ တရားလို ဦးအောင်မြင့်၏ဖခင် ဦးမင်းနိုင်(ကွယ်လွန်)၏
သဘောတူညီချက်ဖြင့် တိုင်းတာခဲ့၍ ပြစ်မှုမမြောက်ကြောင်း တရားခံ
ဦးလှအောင်က ထုချေခဲ့သော်လည်း အငြင်းမပွားသည့်အချက်မှာ အချင်းဖြစ်
ပွားသော ခြံကာသည့် ၂၉-၁၂-၈၈ နေ့ကမူ ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဇနီး
ဒေါ်အေးအေးထွန်းတို့၏ သဘောတူညီချက် မရှိခဲ့သည့်အချက်ဖြစ်သည်။
တစ်ဖက်မှ ခြံကာသည့်ကိစ္စကို ကြိုတင်သိရှိထားလျှင် ဦးအောင်မြင့်သည်
ထိုနေ့က အင်းစိန်ဖေါ့ကန်ရှိ ၎င်း၏သစ်စက်သို့ အလုပ်သွားရန် အကြောင်း
မရှိနိုင်ချေ။

ဦးအောင်မြင့်၏ ဖခင်ဦးမင်းနိုင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် မြေတိုင်း၍
ကာရံခဲ့ခြင်းကြောင့် အပြစ်မရှိကြောင်း အယူခံတရားလို ဦးလှအောင်တို့က
ပြန်လှန်စစ်မေးထားပါလျက် ဦးမင်းနိုင်အား တရားလိုပြ သက်သေစာရင်းမှ
စွန့်ပယ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဦးအောင်မြင့်တို့၏ အကျိုးကို ဆန့်ကျင်ကောက်ယူ
ရန်သာ ရှိကြောင်း ဦးလှအောင် အကျိုးဆောင်က တင်ပြထားသည်။
အမှန်မှာ ဦးမင်းနိုင်၏ သဘောတူညီချက် ရှိခဲ့ကြောင်း ရုံးရှေ့ပေါ်ပေါက်
လျှင် အကျိုးရှိမည့်သူမှာ ဦးလှအောင်သာဖြစ်၍ သက်သေခံ အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၀၃ အရ ဦးလှအောင်ကသာ ဦးမင်းနိုင်ကို သက်သေအဖြစ်
တင်ပြရန် တာဝန်ရှိပေသည်။ သို့အတွက် ထိုသို့မတင်ပြခြင်းကိစ္စအပေါ်
သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ ဥပမာ(ဆ)အရ ဆန့်ကျင် ဘက်အကျိုး
သက်ရောက်ကြောင်း ဦးလှအောင်အပေါ်၌သာ ကောက်ယူရန် အကြောင်း
ရှိသဖြင့် ဦးလှအောင် အကျိုးဆောင်၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးလှအောင်တို့ ခြံကာခြင်းအတွက် မရမ်းကုန်းရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်း
ဒုတပ်ကြပ် ဟန်မောင်(လိုပြ-၇)သည်လည်းကောင်း၊ မရမ်းကုန်း စည်ပင်
သာယာရေးကော်မတီ ဝန်ထမ်းဦးကြည်ဝင်း (လိုပြ-၆)သည်လည်းကောင်း၊
အချင်းဖြစ် နေရာသို့ ရောက်ရှိပြီး ဦးလှအောင်အား ခြံဆက်မကာရန်
တားခဲ့သော်လည်း ဦးလှအောင်တို့အဖွဲ့က ပြီးသည်အထိ ဆက်ဆောင်ရွက်ခဲ့

၁၉၉၆

ဦးလှအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ ထို့ပြင် ခြံမကာမိက ရေတွင်းမှ ရေခပ်ရာတွင် တရားလို ဦးအောင်မြင့်၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ခပ်ခဲကြောင်း အိမ်နီးချင်း မောင်မြင့်ဆန်း (လိုပြ-၄)၏ ထွက်ချက်အရ ဦးအောင်မြင့်၏ လက်ဝယ်တွင် အချင်းဖြစ် ဥပစာရှိနေခဲ့သည်ဟုသာ ကောက်ယူရန်ရှိပြီး လက်ရှိ အခြေအနေတွင် ရေတွင်းမှာ ဦးလှအောင်တို့ ကာရံလိုက်သော ခြံအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်းလည်း အငြင်းမထွက် ပေါ်ပေါက်နေသည်။

သို့အတွက် အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ တရားရုံးချုပ်က ဦးလှအောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၇ နှင့် ၄၂၇ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ဤအထူး အယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်ထွတ်နိုင်ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၆
စက်တင်ဘာလ
၂၀ ရက်

ဝင်းနိုင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကလေးသူငယ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ) အရ အသက်(၁၆)နှစ် ပြည့်ပြီး အသက်(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးသူကို လူငယ်ဟု သတ်မှတ်ခြင်း။ ထိုလူငယ်ကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇၁(ခ)အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ထက်ပို၍ ပြစ်ဒဏ် မချမှတ် နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဖမ်းခံရစဉ်က ဝင်းနိုင်မှာ အသက်(၁၆)နှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးကြောင်း၊ ကော့သောင်းကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ ဒေါက်တာ ဝင်းအောင်၏ မှတ်ချက်အရ ပေါ်လွင်သောကြောင့် ၎င်းသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)အရ လူငယ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)တွင် “လူငယ်ဆိုသည်မှာ အသက်(၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီး အသက်(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးသော သူကို ဆိုသည်”ဟု ပြဋ္ဌာန်းပါရှိသဖြင့် လူငယ်ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၇၁(ခ)အရ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်ထက်ပို၍ မချမှတ်နိုင်ချေ။ မူလရုံးသည် ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်မချမှတ်မီ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀ အရ လူငယ်၏ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ၎င်းလူငယ်နေထိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ၊ လူငယ်၏ကိုယ်စိတ် အခြေအနေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရခြင်း အကြောင်းရင်းတို့ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထိုအခြေအနေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၁၁/၁၀၁၂

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၈၊ ၂၁ တို့တွင် (၃၀-၃-၉၅)ရက်စွဲပါ တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး(ကော့သောင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

အရပ်ရပ်ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားဘဲ ပြစ်ဒဏ်(၂)ရပ်ပေါင်းအတွက် ထောင်
ဒဏ်(၁၂)နှစ်အပြင် ဒဏ်ငွေများ မဆောင်နိုင်၍ ကျခံစေသည့် ထောင်ဒဏ်
(၂)နှစ်(၃)လ စုစုပေါင်း ထောင်ဒဏ်(၁၄)နှစ်(၃)လ ကျခံစေခဲ့သည့် အမိန့်
မှာ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ နှင့် မညီညွတ်၍ ချမှတ်သည့် ပြစ်
ဒဏ်မှာ အထင်အရှား မှားယွင်းသည်။

၁၉၉၆
ဝင်းနိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုအတွက်- တာဝန်ခံအရာရှိ၊ မြိတ်အကျဉ်းထောင်မှ
တစ်ဆင့်ထောင်အယူခံလွှာတင်သွင်းသည်။
အယူခံတရားခံအတွက် - ဒေါ်မိမိရီ၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး(ကော့သောင်းခရိုင်)၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ်
၂၁/၉၅ တွင် တရားခံဝင်းနိုင်အား ၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ လူဝင်မှု
ကြီးကြပ်ရေး (လတ်တလောပြဋ္ဌာန်းချက်များ) အက်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့်
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် ကျခံစေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေ
တစ်သောင်းကျပ် ပေးဆောင်စေရန် ဒဏ်ငွေမဆောင်က နောက်ထပ် ထောင်
ဒဏ် (၁)နှစ်(၃)လ ကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၈/၉၅
တွင် ၎င်းတရားခံဝင်းနိုင်အား နိုင်ငံခြားငါးဖမ်းရေယာဉ်များ ငါးလုပ်ငန်း
လုပ်ကိုင်ခွင့် ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေ (ဥပဒေအမှတ် ၁၅/၉၃)
ပုဒ်မ ၁၈ (ခ)အရ ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ် ကျခံစေရန်နှင့် ဒဏ်ငွေငါးသောင်း
ကျပ် ပေးဆောင်စေရန်၊ ဒဏ်ငွေမဆောင်က နောက်ထပ်ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်
ကျခံစေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ထောင်အယူခံလွှာ
များကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ရေယာဉ် “ရန်ထက်အောင်”က တရားခံဝင်းနိုင်အား ဖမ်းဆီးစစ်
ဆေးရာ အမည်မဲ့ငါးခိုးလှေမှ လှေသားဖြစ်ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ
ထိုင်းနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ပိုင်နက်သို့ ပြန်လည်ခိုးဝင်လာ
ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ ၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး
(လတ်တလော ပြဋ္ဌာန်းချက်များ) အက်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေ
(ဥပဒေအမှတ် ၂/၈၀) ပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ အရေးယူရန် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး
မှူး ဦးတင်ထွန်းအုန်းက ဦးတိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုခဲ့သည်။ စစ်ရေယာဉ်

၁၉၉၆
 ဝင်းနိုင်
 နင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

“ရန်ထက်အောင်” သည် စစ်ဆင်ရေး တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် (၂၄-၁-၉၅)နေ့က အမည်မသိ ထိုင်းငါးခိုးလှေတစ်စီးအား ဖမ်းမိ၍ စစ်ဆေးရာတွင် ယင်းငါးခိုးလှေမှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ပိုင်ဆိုင်သောလှေဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပြီး တရားခံဝင်းနိုင်အား ထိုလှေပေါ်မှ ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် နိုင်ငံခြား ငါးဖမ်းရေယာဉ်များ ငါးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခွင့်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈(ခ)အရ အရေးယူရန် ခရိုင်ငါးလုပ်ငန်း ဦးစီးဌာနလက် ထောက်ဦးစီးဌာနမှူး ဦးစိုးမြိုင်က တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့သည်။

ဤအယူခံမှုနှစ်ခုသည် မူလအမှုဖြစ်ရပ်တစ်ခုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါအမှုများနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

ထောင်အယူခံလွှာ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၁၁၁/၉၅ နှင့် ၁၁၁၂/၉၅ အမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဓိက အကြောင်းပြချက်များအဖြစ် တရားခံဝင်းနိုင်မှာ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ထိုင်းငါးခိုးလှေတစ်စီးက ကယ်ဆယ်ခဲ့၍ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် လှေကြိုဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ စီးလာသည် လှေကြိုမှာ ထိုင်းငါးခိုးလှေ ဖြစ်နေသဖြင့် ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ တည်ဆဲဥပဒေကို ချိုးဖောက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ လှေပျက်စဉ် မိမိအသက်အန္တရာယ်အတွက် ကြိုရာလှေ စီးမိခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ကြီးလေးသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခြင်းခံရကြောင်း၊ တရားခံအဖွဲ့များစွာ နှစ်နာကြောင်းဖြင့် တင်ပြထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်ရေယာဉ် “ရန်ထက်အောင်”သည် တရားခံဝင်းနိုင်အား ထိုင်းငါးခိုးလှေနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြောင်း၊ မူလရုံးက ဝင်းနိုင်အပေါ် စွဲချက်တင်ရာ၌ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှ တရားမဝင် ထွက်ခွာပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ တရားမဝင် ပြန်လည်ဝင်ရောက်သည်ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ယင်းစွဲချက်ကို ဝင်းနိုင်က ဝန်ခံထားကြောင်း၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိရှေ့ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-ခ)တွင်လည်း ထိုအတိုင်း ဖော်ပြပါရှိ ကြောင်း၊ ဥပဒေမဲ့ဝင်ထွက်သည့် ကိစ္စမှာ နိုင်ငံတော်အတွက် မလိုလားအပ် သည့် ပြဿနာဖြစ်သောကြောင့် မူလရုံးက အမြင့်ဆုံးပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ ဝင်းနိုင်အား ထိုင်းငါးခိုးလှေပေါ်တွင် တွေ့ရှိရပြီး တရားလိုဦးစိုးမြိုင် အပ်ပေးသည့် သက်သေခံ(ခ-၁)စာအရ ထိုလှေပေါ်တွင်

ငါးဖမ်းပိုက် ပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ၎င်းဝင်းနိုင်အပေါ် နိုင်ငံခြား ငါးဖမ်းရေယာဉ်များ ငါးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခွင့်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေ (ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅/၉၃) ပုဒ်မ ၃၈(ခ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ မူလရုံးက ဆိုခဲ့သည့် ပြစ်မှု(၂)ရပ်အတွက် ထိရောက်ဟန့် တားလောက်သည့် ထောင်ဒဏ်ငွေဒဏ်များကို ချမှတ်ထားသဖြင့် အယူခံမှု အသီးသီးကို ပလပ်ရန်သာရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

အမှတ်(၅၈) ရေတပ်အခြေစိုက်စခန်း ဇာဒက်ကြီးကျွန်း၊ ကော့ သောင်းမြို့၏ ၅-၂-၉၅ နေ့စွဲပါ စာအမှတ် ၅၈/၂/ဦး ၄ အရ စစ်ရေယာဉ် “ရန်ထက်အောင်”သည် စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် ၂၄-၁-၉၅ နေ့ ၁၇၅၅ နာရီအချိန်၌ အမည်မရှိ ထိုင်းငါးခိုလှေတစ်စီးကို မြန်မာတရားခံ တစ်ဦးဖြင့် ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။ ကော့သောင်းခရိုင် ငါးလုပ်ငန်းဦးစီးဌာန လက်ထောက်ဦးစီးမှူး ဦးစိုးမြိုင် (လိပ်ပြ-၁)၏ ထွက်ချက်အရ ဇာဒက်ကြီးကျွန်းရှိ အမှတ်(၅၈)ရေတပ်အခြေ စိုက်စခန်း၏ အထက်ဖော်ပြပါစာကို ကော့သောင်းမြို့နယ် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သို့ပို့ရာ (မဝတ)က ၎င်းအား ညွှန်ကြား၍ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြား အမှုစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အဆိုပါ နိုင်ငံခြား ရေယာဉ်ပေါ်တွင် ငါးဖမ်းပိုက်နှင့်အတူ တွေ့ရှိရသည့် ဝင်းနိုင်အပေါ် နိုင်ငံ ခြား ငါးဖမ်းရေယာဉ်များ လုပ်ကိုင်ခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈(ခ)အရ စွဲချက်တင် ခဲ့သည်။ ဝင်းနိုင်က ၎င်းသည် ရေးမြို့နယ် အဇင်ကျေးရွာမှ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရေးမှ ရန်ကုန်သို့ ပစ္စည်းဝယ်ပြန်စဉ် ၎င်းစီးလာသည့်လှေ နစ်မြုပ်သွား ကြောင်း၊ ထိုသို့နစ်မြုပ်စဉ် ထိုင်းနိုင်ငံ ငါးဖမ်းစက်လှေက ခေါ်သွားကြောင်း၊ ၎င်းနှင့်အတူ တစ်ရွာတည်းနေ မောင်လတ်၊ မြင့်စိုး၊ အောင်ကို၊ ပန်းတနော် တို့ကို ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ခေါ်သွားကြောင်း၊ ထိုင်းနိုင်ငံမှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ပို့ ကြောင်း၊ အချင်းမဖြစ်မီ(၁၀)ရက်ခန့်က ကျော်ဟိန်းဆိုသူက အလုပ်ရှာပေး မည် ပြောပြီး ငါးခိုးလှေဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ပို့ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက်တွင်မှ ငါးခိုးလှေပေါ်သို့ တင်ပေး၍ ထွက်ခွာလာစဉ် ရေတပ်ရေယာဉ်က ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးခဲ့ကြောင်း ခုခံထွက်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ရုံးရှေ့ ထွက်ဆိုချက် များအရပင်လျှင် ဝင်းနိုင်သည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ တရားမဝင် ထွက်သွားပြီး နောက် ထိုင်းနိုင်ငံ ငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေစဉ် မြန်မာရေတပ်မှ စစ်ရေယာဉ် “ရန်ထက်အောင်”က ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရကြောင်း ဝန်ခံရာ

၁၉၉၆
ဝင်းနိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
ဝင်းနိုင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ရောက်သည်။ သို့အတွက် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းအပေါ် ပြန်လည်စဉ်းစား ပေးရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

သို့ရာတွင် အဖမ်းခံရစဉ်က ဝင်းနိုင်မှာ အသက်(၁၆)နှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးကြောင်း ကော့သောင်းကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ ဒေါက်တာဝင်းအောင် ၏ မှတ်ချက်အရ ပေါ်လွင်သောကြောင့် ၎င်းသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)အရ လူငယ်ပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)တွင် “လူငယ်ဆိုသည်မှာ အသက် (၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီး အသက်(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးသောသူကို ဆိုသည်”ဟု ပြဋ္ဌာန်းပါရှိသဖြင့် လူငယ်ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၁(ခ)အရ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်ထက်ပို၍ မချမှတ်နိုင်ချေ။ မူလရုံး သည် ဝင်းနိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်မချမှတ်မီ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀ အရ လူငယ်၏အကျင့်စာရိတ္တ၊ ၎င်းလူငယ်နေထိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ၊ လူငယ်၏ ကိုယ်စိတ်အခြေအနေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရသည့် အကြောင်းရင်းတို့ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထိုအခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထည့်သွင်းမစဉ်းစားဘဲ ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ပေါင်းအတွက် ထောင် ဒဏ်(၁၂)နှစ်အပြင် ဒဏ်ငွေများ မဆောင်နိုင်၍ ကျခံစေသည့် ထောင်ဒဏ် (၂)နှစ်(၃)လ စုစုပေါင်း ထောင်ဒဏ်(၁၄)နှစ်(၃)လကို ကျခံစေခဲ့သည့် အမိန့်မှာ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ နှင့် မညီညွတ်၍ ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်မှာ အထင်အရှား မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို မောင်ဝင်းနိုင်အား တနင်္သာရီတိုင်း တရားရုံး(ကော့သောင်းခရိုင်) နိုင်ငံခြားငါးဖမ်းရေယာဉ်များ ငါးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခွင့် ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေ (ဥပဒေအမှတ် ၁၅/၉၃) ပုဒ်မ ၃၈(ခ)နှင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး (လတ်တ လော ပြဋ္ဌာန်းချက်များ) အက်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေ (ဥပဒေ အမှတ် ၂/၉၀) ပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိချက်တို့ကို အတည် ပြုသည်။ ၎င်းအပေါ် ချမှတ်ခဲ့သည့် ပြစ်ဒဏ်များအနက် ငွေဒဏ်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ထောင်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို အတည်ပြုကာ ယင်းထောင်ဒဏ်များကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရှေ့တွင်

မောင်ဝင်းရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

+ ၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၂၁ ရက်

သက်သေစတင်ပြရန်တာဝန်-ထိုတာဝန်မှာ တရားလိုအပေါ်တွင်သာ အစဉ် တစ်စိုက်ရှိသည်။ ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်မပေးသင့်ဆိုသော အခြေခံမှု ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် အရာခပ်သိမ်း၌ တစ်သမတ်တည်း လက်ခံကျင့်သုံးရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။ စာရင်းဇယားဖြင့် ပေးအပ်မည့် ပစ္စည်းများကို စာရင်းနှင့် အညီ ပြန်မအပ်နိုင်လျှင် သက်သေခံအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ အရ မည်သို့ မှတ်ယူခွင့်ရှိခြင်း- ထိုအမှုမျိုးတွင် တရားခံ မည်သို့မည်ပုံ ခိုးယူအလွဲသုံးစား ပြုခဲ့သည်ဟု တရားလိုဘက်က သက်သေထင်ရှားပြသရန် ဖြစ်နိုင်မှုနှင့် လိုအပ်မှု ရှိမည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလိုဘက်မှ သက်သေအထောက်အထား ကွင်းဆက်မပြတ် ထင်ရှားခိုင်လုံရမည်။ ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်မပေးအပ်ဟူသော အခြေခံမှုအပေါ် တရားရုံးများက ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးလေ့ ရှိကြသည်မှာ မှန်ကန်သည်။ သို့သော် ယင်းမှုမှာ သာမန် ယေဘုယျအမှုမျိုးတွင်သာ ဖြစ်သည်။ အချို့သော အထူးနှင့်အထွေထွေ ဥပဒေ၊ ဒေသန္တရဥပဒေတို့တွင် အရာခပ်သိမ်း၌ တစ်သမတ်တည်း လက်ခံကျင့်သုံးရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၅၀

+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော (၅-၇-၉၆)ရက်စွဲပါ မကွေးတိုင်းတရားရုံး (ပခုက္ကူခရိုင်)၏အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၆

မောင်ဝင်းရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက မိမိအား စာရင်း ဇယားဖြင့် ပေးအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို လက်ခံရယူထားသော အမှုများတွင် စာရင်းနှင့်အညီ ပြန်အပ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင်လည်းကောင်း၊ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားသော အကြောင်းပြချက် သို့မဟုတ် စာရင်းဇယားများ တင်ပြခဲ့လျှင်လည်းကောင်း ယင်းသို့ပစ္စည်းလက်ခံထားရှိ သူမှာ တာဝန်မကင်းသဖြင့် ပေးအပ်သူမှာ ပစ္စည်းမတရား လက်လွှတ်ဆုံး ရုံးခံရပြီး၊ ရယူထားသူအနေဖြင့် လျော့နည်းပျောက်ဆုံးနေသော ပစ္စည်းများ ကို မတရားအကျိုးခံစားမှု၊ အလွဲသုံးစားမှု ပြုထားခဲ့ရာ ရောက်သည်ဟု ထိုသူ၏ အကျိုးနှင့် ဆန့်ကျင်၍ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ အရ မှတ်ယူခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထိုသူက ပစ္စည်းများအား မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့် နေရာတွင် မည်သို့ မည်ပုံ ခိုးယူအလွဲသုံးစားပြုမှု သို့မဟုတ် ကိုယ်ကျိုး ပြောင်းလဲသုံးစားထားမှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု တရားလိုဘက်မှ စွပ်စွဲ သက်သေပြရန် မလိုအပ်၊ တာဝန်လည်းမရှိ၊ သက်သေပြရန် နည်းလမ်း ရနိုင်ရန်လည်း ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စီရင်ထုံးဖြေမှုများ ရှိပြီး ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိန်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ဦးစောနိုင်၊ ကိုယ်စားလှယ် ဦးရဲမြင့်
ကရေးသား လျှောက်လဲချက် တင်သည်။

မကွေးတိုင်းတရားရုံး (ပခုက္ကူခရိုင်)၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆/၉၆ တွင် ငွေစိန်ဝင်း မော်တော်ပိုင်ရှင် မောင်ဝင်းရွှေအပေါ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရအလုပ်ဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ် ကျခံစေရန် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင် ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် မောင်ဝင်းရွှေက မကျေနပ်သဖြင့် ဤအယူခံမှု ကို ဤရုံး သို့ တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၁၅-၂-၈၈ နေ့စွဲပါ ကုန်ပို့ပြေစာဖြင့် ကျွန်းချောင်းခါတ်မြေ ဩဇာစက်ရုံမှ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ကော်ပိုးရေးရှင်း (လယ်စိုက်ရှင်း)ပိုင် ခါတ်မြေဩဇာတန် ၁၀၀၊ အိတ်အားဖြင့် ၄၀၀၀ ကို ကျောင်းကုန်းမြို့သို့

၁၉၉၆

မောင်ဝင်းရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မောင်ဝင်းရွှေပိုင် မော်တော်ဖြင့် တင်ပို့ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းသို့ တင်ဆောင်လာခဲ့ရာ၌ လမ်းခရီးတွင် သောင်နှင့်ညီ၍ မော်တော်ပျက်သည်ဟု မောင်ဝင်းရွှေက သတင်းပို့ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နီးရာ ပွင့်ဖြူမြို့နယ် သံကိုင်းဆိပ်ကမ်းတွင် ဓါတ်မြေဩဇာများ ချစေ၍ ချင်တွယ်ရာ၌ အိတ်အကောင်း ၃၁၃၀ အိတ်တွင် ၄၅၄ အိတ်မှာ အလေးချိန် လျော့နည်း နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အိတ်အပေါက်အကွဲ ၄၀၅ အိတ်အနက် ၁၈၇ အိတ်မှာ အလေးချိန် လျော့နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဓါတ်မြေဩဇာ မပါရှိတော့သောအိတ်ခွန်အတွက် ၁၇၁ အိတ်ခန့်ကိုလည်းကောင်း၊ အိတ်ခွန်ပင် မရှိတော့ဘဲ ၂၉၄ အိတ်စာခန့် လျော့နည်းနေခြင်းကို လည်းကောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကော်မီးရေးရှင်းပိုင်၊ ဓါတ်မြေဩဇာ စုစုပေါင်း ၁၁၀၆ အိတ်စာခန့် လျော့နည်းမှုအတွက် မောင်ဝင်းရွှေအား အရေးယူပေးရန် ပွင့်ဖြူမြို့နယ် မန်နေဂျာ ဦးထွန်းဝင်းက တိုင်ကြားခဲ့သော အမှု ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက သောင်နှင့်ညီရာ မော်တော်ပေါက်၍ ရေဝင်ပြီး ဓါတ်မြေဩဇာများ ပျက်ဆီးလျော့နည်းခဲ့သည်ဟု တရားခံက အကြောင်းပြချေပခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် (လယ်စိုက်ရှင်း)မှ ဦးချစ်ထွန်း ထွက်ချက်အရ အချင်းဖြစ်စဉ်က မော်တော်တွင် ဆူးနှင့်ထိုးမိသော ပေါက်ပြဲရာမတွေ့၊ မော်တော်တွင် ရေဝင်နေခြင်းမရှိ၊ အကောင်းအတိုင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုထားသဖြင့် ချေပချက် မမှန်ကန်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ တရားခံသည် မျှောစာတွင် ပစ္စည်းချရန် နေရာကို မူလကျောင်းကုန်းအစား ပွင့်ဖြူဟု ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်း၊ မျှောစာတွင် မူလက ဖော်ပြထားသော “ငွေစိန်ဝင်း” မော်တော်အစား “ဇေယျာဦး” မော်တော်ဖြင့် ပြောင်းလဲတင်ပို့ခဲ့ခြင်း၊ ကျွန်းချောင်းမှ ပွင့်ဖြူသို့ ရောက်ရှိရမည့် အချိန်ကာလထက် လွန်စွာနောက်ကျပြီးမှ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း၊ ဓါတ်မြေဩဇာ အိတ်အလွတ်များသာမက အိတ်အကောင်းများတွင်ပင် လျော့နည်းမှု ဖြစ်ပေါ်နေပြီး ရေစိုအိတ်များ မတွေ့ရသဖြင့် တရားခံ၏ အကြောင်းပြချက်နှင့် ကိုက်ညီမှုလည်း မရှိခြင်းတို့ကို ထောက်ပြ၍ တရားခံသည် (လယ်စိုက်ရှင်း)ပိုင် ဓါတ်မြေဩဇာ ၁၁၀၆ အိတ် တန်ဖိုးပေါင်း ၂၃၁၁၅/-၄၀၁၂ ခန့်ကို ခိုးယူ အလွဲသုံးစားပြုမှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု သုံးသပ်ကောက်ယူခဲ့သည်။

၁၉၉၆

မောင်ဝင်းရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မောင်ဝင်းရွှေ၏ အကျိုးဆောင်က မောင်ဝင်းရွှေသည် ဓါတ်မြေဩဇာများ ခိုးယူ အလွဲသုံးစားပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မော်တော်သောင်တင်ဧရာပေါက်၍ ရေဝင်ပြီး သတင်းပို့ရန် သွားစဉ်အတွင်း၌ လျော့နည်းပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွဲမှာ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းအတွင်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် ပြန်လည်တည်ဆောက် စစ်ဆေးခဲ့ရသော အမှု ဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် အမှုကြန့်ကြာခဲ့ပြီး ၂၄-၉-၉၂ နေ့တွင်မှ ရဲစခန်းက တရားရုံးသို့ စွဲဆိုတင်ပို့နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမှန်တကယ် ပစ္စည်းတင်ချခဲ့သော သက်သေများ သေဆုံးခဲ့ခြင်း၊ ကျန်းမာရေး မကောင်း၍ သက်သေမခံနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် မောင်ဝင်းရွှေအဖို့ သက်သေပြခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း၊ တရားခံ အလွဲသုံးစားမှု၊ ခိုးမှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု တရားလိုဘက်မှ သက်သေအထောက်အထားလည်းမရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတန်ဖိုးမှာ လွန်စွာနည်းပါးပြီး ယခုအခါ ဓါတ်မြေဩဇာများ လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ်နေသော အချိန်အခါလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အမှုကြန့်ကြာခဲ့ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ (နဝတ)၏ အမိန့်မှတ် ၄/၈၉ အပိုဒ် ၅ ပါ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုလည်း နစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း၊ ယင်းအချက်များအရ မူလရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်မှာ ပြင်းထန်လွန်းနေကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား ဥပဒေအရာရှိက သက်သေခံ(c)ပါ တရားခံ မောင်ဝင်းရွှေ၏ ဝန်ခံချက်အရ ဓါတ်မြေဩဇာအိတ်ပေါင်း ၁၁၀၆ အိတ် လျော့နည်းနေခြင်းတွင် အငြင်းမပွားကြောင်း၊ ယင်းသို့လျော့နည်းခြင်းမှာ သာမန်လျော့ရိုးလျော့စဉ် မဟုတ်ဘဲ မော်တော်ပိုင်ရှင် မောင်ဝင်းရွှေ၏ မရိုးမသားလုပ်ဆောင်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည့်အချက်များကို မူလရုံးစီရင်ချက်တွင် ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ မောင်ဝင်းရွှေသည် အချင်းဖြစ် ဓါတ်မြေဩဇာ ၁၁၀၆ အိတ်ကို အလွဲသုံးစား ပြုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်ဟု မူလရုံးက ကောက်ယူပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုတွင် (လယ်စိုက်ရှင်း)ပိုင် ဓါတ်မြေဩဇာအိတ်ပေါင်း ၄၀၀၀၊ တန်ချိန်အားဖြင့် ၁၀၀ ခန့်မှာ မော်တော်ဖြင့် သယ်ယူခဲ့ရာတွင် လမ်းခရီး၌ လျော့နည်းခဲ့သည်ဆိုသော အချက်တွင် အငြင်းမရှိပေ။ တရားခံ၏ အကြောင်းပြချက်များအား လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိ၊ ၎င်းအပေါ်

မူလရုံး၏ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိချက်မှာ ခိုင်လုံမှန်ကန်ခြင်း ရှိမရှိသာ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရန် လိုပေလိမ့်မည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလိုဘက်မှ သက်သေ အထောက် အထား ကွင်းဆက်မပြတ် ထင်ရှားနိုင်လုံရမည်။ ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်မပေး အပ်ဟူသော အခြေခံမူအပေါ် တရားရုံးများက ထည့်သွင်းစဉ်း စားပေးလေ့ ရှိကြသည်မှာ မှန်ကန်သည်။ သို့သော် ယင်းမူမှာ သာမန် ယေဘုယျအမှုမျိုး တွင်သာ ဖြစ်သည်။ အချို့သော အထူးနှင့်အထွေထွေဥပဒေ၊ ဒေသန္တရ ဥပဒေတို့တွင် အရာခပ်သိမ်း၌ တစ်သမတ်တည်း လက်ခံကျင့်သုံးရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤသို့သော အခြေခံမူကို ဤအမှုတွင် တရားခံ၏ အကျိုးဆောင်က ထောက်ပြပြီး အချင်းဖြစ် ဓါတ်မြေဩဇာများကို တရားခံက ခိုးမှု၊ အလွဲသုံး စားမှု၊ လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း တရားလိုဘက်က သက်သေ အထောက်အထား မပြနိုင်၍ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရန် ခိုင်လုံမှု မရှိဟု လျှောက်လဲသည်။

သို့သော်အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက မိမိအား စာရင်းဇယားဖြင့် ပေးအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို လက်ခံရယူထားသော အမှုများတွင် စာရင်းနှင့်အညီ ပြန်အပ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင်လည်းကောင်း၊ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားသော အကြောင်းပြချက် သို့မဟုတ် စာရင်းဇယားများ တင်ပြခဲ့လျှင်လည်းကောင်း ယင်းသို့ပစ္စည်း လက်ခံထားရှိသူမှာ တာဝန်မကင်းသဖြင့် ပေးအပ်သူမှာ ပစ္စည်းမတရား လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး၊ ရယူထားသူအနေဖြင့် လျော့နည်းပျောက်ဆုံး နေသော ပစ္စည်းများကို မတရားအကျိုးခံစားမှု၊ အလွဲစားမှု ပြုထားခဲ့ရာ ရောက်သည်ဟု ထိုသူ၏အကျိုးနှင့် ဆန့်ကျင်၍ သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၄ အရ မှတ်ယူခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထိုသူက ပစ္စည်းများအား မည်သည့် အချိန်၊ မည်သည့်နေရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ ခိုးယူအလွဲသုံးစားပြုမှု သို့မဟုတ် ကိုယ်ကျိုး ပြောင်းလဲသုံးစားထားမှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု တရားလိုဘက်မှ စွပ်စွဲ သက်သေပြရန် မလိုအပ်၊ တာဝန်လည်းမရှိ၊ သက်သေပြရန် နည်းလမ်း ရနိုင်မည်လည်း ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့မှုများ ရှိပြီး

၁၉၉၆

မောင်ဝင်းရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
မောင်ဝင်းရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖြစ်သည်။ မောင်သောင်းဖေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၁)၊
ဦးချစ် ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၂)၊ မောင်သာမြ
နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၃) တို့တွင် ကြည့်ပါ။

ဤအမှုတွင် မောင်ဝင်းရွှေသည် မျှောစာ၊ ပြေစာနှင့် စာရင်းဇယား
များအပြင် သက်သေခံ(c) ဝန်ခံချက်တို့အရ လက်ခံရယူတင်ဆောင်လာခဲ့
သော ဓါတ်မြေဩဇာအိတ်ပေါင်း ၄၀၀၀(တန်၁၀၀)အနက် အိတ်ပေါင်း
၁၁၀၆ အိတ် (တန်ဖိုးအားဖြင့် ၂၃၁၁၅/-ခန့်) လျော့နည်းနေခြင်းသည်
ကျွန်းချောင်းဓါတ်မြေဩဇာစက်ရုံမှ ပတ္တလားလှိုင်းများဖြင့် ၎င်း၏မော်တော်
ပေါ် တင်ပေးခဲ့စဉ်ကပင် အိတ်ပေါင်း ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ပေါက်ပြဲဖိတ်စင်
ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ချေပသော်ငြားသော်လည်း၊ ထိုမျှများပြားစွာ
ဖိတ်စင်ခဲ့သည်များကို မိမိအား အမှုပတ်စေနိုင်မည်မှန်း သိလျက် ထားရစ်ခဲ့
မည်မဟုတ်ပေ။ ယင်းအချက်ကို ပစ္စည်းလက်ခံစဉ်က စက်ရုံတာဝန်ရှိသူ
တို့အား အကြောင်းကြား တင်ပြသင့်ပါလျက် အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်း
မတွေ့ရပေ။ ယင်းအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားခံ၏ ပြန်လှန်စစ်မေးချက်
များလည်း မတွေ့ရပေ။

ထို့ပြင် သောင်တင်၍ မော်တော်ပေါက် ရေဝင်ပြီး ဓါတ်မြေဩဇာ
များ ပျက်စီးလျော့နည်းခဲ့သည်ဆိုသောအချက် မမှန်ကန်ကြောင်း၊ မော်
တော်ပေါက်၍ ရေဝင်ပြီး ဓါတ်မြေဩဇာများ ရေစိုပျက်စီးသည့် လက္ခဏာ
မတွေ့ခဲ့ရကြောင်း (လယ်စိုက်ရှင်း)မှ ဦးကျော်၊ ဦးချစ်ထွန်းနှင့် ဒုရဲအုပ်
ဦးကျော်ဇော၏ ထွက်ဆိုချက်များလည်း အထင်အရှားပင် ရှိနေသည်။

အိတ်အကောင်း ၃၁၃၆ အနက် ၄၅၄ အိတ်စာမျှပင် လျော့နည်းမှု
လည်း ပါဝင်နေခြင်း၊ ဓါတ်မြေဩဇာ လုံးဝမပါသော အိတ်ခွန်လွတ်
၁၇၁ အိတ်နှင့် အိတ်ပင်မကျန်တော့ဘဲ ၂၉၄ အိတ်စာခန့်ပင် လျော့နည်းမှု
များလည်း ပါဝင်နေခြင်းတို့သည်လည်း ရေစို၍ လျော့နည်းခြင်း မဟုတ်
တန်ရာကြောင်း ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ စုစုပေါင်းအားဖြင့် အိတ်ပေါင်း

(၁) ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(တရားရုံးချုပ်) စာ ၄၈

(၂) ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(ဗဟိုတရားရုံး) စာ ၁၈

(၃) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး(တရားရုံးချုပ်) စာ ၉၄၀

၁၁၀၆ အထိပင် သိသာများပြားလှစွာ လျော့နည်းမှုမှာ ရေရှိပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

မောင်ဝင်းရွှေဘက်မှ ချေပချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေတစ်ဦးမှ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိ။ ယင်းသို့ မတင်ပြနိုင်ခြင်းမှာ အမှုကြန့်ကြာခဲ့သဖြင့် သက်သေများ မရနိုင်တော့၍ ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြသည်။ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ အမိန့်မှတ် ၄/၈၉၏ အပိုဒ် ၅ ပါ အကျိုးခံစားခွင့်လည်း မရရှိခဲ့၍ နစ်နာသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် သက်သေအထောက်အထားများအရ ပြစ်မှုထင်ရှား ပေါ်လွင်နေပြီး တရားခံမောင်ဝင်းရွှေ ကိုယ်တိုင်က ယုတ္တိတန်ခွာ ချေပနိုင်ခြင်း မရှိသော ဤအမှုတွင် အဆိုပါ အချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးရန် အကြောင်းရှိမည် မဟုတ်ပေ။ အမှုကြန့်ကြာခဲ့၍ ရသင့်ရထိုက်သော ခံစားခွင့်များလည်း မရခဲ့ခြင်းကြောင့် ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ် ပြောင်းလဲလျှော့ပေါ့ရန် အကြောင်းရပ်များအဖြစ် တရားရုံးများက စဉ်းစားပေးရန်လည်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆
မောင်ဝင်းရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး)

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းနှင့်ဦးတင်အုံးတို့ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၆

စက်တင်ဘာလ

၆ ရက်

ဝင်းထွန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆- အထူး အယူခံခွင့်ပြုရန် အရေးယူ
လောက်သော ပြဿနာ - ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂
(၁)(ဂ) အရ ပြစ်မှုတွင် ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ပေးပါရန် တောင်း
ဆိုချက်အပေါ် စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အရေးယူလောက်သော
ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် အရေးယူလောက်သော
ပြဿနာဖြစ်ရန် ပြဿနာသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အများပြည်သူများ
အတွက် အရေးပါခြင်း၊ အဆိုပါ ပြဿနာသည် အမှုသည်များ၏ အခွင့်
အရေးကို အတော်အတန် တိုက်ရိုက်အားဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်သည့်
အချက်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း၊ အဆိုပါ ပြဿနာသည် ခက်ခဲသည့် ပြဿနာ
ဖြစ်ခြင်း၊ အမြင့်ဆုံး တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် မပေးဖူးသေးသော ပြဿနာ
မျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တန်အင်စွမ်း(ခ) တန်အင်ခွမ်း(ခ) ဦးကျော်မင်းနှင့်
ဒေါ်ခလေးမ(ခ) ဒေါ်ကျင်ရင် အမှု^(၁)တွင် လမ်းညွှန်ထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ တင်ပြသော
ပြဿနာမှာ ပြစ်ဒဏ်ကြီးလေး၍ လျော့ပေါ့စဉ်းစားပေးရန် ဖြစ်သည်။
လျှောက်ထားသူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ)အရ ပြစ်မှု

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူးအယူခံ)မှ
အမှတ် ၁၁၇

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ $\frac{\text{အယူခံမှု}}{\text{သေဒဏ်အတည်ပြု}}$ အမှတ် $\frac{၇၆၁}{၁၀}$ တွင်

ချမှတ်သော ၁၇-၃-၉၅ ရက်စွဲပါ ကရင်ပြည်နယ်တရားရုံး
(ဘားအံခရိုင်)၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ သေဒဏ်မှအပ အခြားပြစ်ဒဏ်မျိုးချမှတ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ပြင် ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့ရန်မှာ အထက်စီရင်ထုံးပါ မူတွင်လည်း အကျုံးဝင်သော ပြဿနာဟု မပေါ်ပေါက်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - မော်လမြိုင် အကျဉ်းထောင်မှတစ်ဆင့်
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးတင်ရှိန်၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၁၉၉၆
ဝင်းထွန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကရင်ပြည်နယ်တရားရုံး (ဘားအံခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၄/၉၃ တွင် လျှောက်ထားသူ ဝင်းထွန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ် သေဒဏ်အတည်ပြုမှု အမှတ် ၁၀/၉၃ နှင့် လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသော အယူခံမှုအမှတ် ၇၆၁/၉၃ ကို ကြားနာပြီးနောက် လျှောက်ထားသူ၏ အယူခံလွှာကို ပလပ်၍ မူလရုံး၏ သေဒဏ်အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သဖြင့် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် လျှောက်ထားသော အမှုဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဘားအံမြို့နယ်၊ ထုံးအိုင်ကျေးရွာနေ ဦးမောင်ကျော်က ၎င်း၏ သမီးမမြင့်သိန်း ခရီးသွားနေစဉ် သားဖြစ်သူ မောင်သံချောင်းအား ၎င်းထံ အပ်နှံရာမှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး၊ မောင်သံချောင်း၏ အလောင်းကို ၂၆-၅-၉၃ နေ့တွင် ဦးထွန်းကြည် ဆိုသူက သယ်ယူရရှိခဲ့သဖြင့် ထုံးအိုင် ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူက ပြစ်ဒဏ်ကျူးလွန်သည်ကို မငြင်းဘဲ ဝန်ခံဖြောင့် ဆိုခဲ့ပြီး ချမှတ်ထားသော သေဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်အစား အခြားလျော့ ပေါ့သော ပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ်ရပ်သို့ ပြောင်းလဲစီရင်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက် ထားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် 'လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက လျှောက်ထားသူ မောင်ဝင်းထွန်းက သက်သေခံ(က) ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ သည်။ တရားလိုဘက်မှ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် လျှောက်ထားသူ၏ ဖြောင့် ချက်တို့ကို စိစစ်သုံးသပ်ပါလျှင် လျှောက်ထားသူနှင့် ပူးတွဲတရားခံ ဝင်းစိုး တို့က သေသူမောင်သံချောင်းအား ၂၅-၅-၉၃ နေ့တွင် မျက်နှာကို အဝတ် နှင့်အုပ်၍ သတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သေသူဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်ကို ဖြုတ်ယူ၍ အလောင်းကို သံလွင်မြစ်ထဲ ပစ်ချခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ လျှောက်ထားသူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ)အရ စွဲချက်

၁၉၉၆
ဝင်းထွန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

တင်ရာ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူသည် မူလရုံး၏ စွဲချက်အမိန့်ကို ဝန်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းအပေါ် အယူခံ ဝင်ခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ပြစ်ဒဏ်အနည်းအများကိုသာ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား လျှင် သေဒဏ်မှအပ အခြားပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလဲချမှတ်ခွင့် မရှိပါ။ လျှောက်ထားသူသည် သေသူမောင်းသံချောင်း ဝတ်ဆင်ထားသော လက် စွပ်ကို လုယူရန်အတွက် မောင်သံချောင်းအား အဝတ်နှင့်အုပ်၍ လည်ပင်း ကို ညှစ်သတ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါသဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်အပေါ် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် အရေးယူလောက်သော ဥပဒေ ပြဿနာပေါ်ပေါက်မည် မဟုတ်ပါ။ လျှောက်ထားသူ၏ အယူခံလွှာတွင် လည်း ဥပဒေကို မသိနားမလည်၍ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျော့ပေါ့ သော ပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလဲပေးသင့်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ မူလရုံး တွင် လျှောက်ထားသူအတွက် နိုင်ငံတော်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်း ပေးခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ၏ အထူးအယူခံလွှာကို လက်ခံရန် မသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာဖြစ်ရန် ပြဿနာသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အများပြည်သူများအတွက် အရေးပါ ခြင်း၊ အဆိုပါ ပြဿနာသည် အမှုသည်များ၏ အခွင့်အရေးကို အတော် အတန် တိုက်ရိုက်အားဖြင့် အကျိုးသက်ရောက်သည့် အချက်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း၊ အဆိုပါ ပြဿနာသည် ခက်ခဲသည့် ပြဿနာ ဖြစ်ခြင်း၊ အမြင့်ဆုံး တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် မပေးဖူးသေးသော ပြဿနာမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တန်အင်စွမ်း(ခ) တန်အင်စွမ်း(ခ) ဦးကျော်မင်းနှင့် ဒေါ်ခလေးမ(ခ) ဒေါ်ကျင်ရင် အမှု^(၁)တွင် လမ်းညွှန်ထားသည်။

အမှုတွင် လျှောက်ထားသူ တင်ပြသော ပြဿနာမှာ ပြစ်ဒဏ်ကြီး လေး၍ လျော့ပေါ့စဉ်းစားပေးရန် ဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ)အရ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ သေဒဏ်မှအပ အခြားပြစ်ဒဏ်မျိုး ချမှတ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ပြင် ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့ရန်မှာ အထက်စီရင်ထုံးပါ မူတွင်လည်း အကျုံးဝင် သော ပြဿနာဟု မပေါ်ပေါက်ချေ။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ၏ အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်လွှာကို ပယ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးသိန်းတန် ပါ-၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

ဧပြီလ

၂၉ ရက်

ပြစ်မှုများတွင် သက်သေခံပစ္စည်းများကို တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)အရ ဖျက်ဆီးစေရန်ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ အဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်ဖြစ်စေ၊ လက်ရှိထား ခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ အခြား နည်းဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်စေ သင့်သည် ထင်မြင်သော အမိန့်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုများတွင် သက်သေခံပစ္စည်းများကို တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)အရ ဖျက်ဆီးစေရန်ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်ဖြစ်စေ၊ လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်း ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်စေ သင့်သည် ထင်မြင်သော အမိန့်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ။ ခြိမ်း ကြည့်လျှင် ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဒေါ်လှတင်သည် အခိုးခံရသော ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းများ အပြည့် အဝရပြီး ဖြစ်သဖြင့် ထပ်မံ၍ အခြားပစ္စည်း ရယူနိုင်ခွင့်မရှိ သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံများဖြင့် အပ်ခဲ့သော ဒေါ်သိန်းရီနှင့် မပုတို့သည်

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ်-၄

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၉၀(ခ)တွင် ချမှတ်သော (၁၁-၁၀-၉၄) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံ လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၆
ဦးသိန်းတန်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

နီးရာပါ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်သို့ သွားရောက်ထုခွဲခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် လည်းကောင်း ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)ရှိ ကျောက်နီ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၃)ပါ အမှတ်စဉ်(၃) နှင့်(၄)ပါ နှစ်ဖွာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် ငွေသားကျပ် ၇၄၀၀/- တို့ကို ဒေါ်လှတင်သို့ ထပ်မံပေးရန် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ မရိုးမသား လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ဦးသိန်းတန်နှင့် မပုတို့အား ပြန်ပေးရန်လည်း အကြောင်းမရှိပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးအကောက် (ခ)ဦးစိုးထွန်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံများအတွက် - ၁။ဦးဇော်ဝင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ဦးကျော်ဌေး၊ တရားရုံးချုပ်၊ နေ

သာယာဝတီမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၉၂၃/ဗျ တွင် တရားခံ အေးကိုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်(တစ်)နှစ် ကျခံစေရန်နှင့် တရားခံဒေါ်သိန်းရီအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၄ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်(၃)လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် ပြီး သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှာဖွေပုံစံ(သက်သေခံ-ခ)ပါ ဒီ၊ ဝဲ၊ ၆၁ ရွေးရှိ ရွှေတုံးအား ဦးစောမြင့်သို့လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဃ)ပါ အလေးချိန် ဒီ၊ ရဲရှိရွှေချောင်းအား ဦးသိန်းတန်သို့ လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ(သက်သေခံ-င)ပါ အလေးချိန် ဒီ၊ ၇၊ ၅ ရွေးရှိ အမိန့်ဆွဲကြီး အပိုင်းတစ်ခုအား မပုသို့လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ -စ)ပါ အလေးချိန် ဒဲ၊ ၄ ရွေးရှိ၊ ဥစိလက်ကောက်တစ်ကွင်းနှင့် ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ(ဆ)ပါ အလေးချိန် ဒဲ၊ ၄ ရွေးရှိ ရွှေတောင့်(တစ်)တောင့်အား မခင်စိန်သို့လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ည)ပါ အလေးချိန် ဒဲ၊ ၁၀ ရွေး၊ ၁ စိတ်ရှိ ရွှေတုံးတစ်တုံး၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဋ)ပါ အမှတ်စဉ် ၂၊ ၃ နှင့် ၅ ရှိ ရွှေကြယ်သီး ၅ လုံး၊ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးနှင့် ငွေကျပ် ၂၀၀၀/-၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဌ)ပါ အလေးချိန် ၁၁ ရှိ

အမ်စီဆွဲကြီးအပိုင်းတစ်ခု၊ အလေးချိန် ၆ ရွှေးရှိ ယိုးဒယားဘတ်ဆွဲပြား တစ်ခုနှင့် အလေးချိန် ၁၀၊ ၅ ရွှေး ၁ ခြမ်းရှိ ကျောက်နီပတ္တမြား လက်စွပ် တစ်ကွင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၃)ပါ အမှတ်စဉ် ၃ နှင့် ၄ ရှိ နှစ်ဖွာ အသံလက်ကောက်တစ်ရံနှင့် ငွေကျပ် ၇၄၀၀/- တို့ကို ဒေါ်လှတင်သို့ လည်းကောင်း ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် သာယာဝတီမြို့နယ် တရား ရုံး၏ အမိန့်ကို ဒေါ်လှတင်က မကျေနပ်၍ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး(သာယာဝတီ ခရိုင်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၂/၉၃ ကို တင်သွင်းရာ မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်းများအားလုံးကို ဒေါ်လှတင်သို့ ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အမိန့်ကို ဦးသိန်းတန်နှင့် မပုတို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၉၀(ခ)၉၃ တွင် ပြင်ဆင်ပေးရန် လျှောက် ထားခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၃/၉၅ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါပြဿနာ(၂)ရပ်ကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည် -

(က) မူလရုံးက ဒေါ်သိန်းရီနှင့် လျှောက်ထားသူ ၂-မပု တို့က လျှောက်ထားသူ ၁-ဦးသိန်းတန်ထံ သွားရောက်ရောင်းချခဲ့သော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အရည်အကျိုထားသည်ဆိုသော ရွှေတုံးကို လျှောက်ထားခံရသူ ၂-ဒေါ်လှတင်အား ပြန်လည် ပေးခဲ့ခြင်း၊ အဆိုပါ ရွှေများကို ဦးသိန်းတန်ထံ ရောင်းချပြီး နောက် ရောင်းရငွေဖြင့် ဒေါ်သိန်းရီနှင့် မပုတို့ ပြန်၍ ဝယ်ယူ သွားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ဒေါ်သိန်းရီထံမှ ပြန်လည် သိမ်းယူ၍ ဒေါ်လှတင်အား ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း၊ ထိုးနည်းတူ မပုက ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းဖြင့် ဒေါ်သိန်းရီထံမှ လဲယူသွားသော အမ်စီဆွဲကြီးပြတ်ကို ဒေါ်လှတင်အား ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့ ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်နှင့် ညီမညီ။

(ခ) အထက်ပါအတိုင်း ဒေါ်လှတင်အား ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့၍ ဒေါ်လှတင်သည် မိမိပျောက်ဆုံးသော ပစ္စည်း၏ ၂ ဆကို

၁၉၉၆
ဦးသိန်းတန်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆

ဦးသိန်းတန်

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြန်လည်ရရှိရာ ရောက်မရောက်၊ ထိုသို့ဆိုပါက တရားမျှတ
မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ။

အမှုမှာ ၁၂-၆-၉၂ နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီး
ခင်မောင်ဦးက တရားခံအားကိုအား မသင်္ကာဖွယ်ရာ တွေ့ရသဖြင့် ရဲစခန်း
သို့ ခေါ်လာပြီး စစ်ဆေးရာတွင် အေးကိုသည် ဇနီးမတင်ရီ၏ အဒေါ်အရင်း
တော်စပ်သူ ဒေါ်လှတင်၏ နေအိမ်မှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ခိုးယူခဲ့
ကြောင်း သိရသဖြင့် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်၍ သာယာဝတီရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်
ဦးလှဖေက တရားလို ပြုလုပ်၍ အေးကိုနှင့် ပစ္စည်းထုခွဲ ရောင်းချပေးသူ
ဒေါ်သိန်းရီတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ နှင့် ၄၁၄ တို့အရ
တိုင်ချက်ပေးဖွင့်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးသိန်းတန်နှင့် မပုတို့၏ အကျိုးဆောင်က အဓိက
ထား၍ တင်ပြရာ၌ ဒေါ်လှတင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ရွှေလက်ကောက်
အပွ(၄)ကွင်းအား အရည်ကျိုထားသော အလေးချိန် ၁၊ ၇သားရှိ ရွှေတုံးမှာ
ခိုးရာပါ ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်သော်လည်း အဆိုပါ လက်
ကောက်(၄)ကွင်းအား ရောင်းရသောငွေဖြင့် ဦးသိန်းတန်ဆိုင်မှ ပြန်ဝယ်သွား
သောနှစ်မှာ အသံလက်ကောက်(တစ်)ရံ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့်
ပိုငွေကျပ် ၈၀၀၀/-တို့မှာ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းမဖြစ်နိုင်၍ ဦးသိန်းတန်အား
ပြန်ပေးသင့်ကြောင်း၊ အလားတူပင် အလေးချိန် ၁၊ ၇၊ ၅ ရွှေရိုး ခိုးရာပါ
အမ်စီဆွဲကြိုးပြတ်အား မပုထံမှ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီး ပိုင်ရှင်ဒေါ်လှတင်
သို့ ပြန်ပေးပြီး ဖြစ်ပါလျက် အဆိုပါ ဆွဲကြိုးပြတ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့်
မပုက သူမပိုင် ပွတ်လုံးလက်ကောက်တစ်ရံ (ဦးစောမြင့်ထံမှ အရည်အကျိုး
ပြီး အတုံးအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားသည်) ယိုးဒယား ဘတ်ဆွဲပြားတစ်ခု
တို့ကိုပါ ဒေါ်လှတင်သို့ ပေးအပ်ခဲ့သော ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (သာယာဝတီ
ခရိုင်)၏ အမိန့်မှာလည်း မှားယွင်းနေပြီး မပုသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်သင့်
ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန်ကြား
ရေးမှူးက ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဒေါ်လှတင်သည် ပျောက်ဆုံးသွားသောမူရင်းပစ္စည်း
မှ အသွင်ပြောင်းသွားသော ပစ္စည်းများကို ဥပဒေအရ ပြန်လည်ရထိုက်ခွင့်
ရှိသည့်အတိုင်း ရပြီးဖြစ်သည့်အပြင် ထပ်မံ၍ အခြားရွှေထည်များ ရစေခြင်း
မှာ မသင့်လျော်သောကြောင့် ဦးသိန်းတန်အား ရွှေချောင်းကို ပြန်လည်

ပေးခဲ့သည့် သာယာဝတီမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်မှာ မျှတမှုကင်းမဲ့သည် ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မပုထံမှ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်သည့် အမိန့်ဆွဲကြိုးပြတ်ကို မူရင်းအတိုင်း ဒေါ်လှတင်သို့ ပေးပြီးဖြစ်သည့် အခြေအနေတွင် မပုပိုင်သော ဆွဲပြားနှင့် သံကြိုးကွင်း၊ ဆွဲကြိုးကို မပုသို့ ပြန်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြသွားသည်။

အမှတ်(၂) အယူခံတရားခံ ဒေါ်လှတင်၏ အကျိုးဆောင်က ရွှေဆိုင် ပိုင်ရှင် ဦးသိန်းတန်၊ တရားခံဒေါ်သိန်းရီနှင့် မပုတို့သည် ဒေါ်လှတင်၏ အိမ်မှတရားခံ အေးကို ခိုးယူလာခဲ့သော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ရောင်းခြင်း၊ ရောင်းရငွေဖြင့် အခြားပစ္စည်းများ ဖလှယ်၍ ဝယ်ယူခြင်းများကို မရိုးမမြောင့် ပူးပေါင်းကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းများ နှင့် ခိုးရာပါပစ္စည်းမှ အသွင်ပြောင်းလဲလှယ်ထားသော ပစ္စည်းနှင့်ငွေများကို ပစ္စည်းရှင် ဒေါ်လှတင်သို့ ပြန်ပေးစေခဲ့သော ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်)နှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ အမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ နှင့်အညီ ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်သာဖြစ်သောကြောင့် စုံညီခုံရုံးဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ပြင်ဆင်ရန် လုံလောက်သော အကြောင်းမရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။

တရားခံအေးကိုက ဒေါ်လှတင်၏ နေအိမ် ပြင်မိုးရာတွင် တွေ့ရသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ပြန်မပေးဘဲ ယူထားပြီးနောက် ပူးတွဲတရားခံ ဒေါ်သိန်းရီအား ရောင်းချထုခဲ့ ခိုင်းခဲ့ကြောင်း ရုံးရှေ့တွင် ထွက်ဆိုထားသဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်ဆိုသော ရွှေဆိုင်များမှ ပစ္စည်းများကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရှာဖွေပုံစံများဖြင့် သိမ်းဆည်း၍ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့ရာ၌ ခိုးယူခြင်း ခံရသူ ဒေါ်လှတင်၏ ပစ္စည်းမူရင်းအတိုင်း သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ခြင်းများ ရှိသကဲ့သို့ အသွင်ပြောင်းထားသည့် ပစ္စည်းများနှင့် လဲလှယ်ထားသော ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရမိနိုင်ခဲ့ခြင်းများလည်း ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဦးသိန်းတန်(လိုပြ-၆)၏ ရွှေဆိုင်သို့ တရားခံ ဒေါ်သိန်းရီက ခိုးရာပါ ပစ္စည်းဖြစ်သည့် အလေးချိန် ၁၂ ဂရမ်ခန့် ၁၂ ခုရှိသော ရွှေလက်ကောက်အဖွင့်(၄)ကွင်း လာရောက် ရောင်းချရာ တစ်ကျပ်သားလျှင် ၁၆၃၀၀/-ကျပ်ဈေးဖြင့် သင့်ငွေ ၂၃၅၀၀/-ဖြင့် ဦးသိန်းတန်က ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်သိန်းရီက ၎င်းနှင့်အတူ ပါလာသူ မပု၏အမည်ဖြင့် ဘောက်ချာ(သက်သေခံ-ဂ) ဖွင့်လျက် ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်မှ နှစ်မွှာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့်

၁၉၉၆
ဦးသိန်းတန်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၆

ဦးသိန်းတန်

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပတ္တမြား လက်စွပ်တစ်ကွင်းတို့ကို သင့်ငွေ ၁၅၅၀၀/-နှင့် ပြန်လည်ဝယ်ယူ ခဲ့သဖြင့် ပိုငွေကျပ် ၈၀၀၀/-ကို ဦးသိန်းတန်က ပြန်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ အမှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် ရဲများက ရွှေဆိုင်သို့ လာရောက်ပြီး ပစ္စည်းအပ်ရန် ပြောသောကြောင့် အလေးချိန် ၁၁၂ ဂရမ်သာရှိသော ရွှေချောင်းကို ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဃ)ဖြင့် ဦးသိန်းတန်က အပ်လိုက်ကြောင်း ပေါ်ပေါက် သည်။

တရားခံအေးကိုနှင့် ဒေါ်သိန်းရီတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ နှင့် ၄၁၁ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်း အတည်ဖြစ်လျက် ရှိသဖြင့် ၎င်းတို့လာရောင်းသော ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူကြသည့် ဦးသိန်းတန်အပါအဝင် ရွှေဆိုင်ရှင်များအနေဖြင့် သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်ကြောင်း ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်)က သုံးသပ်ပြီး အခိုးခံရသူ ဒေါ်လှတင်သို့ ပစ္စည်းအားလုံး ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခိုးယူလာသော ပစ္စည်းများကို ရောင်းခြင်းဖြစ်သဖြင့် တရားခံအေးကို နှင့် ဒေါ်သိန်းရီတို့တွင် ရောင်းချသော ပစ္စည်းများ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိသော ကြောင့် ၎င်းတို့ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သူများအနေဖြင့်လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနိုင်ဘွယ် ရာ အကြောင်းမရှိချေ။ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်သို့သာ ပေးအပ်ရန်ဖြစ်ပြီး တရားခံထံမှ သိမ်းဆည်းမိသော ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့လျှင်မူ သဘော ရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသူအား ၎င်းဝယ်ယူခဲ့သည့် တန်ဖိုးပမာဏ ထက် မပိုသည့် ငွေကိုသာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၉ အရ တရားရုံးက ပေးနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းသည် ခိုးရာပါ ပစ္စည်း သို့မဟုတ် အလွဲသုံးစားသော ပစ္စည်းဖြစ်နေလျှင် ယင်းပစ္စည်းကို ဝယ်ယူသူက ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်ဘဲ သဘောရိုးနှင့် ဝယ်ယူကြောင်း ထင်ရှား လျှင် ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံမှုနှင့် အရေးယူခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်မည်ဖြစ် သော်လည်း ပစ္စည်းပြန်ရနိုင်ရန်အတွက် အရေးမဆိုနိုင်ကြောင်း ဦးမောင်ကို နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်^(၁) စီရင်ထုံးအပါ အဝင် အမှုအများအပြား၌ လမ်းညွှန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

၁။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံး များစာ - ၇၇

၁၉၉၆

ဦးသိန်းတန်

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပူးတွဲတရားခံ ဒေါ်သိန်းရီထံမှ ရွှေထည်ပစ္စည်း (၄)မျိုး၊ ရွှေဝယ်
ဘောက်ချာ(၂)ရွက်နှင့် ငွေသားကျပ် ၇၄၀၀/-တို့ကို ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေ
ခံ ၅ နှင့် ၃)တို့အရ ရဲတပ်ဖွဲ့က သိမ်းဆည်း၍ တရားရုံးသို့ တင်ပို့ခဲ့သည်။
ရွှေထည်ပစ္စည်း (၄)မျိုးအနက် ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)
ရှိ ကျောက်နီပတ္တမြား လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-
၃)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)ရှိ နှစ်ဖွာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံတို့မှာ ဦးသိန်းတန်
ရွှေဆိုင်မှ ပြန်ဝယ်လာသော ပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး ငွေကျပ် ၇၄၀၀/-မှာလည်း
ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်တွင် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းကို ရောင်းချခဲ့ရသော ငွေများ
ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ပါ အမှတ်စဉ်
(၁)နှင့်(၂)ပါ ရွှေထည်ပစ္စည်းများမှာ အဓိကတရားခံ အေးကိုက ရောင်းပေး
ရန် အပ်နှံထားသော ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်သည်။

သို့အတွက် ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်သို့ ပူးတွဲတရားခံ ဒေါ်သိန်းရီ
လာရောင်းသော အလေးချိန် ၁၊ ၇ သားရှိ ခိုးရာပါ ရွှေလက်ကောက်
အပွ(၄)ကွင်းအတွက် ဦးသိန်းတန်ထံမှ ရဲက ရှာဖွေပုံစံ(သက်သေခံ-ဃ)
ဖြင့် သိမ်းခဲ့သော လက်ကောက်များအား ကျိုထားသည့် ရွှေချောင်းကို
အခိုးခံရသူ ဒေါ်လှတင်သို့ ပြန်ပေးခဲ့သည့်အပြင် ဒေါ်သိန်းရီထံမှ သိမ်း
ဆည်းခဲ့သော ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)ရှိ ကျောက်နီ
လက်စွပ်တစ်ကွင်းနှင့် ရှာဖွေပုံစံ(သက်သေခံ-၃)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)နှင့်(၄)ရှိ
နှစ်ဖွာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် ငွေသားကျပ် ၇၄၀၀/-တို့ကိုပါ
ဒေါ်လှတင်သို့ ပြန်ပေးအပ်ခဲ့သဖြင့် ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးသူ ဒေါ်လှတင်သည်
အမှန်တကယ် ပျောက်ဆုံးသွားသော ရွှေ ၁၊ ၇ သားအပြင် အပိုရွှေထည်
ပစ္စည်းနှင့် ငွေများပါ ရရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးနှင့်
တရားရုံးချုပ်တို့၏ အမိန့်မှာ မျှတမှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သဘာဝ
မကျသည့်အပြင် ယုတ္တိလည်း မတန်ချေ။

ဒေါ်လှတင်ထံမှ တရားခံ ခိုးယူလာသော ပစ္စည်းများကို ပူးတွဲတရားခံ
ဒေါ်သိန်းရီက ယူလာပြီး တူမဖြစ်သူ မပု(လိုပြ-၇)နှင့်အတူ ရွှေဆိုင်များ
သို့ သွားရောက်ရောင်းချသည်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းများအနက် အလေးချိန်
၁၊ ၇၊ ၅ ရွှေမျိုး အမိန့်ဆွဲကြီးကို ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့် မပုက သူမပိုင်
သံကြီးကွင်း ရွှေဆွဲကြီးတစ်ကုံး၊ ဆွဲပြားတစ်ခုနှင့် ပြောင်လက်ကောက်နှစ်
ကွင်းတို့နှင့် အလေးချိန် တူညီစွာ ချိန်ပြီး လဲယူခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

၁၉၉၆
ဦးသိန်းတန်
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

နောက်ပိုင်းတွင် အမ်စီဆွဲကြိုးကို ရဲက လာသိမ်းသဖြင့် ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-င)ဖြင့် အပ်လိုက်ရကြောင်း မပုက ထွက်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် မပုသည် တရားခံ ဒေါ်သိန်းရီနှင့်အတူ ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်သို့ သွားရောက်ပြီး ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချသူဖြစ်သည့်အပြင် ဦးသိန်းတန်၏ဆိုင်မှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို တရားခံဒေါ်သိန်းရီမှ ပြန်ဝယ်ခဲ့စဉ်က မပု၏ အမည်ဖြင့် ဘောက်ချာဖွင့်၍ မရိုးမဖြောင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။ သို့အတွက် မပု ကိုယ်တိုင် သည်ပင်လျှင် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများ ထုခွဲရောင်းချရာတွင် ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် အပြစ်ကင်းသူ မဟုတ်၍ ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံနိုင် ဘွယ်ရာ မရှိပေ။

ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ(ဃ)ဖြင့် ရွှေဆိုင်ရှင် ဦးသိန်းတန်ထံမှ သိမ်းယူခဲ့ သော အလေးချိန် ၁၊ ၇ သားရှိ ရွှေချောင်းမှာ ပူးတွဲတရားခံ ဒေါ်သိန်းရီ လာရောင်းသော ခိုးရာပါ ဥစီရွှေလက်ကောက်(၄)ကွင်းအား ကျိုထားသော ရွှေချောင်းဖြစ်ကြောင်း ရှာဖွေပုံစံတွင် ဖော်ပြ၍ ဦးသိန်းတန်က လက်မှတ် ရေးထိုးပေးအပ်ခဲ့သောကြောင့် အဆိုပါ ပစ္စည်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းသာဖြစ်သဖြင့် ဦးသိန်းတန် ပြန်ရနိုင်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။ သိမ်းဆည်းခံရသူ၏ ပြော ပြချက်များအား ရှာဖွေပုံစံတွင် ရေးသားထားရာ ယင်းအချက်များကို သက် သေခံ ပစ္စည်းများအား စီမံခန့်ခွဲရာတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစား၍ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ စီမံခန့်ခွဲနိုင်သည်။ ဦးအုန်းဗေ ပါ(၃) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဒေါ်တင်အုန်း) အမှု^(၂)ကို ရည်ညွှန်းသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဒေါ်လှတင်သို့ ၎င်းပျောက်ဆုံး သွားသော ပစ္စည်းများအနက် ဦးသိန်းတန်ဆိုင်တွင် တရားခံဒေါ်သိန်းရီ သွားရောက် ရောင်းချခဲ့သော ရွှေလက်ကောက်အပွ(၄)ကွင်းနှင့် အလေးချိန် တူညီသော ရွှေတုံး ၁၊ ၇ သားရှိ ရွှေချောင်းပေးအပ်ပြီး ဖြစ်ပါလျက် နောက်ထပ် ယင်းသက်သေခံ ရွှေထည်ပစ္စည်းများအား ရောင်းရငွေနှင့် ဝယ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေသား ၇၄၀၀/-ကျပ်ကိုပါ ထပ်မံ

၂။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံး များစာ - ၁၃၇

ပေးအပ်ခြင်းမှာ တရားမျှတသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဦးမောင်ကြီးပါ (၂) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ(၂) အမှု^(၃) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ပြစ်မှုများတွင် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇(၁)အရ ဖျက်ဆီးစေရန် ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ အဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန်ဖြစ်စေ လက်ရှိထားခွင့် ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူ အား ပေးအပ်ရန်ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်း ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်စေ သင့်သည် ထင်မြင်သော အမိန့်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ခြံ၍ကြည့်လျှင် ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဒေါ်လှတင်သည် အခိုးခံရသော ၎င်းပိုင် ပစ္စည်းများ အပြည့်အဝ ရပြီးဖြစ်သဖြင့် ထပ်မံ၍ အခြားပစ္စည်း ရယူနိုင် ခွင့် မရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံများဖြင့် အပ်ခဲ့သော ဒေါ်သိန်းရီနှင့် မပုတို့သည် ခိုးရာပါ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို မရိုးမဖြောင့် သော သဘောဖြင့် ဦးသိန်းတန်၏ ရွှေဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ ထုခွဲခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ပါ အမှတ်စဉ် (၃)ရှိ ကျောက်နီပတ္တမြား လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၃)ပါ အမှတ်စဉ်(၃)နှင့်(၄)ပါ နှစ်မွှာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် ငွေသား ကျပ် ၇၄၀၀/-တို့ကို ဒေါ်လှတင်သို့ ထပ်မံပေးရန် မဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ မရိုးမသား လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ဦးသိန်းတန်နှင့် မပုတို့အား ပြန်ပေးရန် လည်း အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်)နှင့် တရားရုံးချုပ် တို့၏ အမိန့်တွင် ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ခ)ရှိ အလေးချိန် ၁၊ ၁၀၊ ၆ ရွေးရှိ ရွှေချောင်းတစ်ချောင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၅)ရှိ ကျောက်နီ ပတ္တမြားလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၃)ပါ အမှတ်စဉ် (၃)ရှိ နှစ်မွှာအသံ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် အမှတ်စဉ်(၄)ရှိ ငွေကျပ် ၇၄၀၀/-တို့ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆

ဦးသိန်းတန်

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရွှေတွင်

+ ၁၉၉၆

မအားဘူ ပါ-၂

နိုဝင်ဘာလ

နှင့်

၈ ရက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(စ)နှင့် ပုဒ်မ ၄၀(ခ)၊ ပုဒ်မ ၂(စ)အရ ကလေးသူငယ် တရားရုံး တည်ထောင်ထားခြင်း မရှိသော နယ်မြေဒေသများတွင် ကလေးသူငယ် တရားသူကြီး ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို မြို့နယ်တရားသူကြီးများကိုသာလျှင် အာဏာအပ်နှင်းထားခြင်း - ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးများ တွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၂(စ)အရ ကလေး သူငယ်တရားရုံးဆိုသည်မှာ ကလေးသူငယ်မူခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသော တရားသူကြီးရုံးထိုင်သည့် တရားရုံးကို ဆိုလိုသည်ဟု ဖွင့်ဆိုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းသို့ပြဋ္ဌာန်းထား သည်နှင့်အညီ တရားရုံးချုပ်က ၂၉-၇-၉၃ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂၅/၉၃ ဖြင့် အဆိုပါ ကလေးသူငယ်မူခင်းများကို ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့်အညီ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(ခ)အရ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးအသီးသီးရှိ မြို့နယ်တရားသူကြီးများအား အပ်နှင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာတွင် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း တရားရုံးများ ပါဝင်ခြင်း မရှိချေ။

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၇၃

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၈၅ တွင် ချမှတ်သော (၅-၁-၉၆) ရက်စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး(မူဆယ်ခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၏ ၂၉-၇-၉၃ နေ့စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၄/၉၃ အရမှာလည်း ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်အက်ဥပဒေအရ စစ်ဆေးဆဲ မပြီးပြတ်သေးသော မှုခင်းများမှအပ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ် ဥပဒေ အသစ် ပြဋ္ဌာန်းပြီးနောက် စွဲဆိုလက်ခံထားသည့် ကလေးသူငယ် မှုခင်းများ အား ဥပဒေအသစ်အရ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန်အတွက် အာဏာအပ်နှင်းထား သော မြို့နယ်တရားသူကြီးများထံ လွှဲအပ်ကြရန် တရားရုံးများအား ညွှန် ကြားထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၆
မအားဘူ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးဟန်တင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးသန်းကျော်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး (ရှေ့နေချုပ်ရုံး)

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (မူဆယ်ခရိုင်)၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၈၅/၉၅ တွင် မအားဘူအား ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(က)အရ အလုပ်ဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရ အလုပ်ဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၄)နှစ်၊ ယင်းထောင်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံ စေရန်လည်းကောင်း၊ မဆိုင်းခေါ်နံအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(က)အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပြီး ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇(ဃ)အရ ကလေး သူငယ်တန်းကျောင်းသို့ (၂)နှစ် ပို့အပ်ထားစေရန်လည်းကောင်း အမိန့်ချ မှတ်သည်။ အဆိုပါ အမိန့်အပေါ် မအားဘူတို့ နှစ်ဦးက မကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

၂၂-၉-၉၅ နေ့တွင် ကလေးသူငယ်များကို အသုံးချ၍ ဘိန်းဖြူ ရောင်းဝယ်နေသည်ဟု သတင်းရရှိသော တရားခံ မမာရွယ်(ခ)မမာရီ နေထိုင်ရာ ပန်ဆိုင်မြို့ရှိ နေအိမ်သို့ ဒုရဲအုပ် ဦးလှကြည်နှင့်အဖွဲ့ ဝင်ရောက် ရှာဖွေသည်။ ထိုသို့ ရှာဖွေရာတွင် နေအိမ်မီးခိုးခန်းအတွင်းရှိ ကုတင် အောက်မှ သံဘူးဖြင့်ထည့်လျက် .၀၀၃၅ ကီလိုဂရမ်ပါ ဘိန်းဖြူမှုန့် တစ် ပုလင်း၊ .၀၀၀၀၅ ကီလိုဂရမ်ပါ ဘိန်းဖြူမှုန့် တစ်ပုလင်း၊ ဘိန်းဖြူချင် တွယ်ရာတွင် သုံးသော ပုလင်းငယ်များ၊ ဘိန်းဖြူရောင်းရငွေ ကျပ် ၃၀၅၅/ တို့နှင့်အတူ တွေ့ရှိ ဖမ်းဆီးမိခွဲသူ(၇)ဦးတို့အား အရေးယူပေးရန် ဦးလှကြည်

၁၉၉၆
မအားဘူ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

က တိုင်ကြားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ တရားခံများအနက် အိမ်ရှင်မမာရွယ် နှင့် ကလေးတရားခံ မအားဘူ၊ မဆိုင်းခေါန်တို့ (၃)ဦးလည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက အချင်းဖြစ် အမှုတွင် လူကြီးတရားခံ (၄)ဦးတို့အပေါ် စွဲတင်သော ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၈၄/၉၅ နှင့် မအားဘူတို့ နှစ်ဦးအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေအရ စွဲတင်သော ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၈၅/၉၅ အမှုနှစ်ခုကို တစ်ပေါင်းတည်း စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့သည်။ လူကြီးတရား ခံလှရွှေ၊ ငေါ်တောင်၊ စိုးတင့်နှင့် အိမ်ရှင်မမာရွယ်တို့ (၄)ဦးအပေါ် မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၊ ၁၉(က)/၂၁ နှင့် ပုဒ်မ ၂၂(ဂ)တို့အရ အသီးသီး ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးခရိုင်)၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၆၆/၉၆ တွင် အယူခံရာ ပလပ်ခံခဲ့ရသည်။

အယူခံတရားလို မအားဘူတို့ နှစ်ဦး၏ အကျိုးဆောင်က မအားဘူ တို့ ကလေးသူငယ်နှစ်ဦးသည် မူလရုံးပြစ်မှုအမှတ် ၈၄/၉၅ မှ လူကြီး တရားခံများနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ပူးပေါင်း၍ အချင်းဖြစ်ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ သည်ဟု သက်သေအထောက်အထား ထင်ရှားပေါ်လွင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မအားဘူကို ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ် ချမှတ်သည်မှာလည်း ပြင်းထန်လွန်း ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ ကလေးတရားခံနှစ်ဦးအပေါ် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား ဥပဒေအရာရှိက ဤအမှုမှ တရားခံ မအားဘူ တို့နှစ်ဦးနှင့် ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၈၄/၉၅ မှ လူကြီးတရားခံ (၄)ဦးတို့အပေါ် သက်သေအထောက်အထားများအရ မူလရုံး၏ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိချက် တွင် မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ သို့သော် ဤအမှုမှ တရားခံ မအားဘူတို့နှစ် ဦးမှာ အသက် ၁၆ နှစ်အောက် ကလေးတရားခံများ ဖြစ်နေကြောင်း၊ သို့ပါလျက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား လူကြီးတရားခံများနှင့်အတူ မူလရုံးက တစ်ပေါင်းတည်း စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈(ခ) နှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း၊ ထို့ပြင် ကလေးသူငယ်မူခင်းကို လက်ခံစစ်ဆေး စီရင်ရန် အာဏာအပ်နှင်းထားခြင်း မရှိသော ရှမ်းပြည်နယ် (မူဆယ်ခရိုင်) တရားရုံးက လက်ခံစစ်ဆေး စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၈(က) နှင့်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က ထုတ်ပြန်ထားသည့် အမိန့်ကြော်ငြာစာ

၁၉၉၆

မအားဘူ

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အမှတ် ၂၅/၉၃၊ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၄/၉၃ တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ဆန့်ကျင်မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ထို့ပြင် မအားဘူအပေါ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ ကို ရည်ညွှန်း၍ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ် ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာလည်း ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏ အမိန့်အပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်စဉ်းစား ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှု စတင်အရေးယူစဉ်အခါက မအားဘူ၏အသက်မှာ ၁၅ နှစ် ဖြစ်ပြီး မဆိုင်းခေါ်၏ အသက်မှာ ၁၃ နှစ်ဖြစ်သည်ဟု ရဲစွဲချက်အရ တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်ထွက်ချက်နှင့် သက်သေခံ(ခ)နှင့် (ခ-၁)ဆေးစာတို့ အရမှာလည်း မဆိုင်းခေါ်မှာ အသက် ၁၄ နှစ်အောက်နှင့် မအားဘူမှာ အသက် ၁၆ နှစ်အောက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတရားခံ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(က) အရ ကလေးသူငယ်ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် အဆိုပါ ကလေးတရားခံနှစ်ဦးတို့အပေါ် စွဲဆိုသောအမှုကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၈(က)အရ သက်ဆိုင်ရာ ကလေးသူငယ် တရားရုံးသို့ စွဲဆိုတင်ပို့ရမည် ဖြစ်သည်။

ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၂(စ)အရ ကလေးသူငယ် တရားရုံးဆိုသည်မှာ ကလေးသူငယ်မှုခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ အပ်နှင်းခြင်းခံရသော တရားသူကြီးရုံးထိုင်သည့် တရားရုံးကို ဆိုလိုသည်ဟု ဖွင့်ဆိုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းသို့ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်နှင့်အညီ တရားရုံး ချုပ်က ၂၉-၇-၉၃ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၂၅/၉၃ ဖြင့် အဆိုပါ ကလေးသူငယ်မှုခင်းများကို ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့်အညီ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(ခ) အရ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးအသီးသီးရှိ မြို့နယ်တရားသူကြီးများ အား အပ်နှင်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာတွင် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း တရားရုံးများ ပါဝင်ခြင်း မရှိချေ။

တရားရုံးချုပ်၏ ၂၉-၇-၉၃ နေ့စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၄/၉၃ အရမှာလည်း ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ်အက်ဥပဒေအရ စစ်ဆေးဆဲ မပြီးပြတ်သေးသော မှုခင်းများမှအပ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ကလေးသူငယ် ဥပဒေ အသစ် ပြဋ္ဌာန်းပြီးနောက် စွဲဆိုလက်ခံထားသည့် ကလေးသူငယ် မှုခင်းများ

၁၉၉၆

မအားဘူ

ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မွန်မာနိုင်ငံတော်

အား ဥပဒေအသစ်အရ စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန်အတွက် အာဏာအပ်နှင်းထားသော မြို့နယ်တရားသူကြီးများထံ လွှဲအပ်ကြရန် တရားရုံးများအား ညွှန်ကြားထားပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (မူဆယ်ခရိုင်)က အချင်းဖြစ်သည့် နေ့ရက်တွင် အသက် ၁၆ နှစ်အောက် ကလေးသူငယ်များဖြစ်ကြသော မအားဘူနှင့် မဆိုင်းခေါ်တို့နှစ်ဦးအား စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဘဲ လူကြီးတရားခံများနှင့် ရောနှော၍ တစ်ပေါင်းတည်း စစ်ဆေးစီရင်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခြင်း၊ သင်တန်းကျောင်းသို့ ပို့အပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ မအားဘူအား အသက် ၁၆ နှစ်နှင့် ၁၈ နှစ်ကြား အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း မှားယွင်းနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ မူလရုံးက အယူခံတရားလို မအားဘူနှင့် မဆိုင်းခေါ်တို့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိချက်၊ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက်နှင့် သင်တန်းကျောင်း ပို့အပ်စေသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ပြည်နယ်တရားသူကြီးသည် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြို့နယ်တရားသူကြီးထံ ဤအမှုကို အမှုအမှတ်အသစ်ဖြင့် အစမှ တစ်ဖန် ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ရေးအတွက် လွှဲပြောင်းပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရွှေတွင်

အောင်နေဝင်း(ခ)အောင်အောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

+ ၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၂၆ ရက်

ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)က ချမှတ်သော အမိန့်ကို
မကျေနပ်လျှင် တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု မလျှောက်ထားဘဲ
တရားရုံးချုပ်သို့ လျှောက်ထားခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်များ အက်ဥပဒေအရ ကလေးသူငယ်မူခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအပ်နှင်းရာ၌ ရာထူးအလျောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေအရ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရရှိထားမှုများကို အခြေခံ၍ အပ်နှင်းခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေအရ ကလေးသူငယ်တရားရုံးများကိုသာ စီရင်ပိုင်ခွင့် အပ်နှင်းခြင်းဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအလိုက် ရရှိထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို အခြေခံ၍ အပ်နှင်းခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သတိချပ်ရန် လိုသည်။

ကလေးသူငယ်တရားရုံး(ရန်ကုန်)က ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်လျှင် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၊ ပုဒ်မခွဲ (က)အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ တင်သွင်းရာတွင် ကလေးသူငယ် တရားရုံး(ရန်ကုန်)သည် ကလေးသူငယ်မူခင်းများအား စစ်ဆေးသော အခြားမြို့နယ် တရားရုံးများထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံး

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၄၂(ခ)နှင့် ၄၄၃(ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၈၅ တွင် ချမှတ်သော (၂၂-၇-၉၆) ရက်စွဲပါ ကလေးသူငယ်တရားရုံး(ရန်ကုန်)၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း

၁၉၉၆
အောင်နေဝင်း(ခ)
အောင်အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မဟုတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသို့သာ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု
လျှောက်ထားခွင့် ရှိပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမောင်ဖေတင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဒေါ်ခင်လှရီ၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်
၂၈၅/၉၅ တွင် တရားခံဖြစ်သူ အောင်နေဝင်း(ခ)အောင်အောင်သည်
အသက် ၁၆ နှစ် ကျော်လွန်သဖြင့် ကလေးသူငယ် မဟုတ်ကြောင်း၊
လူငယ်သာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကလေးသူငယ်တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးစီ
ရင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း လက်ထောက်တိုင်းတရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်
သည်။ ယင်းအမိန့်ကို အောင်နေဝင်း(ခ)အောင်အောင်က မကျေနပ်သဖြင့်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၄၂(ခ)၉၆ ကို လျှောက်ထားလာသည်။
ထို့ပြင် အောင်နေဝင်း၏မိခင် ဒေါ်ထားထားလှိုင်ကို သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူ
စစ်ဆေးစဉ် အောင်နေဝင်း(ခ)အောင်အောင်၏ မွေးစာရင်း မိတ္တူမှန်ကို
သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ ကလေးသူငယ်
တရားရုံးက လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကိုလည်း အောင်နေ
ဝင်းက မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၄၃(ခ)၉၆ ကို
လျှောက်ထားလာသည်။ ဤပြင်ဆင်မှု(၂)မှမှာ မူလအမှုတစ်မှုတည်းမှ
ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဤစီရင်ချက်မှာ အဆိုပါ အမှု(၂)မှစလုံး
နှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ အောင်နေဝင်း(ခ)အောင်အောင်သည်
အသက်(၁၆)နှစ် မပြည့်သေးသော ကလေးသူငယ်တစ်ဦးဟုတ်မဟုတ်၊
၎င်း၏မွေးစာရင်း မိတ္တူမှန်ကို သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းခွင့် ပြုသင့်
မပြုသင့်ဟူသော ပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ် မပြုမီ ကလေးသူငယ်တရားရုံး
(ရန်ကုန်)က ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် တိုင်းတရားရုံးသို့
ပြင်ဆင်မှု မလျှောက်ထားဘဲ တရားရုံးချုပ်သို့ လျှောက်ထားခွင့် ရှိမရှိဆို
သော အချက်ကို ဦးစွာစိစစ် သုံးသပ်ရန် လိုပေသည်။

ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်လျှောက်လဲချက်ပေးရာတွင် မည်သည့်ဘက်ကမှ တင်ပြခဲ့ကြခြင်း မရှိပေ။

၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ တွင် ကလေးသူငယ် တရားရုံးများ တည်ထောင်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

ပုဒ်မ ၄၀။ တရားရုံးချုပ်သည် -

(က) သင့်လျော်သော နယ်မြေဒေသတွင် ကလေးသူငယ် တရားရုံးများ တည်ထောင်၍ ကလေးသူငယ် တရားသူကြီးများကို ခန့်ထားနိုင်သည်။

(ခ) ပုဒ်မခွဲ(က)အရ ကလေးသူငယ်တရားရုံး တည်ထောင်ထားရှိခြင်း မရှိသော နယ်မြေဒေသတွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးအား ကလေးသူငယ် တရားသူကြီး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ အပ်နှင်းနိုင်သည်။

တရားရုံးချုပ်သည် ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ မြို့နယ် ၂၀ အတွက် ကလေးသူငယ်တရားရုံး(ရန်ကုန်)ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၉ ရက်နေ့စွဲဖြင့် တရားရုံးချုပ်က အမိန့်အမှတ် ၈၇/၉၃ ဖြင့် ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ပြီး လက်ထောက်တိုင်းတရားသူကြီး တစ်ဦးအား ကလေးသူငယ်အမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန်အတွက် ခန့်အပ်တာဝန် ပေးခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရှိ ကျန်မြို့နယ်များနှင့် အခြားပြည်နယ်နှင့် တိုင်းများတွင် ကလေးသူငယ်တရားရုံးများကို သီးခြားဖွင့်လှစ်ထားခြင်း မရှိဘဲ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးများရှိ မြို့နယ်တရားသူကြီးများ အားလုံးအား ကလေးသူငယ်အမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန်အတွက် ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(ခ)အရ တရားရုံးချုပ်က ၂၉-၇-၉၃ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာ ၂၅/၉၃ ထုတ်ပြန်၍ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများ အပ်နှင်းခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကလေးသူငယ်များ ကျူးလွန်သည့် မူလမှုများကို စစ်ဆေး စီရင်ရန်အတွက် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော တရားရုံးနှစ်မျိုးနှစ်စားသာ

၁၉၉၆

အောင်နေဝင်း(ခ)

အောင်အောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၆
အောင်နေဝင်း(ခ)
အောင်အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ရှိသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ ပုဒ်မခွဲ(က)အရ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်သော ကလေးသူငယ်တရားရုံးတွင် ခန့်အပ်တာဝန်ပေးသော လက်ထောက်တိုင်းတရားသူကြီးသည် ကလေး သူငယ် တရားရုံးသို့ ပေးအပ်ထားသော မူလစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများကို သာ ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်များ အက်ဥပဒေတွင်မူ အဆိုပါ ၂-ဒေ ပုဒ်မ ၄ အရ ပထမတန်းအာဏာရ ရာဇဝတ် တရားသူကြီးများကို ကလေး သူငယ်အမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများ အပ်နှင်း သည့်အပြင် တရားလွှတ်တော်ချုပ်၊ တရားလွှတ်တော်၊ စက်ရှင်တရားသူ ကြီး၊ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးနှင့် နယ်ပိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးများ ကိုလည်း စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ အပ်နှင်းခဲ့သည်။ ထိုတရားရုံးများသည် ကလေးသူငယ်မှုခင်းများကို မိမိတို့ ရရှိထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာနှင့် ယင်းအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မဆန့်ကျင်စေဘဲ အခြားဥပဒေများ တွင် ဖော်ပြထားသော အာဏာနှင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်သည့် အမှုများတွင် မူလအမှု၌ဖြစ်စေ၊ အယူခံမှု၌ဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှု၌ဖြစ်စေ၊ သုံးစွဲဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ကလေးသူငယ် အမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသော တရားသူကြီး များသည် စီရင်ပိုင်ခွင့် အမျိုးမျိုးကို ရာထူးအဆင့်အလိုက် ရရှိခဲ့ကြသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေတွင်မူ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာများကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(က) ပုဒ်မ ၄၀၊ ပုဒ်မခွဲ(ခ)တို့အရ တည် ထောင်ထားသော ကလေးသူငယ် တရားရုံးသို့သာ အပ်နှင်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ကလေးသူငယ်များ အက်ဥပဒေအရ ကလေး သူငယ်မှုခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာအပ်နှင်းရာ၌ ရာထူးအလျောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေအရ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ ရရှိထားမှုများကို အခြေခံ၍ အပ်နှင်းခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေအရ ကလေးသူငယ်တရားရုံးများကိုသာ စီရင် ပိုင်ခွင့်အပ်နှင်းခြင်း ဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းအလိုက် ရရှိထားသော စီရင် ပိုင်ခွင့်အာဏာကို အခြေခံ၍ အပ်နှင်းခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သတိချပ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

၁၉၉၆

အောင်နေဝင်း(ခ)
အောင်အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထို့ပြင် ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅ နှင့် ပုဒ်မ ၄၆ တို့တွင် ကလေးသူငယ်တရားရုံးက ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်ဒဏ်များကို ဖော်ပြထားသည်။ ပုဒ်မ ၄၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သော ကလေးသူငယ်အား သေဒဏ် သို့မဟုတ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်ကန့်သတ်ထားသည်။ ပုဒ်မ ၄၆ တွင် ထောင်ဒဏ် ချမှတ်ပါက ယင်းသို့ ချမှတ်သော ထောင်ဒဏ်သည် (၇)နှစ် ထက်မပိုစေရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယင်းပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ချက်ကို ကြည့်လျှင် ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)တွင် ရုံးထိုင်သော လက်ထောက်တိုင်းတရားသူကြီးသည် မူလရုံး စီရင်ပိုင်ခွင့်အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သော ကလေးသူငယ်များကို ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးတစ်ဦးက ချမှတ်နိုင်သော ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် အထိသာ ချမှတ်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိပေသည်။ အဆိုပါ အချက်ကလည်း ကလေးသူငယ်မူခင်းများကို ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေအရ စစ်ဆေးစီရင်ရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေအရ တရားသူကြီး တစ်ဦးချင်း ရရှိထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို အခြေခံခြင်း မရှိဘဲ “ကလေး သူငယ်တရားရုံး”၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အပေါ်၌သာ တည်မှီလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)တွင် ရုံးထိုင်သော လက်ထောက် တိုင်းတရားသူကြီးသည် ၁၉၉၃ ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၊ ပုဒ်မခွဲ (ခ)အရ ကလေးသူငယ် အမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် အာဏာအပ်နှင်းခြင်းခံရသော မြို့နယ်တရားသူကြီးများ၏ မူလစီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာနှင့် တန်းတူရည်တူသာ စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ထို့ထက် ပိုမိုသော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို မရရှိပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကလေး သူငယ်တရားရုံး(ရန်ကုန်)သည် အခြားမြို့နယ် တရားရုံးများထက် အဆင့် မြင့်သော တရားရုံး မဟုတ်သည်မှာ မြင်သာပေသည်။

ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)က ချမှတ်သော အမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်လျှင် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ ပုဒ်မခွဲ (က)အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ တင်သွင်းရာတွင် ကလေးသူငယ် တရားရုံး(ရန်ကုန်)သည် ကလေးသူငယ်မူခင်းများအား

၁၉၉၆
အောင်နေဝင်း(ခ)
အောင်အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်

စစ်ဆေးသော အခြားမြို့နယ် တရားရုံးများထက် အဆင့်မြင့်သော တရားရုံး မဟုတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသို့သာ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခွင့် ရှိပေသည်။

ဤပြင်ဆင်မှုများကို တင်သွင်းသော လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေသည် ကလေးသူငယ် တရားရုံး(ရန်ကုန်)တွင် ရုံးထိုင်သော တရားသူကြီးမှာ လက်ထောက်တိုင်း တရားသူကြီးဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးအဆင့်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုများကို တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သွင်းလာဟန် ရှိပေသည်။

အထက်တွင် သုံးသပ်ဖော်ပြချက်များအရ ကလေးသူငယ်တရားရုံး (ရန်ကုန်)သည် တိုင်းအဆင့်တရားရုံး မဟုတ်သဖြင့် ကလေးသူငယ်တရား ရုံး(ရန်ကုန်)မှ ချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်လျှင် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံမှု သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးတွင်သာ လျှောက်ထားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှု (၂)မှုစလုံးကို ပယ်လိုက်သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်

တရားမမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသော တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ဒေါ်ခင်ခင်မေ	နှင့်	အာဆူးဘီဘီ(ခ)မလှလှဝင်း	၁
ဒေါ်ခင်မြင့်	နှင့်	ဒေါ်မြင့်မြင့် ပါ-၇	၅
ဒေါ်ညွန့်မေ ပါ-၂	နှင့်	ဦးရီ ပါ-၂	၁၀
ဒေါ်တင်ရှိန်	နှင့်	ဒေါ်သောင်းတင်	၁၄
ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပါ-၅	နှင့်	ဦးရှန် ပါ-၄	၂၀
ဦးတင်ဦး ပါ-၃	နှင့်	ဦးကြည်(ခ)ရီတောင်	၂၃
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ဦးခင်မောင်	၃၁
ဒေါ်မာရီးယား	နှင့်	ဒေါ်ဝင်းစိန် ပါ-၂	၄၃
ဦးမောင်မောင်မြင့်	နှင့်	ဦးခင်မောင်ကြီး ပါ-၂	၄၉
ဦးလှမြင့်	နှင့်	ဒေါ်တင်တင်ဝင်း ပါ-၈	၅၆
ဦးသန်းတင်	နှင့်	ဒေါ်ခင်ဥ ပါ-၁၁	၆၁
ဦးအဘက်(စ်)	နှင့်	ဦးအောင်ထိုက်	၆၈
ဦးဦးသာစိန်	နှင့်	ဦးဂေါက်ရ ပါ-၁၀	၇၆
ဦးအောင်ခင်	နှင့်	ဒေါ်ရင်လှ ပါ-၆	၈၁

တရားမဆိုင်ရာအမှုများ

ဥပဒေများ

-
- တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ
- တရားစီရင်ရေးဥပဒေ
- ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ
- မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ
- ရှေ့နေရှေ့ရပ်များအက်ဥပဒေ
- သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ
- သက်သေခံအက်ဥပဒေ
- ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ

အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိကို အဆိုအချေများအရ ဆုံးဖြတ်ရသည်
ဆိုရာတွင် အဆိုလွှာနှင့် ဝန်ခံထားသည် ချေလွှာတို့ကို
ရည်ညွှန်းခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတစ်ခုကို တရားလို စွဲဆိုသော ပုံစံအတိုင်း
စွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေတို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည် ပြဿနာ
ဖြစ်သည်။ သက်သေခံ ခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမည် ပြဿနာ
မဟုတ်ပေ။ မဋ္ဌေးဋ္ဌေးရင် ပါ-၂ နှင့် ဦးကျော်စော ပါ-၃ အမှုကို
ကြည့်ပါ။ အမှုပုံစံမှန် မမှန် စိစစ်ရာ၌ တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြု
ထားသည့်အချက်များကို စွဲဆိုသည့်အမှု အမျိုးအစားအလိုက် ညီညွတ်
ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိမရှိကို စိစစ်ရသည်။
ထိုသို့ စိစစ်ရာ၌ အချေလွှာတွင် ဝန်ခံထားသည့် အချက်များကိုလည်း
ထည့်သွင်း စဉ်းစားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိမရှိကို
အဆိုအချေများအရ ဆုံးဖြတ်ရသည် ဆိုရာတွင် အဆိုလွှာနှင့် ဝန်ခံ
ထားသည့် ချေလွှာတို့ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့် ပါ-၇

ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့သည့်အမိန့်ကိုဖြစ်စေ၊ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ရန် ငြင်းပယ်သောအမိန့်ကိုဖြစ်စေ၊ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိခြင်း။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅(၁) အရ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကို တရားရုံးမဟုတ်သော ကြားလူက အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၈ အရ ဝရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိခြင်း။ ထိုကြားလူသည် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့သည့် အမိန့်ကို ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ရန် ငြင်းပယ်သောအမိန့်ကို ဖြစ်စေ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပေ။ ဦးစံခန့် ဦးချစ်စံ အမှု၊ မထွန်းနှင့်မညို အမှု၊ ဦးကိုကိုလတ် နှင့် ဒေါ်တင်ညွန့်အမှု တို့ကိုကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅(၁)အရ ဝရမ်းထုတ်သည့်ကိစ္စတွင် တရားရုံးမဟုတ်သော ကြားလူက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၈ ကိုကိုးကား၍ ဝရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။ တရားနိုင်အား လက်ထိ လက်ရောက်ပေးအပ်ရမည့် ဥပစာတွင် နေထိုင်သူသည် တရားရုံးကို အကြောင်းပြု၍ ရောက်လာသူ မဟုတ်လျှင် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန် မရှိကြောင်းဖြင့် နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့်ခါ ဝရမ်းကို ခုခံနိုင်သည်။ ထိုအခါ တရားနိုင်တွင် ထိုကဲ့သို့ ခုခံတားဆီးခံရခြင်းကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ပေးရန် နည်း ၉၇ အရ လျှောက်ထားခွင့် ရရှိသည်။ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန် တရားရုံးက ဆင့်ခေါ်သည့်အခါ ခုခံတားဆီးသူ ကြားလူသည်လည်း အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြခွင့် ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအဆင့် မရောက်သေးမီ ကြားလူတွင် တရားရုံးသို့ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးဆိုတင်ပြခွင့် မရှိသေးသဖြင့် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် မရှိပေ။ မူလရုံးက ဤကဲ့သို့ လျှောက်ထားခွင့် မရှိသူ၏ လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံကာ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်မေနှင့် အာဆူးဘီဘီ(ခ)မလှလှဝင်း

- - - ၁

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ မည်သည့်အခါ
လျှောက်ထားစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၈၊ ၉၉ သို့မဟုတ်
နည်း ၁၀၁ အရ အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ထားပြီး ဖြစ်မှသာနည်း
၁၀၃ အရ လျှောက်ထားခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ လျှောက်
ထားစွဲဆိုနိုင်ရန်အတွက် ဒီကရီကို အတည်ပြုရာ၌ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်းလက်ရောက် ရယူခြင်းကို ခုခံခြင်း သို့မဟုတ် တားဆီးနှောင့်ယှက်
ခြင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆိုပါ ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၈ အရသော်
လည်းကောင်း၊ နည်း ၉၉ အရသော်လည်းကောင်း အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်
ချမှတ်ထားမှု သို့မဟုတ် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်ရောက်ရယူရန်
ဒီကရီ၏ တရားနိုင်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီအတည်ပြု ရောင်းချရာတွင်
ဝယ်ယူကြောင့်ဖြစ်စေ ပစ္စည်းလက်လွှတ်ဖြစ်ရမှုအတွက် သဘောရိုးဖြင့်
ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း တောင်းဆိုမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှုပြုပြီး တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၁ အရတောင်းဆိုသူအား ပစ္စည်းလက်ရောက်
ပေးအပ်ခြင်း ရှိမရှိ အမိန့်ချမှတ်ထားမှု တစ်ခုခု ရှိရန်လိုသည်။ ယခု
အမှုတွင် ဆိုခဲ့သော အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ချမှတ်ခဲ့ရခြင်း မရှိကြောင်း
ပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀
အရ လျှောက်ထားသော အမှုမှာလည်း ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်
မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပလပ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကာလ
စည်းကမ်း သတ်ကျော်လွန်မှုကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အခွင့်အရေးကို
ပြန်လည်ရရှိရန် အလို့ငှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း
၁၀၃ အရ လျှောက်ထားစွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။

အချင်းဖြစ်မြေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ရှိထားသူတစ်ဦးက အခြား
ပူးတွဲ လက်ရှိထားသူတစ်ဦးအပေါ် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆို
နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးရှန်နှင့် ဦးဘသိန်းတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပူးတွဲလက်ရှိထားပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘသိန်းက အချင်းဖြစ်မြေကို ၎င်းတစ်ဦးတည်း
ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေညာ၍ ၎င်း၏ သားသမီးများအား ခွဲစိတ်နေထိုင်ခွင့်
ပြုခဲ့သည့် အချိန်အထိ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ပူးတွဲအကျိုးခံစားကြရန် သွယ်ဝိုက်သည့် နားလည်သဘော
တူညီမှုတစ်ရပ် ထားရှိခဲ့ကြသည်ဟု ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်စွာ ကောက်ယူ
ရပေမည်။

ထိုသဘောတူညီချက် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မှုက ပစ္စည်း
ခွဲဝေပေးစေလိုမှုအတွက် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည်။ တူညီသော
အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသောလက်ရှိထားမှုတို့ကို ဖြစ်ပေါ်ဖန်တီးပေးသည်။
ဦးအစွပ်နှင့် ဒေါ်သီပါ(၆)ဦး အမှုကို ကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ဦးရှန်က ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းမှာ အမှုပုံစံ
မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပါ-၅ နှင့် ဦးရှန် ပါ-၄

- - - ၂၀

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ။ အမွေဆက်ခံသူ၏ အခွင့်အရေးသည်
အပြီးအပိုင်ရရှိသည် အကျိုးခံစားခွင့်ဖြစ်ခြင်း။ ကိစ္စိမသားသမီး
အဖြစ် မွေးစား ခံရသူအနေဖြင့် မိရင်းဖရင်းထံမှ အမွေဆက်ခံ
ခွင့် ဆုံးရှုံးသည်ဆိုသော ဥပဒေမူသဘောသည် မိရင်းဖရင်း၏
အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရရှိပြီးနောက်တွင်မှ မွေးစားခြင်းပြုသည်
ကိစ္စနှင့် အကျိုးဝင်သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း အမွေခန့်ဥပဒေတွင် ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦး ကွယ်လွန်ပါက ၎င်း၏အမွေပစ္စည်းကို အမွေခံ အစီအစဉ်အရ
မည်သူမည်ဝါတို့သည် အမွေခံ အမွေစား ဖြစ်ရမည်။ ၎င်းတို့၏
အမွေဝေစုသည် မည်၍မည်မျှ ဖြစ်ရမည် စသည်ဖြင့် အတိအကျ

သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမွေဆက်ခံခွင့်ကို ရရှိသည်။ အမွေ ဆက်ခံသူ၏ အဆိုပါ အခွင့်အရေးကိုလည်း “အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်”ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ မောင်ဘတူ နှင့် မသက်စု အမှု နှင့် မောင်ပိုက်နှင့် မောင်ငြိမ်း အမှုတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အခြားသူတစ်ယောက် က ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းကြောင့် မွေးစားခံရသူအနေဖြင့် မိရင်းဖရင်းထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသည်ဆိုသော ဥပဒေမူသဘောမှာ မိရင်းဖရင်း မကွယ်လွန်မီ သို့တည်းမဟုတ် မိရင်းဖရင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရမီ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စများနှင့်သာ အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်သည်။ မိရင်းဖရင်း၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရပြီးနောက်တွင်မှ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စများနှင့် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိချေ။ မိရင်းဖရင်း ကွယ်လွန်၍ မိရင်းဖရင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရပြီးမှ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မှာ အပြီးအပိုင်ရရှိ သည့်အခွင့်အရေး ဖြစ်သောကြောင့် ဆုံးရှုံးရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။

ဦးအောင်ခင် နှင့် ဒေါ်ရင်လှ ပါ-၆

- -

- ၈၁

ရှေ့နေလိုက်သူများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(ခ)တွင် ရည်ညွှန်းသော
ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှု။

စာရိမှု၌ မြေနှင့်တိုက်ကို တရားရုံးက လေလံတင်ရောင်းချရာတွင် တရားနိုင်ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော တရားနိုင်ရှေ့နေ၏ ဇနီးက လေလံဆွဲဝယ်၍ လက်ရောက်ရယူခဲ့သည်ကိစ္စ၊ လေလံ ကျငွေ ပေးချေရာတွင် တရားနိုင်ရှေ့နေ၏ ဘဏ်စာရင်းမှ ချက်လက်မှတ်ဖြင့် ပေးချေခြင်း၊ ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက် ဖျက်ရာ ရောက်မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာဟူသည် အသိတရားနှင့် ယှဉ်၍ ထားရှိသင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရားပင်ဖြစ်သည်။ တာဝန်သိသိ၊ စေတနာရှိရှိ ဆောင်ရွက်သူတို့အဖို့ အထူးပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ရန် မလိုပေ။

“တည်ဆဲဥပဒေ နည်းဥပဒေ ညွှန်ကြားချက်တို့တွင် တားမြစ်ထားချက် မရှိပါ။ ပညာပေးစာစောင်တို့တွင် ဖော်ပြထားချက်များသည် ဥပဒေ အာနိသင် မရှိပါ။ နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ အခြားနိုင်ငံ စီရင်ထုံးတွေက မည်သို့ ရည်ညွှန်းပြနေပါသည်”ဟူ၍ အငြင်းပွားကော်ကပ် နေရန်မလိုတော့ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံ တရားရုံးချုပ်က အဖန်တလဲလဲ မှတ်ချက်ချထားခြင်း၊ မျှော်မှန်းထားခြင်းနှင့်အညီ ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်များသည် တရားရုံး အရာရှိများဖြစ်၍ အမှန်တရားကို ဖြစ်ထွန်းစေရန် တရားရုံးများကို ကူညီဆောင်ရွက်ကြသည့် မွန်မြတ်သော အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုသူ အသိပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်သင့်သည်မှာ သေချာသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆၊ တရားမကျင့် ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၇၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ မိမိနှင့် အကျိုးသက်ဆိုင်သူများအား စောင့်ထိန်းစေခြင်းတို့မှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ ထားရှိသင့်သည့် အကျင့်သိက္ခာ ဖြစ်သည်။ အသိတရားနှင့်ယှဉ်၍ ထားရှိသင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသော တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများကောင်စီ ကလည်း အခါခါစာစောင် စာတမ်းများဖြင့် သတိပေး ညွှန်ကြားလျက် ရှိသည်။ ယခင်ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများကောင်စီက ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က ပညာပေးခဲ့ ဖူးပြီ၊ လက်ရှိတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီကလည်း စာစောင်နှစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေ၍ သတိပေး ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးခင်မောင်သည် အမှုသည်များအား ကူညီ သည့်အနေဖြင့် လေလံဆွဲဝယ်စေရပါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့၌ အစွပ်စွဲ ခံရသည်။ ဒွိဟစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ တရားရုံးဦးဘရင်နှင့် တရားနိုင်၏ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် ခက်ထန်မှုရှိကြောင်း ဦးဘရင်က ဦးခင်မောင်အပေါ် အာဃာတပြင်းထန်နေ ကြောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့က မျက်မြင်အကဲခတ် တွေ့ရှိရသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုလာသည်လည်း ရှိသည်။ ဤမျှအထိ အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာ ခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး ယန္တရားကို ထိခိုက်လာသည်။ ရှေ့နေလောက၏ သိက္ခာကို ထိပါးလာသည်။ ဤသည်တို့ကို ဝါရင့်ဥပဒေပညာရှင် ဦးခင် မောင် ကြိုတင်မျှော်မှန်းနိုင်လောက်သည့် အသိတရား ရှိသင့်သည်ဟု

ဤရုံးက ယုံကြည်သည်။ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာသည် အသိတရားနှင့် ယှဉ်သည်။ ရှေ့နေလုပ်ငန်းသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆောင်ရွက်ရန် ခက်ခဲသည့် မွန်မြတ်သော အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် မိမိအမှုသည် အတွက်လည်း အားထားဖွယ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဖက်အမှုသည်၏ ယုံကြည်မှုလည်းခံရစေ၊ တရားရုံးအားလည်း အကူအညီဖြစ်စေ၊ ဤသို့ဖြစ်ထွန်းလာအောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ “တရားရုံးဆိုတာ ပြည်သူအများ ဥပဒေအရ နစ်နာဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ရလေအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ရတဲ့၊ ပြည်သူအများ ယုံကြည်ကိုးစားအားထားရမယ့်၊ သစ္စာသမာဓိရှိသူများ စုဝေးကြတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်ရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ လဲကြိုးစားကြရမှာဖြစ်ကြောင်း” ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက် ပေါက်ရောက်အောင် တစ်တပ်တစ်အား ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်မူဘဲ အမှုသည်တို့၏ ဒွိဟစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် အပြုအမူမျိုးပြုသည့် ထိုပြုလုပ်မှုသည်လည်း ရှေ့နေများအား ဥပဒေက တားမြစ်ထားသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ငြိစွန်းနေမည်၊ ဤပြုလုပ်မှုမျိုးသည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် ဆိုင်ကြောင်း တာဝန်ရှိသော တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ ကောင်စီက လမ်းညွှန်သတိပေးထားသည်ဆိုလျှင် ရှေ့နေလိုက်သူများ အက်ဥပဒေ (THE LEGAL PRACTITIONERS ACT) ပုဒ်မ ၁၃(ခ)က ရည်ညွှန်းသော ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်။ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေဦးခင်မောင်သည် တရားနိုင်ဘက်မှ မိမိလိုက်ပါဆောင် ရွက်သော အမှုတွင် လေလံတင်ရောင်းချသော တရားရုံး လက်ရှိမြေနှင့် တိုက်ကို မိမိ၏ နီးသည်အား မိမိ၏မျက်မှောက်တွင် လေလံဆွဲဝယ်စေ၍ လက်ရောက်ရယူ အကျိုးခံစားခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်ဟု ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးခင်မောင်

ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်ငန်းသည် မွန်မြတ်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ဖြစ်ခြင်း။ ယင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြသူများ
သည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံရန်လိုအပ်ခြင်း။ ရှေ့နေတစ်ဦး
သည် အမှု၏ အနိုင်အရှုံးပေါ် မူတည်၍ အခကြေးငွေ ရယူခြင်း
မှာ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှု ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်ငန်းသည် တရားစီရင်ရေးတွင်
တရားမျှတ မှန်ကန်မှု ရရှိရေးအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးရမည့် မွန်မြတ်
သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လိုအပ်သည့် ပညာ
အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံရမည့်အပြင် လုပ်ငန်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေသော
ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ ပြည့်စုံရန်လည်း လိုအပ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေတစ်ဦးသည် မိမိအား ယုံကြည်အပ်နှံ
ထားသည့်အမှု၏ အနိုင်အရှုံးအပေါ် မူတည်၍ မရေရာသည့် ပဋိညာဉ်အရ
အခကြေးငွေ ရယူခြင်းမှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ် လုပ်ငန်းနှင့် မလျော်ညီသည့်
ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှုပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏အမှုသည် ရရှိခံစားရမည့် အကျိုးအမြတ်အပေါ် တိကျသည့်
ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်၍ အခကြေးငွေ ရယူခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ
ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရန် အတင်းအကျပ် အားပေးသည့်အချက် ဖြစ်သည်။
မိမိရရှိမည့် ရှေ့နေခ အချိုးအစားသည် အမှုသည် ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ်နှင့်
အချိုးကျ ဆက်စပ်နေသည်ဖြစ်ရာ မလျော်ကန်သော နည်းလမ်းဖြင့် အမှုကို
အနိုင်ရရှိအောင် လုပ်ဆောင်စေရန် သွေးဆောင်မှု တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေ
သည်။

ဦးသန်းတင် နှင့် ဒေါ်ခင်ဥ ပါ-၁၁

- - - ၆၁

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုမှု -
 သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟကြေညာ
 ပေးရန် စွဲဆိုသည့်အမှုမျိုးတွင် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား
 အရ မြွက်ဟ ကြေညာချက် ဒီကရီပေးသင့်မှ ပေးမည်ဖြစ်ခြင်း။
 မူလရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို သာမန်
 အားဖြင့် အယူခံရုံးက စွက်ဖက်လေ့ မရှိခြင်း။ သို့ရာတွင်
 မူလရုံးသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို အသုံးပြုရာတွင် မိမိထင်မြင်
 သဘောရသည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် အယူခံ
 ရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သို့ရာတွင် မြွက်ဟကြေညာပေးခြင်းအားဖြင့်
 တရားလိုတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသည့် အချည်းနှီးသာဖြစ်သည့်
 အဓိပ္ပါယ်မဲ့သော ဒီကရီမျိုး၊ အမှုသည်တစ်ဦးအား အကျိုးရှိစေမည်
 မဟုတ်သော ဒီကရီမျိုးကို တရားရုံးက ချမှတ်ပေးမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ
 တရားလို နစ်နာသည်ဆိုသည့် ကိစ္စများကို အခြားနည်းလမ်းဖြင့် ပြုပြင်ခွင့်
 ရှိသေးသည့်အခါမျိုးတွင်လည်း တရားရုံးက သီးခြားသက်သာခွင့် အက်
 ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရ သက်သာခွင့်ပေးရန် သင့်မည်မဟုတ်၊ ယင်းကဲ့သို့
 အမှုမျိုးတွင် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ မြွက်ဟ ကြေညာချက်
 ဒီကရီပေးသင့်မှ ပေးမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီးခြားသက်သာခွင့်
 အက်ဥပဒေအမှတ် ၄၂ အရ မလွဲမသွေ မြွက်ဖော်ချက် ဒီကရီရထိုက်
 ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို
 ကျင့်သုံးရာတွင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။
 ဤကဲ့သို့ မူလရုံးက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်
 သည့်အခါမျိုးတွင် အယူခံရုံးအနေဖြင့် မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်
 ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် လိုပေသည်။

မူလရုံးက ၎င်းကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှု အာဏာအရ ချမှတ်ခဲ့သော
 အမိန့်တစ်ရပ်ကို သာမန်အားဖြင့် အယူခံရုံးသည် စွက်ဖက်လေ့မရှိ ဆိုသည်
 မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးသည် ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှုအာဏာကို

အသုံးပြုရာတွင် တရားဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လျစ်လျူရှုပြီး မိမိ ထင်မြင်သဘော ရရှိသည့်အတိုင်း မပြုနိုင်ပေ။ ယင်းသို့ ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီမှု မရှိဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှု အာဏာကို အသုံးပြုခဲ့သော ကိစ္စမျိုးတွင် အယူခံ ရုံး အနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

ဒေါ်တင်ရှိန် နှင့် ဒေါ်သောင်းတင်

- - - ၁၄

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ နှင့် ၂၇ တို့အရ စွဲဆိုမှု -
ယာယီအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးစေရန်နှင့်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို လက်ရောက်ပေးစေရန်
တရားစွဲဆိုခြင်း။ အမှုအတောအတွင်း အချင်းဖြစ် ဥပစာကို
မူလပိုင်ရှင်က တတိယပုဂ္ဂိုလ်သို့ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချ
ခြင်းကို တတိယပုဂ္ဂိုလ်အား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်
လို မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် စီရင်ထုံးတို့အရ အချင်း
ဖြစ် ဥပစာအား ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်း ရရှိထားသူကိုလည်း မူလဝယ်ယူသူက
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အတည်ပြုခွင့် ရှိသဖြင့် ဦးတင်ဦး
သည် အမှုတွင် မပါမဖြစ် ပါဝင်ရမည့် အမှုသည် ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ
တရားရုံးချုပ်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁ နည်း ၁၀(၂)အရ
ဦးတင်ဦးအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်းသည် မှန်ကန်သည့်
အပြင် အမှုတွင် အမှန်တရား အဆုံးအဖြတ်ပြုရန်အတွက် အထောက်အကူ
ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် အမှုများ တိုးပွားလာမည်ကိုလည်း တားဆီးပြီး
အမှုတစ်ရပ်တည်းတွင်ပင် အငြင်းပွားပြဿနာရပ်ကို ဖြေရှင်းအဆုံးအဖြတ်
ပြုနိုင်ပြီး၊ ထိုသို့ပြုရာလည်း ရောက်ပေသည်။ တရားရုံးချုပ် အနေဖြင့်လည်း
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇၊ အမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀(၂)နှင့် အမိန့်
၄၁ နည်း ၃၃ တို့အရ မိမိ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို အခြေပြုလျက်
တရားမျှတသော အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဦးတင်ဦးအနေဖြင့် မူလအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်
ရခြင်းကြောင့် အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ၎င်း၏ဆိုင်ရာ
ဆိုင်ခွင့်ကို ထုချေတင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိ၍ ၎င်းအတွက် နစ်နာမှု မရှိနိုင်ပေ။

ဦးတင်ဦးကို မူလ အမှု၌ အမှုသည်အဖြစ် မထည့်သွင်းခဲ့လျှင် အချင်းဖြစ်
ပစ္စည်းအား ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီ လက်ဝယ်မှ ဦးတင်ဦးသို့ လက်ရောက်
လွှဲပြောင်း ရောင်းချပြီးဖြစ်၍ အကယ်၍ ဦးကြည်က အနိုင်ရခဲ့လျှင် ယင်း
ဒီကရီမှာ အပြည့်အဝ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ချေ။ တရားရုံးများက
အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်သော ဒီကရီမျိုး ချမှတ်လေ့ မရှိချေ။

ဦးတင်ဦး ပါ-၃ နှင့် ဦးကြည်(ခ) ဦးရှိတောင်

- - - ၂၃

**သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုမှုတွင် အဓိက
စဉ်းစားရမည့်အချက်။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ စွဲဆိုမှုနှင့်
ခြားနားချက်၊ ပုဒ်မ ၉ အရတွင် တရားဝင်အားဖြင့် လက်ရှိထား
သည့်ပစ္စည်းဟု ပြဋ္ဌာန်းမထားခြင်း။**

သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့် အမှုတွင်
အဓိက စဉ်းစားရန် အချက်မှာ တရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းလက်ရှိ ဖြစ်သူ
တရားလိုအား ၎င်း၏ သဘောတူညီမှုလည်းမရှိ၊ တရားရုံး၏ အမိန့်
အရလည်း မဟုတ်ဘဲ လက်မဲ့ဖြစ်စေခဲ့သလား ဆိုသည့်အချက် ဖြစ်သည်။
ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပုဒ်မ ၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ခြားနားသည်။
ပုဒ်မ ၈ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို ပိုင်ခွင့်ဆိုင်ခွင့်
ရှိသူသည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို အကြောင်းပြ၍ အဆိုပါ ပစ္စည်းကို
လက်ရောက်ရယူခွင့် ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၉ မှာ ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူတစ်ဦး၏
နစ်နာမှုကို အချိန်တိုအတွင်း သက်သာခွင့် ရစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်
သောသူအား မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင်ဟူ၍သာ
ပြဋ္ဌာန်းထားပါလျက် မူလရုံးက တရားဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင်အားဖြင့်
လက်ရှိထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ရန်လိုကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းထား
ခြင်း မရှိသည့်အချက်ကို မိမိသဘောဖြင့် တိုးချဲ့ကောက်ယူရာ ရောက်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အမှု
မျိုးသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို
ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၆ နှင့် အကျိုးမဝင်ချေ။

ဦးမောင်မောင်မြင့် နှင့် ဦးခင်မောင်ကြီး ပါ-၂

- - - ၄၉

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုမှု - သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်။ သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ တွင်
ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်ပါက ပေးချေရန် ပမာဏအဖြစ် ငွေတစ်ရပ် ဖော်ပြ
ထားပြီး ပျက်ကွက်သူက ထိုငွေကို ပေးချေရန် လိုလားစေကာမူ သီးခြား
ဆောင်ရွက်စေရန် အခြားနည်းအားဖြင့် သင့်မြတ်သော ပဋိညာဉ်အတိုင်း
ဆောင်ရွက်စေနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် ပဋိညာဉ်တွင်
လျော်ကြေးသတ်မှတ်ထားပြီး ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်သူက ထိုလျော်ကြေးကို
ပေးရန် လိုလားရုံမျှဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေခြင်း မပြုဟု
ငြင်းဆိုရန် လုံလောက်သော အကြောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပဋိညာဉ်ကို
ဖောက်ဖျက်ပါက လျော်ကြေးပေးရန် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်သည်
သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အခွင့်အရေးကို ယုတ်လျော့စေခြင်း မရှိချေ။
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုပါက လျော်ကြေး မည်မျှပေးမည်
ဖြစ်ကြောင်း ပဋိညာဉ်တွင် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားစေကာမူ တရားလို
သည် သဘောတူညီချက်အတိုင်း ဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်စေခွင့်ရှိသည်။
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသူသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း
ဆောင်ရွက်ရန် သို့မဟုတ် သဘောတူထားသည့် ငွေကို ပေးရန် နည်းနှစ်
နည်းအနက် ကြိုက်ရာနည်းကို ပဋိညာဉ်အရ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိ။ သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း
ဆောင်ရွက်စေရန် သက်သာခွင့်ကို ရလိုခြင်းမှာ တရားလိုက ရွေးချယ်
ပိုင်ခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေး ဖြစ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂
၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရန်
ပဋိညာဉ်အား ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ငွေပေးလျော်ခြင်းဖြင့် လုံလောက်စွာ
သက်သာခွင့် ရနိုင်သည်ဟု သက်သေထင်ရှား မပြနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး
မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရန် ပဋိညာဉ်အား ဖောက်ဖျက်
ခြင်းအတွက် ငွေပေးလျော်ခြင်းဖြင့် လုံလောက်စွာ သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု
မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းညွှန်ပြထားသည်။

ဦးအဘတ်(စ်) နှင့် ဦးအောင်ထိုက်

အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံသော တရားပိုင်က တရားလိုပြ သက်သေ
 အဖြစ် အစစ်ခံခြင်း။ ထိုသို့တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေး
 ရာ၌ ၎င်းတင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာပါ အကြောင်းအရာများနှင့်
 စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဖက်အမှုသည်က ပြန်လှန်စစ်ဆေးခွင့် ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေး
 ရာ၌ အဓိက စစ်မေးချက်တွင် အမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်းအရာများ
 ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို တစ်ဖက်မှ ပြန်လှန်စစ်ဆေး
 ခွင့် ရသောအခါ၌ ဦးကျင်ဥ တင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာနှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲမှု
 ရှိ မရှိ ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးခွင့် ရှိသည်။ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံထားကြောင်း
 ချေလွှာအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ဟု ထင်မြင်လျှင်
 ယင်းအချက်များအပြင် အမှုအတွက် စပ်ဆိုင်သော အခြားမေးခွန်းများကိုပါ
 မေးခွင့်ပြုရပေမည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၈၊ နည်း ၂အရ
 အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံသော တရားပိုင်သည် သက်သေခံရန် မလိုသော်
 လည်း ဦးကျင်ဥမှာ တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံခြင်းသာ ဖြစ်
 သည်။ အမှုသည်အဖြစ် အစစ်ခံခြင်းမဟုတ်။ တစ်ဖက်ရှေ့နေအား ပြန်လှန်
 စစ်မေးခွင့် မပေးပါက ပြည့်စုံသော စစ်ဆေးခြင်းဟု မဆိုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တစ်ဖက်အမှုသည်က ပြန်လှန်စစ်မေးရာ၌
 သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈၊ အပိုဒ်(၂)အရ အမှုနှင့် စပ်ဆိုင်သော
 အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းနိုင်သည်။ ယင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄၅
 အရ ယခင်စာဖြင့် ရေးသားထားသော ပြောဆိုချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍
 ပြန်လှန်စစ်ဆေးခြင်းသည် ပြစ်မှုသာမက တရားမမှုများနှင့်လည်း
 သက်ဆိုင်သည်။ ထိုသို့စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကိုသာမကဘဲ
 သက်သေသည့် ယုံကြည်ထိုက်သူ ဟုတ် မဟုတ် သိရှိနိုင်ရန် ပြန်လှန်စစ်
 ဆေးရာတွင် မေးမြန်းနိုင်ကြောင်း၊ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၆ ၌ ပြဋ္ဌာန်း
 ချက်လည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက တရားပိုင် ဦးကျင်ဥအား
 တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရာ၌ ၎င်းတင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာပါ
 အကြောင်းအရာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့် မပြုခြင်းသည်
 ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း မရှိချေ။

တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရွှေတွင်

ဒေါ်ခင်ခင်မေ

နှင့်

အာဆူးဘီဘီ (ခ) မလှလှဝင်း *

+ ၁၉၉၆

ဇန်နဝါရီလ

၁၈ ရက်

ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့သည့် အမိန့်ကို ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီ အတည်ပြု ခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ရန် ငြင်းပယ်သော အမိန့်ကို ဖြစ်စေ၊ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိခြင်း။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅(၁)အရ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခြင်းကို တရားရုံး မဟုတ်သော ကြားလူက အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၈ အရ ဝရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိခြင်း။ ထိုကြားလူသည် စာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့သည့် အမိန့်ကို ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ရန် ငြင်းပယ်သော အမိန့်ကို ဖြစ်စေ၊ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပေ။ ဦးစံခ နှင့် ဦးချစ်စံ အမှု၊ မထွန်း နှင့် မညိုအမှု၊ ဦးကိုကိုလတ်နှင့် ဒေါ်တင်ညွန့် အမှုတို့ကို ကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅(၁)အရ ဝရမ်းထုတ်သည့် ကိစ္စတွင် တရားရုံးမဟုတ်သော ကြားလူက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၈ ကို ကိုးကား၍ ဝရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။ တရားနိုင်အား လက်ထိလက်ရောက် ပေးအပ်ရမည့် ဥပစာတွင် နေထိုင်သူသည် တရားရုံး

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၅၁

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရား မဇာရီမှုအမှတ် ၂၉ တွင် ချမှတ်သော

(၂၉-၅-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(တရားမ)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ခင်မေ
နှင့်
အာဆူးဘီဘီ
(ခ)
မလှလှဝင်း

ကို အကြောင်းပြု၍ ရောက်လာသူ မဟုတ်လျှင် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိကြောင်းဖြင့် နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့်အခါ ဝရမ်းကို ခုခံနိုင်သည်။ ထိုအခါ တရားနိုင်တွင် ထိုကဲ့သို့ ခုခံတားဆီးခံရခြင်းကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ပေးရန် နည်း ၉၇ အရ လျှောက်ထားခွင့် ရရှိသည်။ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန် တရားရုံးက ဆင့်ခေါ်သည့်အခါ ခုခံတားဆီးသူ ကြားလူ သည်လည်း အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြခွင့် ရရှိမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအဆင့် မရောက်သေးမီ ကြားလူတွင် တရားရုံးသို့ တစ်စုံတစ်ရာအရေး ဆို တင်ပြခွင့် မရှိသေးသဖြင့် ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် မရှိပေ။ မူလရုံးက ဤကဲ့သို့ လျှောက်ထားခွင့် မရှိသူ၏ လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံကာ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်ကျော်တင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမှု၊ အမှတ် ၂၉ တွင် တရားနိုင် ဒေါ်ခင်ခင်မေက တရားရုံးများ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ဆာရာဘီအစွပိုင်မာယက် ပါ-၅ဦးတို့အပေါ် ယင်းတရားရုံး ၁၉၉၃-ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉၂ တွင် ရရှိထားသည့် အနိုင်ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅(၁)အရ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်က အဆိုပါ ဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့် အမိန့်အပေါ် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက် ထားစဉ်အတွင်း ဝရမ်းအတည်ပြုလုပ်ခြင်းကို ယာယီဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက် ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတက်ဆဲ ကာလတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၆(၁)အရ ဇာရီမှုအား ခေတ္တဆိုင်းငံ့ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အဆိုပါအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ခင်မေက တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအထွေထွေအယူခံ မှုကို တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဤအမှုသည် ဆိုင်းငံ့မိန့်ထုတ်ခြင်း ကို မကျေနပ်သဖြင့် တက်ရောက်သည့်အမှုဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရမည် ဟု သဘောရိုးဖြင့် ယုံကြည်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရ

မည့်အမှု ဖြစ်သည်ဟု ရုံးတော်က တွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင် ယခုအမှုကို ပြင်ဆင်မှု အဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ် ကြားနာပေးပါရန် ရှေးဦးစွာ လျှောက်ထား တင်ပြသည်။

ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့သည့် အမိန့်ကိုဖြစ်စေ၊ ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ရန် ငြင်းပယ်သော အမိန့်ကိုဖြစ်စေ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိပေ။ ဦးစံခ နှင့် ဦးချစ်စံ အမှု^(၁)၊ မထွန်း နှင့် မညို အမှု^(၂)၊ ဦးကိုကိုလတ် နှင့် ဒေါ်တင်ညွန့် အမှု^(၃) တို့ကိုကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဤအထွေထွေအယူခံမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ပြီး ကြားနာမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ အမိန့်ချမှတ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက တရားနိုင်၏ လျှောက်ထားချက် အရ တရားရုံးအပေါ် အပ်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်သည့် အဆင့်တွင် တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အခွင့်အရေးမှာ မစတင်သေးကြောင်း၊ အဆိုပါ အပ်ဝရမ်းအရ ၎င်းလက်ရှိထားရာ အချင်းဖြစ်အခန်းကို အတည်ပြုသည့်အခါတွင်မှ ၎င်းတွင် ခုခံနိုင်သည့် အခွင့်အရေး စတင်ကြောင်း၊ ထိုအခါကျမှ တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားရုံးတွင် စတင်အရေးဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးက ဝိပုဂ္ဂိုလ်၏ လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံပြီး တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၆ အရာ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ခြင်းမှာ လွန်စွာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက ဇာရီရုံးက ထူးခြားသော အခြေအနေအရ ဆိုင်ငံမိန့်ထုတ်ပေးခြင်းမှာ မူလဘူတ အာဏာကို ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားမျှတမှု အတွက် ဆင်ခြင်တုံတရား ကျင့်သုံးခြင်းကြောင့် တရားနိုင်တွင် မတရား ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားနိုင်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်း ဥပစာအတွက် အကျိုးခံစားခွင့်အရပ်ရပ်ကို လက်ဝယ်ရရှိအကျိုးခံစားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု မရှိနိုင်၍ ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

(၁) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၉၊ စာ - ၃၅၄
(၂) ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၅၇(လွတ်တော်)
(၃) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၁၃

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ခင်မေ
နှင့်
အာဆူးဘီဘီ
(ခ)
မလှလှဝင်း

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်ခင်မေ
နှင့်
အာဆူးဘီဘီ
(ခ)
မလှလှဝင်း

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၆ မှာ အခြားတရားရုံး
မှ ဒီကရီကိုအတည်ပြုပေးရန် လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသော တရားရုံးက
ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

မူလရုံးသည် မိမိရုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်သည့် ဇာရီမှုအား
ဆိုင်းငံ့ရာ၌ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၂၆ ကို ရည်ညွှန်း
ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

မူလရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅(၁)အရ
ဝရမ်းထုတ်သည့်ကိစ္စတွင် တရားရုံးမဟုတ်သော ကြားလူက တရားမကျင့်
ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၈ကို ကိုးကား၍ ဝရမ်းခွာပေးရန် လျှောက်
ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။ တရားနိုင်အား လက်ထိလက်ရောက်
ပေးအပ်ရမည့် ဥပစာတွင် နေထိုင်သူသည် တရားရုံးကို အကြောင်းပြု၍
ရောက်လာသူ မဟုတ်လျှင် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိကြောင်းဖြင့်
နည်း ၃၅ အရ ထုတ်ဆင့်သည့်အခါ ဝရမ်းကို ခုခံနိုင်သည်။ ထိုအခါ
တရားနိုင်တွင် ထိုကဲ့သို့ ခုခံတားဆီးခံရခြင်းကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ပေးရန်
နည်း ၉၇ အရ လျှောက်ထားခွင့် ရရှိသည်။ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန် တရားရုံးက
ဆင့်ခေါ်သည့်အခါ ခုခံတားဆီးသူ ကြားလူသည်လည်း အကျိုးအကြောင်း
ရှင်းလင်းတင်ပြခွင့် ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအဆင့် မရောက်သေးမီ ကြားလူ
တွင် တရားရုံးသို့ တစ်စုံတစ်ရာအရေးကို တင်ပြခွင့် မရှိသေးသဖြင့်
ဇာရီမှုကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့် မရှိပေ။ မူလရုံးက ဤကဲ့သို့
လျှောက်ထားခွင့် မရှိသူ၏ လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံကာ ဇာရီမှုကို
ဆိုင်းငံ့ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ မူလရုံးက ဇာရီမှုကို
ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားသည့်အမိန့်အား စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။
မူလရုံးအား ဇာရီမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန်
ညွှန်ကြားသည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ဦးအောင်မြင်၊ဦးသန်းဖေ၊ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင်တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်မြင့်

နှင့်

ဒေါ်မြင့်မြင့် ပါ-၇*

+ ၁၉၉၆

နိုဝင်ဘာလ

၈ ရက်

အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်း ရှိမရှိကို အဆိုအချေများအရ ဆုံးဖြတ်ရသည် ဆိုရာတွင် အဆိုလွှာနှင့် ဝန်ခံထားသည့် ချေလွှာတို့ကို ရည်ညွှန်းခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတစ်ခုကို တရားလို တရားစွဲဆိုသော ပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေတို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာမဟုတ်ပေ။ မဋ္ဌေးဋ္ဌေးရင် ပါ-၂ နှင့် ဦးကျော်စော ပါ-၃ အမှုကို ကြည့်ပါ။ အမှုပုံစံ မှန်မမှန် စိစစ်ရာ၌ တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုထားသည့် အချက်များကို စွဲဆိုသည့်အမှု အမျိုးအစားအလိုက် ညီညွတ်ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိမရှိကို စိစစ်ရသည်။ ထိုသို့ စိစစ်ရာ၌ ချေလွှာတွင် ဝန်ခံထားသည့်အချက်များကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိမရှိကို အဆိုအချေများအရ ဆုံးဖြတ်ရသည်ဆိုရာတွင် အဆိုလွှာနှင့် ဝန်ခံထားသည့် ချေလွှာတို့ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံအမှတ် ၈၆
+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇ တွင်ချမှတ်သော
၃-၁၁-၉၃ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူး
အယူခံ ဝင်ရောက်မှု

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်မြင့်
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်
ပါ - ၇

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိန်လွင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁)အတွက် ဦးမောင်မောင်မြင့်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
(၂) မှ (၇) ထိကိုယ်တိုင်

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇ (တောင်ပိုင်းခရိုင်)တွင် အမှတ်(၁) အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်မြင့်က အယူခံ တရားလို ဒေါ်ခင်မြင့်နှင့် ကျန်အယူခံ တရားပြိုင်များအပေါ် ပစ္စည်းလက် ရောက် ရလို့မှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက “တရားလိုသည် လက်ရောက် ရလို့မှု စွဲဆိုခွင့် မရှိဘဲ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုခွင့် ရှိသဖြင့် စွဲဆိုသည့် အမှုပုံစံ မှားယွင်းပါသလား” ဟူသည့် ပဏာမ ငြင်းချက်တစ်ရပ် ကို ထုတ်နုတ်ကြားနာပြီးနောက် အမှုပုံစံ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ အယူခံ တရားလို ဒေါ်ခင်မြင့်က တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသော် လည်း အောင်မြင်မှု မရရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၃၅ တွင် လျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ်က အောက်ပါပြဿနာ (၂)ရပ်ကို ကြားနာရန် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- (၁) တရားပြိုင်က တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင်များ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေစီမံခန့်ခွဲမှုသာ စွဲဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်း တစ်သမတ်တည်း ချေပထားပါလျက် ယင်းချေပချက်ကို မထိ ခိုက်စေဘဲ အထူးချေပထားချက် တစ်ခုတည်းကိုသာ အားထား၍ ပဏာမငြင်းချက်ကို ဖြေဆိုထားခြင်းမှာ မှန် မမှန်၊
- (၂) မမှန်ပါက တရားလို၏ အဆိုလွှာအရပင် အမွေဆိုင်အချင်းချင်း အပေါ် အမွေပစ္စည်းလက်ရောက်ရလို့မှု တောင်းဆိုကြောင်း ထင်ရှားနေပါက အမှုကို ဆက်လက် မစစ်ဆေးဘဲ ဤပုံစံဖြင့် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အဆိုအချေအရပင် တရားလို တရားပြိုင်တို့မှာ အမေတူအဖေကွဲ မောင်နှမများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီး မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသူများ ဖြစ်သည်မှာ မြင်သာနေ၍ အမှတ်(၁) တရားပြိုင်၏ အထူးချေပချက်သည် အမွေဆိုင်များ

ဖြစ်ကြသည်ဆိုသောအချက်ကို မထိခိုက်ကြောင်း၊ မူလရုံးက အမှုပုံစံ မှန်ကန်သည်ဟု ပဏာမငြင်းချက်ကို ဖြေဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အမှတ်(၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အမှတ်(၁)တရားပြိုင် ၏ အထူးချေပချက်သည် သာမန်ချေပချက်များထက် ထူးသည်၊ ပိုမို အရေးပါသည်၊ အရာရောက်သည်ဟု အထူးတလည် ဖော်ပြထား၍ မိသားစု စီမံမှုအရ အမွေခွဲဝေပေးပြီး ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူရန်သာ ရှိပါ ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားလို ဖြစ်သော မူလရုံးအမှတ်(၁) တရားပြိုင် ဒေါ်ခင် မြင့်က သူ၏ ချေလွှာတွင် တရားပြိုင်များသည်လည်း အမွေခံစားခွင့် ရှိကြသူများဖြစ်၍ တရားလိုသည် လက်ရောက်ရလို့မူ မစွဲဆိုနိုင်ဘဲ အမွေစီမံ ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်း တစ်သမတ်တည်း ချေပခဲ့ပါ လျက် ချေလွှာအပိုဒ် ၈ တွင် အထက်ပါ ချေပချက်များကို မထိခိုက်စေဘဲ အမွေပစ္စည်းများကို မိသားစု စီမံမှုအရ ခွဲဝေပေးပြီးဖြစ်၍ တရားလိုအနေဖြင့် ယခုအမှုကို စွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်းဟူ၍ အထူးချေပခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ အဆိုပါ အထူးချေပချက်ကို အကြောင်းပြု၍ အမွေပုံ ပစ္စည်းများကို မိသားစု စီမံမှုအရ ခွဲဝေပေးပြီး ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာ အချက်အလက်ဖြစ်ပြီး သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်၍ မူလရုံးက အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသွား မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိဟု တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ် ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုတစ်ခုကို တရားလိုစွဲဆိုသော ပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိမရှိမှာ အဆိုအချေတို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။ **မဋ္ဌေးဋ္ဌေးရင် ပါ-၂ နှင့် ဦးကျော်စော ပါ-၃** အမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။ အမှုပုံစံမှန်မမှန် စိစစ်ရာ၌ တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုထားသည့် အချက်များကို စွဲဆိုသည့် အမှု အမျိုးအစားအလိုက် ညီညွတ်ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိမရှိကို စိစစ်ရသည်။ ထိုသို့ စိစစ်ရာ၌ ချေလွှာတွင် ဝန်ခံထား

၁၉၉၆

ဒေါ်ခင်မြင့်

နှင့်

ဒေါ်မြင့်မြင့်

ပါ - ၇

(၁) ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစာ ၂၇

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်မြင့်
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်
ပါ - ၇

သည့် အချက်များကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိမရှိကို အဆိုအချေများအရ ဆုံးဖြတ်ရသည်ဆိုရာတွင် အဆိုလွှာနှင့် ဝန်ခံထားသည့် ချေလွှာတို့ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးအမှတ်(၁) တရားပြိုင်က သူ၏ချေလွှာတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင်များဖြစ်ကြ၍ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆို ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အစဉ်တစိုက် ချေပခဲ့ရာမှ အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေး ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဆန့်ကျင့်ဘက် ချေပပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆန့်ကျင့်ဘက် ချေပချက်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ချေပထားသည်ဖြစ်ရာ အမွေပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးပြီး ဖြစ်သည်ဆိုသည့် ချေပချက်တစ်ခုကိုသာ တွက်ယူ၍ အမှတ်(၁) တရားပြိုင်သည် တရားလို၏ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံသည်ဟု ကောက်ယူရန် မသင့်ပေ။

ဝန်ခံသည်ဟု တစ်ထစ်ချ ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်သည့် အမှတ်(၁) တရားပြိုင်၏ ချေပလွှာကို ဖယ်ထုတ်ပြီး တရားလို၏ အဆိုလွှာသက်သက် ကိုသာ စိစစ်သည့်အခါ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင်များ ဖြစ်ကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။

အမှတ်(၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ဩရဿ သားသမီး၏ လေးပုံတစ်ပုံအမွေစု သို့မဟုတ် ကျန်ရစ်သူမိဘ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် သားသမီးများ တောင်းခံပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အမွေစုဆိုသည်မှာ မိဘနှစ်ပါး ပေါင်းသင်းချိန်က ရရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု စီရင်ထုံးဖြဲ့ ထားကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် စွဲဆိုထားသော ပစ္စည်းများသည် မူလရုံးတရား ပြိုင်များ၏ ဖခင်ဦးကျင်ဝမ်နှင့် ရရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများ မဟုတ်ကြဘဲ ဦးခွေး ရှာဖွေထားသော ပစ္စည်းများသာဖြစ်၍ မူလရုံး တရားပြိုင်တို့၏ အမွေစု မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံး တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် မိတူဖကွဲ သားသမီးများ ဖြစ်ကြကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ၎င်းတို့သည် အောက်သားသမီးနှင့် အထက်သားသမီးလည်း ဖြစ်ကြသည်။ လက်ရှိအိမ်ထောင်တွင် ဖြစ်ထွန်း သော ပစ္စည်းတွင် အထက်သားသမီးနှင့် အောက်သားသမီးတို့ အမွေဆိုင် ကြောင်းကို ဓမ္မသတ် အများစုက ပြဆိုသည်။

၁၉၉၆
ဒေါ်ခင်မြင့်
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်
ပါ - ၇

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမွေဆိုင် တစ်ဦးသည် အမွေပုံပစ္စည်းကို အခြားအမွေဆိုင်တစ်ဦးထံမှ လက်ရောက်ရလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ဘဲ အမွေပုံကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်သည်မှာ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အခြေကျနေသည့် ဥပဒေသဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ရင် နှင့် ဦးအောင်ဖေ အမှု^(၁) မမြင့် နှင့် မနုနုကြည် အမှု^(၃) တို့ကိုကြည့်ပါ။

အမွေစီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရမည့်အစား ပစ္စည်းလက်ရောက် ရလိုမှု စွဲဆိုခြင်းသည် စွဲဆိုသည့်အမှု ပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း မရှိဟု ဆိုရပေမည်။ မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အမှတ်(၁)အယူခံ တရားပြိုင်စွဲဆိုသည့် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ကြောင်း ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ပြေဆိုဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်။

စွဲဆိုသည့် အမှုပုံစံ မှားယွင်းလျှင် အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင် စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ရန်သာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၇ တွင် ချမှတ်သည့် ၃-၁၁-၉၃ ရက်စွဲပါ အမိန့်နှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇ (တောင်ပိုင်းခရိုင်)တွင် ချမှတ်သည့် ၁၁-၁-၉၃ ရက်စွဲပါ အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်၍ မူလရုံး တရားလို ဒေါ်မြင့်မြင့် စွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၂) ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစာ ၅ (လွှတ်တော်)။
(၃) ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစာ ၁၂၁။

တရားမပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရှေ့တွင်

ဒေါ်ညွန့်မေ ပါ-၂

(ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ရင်၏

တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)

နှင့်

ဦးရီ ပါ-၂ *

အမှုတွင်ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံသော တရားဖြိုင်က တရားလိုပြ သက်သေ
အဖြစ် အစစ်ခံခြင်း။ ထိုသို့တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေး
ရာ၌ ၎င်းတင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာပါ အကြောင်းအရာများနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဖက်အမှုသည်က ပြန်လှန်စစ်ဆေးခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ်
စစ်ဆေးရာ၌ အဓိက စစ်မေးချက်တွင် အမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်းအရာ
များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို တစ်ဖက်မှ ပြန်လှန်
စစ်ဆေးခွင့်ရသောအခါ၌ ဦးကျင်ဥ တင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာနှင့် ဆန့်ကျင်
ကွဲလွဲမှု ရှိမရှိ ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးခွင့် ရှိသည်။ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံထား
ကြောင်း ချေလွှာအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ဟု
ထင်မြင်လျှင် ယင်းအချက်များအပြင် အမှုအတွက် စပ်ဆိုင်သော အခြား
မေးခွန်းများကိုပါ မေးခွင့်ပြုရပေမည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်
၁၈၊ နည်း ၂ အရ အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံသော တရားဖြိုင်သည်
သက်သေခံရန် မလိုသော်လည်း ဦးကျင်ဥမှာ တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ်
အစစ်ခံခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှုသည်အဖြစ် အစစ်ခံခြင်းမဟုတ်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၂၈

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော
(၂၇-၁၂-၉၄) ရက်စွဲပါ လက်ပံတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏
အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု

တစ်ဖက်ရှေ့နေအား ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့် မပေးပါက ပြည့်စုံသော စစ်ဆေးခြင်းဟု မဆိုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တစ်ဖက်အမှုသည်က ပြန်လှန်စစ်မေးရာ၌ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈၊ အပိုဒ်(၂)အရ အမှုနှင့် စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းနိုင်သည်။ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ ယခင်စာဖြင့် ရေးသားထားသော ပြောဆိုချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လှန်စစ်ဆေးခြင်းသည် ပြစ်မှုသာမက တရားမမှုများနှင့်လည်း သက်ဆိုင်သည်။ ထိုသို့ စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကို သာမကဘဲ သက်သေသည် ယုံကြည်ထိုက်သူ ဟုတ်မဟုတ် သိရှိနိုင်ရန် ပြန်လှန်စစ်ဆေးရာတွင် မေးမြန်းနိုင်ကြောင်း၊ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၆ ၌ ပြဋ္ဌာန်းချက်လည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက တရားဖြိုင် ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရာ၌ ၎င်းတင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာပါ အကြောင်းအရာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့် မပြုခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း မရှိချေ။

၁၉၉၆
ဒေါ်ညွန့်မေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးရီ
ပါ - ၂

- လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးစိုးအောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးအကောက်(ခ)ဦးစိုးထွန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၂။ ဦးဝင်းကြိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လက်ပံတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆/၉၂တွင် လျှောက်ထားခံရသူ(၁)ဦးရီက လျှောက်ထားသူများ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ညွန့်မေ၊ ဒေါ်သောင်း၊ ဦးကျင်ဥ (လျှောက်ထားခံရသူ-၂) နှင့် ဒေါ်ရင်တို့အပေါ် ကွယ်လွန်သူမိဘကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများအပေါ် အမွေပုံ စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ အမှုအတွင်း မူလရုံးတရားဖြိုင် တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရန် ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တက်ရောက်ခဲ့ရာ မူလရုံး အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည်။ ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေး၍ တရားဖြိုင်များဘက်မှ ပြန်လှန်မေးမြန်းရာ၌ ဦးကျင်ဥ တင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာပါ အချက်အလက်

၁၉၉၆
ဒေါ်ညွန့်မေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးရီ
ပါ - ၂

များနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်မေးသည်။ မူလရုံးတရားလို၏ ရှေ့နေက ကန့်ကွက်သဖြင့် ကြားနာပြီးနောက် ထိုသို့ မေးမြန်းရန် မသင့်ကြောင်း၊ ဥပဒေနှင့်အညီ ပြန်လှန်မေးမြန်းရန် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ မူလတရားရုံးပိုင်များက ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းလာသည်။

ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေက သက်သေအား ပြန်လှန်စစ်ဆေးခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်များကို ပိတ်ပင်ရာ ရောက်နေပါကြောင်း၊ ပြန်လှန်စစ်မေးခြင်းကို လက်မခံခြင်းသည် အဓိက စစ်ဆေးချက်ကိုသာလျှင် မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုရာရောက်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက တရားလိုပြသက်သေ ဦးကျင်ဥအား လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ပြန်လှန်စစ်မေးခဲ့ရာ၌ ချေလွှာအတိုင်း အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဖြေဆိုခဲ့ပါကြောင်း၊ ချေလွှာ၌ အသေးစိတ် အချက်အလက်များ ဖော်ပြရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ အဆိုလွှာ အတိုင်း ဝန်ခံထားပါကြောင်း၊ ချေလွှာတွင် ရုံးရှေ့ထွက်ချက်ကဲ့သို့ အသေးစိတ် မပါသည်ကို ထောက်ပြပြီး မေးခွန်းမေးခြင်းသည် မလိုအပ်ဘဲ မေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

မူလရုံးတရားပိုင် ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ကျန်တရားပိုင်များ၏ ရှေ့နေက ပြန်လှန်စစ်မေးရာ၌ ဦးကျင်ဥ တင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခွင့် တောင်းရာ မူလရုံးက ခွင့်မပြုသောကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ချေလွှာမှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၈ တွင် ပြဆိုသည့်အတိုင်း ချေပခဲ့ရသဖြင့် အသေးစိတ် ဖော်ပြရန် မလိုပါဆိုသော လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေတင်ပြချက်ကို လက်ခံသည်။ အသေးစိတ် အကြောင်းအရာများကို အမှုစစ်ဆေးသောအခါ၌ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းထွက်ဆိုကြသည်။ ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရာ၌ အဓိက စစ်မေးချက်တွင် အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်းအရာများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို တစ်ဖက်မှ ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့် ရသောအခါ၌ ဦးကျင်ဥ တင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာနှင့် ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲမှု ရှိမရှိ ကိုယ်တိုင်စစ်မေးခွင့် ရှိသည်။ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံထားကြောင်း ချေလွှာအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြေဆိုရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ဟု ထင်မြင်လျှင် ယင်းအချက်များအပြင် အမှုအတွက် စပ်ဆိုင်သော အခြားမေးခွန်းများကိုပါ မေးခွင့်ပြုရပေမည်။ တရားမကျင့်ထုံး

ဥပဒေအမိန့် ၁၈၊ နည်း ၂ အရ အမှုတွင် ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံသော တရားပိုင်သည် သက်သေခံရန် မလိုသော်လည်း ဦးကျင်ဥမှာ တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံခြင်းသာဖြစ်သည်။ အမှုသည်အဖြစ် အစစ်ခံခြင်း မဟုတ်။ တစ်ဖက်ရှေ့နေအား ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့် မပေးပါက ပြည့်စုံသော စစ်ဆေးခြင်းဟု မဆိုနိုင်။ တစ်ဖက်အမှုသည်က ပြန်လှန်စစ်မေးရာ၌ သက်သေခံအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃၈ အပိုဒ်(၂)အရ အမှုနှင့် စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းနိုင်သည်။ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၅ အရ ယခင်စာဖြင့် ရေးသားထားသော ပြောဆိုချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လှန်စစ်ဆေးခြင်းသည် ပြစ်မှုသာမက တရားမမှုများနှင့်လည်း သက်ဆိုင်သည်။ ထိုသို့ စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာများကိုသာမကဘဲ သက်သေသည် ယုံကြည်ထိုက်သူ ဟုတ် မဟုတ် သိရှိနိုင်ရန် ပြန်လှန်စစ်ဆေးရာတွင် မေးမြန်းနိုင်ကြောင်း၊ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၆ ၌ ပြဋ္ဌာန်းချက်လည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက တရားပိုင် ဦးကျင်ဥအား တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရာ၌ ၎င်းတင်သွင်းခဲ့သော ချေလွှာပါ အကြောင်းအရာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့် မပြုခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း မရှိချေ။

၁၉၉၆
ဒေါ်ညွန့်မေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးရီ
ပါ - ၂

ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ မူလရုံး၏ ၂၇-၁၂-၉၄ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဖြင့် ချမှတ်သော အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။
ရှေ့နေစရိတ်ကျပ် ၁၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသောဦးကျော်ဝင်း၊ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ဦးတင် ဆုံးနှင့်
ဦးတင်ထွတ်နိုင်တို့ရွှေတွင်

ဒေါ်တင်ရှိန်

နှင့်

ဒေါ်သောင်းတင် *

+ ၁၉၉၆

ဒီဇင်ဘာလ

၁၉ ရက်

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုမှု -
သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟကြေညာ
ပေးရန် စွဲဆိုသည့်အမှုမျိုးတွင် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား
အရ မြွက်ဟကြေညာချက် ဒီကရီပေးသင့်မှ ပေးမည်ဖြစ်ခြင်း။
မူလရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို
သာမန်အားဖြင့် အယူခံရုံးက စွက်ဖက် လေ့မရှိခြင်း။ သို့ရာတွင်
မူလရုံးသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို အသုံးပြုရာတွင် မိမိထင်မြင်
သဘောရသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကိစ္စမျိုးတွင် အယူခံရုံး
အနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သို့ရာတွင် မြွက်ဟကြေညာပေးခြင်းအားဖြင့်
တရား လိုတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသည့် အချည်းနှီးသာဖြစ်သည့်
အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သော ဒီကရီမျိုး၊ အမှုသည် တစ်ဦးအား အကျိုးရှိစေမည်
မဟုတ်သော ဒီကရီမျိုးကို တရားရုံးက ချမှတ်ပေးမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ
တရားလို နစ်နာသည် ဆိုသည့်ကိစ္စများကို အခြားနည်းလမ်းဖြင့် ပြုပြင်ခွင့်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၈၇

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၀၀ တွင် ချမှတ်သော
၂၄-၃-၉၃ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူး
အယူခံ ဝင်ရောက်မှု

၁၉၉၆
ဒေါ်တင်ရှိန်
နှင့်
ဒေါ်သောင်းတင်

ရှိသေးသည့် အခါမျိုးတွင်လည်း တရားရုံးက သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရ သက်သာခွင့်ပေးရန် သင့်မည်မဟုတ်၊ ယင်းကဲ့သို့ အမှုမျိုးတွင် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ မြွက်ဟ ကြေညာချက် ဒီကရီ ပေးသင့်မှ ပေးမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီးခြား သက်သာ ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မလွဲမသွေ မြွက်ဖော်ချက် ဒီကရီ ရထိုက်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို ကျင့်သုံးရာတွင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဤကဲ့သို့ မူလရုံးက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက် သည့်အခါမျိုးတွင် အယူခံရုံးအနေဖြင့် မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် လိုပေသည်။

မူလရုံးက ၎င်းကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှု အာဏာအရချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်တစ်ရပ်ကို သာမန်အားဖြင့် အယူခံရုံးသည် စွက်ဖက်လေ့ မရှိဆိုသည် မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးသည် ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှု အာဏာကို အသုံးပြုရာတွင် တရားဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လျစ်လျူရှုပြီး မိမိ ထင်မြင်သဘော ရရှိသည့်အတိုင်း မပြုနိုင်ပေ။ ယင်းသို့ ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီမှု မရှိဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှု အာဏာကို အသုံးပြုခဲ့သော ကိစ္စမျိုးတွင် အယူခံရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်အောင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၀၇(ခ) (တာမွေ)တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်သောင်းတင်က အယူခံတရား လို ဒေါ်တင်ရှိန်အပေါ် ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေတိုက်နယ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်း၊ မလွှကုန်း၊ ဌေးကြွယ် (က) ရပ်ကွက်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် (၄-အေ) လူနေရပ်ကွက် အမှတ် ၉၁၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၉၀၊ အိမ်အမှတ် ၅၅ မြေနှင့် အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်သောင်းတင် စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ် သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့်

၁၉၉၆
ဒေါ်တင်ရှိန်
နှင့်
ဒေါ်သောင်းတင်

ဒေါ်သောင်းတင်က တရားရုံးချုပ်သို့ ပထမအယူခံမှု တင်သွင်းရာ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်သောင်းတင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင် ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်ရှိန်က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၂၉၂ တွင် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ်က အောက်ပါပြဿနာကို စိစစ်ကြားနားရန် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

“သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟကြေညာချက် ဒီကရီ သက်သက်တောင်းဆိုသော အမှုတွင် မူလရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ကျင့်သုံးပြီး မြွက်ဟကြေညာသည့် ဒီကရီ ချမှတ်မပေးသည်ကို ပထမအယူခံရုံးက အကြောင်းထူးမရှိဘဲ မူလရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မြွက်ဟကြေညာသည့် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ မှန်မမှန်”

ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေတိုက်နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်၊ အမှတ်(၄-အ) လူနေရပ်ကွက်အမှတ် ၉၁၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၉၀၊ မြေကွက်နှင့်ယင်းမြေပေါ်ရှိ ကျောက်မြောင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်း၊ အမှတ် ၅၅ အမည်ပေါက် နေအိမ်ကို ဦးအုန်းမောင်က ဒေါ်သောင်းတင်အား မှတ်ပုံတင်အပေးစာချုပ်အမှတ် ၃၃/၈၈ ဖြင့် အပိုင်ပေးခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံတွင် အခန်း ၆ ခန်းရှိရာ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ဒေါ်သောင်းတင်တို့ မိသားစုနေထိုင်ပြီး ကျန် ၅ ခန်းကို အငှားချထားသည်။ ၁၀-နှစ်ခန့် အကြာတွင် ဒေါ်တင်ရှိန်က ၎င်းသည် ဦးအုန်းမောင်၏ ဇနီးဖြစ်ကြောင်းနှင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ၂၆-၅-၉၀ နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဒေါ်သောင်းတင်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန် ဒေါ်တင်ရှိန်အပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဦးအုန်းမောင်က ဒေါ်သောင်းတင်အား ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ နှင့်အညီ သက်သေခံ(ခ) မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၃၃/၈၀ ဖြင့် ပေးကမ်းခဲ့

ခြင်းဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဒေါ်သောင်းတင် ပိုင်သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက မြွက်ဟကြေညာသည့် ဒီကရီတစ်ရပ် ချမှတ်ပေးသင့် မသင့်ဆိုသော ပြဿနာမှာ မူလရုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားအရသာဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားကို ကျင့်သုံးရန် ပျက်ကွက်မှု မရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း တွေ့ရလျှင် မူလရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံရုံးတော်အနေဖြင့် မစွက်ဖက်သင့်ကြောင်း၊ သေသူဦးအုန်းမောင် ပိုင်အိမ်နှင့် မြေကို မှတ်ပုံတင် အပေးစာချုပ်အရ ဆွေမတော်မျိုးမစပ်သော အယူခံ တရားပိုင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေငြာလျှင် ဇနီးဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ရရှိသည့် ဥပဒေအရ အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးမည်ဖြစ်၍ မူလရုံးက မြွက်ဟကြေငြာချက် ဒီကရီချမှတ် မပေးခဲ့ခြင်းအပေါ် အယူခံရုံးက အကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံ တရားပိုင် ဒေါ်သောင်းတင်မှ လာရောက်လျှောက်လဲ တင်ပြခြင်း မရှိပေ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူ၏အခွင့်အရေးကို အခြားသူတစ်ဦးက ငြင်းကွယ်တတ်သည်။ အခွင့်အရေးမှာ ပစ္စည်းနှင့် သက်ဆိုင်သော အခွင့်အရေး ဖြစ်နိုင်သည်။ ဥပဒေအရ ရရှိထားသော ပုဂ္ဂလိက အခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ယင်းအခွင့်အရေးကို ငြင်းကွယ်ခြင်း ခံရသူအနေဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးကို ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း တရားရုံးက လူသိရှင်ကြား မြွက်ဟကြေညာပေးရန် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

သို့ရာတွင် မြွက်ဟကြေညာပေးခြင်းအားဖြင့် တရားလိုတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသည့် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည့် အဓိပ္ပါယ်မဲ့သော ဒီကရီမျိုး၊ အမှုသည်တစ်ဦးအား အကျိုးရှိစေမည် မဟုတ်သော ဒီကရီမျိုးကို တရားရုံးက ချမှတ်ပေးမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ တရားလို နစ်နာသည် ဆိုသည့်ကိစ္စများကို အခြားနည်းလမ်းဖြင့် ပြုပြင်ခွင့် ရှိသေးသည့်အခါမျိုးတွင်လည်း တရားရုံးက သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ သက်သာခွင့်ပေးရန် သင့်မည်မဟုတ်၊ ယင်းကဲ့သို့ အမှုမျိုးတွင် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ မြွက်ဟကြေညာချက် ဒီကရီပေးသင့်မှ ပေးမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၆

ဒေါ်တင်ရှိန်

နှင့်

ဒေါ်သောင်းတင်

၁၉၉၆
ဒေါ်တင်ရှိန်
နှင့်
ဒေါ်သောင်းတင်

ယခု အမှုတွင် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဦးအုန်းမောင်က ဒေါ်သောင်းတင်အား ဥပဒေနှင့်အညီ ပေးကမ်းခဲ့သဖြင့် ဒေါ်သောင်းတင် ပိုင်ဆိုင်သည်မှာ မငြင်းနိုင်သည့် အချက်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်ရှိန်က အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ၎င်းပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြော်ငြာ ခြင်းဖြင့် ဒေါ်သောင်းတင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ငြင်းကွယ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ဒေါ်တင်ရှိန်က မိမိ၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို ငြင်းကွယ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဖော်ချက် ဒီကရီ ရထိုက်ခွင့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်တင်ရှိန်က သူ၏ ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဦးအုန်းမောင်၏ဇနီး တစ်ဦးအနေဖြင့် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားလို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေညာခြင်းဖြင့် ၎င်းရရှိမည့် အခွင့်အရေးများကို ဆုံးရှုံး သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ချေပခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

တရားမမှုများကို အဆိုအချေအရ ဆုံးဖြတ်ရသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်တင်ရှိန်၏ ချေလွှာတွင် ချေပထားခြင်း မရှိသည့် အဆိုပါအချက်များကို တရားရုံးက ဖော်ထုတ်၍ ဆုံးဖြတ်ပေးရန် လိုမည်မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မလွဲမသွေ မြွက်ဖော်ချက် ဒီကရီ ရထိုက်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို ကျင့်သုံးရာတွင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဤကဲ့သို့ မူလရုံးက ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်သည့် အခါမျိုးတွင် အယူခံရုံး အနေဖြင့် မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် လိုပေ သည်။

မူလရုံးက ၎င်းကိုယ်ပိုင် ဆင်ခြင်မှု အာဏာအရ ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်တစ်ရပ်ကို သာမန်အားဖြင့် အယူခံရုံးသည် စွက်ဖက်လေ့မရှိဆိုသည် မှန်သည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးသည် ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှုအာဏာကို အသုံးပြုရာတွင် တရားဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လျစ်လျူရှုပြီး မိမိ ထင်မြင်သဘော ရရှိသည့်အတိုင်း မပြုနိုင်ပေ။ ယင်းသို့ ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီ မှု မရှိဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်မှု အာဏာကို အသုံးပြုခဲ့သော ကိစ္စမျိုးတွင် အယူခံရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် တရားရုံးချုပ်က မူလတိုင်းတရားရုံး၏
ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်၍ မြက်ဟကြေညာသည့် ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ
မှားယွင်းမှု ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်မှ လာရောက်လျှောက်လဲ တင်ပြခြင်းမပြု၍
စရိတ် မသတ်မှတ်။

၁၉၉၆

ဒေါ်တင်ရှိန်

နှင့်

ဒေါ်သောင်းတင်

တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး)

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင်နှင့်ဦးတင်ထွတ်နိုင်

တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပါ-၅

နှင့်

ဦးရှန် ပါ-၄ *

၁၉၉၆

အောက်တိုဘာလ

၁၇ ရက်

အချင်းဖြစ်မြေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ရှိထားသူတစ်ဦးက အခြား
ပူးတွဲ လက်ရှိထားသူတစ်ဦးအပေါ် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆို
နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးရှန်နှင့် ဦးဘသိန်းတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပူးတွဲ လက်ရှိထားပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘသိန်းက အချင်းဖြစ်မြေကို ၎င်းတစ်ဦးတည်း
ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေညာ၍ ၎င်း၏သားသမီးများအား ခွဲစိတ်နေထိုင်ခွင့်ပြု
သည့် အချိန်အထိ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ပူးတွဲအကျိုးခံစားကြရန် သွယ်ဝိုက်သည့် နားလည်သဘော
တူညီမှု တစ်ရပ်ထားရှိခဲ့ကြသည်ဟု ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ ကောက်ယူ
ရပေမည်။

ထိုသဘောတူညီချက် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မှုက ပစ္စည်းခွဲ
ဝေပေးစေလိုမှုအတွက် လိုအပ်သည့်အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည်။ တူညီသော အကျိုး
ခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိထားမှုတို့ကို ဖြစ်ပေါ်ဖန်တီးပေးသည်။
ဦးအစွပ် နှင့် ဒေါ်သီ ပါ(၆)ဦး အမှုကိုကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ဦးရှန်က ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းမှာ အမှုပုံစံ
မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးကျော်ကျော်ဝင်း

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးဇော်လင်း

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)အမှတ် ၂၈၄

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၉၈ တွင် ဦးရှန်က ဦးဘသိန်း ပါ ၉ ဦးတို့အပေါ် ၂၅-၃-၉၀ ရက်စွဲ ပါ သဘောတူညီချက်သည် တရားဝင်အတည်ဖြစ်ခြင်း မရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန်နှင့် ပူးတွဲလက်ရှိဖြစ်သော မြေကွက်အား ထက်ဝက်ပိုင်းခြား ခွဲဝေပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဦးရှန်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ကွယ်လွန်သူ ဦးဘသိန်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်တင်တင်မြိုင် ပါ ၄ ဦးတို့က တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင် ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူး အယူခံတင်ခွင့် ပြုရန်လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၆
ဒေါ်တင်တင်မြိုင်
ပါ - ၅
နှင့်
ဦးရှန်
ပါ - ၄

လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူတို့ စွဲဆိုထား သောအမှု၏ သဘောသဘာဝအရ အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးရှန်နှင့် ဦးဘသိန်းတို့ကြားတွင် တူညီသော အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီ သော လက်ရှိပြုထားမှု မရှိသည့် အခြေအနေတွင် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရန် အခြေခံ လိုအပ်ချက်များနှင့် ကိုက်ညီမှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေကို လျှောက် ထားခံရသူတို့နှင့် လျှောက်ထားသူတို့သည် ယနေ့အထိ အတူတကွ လက်ရှိ နေထိုင်၍ အသုံးပြုကြကြောင်းကို အငြင်းပွားခြင်း မရှိကြောင်း၊ လျှောက် ထားသူတို့က လျှောက်ထားခံရသူတို့ စွဲဆိုသည့်အမှု၌ တူညီသော အကျိုး ခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိထားမှု ရှိမရှိ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဖော်ပြထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးရှန်နှင့် ဦးဘသိန်းတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပူးတွဲလက်ရှိထားပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘသိန်းက အချင်းဖြစ်မြေကို ၎င်းတစ်ဦးတည်း ပိုင်ကြောင်းကြေညာ၍ ၎င်း၏သားသမီးများအား ခွဲစိတ်နေထိုင်ခွင့် ပြုသည့် အချိန်အထိ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပူးတွဲ အကျိုးခံစားကြရန် သွယ်ဝိုက်သည့် နားလည်သဘောတူညီမှု တစ်ရပ် ထားရှိခဲ့ကြသည်ဟု ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ ကောက်ယူရပေမည်။

၁၉၉၆
 ဒေါ်တင်တင်မြိုင်
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ဦးရှန်
 ပါ - ၄

ထိုသဘောတူညီချက် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မှုက ပစ္စည်း
 ခွဲဝေပေးစေလိုမှုအတွက် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ် ဖြစ်သည် တူညီသော
 အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိထားမှုတို့ကို ဖြစ်ပေါ်ဖန်တီးပေး
 သည်။ ဦးဘန်စွမ်း နှင့် ဒေါ်သီ ပါ ၆ ဦး အမှု ^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်ရာ ဦးရှန်က ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းမှာ အမှုပုံစံ
 မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက မူလရုံးမှ မှတ်ပုံတင်မထားသော
 အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံခဲ့ခြင်းမှာ
 စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ နှင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း
 ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ အကောအကွယ်ကို လျှောက်ထား
 သူများ မရရှိအောင် နုတ်သိမ်းခြင်းဖြစ်၍ အရေးယူလောက်သည့် ပြဿနာ
 ပေါ်ပေါက်ကြောင်းကို ဒုတိယအချက်အဖြစ် တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားသူတို့က အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ကို
 သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံသည့် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့်
 တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆၀/၉၂ အရ သီးခြား
 ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က မူလရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်
 ပြုခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ အဆိုပါ အမိန့်အပေါ် လျှောက်ထားသူတို့က
 အထူးအယူခံ ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိပေ။

အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်မှာ လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်
 ထားခံရသူတို့အကြား ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ်မဟုတ်သကဲ့သို့ စွဲဆိုသည့်
 အမှုမှာလည်း ပုဒ်မ ၅၃-က ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားခွင့် ရှိသူအား
 ပစ္စည်းပေါ်မှ နှင်ထုတ်ရန် စွဲဆိုသည့်အမှု မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ မှတ်ပုံတင်မထားသော အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ကို
 သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံခြင်းကြောင့် အရေးယူလောက်သည့် ပြဿနာ
 ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမ အထွေထွေ လျှောက်လွှာကို စရိတ်နှင့်
 တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၁) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ ၅၂၅ (ရုံးချုပ်)

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ

ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းပေ၊

ဦးတင်အုံးနှင့် ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ဦးတင်ဦး ပါ-၃

နှင့်

ဦးကြည်(ခ)ရှိတောင် *

+ ၁၉၉၆

အောက်တိုဘာလ

၁၇ ရက်

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ နှင့် ၂၇ တို့အရ စွဲဆိုမှု။
ယာယီအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးစေရန်နှင့်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို လက်ရောက်ပေးစေရန်
တရားစွဲဆိုခြင်း။ အမှုအတောအတွင်း အချင်းဖြစ် ဥပစာကို
မူလပိုင်ရှင်က တတိယပုဂ္ဂိုလ်သို့ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်း
ချခြင်း။ ထိုတတိယပုဂ္ဂိုလ်အား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်
လိုမလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် စီရင်ထုံးတို့အရ အချင်း
ဖြစ် ဥပစာအား ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်း ရရှိထားသူကိုလည်း မူလဝယ်ယူသူက
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အတည်ပြုခွင့် ရှိသဖြင့် ဦးတင်ဦး
သည် အမှုတွင် မပါမဖြစ် ပါဝင်ရမည့် အမှုသည် ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ
တရားရုံးချုပ်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀(၂)အရ
ဦးတင်ဦးအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်းသည် မှန်ကန်သည့်
အပြင် အမှုတွင် အမှန်တရား အဆုံးအဖြတ်ပြုရန်အတွက် အထောက်အကူ

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၆၃

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၀ တွင် ချမှတ်သော
(၂၀-၁၂-၉၃) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အထူးအယူခံ ဝင်ရောက်မှု

၁၉၉၆
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြည်

ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် အမှုများ တိုးပွားလာမည်ကိုလည်း တားဆီးပြီး အမှုတစ်ရပ်တည်းတွင်ပင် အငြင်းပွား ပြဿနာရပ်ကို ဖြေရှင်းအဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်ပြီး၊ ထိုသို့ပြုရာလည်း ရောက်ပေသည်။ တရားရုံးချုပ် အနေဖြင့်လည်း မတရားကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇၊ အမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀(၂)နှင့် အမိန့် ၄၁ နည်း ၃၃ တို့အရ မိမိ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို အခြေပြုလျက် တရားမျှတသော အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဦးတင်ဦးအနေဖြင့် မူလအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့် ရခြင်းကြောင့် အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ၎င်း၏ဆိုင်ရာ ဆိုင်ခွင့်ကို ထုချေတင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိ၍ ၎င်းအတွက် နစ်နာမှု မရှိနိုင်ပေ။ ဦးတင်ဦးကို မူလ အမှု၌ အမှုသည်အဖြစ် မထည့်သွင်းခဲ့လျှင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းအား ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီ လက်ဝယ်မှ ဦးတင်ဦးသို့ လက်ရောက် လွှဲပြောင်း ရောင်းချပြီးဖြစ်၍ အကယ်၍ ဦးကြည်က အနိုင်ရခဲ့လျှင် ယင်း ဒီကရီမှာ အပြည့်အဝ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ချေ။ တရားရုံးများက အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်သော ဒီကရီမျိုးကို ချမှတ်လေ့ မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးဝင်းမောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးလှစိုး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၇(ခ) ကျောက်တံတားတွင် ဦးကြည်ခေါ် ရှိတောင်က ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီ အပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ နှင့် ၂၇ တို့အရ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၁၃ အီး ၂ မြေကွက်အမှတ် (ဒုတိယတန်းစား ၁၂ ၏ မြောက်ဘက်ခြမ်း တစ်ဝက်တိတိ) ဧရိယာ ၅၀ပေX၆၀ပေ၊ မြောက်ဘက်အပိုပေ ၁ပေX၆၀ ပေရှိ မြေကွက်နှင့်ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံလမ်း၊ အမှတ် ၁၉၅/၁၉၉ ဟု ခေါ်တွင်သော လေးထပ်တိုက် အဆောက်အဦးကို ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက ဦးကြည်သို့ ၃-၁၁-၈၈ နေ့က ငွေကျပ် ၁၇၀၀၀၀/- ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည့်အတွက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် နှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် တင်သွင်းထားသော ယာယီအရောင်းအဝယ်

စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးစေရန်နှင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို လက်ရောက်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။

ထိုအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် ဒေါ်မြင့်မြင့်ခေါ် ဟင်္သာအိုရာဂျီက လျှောက်ထား၍ တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထိုအမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေစဉ် အတွင်းမှာပင် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဒေါ်အိုက် ရှာဘီဘီက ဦးတင်ဦးအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ ရောင်းချခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရောင်းချခြင်းသည် အမှုအတွင်း ရောင်းချခြင်းဖြစ်၍ ဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် ဦးကြည်က လျှောက်ထားခဲ့သည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကလည်း အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက ဦးတင်ဦးအား အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဦးကြည်၏ အဆိုလွှာကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ဦးကြည်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်၍ ဒေါ်မြင့်မြင့်၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံပြီး ဦးကြည်စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ဦးကြည်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၀ အရ အယူခံဝင်ရာ ထိုအယူခံမှု ကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလအမှုတွင် ဦးတင်ဦးအား နောက်တိုးတရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းကာ ဥပဒေနှင့်အညီ အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ ညွှန်ကြားခဲ့သဖြင့် ဦးတင်ဦး ပါ(၃)ဦးတို့ က မကျေနပ်သောကြောင့် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၉ ကို တင်သွင်းသည့်အခါ အောက်ပါပြဿနာများကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် အဆုံး အဖြတ်ပြုရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည် -

၁။ လျှောက်ထားခံရသူသည် မိမိစာချုပ်မှတ်ပုံတင်ရေးအတွက် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေအရ အရေးယူ ဆောင်ရွက် ရမည့်အစား သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ။

၂။ လျှောက်ထားခံရသူစွဲဆိုထားသည့် အမှုပုံစံအရ အမှုတွင် ဦးတင်ဦးအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်ခြင်း၊ မထည့်ခြင်းသည်

၁၉၉၆

ဦးတင်ဦး

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးကြည်

(ခ)

ရှိတောင်

၁၉၉၆
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးကြည်
(ခ)
ရှိတောင်

အမှု၏ အဆုံးအဖြတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြောင်းလဲရန် အကြောင်း ရှိမရှိ။

၃။ ဦးတင်ဦးအား အမှုသည်အဖြစ် မထည့်သည့် မူလတိုင်းတရားရုံး အမိန့်ကို အယူခံတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁)အရ အယူခံ အကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြခွင့် ရှိမရှိ။

ဦးကြည်က ယာယီမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၃၉၆/၉၀ ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၂၄၉၅/၉၃ အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ရုံးက မှတ်ပုံတင်ပေးပြီး ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန်အတွက် စိစစ်ပေးရန် ၈-၈-၉၆ နေ့က လျှောက်လွှာတစ်စောင် ထပ်မံတင်ပြလာသည်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် မူလတရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၇(ခ)တွင် ဦးကြည်က ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီအပေါ် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက ဦးကြည်သို့ ၃-၁၁-၈၈ နေ့က ငွေ ၁၇၀၀၀၀/- ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်နှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်ရုံး၌ တင်သွင်းထားသည့် ယာယီအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးစေရန်နှင့် မြေနှင့် အဆောက်အဦးကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် စွဲဆိုခဲ့သည်။ အမှုအတွင်း အဆိုပါ ဥပစာကို ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက ဦးတင်ဦးသို့ လွှဲပြောင်းရောင်းချ ခဲ့ခြင်းကို အငြင်းပွားမှု မရှိချေ။

ယေဘုယျအားဖြင့်ဆိုလျှင် ယာယီအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ရန် ပြုလုပ်ဆဲကာလဖြစ်၍ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်လျှင် မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေအရ မှတ်ပုံတင်ရုံးက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက ဆက်လက်မှတ်ပုံတင်ပေးရန် ပျက်ကွက်လာသည့်အတွက် ဦးကြည်က မူလအမှုကို စွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ စွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်မှု မရှိပေ။ အမှုဖြစ်နေစဉ်အတွင်း အဆိုပါ ဥပစာကို ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက ဦးတင်ဦးသို့ လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့ခြင်းကပင် ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီအနေဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း တရားဥပဒေနှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ဆက်လက်ချုပ်ဆိုပေးလိုသော ဆန္ဒမရှိကြောင်း အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်နေသည်။

၎င်းအပြင် မှတ်ပုံတင်ရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ စာချုပ်မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်ပေးရုံမှအပ အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဝယ်ယူသူသို့ လက်ရောက်ရရှိရေး

အတွက် ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ပေ။ တရားရုံးကသာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ပါက အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ထားသော ဥပစာကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ မူလမှတစ်ဆင့် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် တရားစွဲဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သော ပြဿနာ(၁)အား သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု မရှိဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။

၁၉၉၆

ဦးတင်ဦး

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးကြည်

(ခ)

ရှိတောင်

ဒေါ်အိုက်ရှာဘီဘီက အမှုအတွင်း အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဦးတင်ဦးသို့ ထပ်ဆင့်လက်ရောက်ပေးအပ် ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ တွင် ဤအမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည် -

“Where, for the more beneficial enjoyment of his own immoveable property, a third person has, independent of any interest in the immoveable property of another or of any easement thereon, a right to restrain the enjoyment in a particular manner of the latter property, or

Where a third person is entitled to the benefit of an obligation arising out of contract and annexed to the ownership of immoveable property, but not amounting to an interest therein or easement thereon,

such right or obligation may be enforced against a transferee with notice thereof or a gratuitous transferee of the property affected thereby,”

ကိုဖန်င နှင့် ဒေါ်ပွေး နှင့် အခြားသူများအမှု^(၁) တွင်လည်း

“That a person with knowledge of a previous contract to sell, purchases property, the purchase is voidable at the option of the prior promisee and the contract can be enforced specifically against the subsequent purchaser.

(၁) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၄၅၇ (လွတ်တော်)

၁၉၉၆

ဦးတင်ဦး

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးကြည်

(ခ)

ရှိတောင်

The proper decree in a suit for specific performance of a contract sell land when the same has been sold to a third party subsequent to the contract with plaintiff, is to direct the subsequent purchaser to execute a conveyance to the plaintiff.

Under s,27 of the Specific Relief Act a contract can be specifically enforced not only against the parties to the contract and the parties claiming under them by subsequent title but also against persons claiming under a title which might have been displaced by the defendant.

Consequently the facts in the present case do not warrant institution of a separate suit and the suit as framed was competent."

ဟူ၍ စီရင်ထုံးပြုထားသည်။ ဦးတင်ဦးက အချင်းဖြစ်ဥပစာကို မူလပဋိညာဉ်ရှိမှန်းသိလျက်နှင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်မှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့သော ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် စီရင်ထုံးတို့အရ အချင်းဖြစ် ဥပစာအား ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်း ရရှိထားသူကိုလည်း မူလဝယ်ယူသူက ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အတည်ပြုခွင့် ရှိသဖြင့် ဦးတင်ဦး သည် အမှုတွင် မပါမဖြစ် ပါဝင်ရမည့် အမှုသည် ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးချုပ်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀(၂)အရ ဦးတင်ဦးအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်းသည် မှန်ကန်သည့် အပြင် အမှုတွင် အမှန်တရား အဆုံးအဖြတ် ပြုရန်အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် အမှုများ တိုးပွားလာမည်ကိုလည်း တားဆီးပြီး အမှုတစ်ရပ်တည်းတွင်ပင် အငြင်းပွား ပြဿနာရပ်ကို ဖြေရှင်း အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်ပြီး၊ ထိုသို့ပြုရာလည်း ရောက်ပေသည်။ တရားရုံးချုပ်အနေဖြင့်လည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇၊ အမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀(၂)နှင့် အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၃၃ တို့အရ မိမိ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို အခြေပြုလျက် တရားမျှတသော အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဦးတင်ဦးအနေဖြင့် မူလအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရခြင်း ကြောင့် အမှုတွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ၎င်း၏ဆိုင်ရာ ဆိုင်ခွင့်ကို ထုချေတင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိ၍ ၎င်းအတွက် နစ်နာမှု မရှိနိုင်ပေ။

ဦးတင်ဦးကို မူလအမှု၌ အမှုသည်အဖြစ် မထည့်သွင်းခဲ့လျှင် အချင်းဖြစ်
 ပစ္စည်းအား ဒေါ်အိုက်ရှာဘိဘိလက်ဝယ်မှ ဦးတင်ဦးသို့ လက်ရောက်လွှဲ
 ပြောင်း ရောင်းချပြီးဖြစ်၍ အကယ်၍ ဦးကြည်က အနိုင်ရခဲ့လျှင် ယင်းဒီကရီ
 မှာ အပြည့်အဝ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ချေ။ တရားရုံးများက အကျိုး
 သက်ရောက်မှု မရှိနိုင်သော ဒီကရီမျိုးကို ချမှတ်လေ့ မရှိချေ။

၁၉၉၆
 ဦးတင်ဦး
 ပါ - ၃
 နှင့်
 ဦးကြည်
 (ခ)
 ရှိတောင်

သို့ဖြစ်ရာ အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သော ပြဿနာ(၂)အား
 ဦးတင်ဦးကို နောက်တိုး တရားပြိုင်အဖြစ် မထည့်သွင်းခဲ့လျှင် တရားရုံးက
 အဆုံးအဖြတ်သည် အပြည့်အဝ မှန်ကန်အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်၍
 အမှု၏ အဆုံးအဖြတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြောင်းလဲရန်အကြောင်း
 ရှိသောကြောင့် ၎င်းအားအမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ
 မှားယွင်းမှု မရှိဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။

အထက်ပါ ပြဿနာအမှတ်(၂)တွင် ဦးတင်ဦးကို အမှုသည်အဖြစ်
 မထည့်သွင်းခဲ့လျှင် တရားရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ထိခိုက်နိုင်ဘွယ်ရာ
 ရှိကြောင်း သုံးသပ်တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အယူခံတရားလို ဦးတင်ဦးအား အမှု
 သည်အဖြစ် မထည့်သည့် မူလတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး
 ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁)အရ အယူခံတွင် အယူခံ အကြောင်းပြချက်အဖြစ်
 တင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဿနာ ၃ ကို ဖြေဆိုလိုက်သည်။

တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးသို့ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ အမှုကို
 ပြန်လည်စစ်ဆေးစေသော အမိန့်သည် အပြီးအပြတ် အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့သည့်
 အမိန့် မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်မြရင် နှင့် ဒေါ်စော အမှု(၂) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

အယူခံတရားလိုများအနေဖြင့် မူလရုံး၏ နောက်ဆုံးအဆုံးအဖြတ်
 ကို အဆင့်ဆင့် အယူခံ တင်သွင်းနိုင်ခွင့်လည်း ရှိသေးသည်။

ဒေါ်မြမြ နှင့် ဦးစောခွန်သာ အမှု(၃) တွင်လည်း တရားရုံးချုပ်က
 တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ အမှုကို ပြန်လည်
 စစ်ဆေးစေသည့်ကိစ္စတွင် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်ဟု
 အဆုံးအဖြတ် ပြုခဲ့သည်။

(၂) ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၂၃၂ (စုံညီ)
 (၃) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ ၁၀၇

၁၉၉၆

ဦးတင်ဦး

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးကြည်

(ခ)

ရှိတောင်

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် တရားရုံးချုပ်
၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

အယူခံတရားလိုများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက စာချုပ်စာတမ်း
မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေအရ အရေးယူဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သော
ကြောင့် တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်၍ ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဆက်လက်အတည်ပြုပေးရန် တင်ပြ
ချက်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်
တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးခင်မောင် *

* ၁၉၉၆

မတ်လ

၈ ရက်

ရှေ့နေလိုက်သူများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(ခ)တွင် ရည်ညွှန်းသော

ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှု။

စာရီမှ၌ မြေနှင့်တိုက်ကို တရားရုံးက လေလံတင်ရောင်းချရာတွင် တရားနိုင်ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော တရားနိုင်ရှေ့နေ၏ ဇနီးက လေလံဆွဲဝယ်၍ လက်ရောက်ရယူခဲ့သည်ကိုစွဲ၊ လေလံကျ ငွေ ပေးချေရာတွင် တရားနိုင်ရှေ့နေ၏ ဘဏ်စာရင်းမှ ချက် လက်မှတ်ဖြင့် ပေးချေခြင်း၊ ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက် ရာ ရောက်မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာဟူသည် အသိတရားနှင့် ယှဉ်၍ထားရှိသင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရားပင် ဖြစ်သည်။ တာဝန်သိသိ၊ စေတနာရှိရှိ ဆောင်ရွက်သူတို့အဖို့ အထူးပြဋ္ဌာန်း သတ်မှတ်ရန်မလိုပေ။ “တည်ဆဲဥပဒေ နည်းဥပဒေညွှန်ကြားချက်တို့တွင် တားမြစ်ထားချက် မရှိ ပါ။ ပညာပေးစာစောင်တို့တွင် ဖော်ပြထားချက်များသည် ဥပဒေအာနိသင် မရှိပါ။ နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ အခြားနိုင်ငံ စီရင်ထုံးတွေက မည်သို့ရည်ညွှန်း ပြနေပါသည်” ဟူ၍ အငြင်းပွားကော် ကပ်နေရန် မလိုတော့ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံ တရားရုံးချုပ်က အဖန်တလဲလဲ မှတ်ချက်ချထားခြင်း၊ မျှော်မှန်းထားခြင်းနှင့်အညီ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် တရားရုံး အရာရှိများဖြစ်၍ အမှန်တရားကို ဖြစ်ထွန်းစေရန် တရားရုံးများကို ကူညီဆောင်ရွက်ကြသည့် မွန်မြတ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ အသိပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်သင့်သည်မှာ သေချာသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ လျှောက်လွှာအမှတ် ၁၃

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၇၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မိမိကိုယ် တိုင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ မိမိနှင့် အကျိုးသက်ဆိုင်သူများအား စောင့်ထိန်း စေခြင်းတို့မှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ ထားရှိသင့်သည့် အကျင့်သိက္ခာ ဖြစ်သည်။ အသိတရားနှင့် ယှဉ်၍ ထားရှိသင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသော တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီကလည်း အခါခါ စာစောင်၊ စာတမ်းများဖြင့် သတိပေးညွှန်ကြားလျက်ရှိသည်။ ယခင်ဗဟို တရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီက ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က ပညာပေးခဲ့ဖူးပြီး၊ လက်ရှိတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီကလည်း စာစောင်နှစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေ၍ သတိပေး ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးခင်မောင်သည် အမှုသည်များအား ကူညီ သည့်အနေဖြင့် လေလံဆွဲဝယ်စေ ရပါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့၌ အစွပ်စွဲခံရသည်။ ဒွိဟစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ တရားရုံး ဦးဘရင်နှင့် တရားနိုင်၏ ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် ခက်ထန်မှု ရှိကြောင်း ဦးဘရင်က ဦးခင်မောင်အပေါ် အာဇာတ ပြင်းထန် နေကြောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့က မျက်မြင်အကဲခတ် တွေ့ရှိရသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုလာသည်လည်း ရှိသည်။ ဤမျှအထိ အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာ ခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး ယန္တရားကို ထိခိုက်လာသည်။ ရှေ့နေလောက၏ သိက္ခာကို ထိပါးလာသည်။ ဤသည်တို့ကို ဝါရင့်ဥပဒေပညာရှင် ဦးခင် မောင် ကြိုတင်မျှော်မှန်းနိုင်လောက်သည့် အသိတရား ရှိသင့်သည်ဟု ဤရုံးက ယုံကြည်သည်။ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာသည် အသိတရားနှင့် ယှဉ်သည်။ ရှေ့နေလုပ်ငန်းသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆောင်ရွက်ရန် ခက်ခဲသည့် မွန်မြတ်သော အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် မိမိအမှုသည် အတွက်လည်း အားထားဖွယ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဖက်အမှုသည်၏ ယုံကြည်မှုလည်း ခံရစေ၊ တရားရုံးအာလည်း အကူအညီဖြစ်စေ၊ ဤသို့ ဖြစ်ထွန်းလာအောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ “တရားရုံးဆိုတာ ပြည်သူအများ ဥပဒေအရ နစ်နာဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ရလေအောင် ကူညီ စောင့်ရှောက်ရတဲ့၊ ပြည်သူအများ ယုံကြည်ကိုးစား အားထားရမယ်၊ သစ္စာသမာဓိရှိသူများ စုဝေးကြတဲ့နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်ရမှာ ဖြစ် ကြောင်း၊ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့လဲ ကြိုးစားကြရမှာဖြစ်ကြောင်း” ဆိုသည်

၁၉၉၆
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ဦးခင်မောင်

ရည်မှန်းချက် ပေါက်ရောက်အောင် တစ်တပ်တစ်အား ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မဟုတ်မူဘဲ အမှုသည်တို့၏ ဒွိဟစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် အပြုအမူမျိုး ပြုသည်။ ထိုပြုလုပ်မှုသည်လည်း ရှေ့နေ များအား ဥပဒေက တားမြစ်ထားသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ငြိစွန်းနေမည်။ ဤပြုလုပ်မှုမျိုးသည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် ဆိုင်ကြောင်း တာဝန်ရှိသော တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ ကောင်စီက လမ်းညွှန်သတိပေးထားသည်ဆိုလျှင် ရှေ့နေလိုက်သူများ အက်ဥပဒေ (THE LEGAL PRACTITIONERS ACT) ပုဒ်မ ၁၃(ခ)က ရည်ညွှန်းသော ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်။ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်သည် တရားနိုင်ဘက်မှ မိမိလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော အမှုတွင် လေလံတင် ရောင်းချသော တရားရုံး လက်ရှိမြေနှင့် တိုက်ကို မိမိ၏ဇနီးသည်အား မိမိ၏မျက်မှောက်တွင် လေလံဆွဲ ဝယ်စေ၍ လက်ရောက်ရယူ အကျိုးခံ စားခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်ဟု ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးခင်မောင်ညွန့်၊ ဒုတိယညွန့်ကြား ရေးမှု၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမင်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

တရားရုံးချုပ်၏ ရှေ့နေဦးခင်မောင် (လိုင်စင်အမှတ်-၈၄၅)၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်သည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာရောက် မရောက် ရုံးရှေ့တွင် ကြားနာရန်အတွက် ဤတရားမ အထွေထွေလျှောက် လွှာအမှတ် ၁၃/၉၄ ကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးခင်မောင်သည် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး တရားမဇာရီမူ အမှတ် ၃၁/၈၂ တွင် တရားနိုင်ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေဖြစ်သည်။ ယင်းဇာရီမူ၌ မြေနှင့် တိုက်ကို တရားရုံးက လေလံတင် ရောင်းချရာတွင် ဦးခင်မောင်၏ ဇနီး ဒေါ်ဝင်းစိန်က လေလံဆွဲ ဝယ်၍ လက်ရောက် ရယူခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဦးဘရင်ဆိုသူက ဦးခင်မောင်အား ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှုဖြင့် အရေးယူပေးပါရန် နိုင်ငံတော် တရားသူကြီးချုပ်ထံ လိပ်မူတိုင်ကြားသဖြင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

ကောင်စီ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁(၂)အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ခုံအဖွဲ့ကို နိုင်ငံတော်တရားသူကြီးချုပ်က ဖွဲ့စည်းတာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ခုံအဖွဲ့က အောက်ပါ စွဲချက်နှစ်ရပ် တင်ခဲ့သည် -

စွဲချက် (၁) ။လူကြီးမင်းသည် မန္တလေးမြို့၊ မန္တလေးတိုင်းတရားမဇာရီမူ အမှတ် ၃၁/၈၂ တွင် လူကြီးမင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းစိန်အား အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှင့် တိုက်တို့ကို လေလံဆွဲဝယ်စေခဲ့သည် ဖြစ်ကြောင်း စွဲချက်တင်သည်။

စွဲချက်(၂) ။လူကြီးမင်း၏ ထိုသို့ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ချက်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၇၃ အရလည်းကောင်း၊ ရှေ့နေများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(ခ) အရလည်းကောင်း ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆ အရလည်းကောင်း၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများကို ချိုးဖောက်ကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု စွဲချက်တင်သည်။

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့က စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုပြီး နောက်စွဲချက်အမှတ်(၁)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးခင်မောင်သည် ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်ဝင်းစိန်အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်တို့ကို လေလံဆွဲဝယ်နိုင်စေရန် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် သွယ်ဝိုက်၍ ဆောင်ရွက်မှု ပြုခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ခုံအဖွဲ့က ဖြေဆိုခဲ့သည်။ စွဲချက်အမှတ်(၂)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးခင်မောင်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၇၃ နှင့် ငြိစွန်းနေသည်ဟု ခုံအဖွဲ့က ဖြေဆိုခဲ့သည်။

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့၏ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုအရ အောက်ပါအချက်များ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည် -

- (၁) ဦးခင်မောင်သည် တရားနိုင် ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့် ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေဖြစ်ပြီး ယင်းအမှုမှ မြေနှင့် တိုက်ကို လေလံပစ်သည့်နေရာ၌ ဦးခင်မောင်လည်း ရှိနေခြင်း၊
- (၂) လေလံကြမ်းခင်းဈေးကို ကျပ်သုံးသိန်းသတ်မှတ်၍ လေလံရောင်းချရာ ဦးခင်မောင်၏ဇနီး ဒေါ်ဝင်းစိန်က ကျပ်လေးသိန်း နှစ်သောင်းဖြင့် လေလံဆွဲဝယ်ကာ ဆွဲဝယ်ငွေ ပထမအရစ်ကို

(M -90) ဘဏ် စာရင်းမှ ချက်လက်မှတ်ဖြင့် ပေးချေသဖြင့်
ဦးခင်မောင်၏ ငွေစာရင်းမှ ထုတ်ပေးသည်ဟု ယူဆရခြင်း၊

(၃) လေလံကျငွေကို အပြေးပေးချေပြီး မြေနှင့်တိုက်ကို ဒေါ်ဝင်းစိန်
တို့က လက်ရောက်ရယူပြီး ဖြစ်ခြင်း။

အထက်ပါ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော အကြောင်းအချက်တို့ကို
အခြေခံပြီး ဦးခင်မောင်၏ အပြုအမူသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်
ဖျက်ရာ ရောက်မရောက် စဉ်းစားရန် ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက
ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းစိန်က လေလံဆွဲဝယ်ပြီး လက်ရောက်ရယူခြင်းတွင်
ခင်ပွန်း ဦးခင်မောင်၏ အကျိုးပါဝင်ပတ်သက်နေသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်
၂၁၊ နည်း ၇၃၊ အဆိုပါ နည်းဥပဒေကို ရည်ညွှန်းထုတ်ပြန်ထားသည့်
တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၂၅၀ နှင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ ကောင်စီမှ
ထုတ်ဝေထားသော ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ၊ တာဝန်များ
နှင့် အခွင့်အရေးများ (၁၉၉၂ ခုနှစ်ထုတ်) စာစောင်အပိုဒ် ၁၆ တို့အပြင်
အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ စီရင်ထုံးများကို ကိုးကာလျက် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်
သည် မိမိလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော အမှုမှ မြေနှင့်တိုက်ကို လေလံပစ်ရာ
တွင် မိမိ၏ဇနီးအား လေလံဆွဲဝယ်စေ၍ လက်ရောက်ရယူသည်ဖြစ်ရာ
ရှေ့နေတစ်ဦး စောင့်ထိန်းရမည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်
ကြောင်း အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲသည်။

ဦးခင်မောင်၏ အကျိုးဆောင်က ဦးခင်မောင်နှင့် ဇနီးဒေါ်ဝင်းစိန်
တို့တွင် သားသမီး ၄ ဦးရှိပြီး အလုပ်အကိုင်များ ရှိနေကြောင်း၊ တစ်စီးပွား
တည်းဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က လေလံဆွဲဝယ်ခဲ့သော ငွေများ
ကို ဦးခင်မောင်တစ်ဦးတည်း၏ ဘဏ်ငွေစာရင်းအမှတ် (M -90)မှ
ထုတ်ပေးဘိ သကဲ့သို့ သုံးသပ်သည်မှာ အဖြစ်မှန်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိ
ကြောင်း၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင်
ရှေ့နေတစ်ဦးက လေလံဆွဲဝယ်ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်ချက်နှင့် မသက်ဆိုင်
ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၇၃၊ တရားရုံးများ
လက်စွဲအပိုဒ် ၂၅၀၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ ကောင်စီက ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင်
ထုတ်ဝေခဲ့သော ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ တာဝန်များနှင့်

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

အခွင့်အရေးများ စာစောင်အပိုဒ် ၁၆ တို့တွင် အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူချက်များ မတူညီ ကွဲလွဲနေကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၇၃ အရပင်လျှင် အမှုတစ်မှုတွင် ရှေ့နေအဖြစ် ပါဝင်ပတ်သက်လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သူတစ်ဦးသည် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် လေလံရောင်းချမှုနှင့် သက်ဆိုင်တာဝန်ရှိသူ မဟုတ်သည်မှာ ရှင်းလင်း သေချာနေသဖြင့် စီရင်ထုံးများကိုပင် ကိုးကားရန် မလိုကြောင်း၊ ရှေ့နေတစ်ဦးသည် မိမိလိုက်ပါသော အမှုမှ ပစ္စည်းကို လေလံဆွဲဝယ်ယူခွင့် မရှိဟု အတိအလင်း ပိတ်ပင်တားမြစ်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားရုံးချုပ်မှ ထုံးဖွဲ့သည့် စီရင်ထုံးများလည်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းလည်း မတွေ့ရသေးကြောင်း၊ စုံစမ်းစစ် ဆေးရေးခုံအဖွဲ့က ကိုးကားတင်ပြထားသော အခိုင်အာရ် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ စီရင်ထုံးများမှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၇၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်ထက် ပိုမိုချဲ့ထွင် ဖွင့်ဆိုထားကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားစီရင်ထုံးများကို ဗဟုသုတအဖြစ် လေ့လာရန် ကောင်းသော်လည်း အမှီသဟံ မပြုအပ်ကြောင်း၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီက ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေသော စာစောင်မှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် လေလံဆွဲ ဝယ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် နောက်ပြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိသည့်ပြင် ဥပဒေတစ်ရပ်ကဲ့သို့ အာနိသင်လည်း မရှိနိုင်ကြောင်း၊ မူလရုံးက လေလံ ၄ ကြိမ်ခန့် ပစ်ခဲ့သော်လည်း ဆွဲဝယ်သူမရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် တရားနိုင်ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဦးခင်မောင်၏ဇနီး ဒေါ်ဝင်းစိန်က လေလံဈေး တက်ပေး၍ ဆွဲဝယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး၊ ဦးခင်မောင်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ မဟုတ်သည်မှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ဦးဘရင်နှင့် ဇနီးဒေါ်မာရီယာတို့၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဒေါ်ဝင်းစိန်က ငွေကျပ်ငါးသောင်းကို ၎င်းတို့အား ထပ်မံထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း လည်းရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဦးဘရင်သည် လူလူချင်း စာနာထောက်ထားခြင်း ကင်းမဲ့စွာ တိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း၊ စုံစမ်း စစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့က ဦးဘရင်၏ တိုင်ကြားစာပါအတိုင်း (THE LEGAL PRACTITIONERS ACT) ပုဒ်မ ၁၃(ခ)ကို ရည်ညွှန်းကိုးကား ထားသော်လည်း ဦးခင်မောင်သည် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် (THE BAR COUNCIL ACT) ပုဒ်မ ၁၀(၁)နှင့် အကျုံးဝင်သည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ အဆိုပါ ဥပဒေနှစ်ရပ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြစ်ဒဏ်ချင်း

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးခင်မောင်

မတူညီကြောင်း၊ အန္တိယနိုင်ငံ အေအိုင်အာ စီရင်ထုံးအချို့တွင် ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် လေလံဆွဲဝယ်ယူခွင့်မရှိဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမှာ အဆိုပါ တရားရုံးချုပ်က နည်းဥပဒေ ထုတ်ပြန်ပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖော်ပြပါ အချက်များအရ ဒေါ်ဝင်းစိန်က လေလံဆွဲဝယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဦးခင်မောင်အပေါ် တာဝန်မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် အေအိုင်အာရ် ၁၉၄၆ မဒရပ် ၂၄၅ နှင့် ၁၀ မဒရပ် ၁၁၁ (၁၁၂)တို့ကို ကိုးကားလျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေတစ်ဦးသည် မိမိလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သောအမှုမှ ပစ္စည်းကို တရားရုံးက လေလံရောင်းချရာ၌ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ ဆွဲဝယ်ခြင်း မပြုရဟု တည်ဆဲတရားဥပဒေများတွင် တိုက်ရိုက်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည်မှာ မှန်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များအတွက် စဉ်းစားရန် အနီးစပ်ဆုံး ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၇၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသာ ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်နှစ်ရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ နှစ်ဘက်လျှောက်လဲသွားကြသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ -

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ

Sec 136. No judge, legal practitioner or officer connected with any Court of Justice shall buy or traffic in, or stipulate for, or agree to receive any share of or interest in, any actionable claim, and no Court of Justice shall enforce, at his instance or at the instance of any person claiming by or through him, any actionable claim so dealy with by him as afore-said.

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁

Rule. 73. No officer or other person having any duty to perform in connection with any sale shall, either directly or indirectly, bid for, ac-

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

quire or attempt to acquire any interest in the property sold.

အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် -

“တရားရုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသော မည်သည့်တရားသူကြီး၊ ရှေ့နေ သို့မဟုတ် အရာရှိသည် တရားစွဲ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်၏ ဝေပုံစုကို ဖြစ်စေ၊ အကျိုးသက်ဆိုင်မှုကိုဖြစ်စေ ဝယ်ယူခြင်း၊ ကူးသန်းခြင်း၊ စည်းကမ်း ချက်ထားခြင်း၊ လက်ခံရန် သဘောတူခြင်း မပြုရ၊ မည်သည့်တရားရုံးကမျှ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခဲ့သော တရားစွဲ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုသူ အတွက်ဖြစ်စေ၊ ထိုသူမှတစ်ဆင့် တောင်းဆိုသူအတွက်ဖြစ်စေ အတည်ပြု မပေးရ”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

“ရောင်းချခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခုခုကို ဆောင်ရွက်ရသည့် အရာရှိ သို့မဟုတ် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်သည် တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ ရောင်းချသော ပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစား ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လေလံဆွဲဝယ်ခြင်း၊ ရယူခြင်း သို့မဟုတ် ရယူရန် ကြိုးပမ်းခြင်း မပြုရ” ဟူ၍လည်းကောင်း အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သည်။

ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍတွင် အရေးပါ အရာရောက်သူများသည် မိမိ၏ရာထူးနှင့် အခြေအနေအရ အမှုသည်များ အပေါ်အမြတ်ထုတ်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် ထို့ပြင် တရားစီရင်ရေးအပေါ် အများပြည်သူက ဒွိဟစိတ် မဖြစ်စေရန် ကာကွယ်လိုဟန်ရှိသည်။ ဤသဘောကို တရားသူကြီးများ တရားရုံး အရာရှိများ မချမသွေ နားလည် ရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် တရားရုံးအရာရှိများ ဖြစ်ကြသည် မှာ မငြင်းသာပေ။ ဝါရင့်ရှေ့နေများ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများပို၍ သဘော ပေါက်နားလည်မည်ဟု ယူဆသည်။ ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များကို မိုးပြီး တရားရုံး များ လက်စွဲတွင်လည်း ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခင်ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများကောင်စီ၊ လက်ရှိတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများကောင်စီကလည်း ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ စာတမ်း၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ တာဝန်များနှင့် အခွင့်အရေးများ စာအုပ်တို့ကို ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရှေ့နေတစ်ဦးက ၎င်းလိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအမှုမှ ပစ္စည်းကို လေလံဆွဲဝယ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီ မညီ အိန္ဒိယနိုင်ငံ စီရင်ထုံးများကို

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

ကိုးကားလျှောက်လဲကြသည်။ ယင်းသို့ ဆွဲဝယ်ခြင်းဖြင့် ရှေ့နေကျင့်ဝတ် သိက္ခာဖောက်ဖျက်ခြင်း ရှိမရှိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စီရင်ထုံးတမ်းစုံတစ်ရာ မရှိသေးဟု တင်ပြကြသည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်သိန်း ကိစ္စ^(၁)တွင် ယခင်နိုင်ငံတော် တရားရုံး ချုပ်က ဤသို့မှတ်ချက် ချခဲ့ဖူးသည် -

“ရှေ့နေကြီးများသည် အမှန်တရားကို ဖြစ်ထွန်းစေရန် တရားရုံးများနှင့် ၎င်းတို့လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ရုံးအသီး သီးတွင် ရုံးအရာရှိ များသဖွယ် ကူညီဆောင်ရွက်ကြရ သည်။ တရားဥပဒေရုံး လုပ်ထုံးစသည်တို့ကို ကျွမ်းကျင်သော ပြည်သူတို့၏ အကျိုးဆောင်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အား လိုက်ပါကူညီဆောင်ရွက်ပေးရန် မိမိတို့၏ မှုခင်းကိစ္စတို့ကို ယုံကြည်အပ်နှံကြသော ပြည်သူများ အပေါ် သစ္စာထားရ သည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း တရားရုံးများ၊ တခြားသော ရုံးများအပေါ် သစ္စာတရား ထားရသည်။ သို့မှ သာလျှင် ရှေ့နေကြီးများ ပီသ၍ ပြည်သူတို့၏ ယုံကြည် ကိုးစားခြင်းကို ခံယူထိုက်ပေသည်။ ပြည်သူ့အကျိုးကို ညွှန်ပြပေးရမည့် ရှေ့နေကြီးများ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်ကျင့်ဝတ် သိက္ခာစည်းကမ်းများ ရှိသည်။ ထိုစည်းကမ်း သိက္ခာပုဒ်များကို အကျယ်တဝင့် အပြည့်အစုံ ရေးသားထားခြင်း မရှိသော်လည်း လက်တွေ့ကျင့်စဉ်အရလည်းကောင်း၊ နှစ်များစွာ ကစ၍ ယနေ့တိုင် လိုအပ်သလို ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ထုံးများမှ ညွှန်ကြားချက်များအရလည်းကောင်း၊ အထူးသင်ကြားပြသရန် မလိုသော ကိုယ်ကျင့်တရားမှ လည်းကောင်း ထင်ရှားပြီး ဖြစ်သင့်သည်။”

ထို့ကြောင့် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာဟူသည် အသိတရားနှင့် ယှဉ်၍ထားရှိသင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရားပင် ဖြစ်သည်။ တာဝန်သိသိ၊ စေတနာရှိရှိဆောင်ရွက်သူတို့အဖို့ အထူးပြဋ္ဌာန်း သတ်မှတ်ရန် မလိုပေ။ “တည်ဆဲ ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ ညွှန်ကြားချက်တို့တွင် တားမြစ်ထားချက် မရှိပါ။ ပညာပေးစာစောင်တို့တွင် ဖော်ပြထားချက်များသည် ဥပဒေအာနိ

(၁) ၁၉၆၈ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ - ၂၈၀။

၁၉၉၆
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

သင် မရှိပါ။ နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ အခြားနိုင်ငံ
စီရင်ထုံးတွေက မည်သို့ရည်ညွှန်း ပြနေပါသည်ဟူ၍ အငြင်းပွားကော်ကပ်
နေရန်မလိုတော့ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံ တရားရုံးချုပ်က အဖန်တလဲလဲ မှတ်ချက်
ချထားခြင်း၊ မျှော်မှန်းထားခြင်းနှင့်အညီ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် တရားရုံး
အရာရှိများဖြစ်၍ အမှန်တရားကို ဖြစ်ထွန်းစေရန် တရားရုံးများကို ကူညီ
ဆောင်ရွက်ကြသည့် မွန်မြတ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ အသိ
ပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်သင့်သည်မှာ သေချာသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ပစ္စည်းလွှဲ
ပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊
နည်း ၇၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မိမိကိုယ်တိုင်စောင့်ထိန်း
ခြင်း၊ မိမိနှင့်အကျိုး သက်ဆိုင်သူများအား စောင့်ထိန်းစေခြင်းတို့မှာ ရှေ့နေ
ရှေ့ရပ်များ ထားရှိသင့်သည့် အကျင့်သိက္ခာ ဖြစ်သည်။ အသိတရားနှင့်
ယှဉ်၍ ထားရှိသင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသော
တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီကလည်း အခါခါစာစောင်၊ စာတမ်းများ
ဖြင့် သတိပေးညွှန်ကြားလျက် ရှိသည်။ ယခင် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ
ကောင်စီက ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က ပညာပေးခဲ့ဖူးပြီ၊ လက်ရှိတရားရုံးချုပ်
ရှေ့နေများ ကောင်စီကလည်း စာစောင်နှစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေ၍ သတိပေး
ညွှန်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်သည် ဝါရင့်ဥပဒေပညာရှင် ဝါရင့်
ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တရားသူကြီး၊ ဥပဒေအရာရှိ၊ တရားရုံးချုပ်
ရှေ့နေအဖြစ် တရားစီရင်ရေး ကဏ္ဍာတွင် ထောင့်စုံမှ အဆင့်မြင့်မြင့်
ပါဝင်လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ယခု
အစွပ်စွဲခံရသော အမှုကိစ္စတွင် မိမိကိုယ်တိုင် တရားနိုင်ဘက်မှ ရှေ့နေအဖြစ်
လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တရားရုံး လက်ရှိဖြစ်သော မြေနှင့်တိုက်ကို
တရားရုံးက လေလံရောင်းချရာတွင် မိမိ၏ဇနီးက လေလံဆွဲဝယ်သည်။
လေလံကျငွေ ပေးချေရာတွင် မိမိ၏ ဘဏ်စာရင်းမှ ချက်လက်မှတ်ဖြင့်
ပေးချေသည်ကို တိတိလင်းလင်း မငြင်းနိုင်။ အဆိုပါ မြေနှင့်တိုက်ကို
လက်ရောက်ရယူခဲ့သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်ပေါင်းစုံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့်
တရားရုံးဦးဘရင်က မိမိအပေါ် တိုင်တန်းခြင်းခံရသည်။ အရှိန်အဝါဖြင့်
လက်ရောက်ရယူခဲ့သည်ဟု စွပ်စွဲခံရသည်။ တရားနိုင်က မိမိရသင့်သော
အကျိုးအမြတ်အစုကို မြန်မြန်ရလိုပါသည်။ လေလံဆွဲဝယ်ပေးပါဟု အကူ

အညီတောင်းသဖြင့် ကူညီရပါသည်ဟု ဦးခင်မောင်ကဆိုသည်။ တရားရုံး ဦးဘရင်ကပင် အကူအညီ တောင်းပါသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဈေးအမြင့်ဆုံး ပေးပြီး တရားသဖြင့် ဆွဲဝယ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ယခုအချိန်သည် တရားစီရင်ရေး ယန္တရားကို ပြည်သူအများ က ယုံကြည်အားထားလာရန် အထူးကြိုးပမ်းနေရသော အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး(၁)က -

- “တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ အရာရှိများ ဖြစ်တဲ့ တရားသူကြီးတွေ၊ ဥပဒေအရာရှိတွေ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေ၊ ရဲအရာရှိတွေ၊ ဓါတုဗေဒ ကျွမ်းကျင်သူတွေ၊ မှခင်းဆရာဝန်တွေ စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးက ပြုပြင်တည်ဆောက်နေတဲ့ တရားစီရင်ရေး စနစ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ၊ ဦးတည်ချက်တွေကို သိရှိသဘောပေါက်ပြီး အကောင်အထည် ပေါ်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ရှိကြောင်း၊
- တရားရုံးဆိုတာ ပြည်သူအများ နစ်နာဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ရလေအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ရတဲ့၊ ပြည်သူအများ ယုံကြည်ကိုးစားအားထားရမယ့်၊ သစ္စာသမာဓိရှိသူများ စုဝေးကြတဲ့ နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့လဲ ကြိုးစားရမှာဖြစ်ကြောင်း ”

လမ်းညွှန်မိန့်ကြားထားသည်ကို အထူးသတိချပ်ရန် လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူအများ ဒွိဟစိတ်ဖြစ်စေမည့် အမူအကျင့်တို့ကို အထူးသတိထား ရှောင်ကြဉ်ကြရသည်။ တရားသူကြီးများ၊ တရားရေးဝန်ထမ်းများ၊ တရားရုံး ဝန်ထမ်းများကိုလည်း နိုင်ငံတော်တရားသူကြီးချုပ်က အခါမလပ် ညွှန်ကြားနေသည်။ ပြုပြင်သင့်သူကို ပြုပြင်၍ ဆုံးမသင့်သူကို ဆုံးမလျက်ရှိသည်။

ဦးခင်မောင်သည် အမှုသည်များအား ကူညီသည့်အနေဖြင့် လေလံဆွဲဝယ်စေရပါသည်ဟုဆိုသော်လည်း လက်တွေ့၌ အစွပ်စွဲ ခံရသည်။ ဒွိဟစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ တရားရုံး၊ ဦးဘရင်နှင့် တရားနိုင်၏ ရှေ့နေဦးခင်မောင်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် ခက်ထန်မှုရှိကြောင်း၊ ဦးဘရင်က ဦးခင်မောင်အပေါ် အာဃာတ ပြင်းထန်နေကြောင်း၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးခုံအဖွဲ့

၁၉၉၆

ပြည်ထောင်စု
မွန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးခင်မောင်

က မျက်မြင်အကဲခတ် တွေ့ရှိရသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုလာသည်လည်း ရှိသည်။ ဤမျှအထိ အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး ယန္တရားကို ထိခိုက်လာသည်။ ရှေ့နေလောက၏ သိက္ခာကို ထိပါးလာသည်။ ဤသည်တို့ကို ဝါရင့်ဥပဒေ ပညာရှင်ဦးခင်မောင် ကြိုတင်မျှော်မှန်းနိုင်လောက်သည့် အသိတရား ရှိသင့်သည်ဟု ဤရုံးက ယုံကြည်သည်။ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာသည် အသိတရားနှင့် ယှဉ်သည်။ ရှေ့နေလုပ်ငန်းသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆောင်ရွက်ရန် ခက်ခဲသည့် မွန်မြတ်သော အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် မိမိအမှုသည်အတွက်လည်း အားထားဖွယ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဖက်အမှုသည်၏ ယုံကြည်မှုလည်း ခံရစေ၊ တရားရုံးအားလည်း အကူအညီဖြစ်စေ၊ ဤသို့ဖြစ်ထွန်းလာအောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ “တရားရုံးဆိုတာ ပြည်သူအများ ဥပဒေအရ နစ်နာဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ရလေအောင် ကူညီစောင့်ရှောက်ရတဲ့၊ ပြည်သူအများ ယုံကြည်ကိုးစားအားထားရမယ့်၊ သစ္စာသမာဓိရှိသူများ စုဝေးကြတဲ့နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့လဲ ကြိုးစားကြရမှာ ဖြစ်ကြောင်း” ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက် ပေါက်ရောက်အောင် တစ်တပ်တစ်အား ဆောင်ရွက်ရာရောက်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မဟုတ်မူဘဲ အမှုသည်တို့၏ ဒွိဟစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် အပြုအမူမျိုး ပြုသည်၊ ထိုပြုလုပ်မှုသည်လည်း ရှေ့နေများအား ဥပဒေက တားမြစ်ထားသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ငြိစွန်းနေမည်၊ ဤပြုလုပ်မှုမျိုးသည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့်ဆိုင်ကြောင်း တာဝန်ရှိသော တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများ ကောင်စီက လမ်းညွှန် သတိပေးထားသည်ဆိုလျှင် ရှေ့နေလိုက်သူများ အက်ဥပဒေ (THE LEGAL PRACTITIONERS ACT) ပုဒ်မ ၁၃(ခ) က ရည်ညွှန်းသော ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်။ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေဦးခင်မောင်သည် တရားနိုင်ဘက်မှ မိမိလိုက်ပါဆောင်ရွက်သော အမှုတွင် လေလံရောင်းချသော တရားရုံး လက်ရှိမြေနှင့်တိုက်ကို မိမိ၏ ဇနီးသည်အား မိမိ၏မျက်မှောက်တွင် လေလံဆွဲဝယ်စေ၍ လက်ရောက်ရယူ အကျိုးခံစားခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည် ဟု ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးခင်မောင် (လိုင်စင်အမှတ် ၈၄၅) အား တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများကောင်စီ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၁)အရ ပြစ်တင်ရှုတ်ချ (Reprimand) လိုက်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးသန်းဖေရွှေတွင်

ဒေါ်မာရီးယား

နှင့်

ဒေါ်ဝင်းစိန် ပါ-၂*

+ ၁၉၉၆

ဇူလိုင်လ

၂၃ ရက်

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ မည်သည့်အခါ
လျှောက်ထားစွဲဆိုနိုင်ခြင်း။ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၈၊ ၉၉
သို့မဟုတ် နည်း ၁၀၁ အရ အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ထားပြီး
ဖြစ်မှသာနည်း ၁၀၃ အရ လျှောက်ထားခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃
လျှောက်ထားစွဲဆိုနိုင်ရန်အတွက် ဒီကရီအတည်ပြုရာ၌ မရွေ့မပြောင်းနိုင်
သော ပစ္စည်းလက်ရောက် ရယူခြင်းကို ခုခံခြင်း သို့မဟုတ် တားဆီးနှောင့်
ယှက်ခြင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆိုပါ ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၈ အရ
သော်လည်းကောင်း၊ နည်း ၉၉ အရသော်လည်းကောင်း အမိန့်တစ်ရပ်
ရပ်ချမှတ်ထားမှု သို့မဟုတ် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်ရောက်
ရယူရန် ဒီကရီ၏ တရားနိုင်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီအတည်ပြု ရောင်းချရာ
တွင် ဝယ်ယူကြောင့်ဖြစ်စေ ပစ္စည်းလက်လွှတ် ဖြစ်ရမှုအတွက် သဘောရိုး
ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း တောင်းဆိုမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှုပြုပြီး တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၁ အရ တောင်းဆိုသူအား ပစ္စည်း
လက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်း ရှိမရှိ အမိန့်ချမှတ်ထားမှု တစ်ခုခုရှိရန်လိုသည်။
ယခုအမှုတွင်ဆိုခဲ့သော အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း
ပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၂(မန္တလေးရုံးထိုင်)

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၁ တွင် ချမှတ်သော

၂၃-၆-၉၄ ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (တရားမ)၏ စီရင်ချက်
နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ဒေါ်မာရီးယား
နှင့်
ဒေါ်ဝင်းစိန်
ပါ - ၂

အရ လျှောက်ထားသော အမှုမှာလည်း ကာလစည်းကမ်း သတ်ကျော်လွန်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပလပ်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကာလစည်းကမ်း သတ်ကျော်လွန်မှုကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အခွင့်အရေးကို ပြန်လည်ရရှိရန် အလို့ငှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ လျှောက်ထားစွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအေးကြူ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁)ဦးခင်မောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၂)ကိုယ်တိုင် (မလာ)

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၁ တွင် ဒေါ်မာရီးယားက ဒေါ်ဝင်းစိန်နှင့် မခင်အုံးမြင့်တို့အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ အချင်းဖြစ်ပိုင်းမြေနှင့် အဆောက်အအုံအား တရားလို ပိုင်ဆိုင်လက်ရှိ နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ၍ ထိုမြေနှင့် အဆောက်အအုံတွင် တရားလိုအား ပြန်လည် လက်ရောက်ပေးအပ်နေထိုင်စေသည့် အမိန့်ဒီကရီကို စရိတ်နှင့်တကွ ချမှတ်ပေးရန် အမှုစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သဖြင့် တရားလို ဒေါ်မာရီးယားက မကျေနပ်၍ ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာအရ မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းအေးသာစံမြို့နယ်၊ ပြည်ကြီးပျော်ဘွယ် အနောက်၊ အကွက်အမှတ် ၂၆၀၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၉ မြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉၃/၇၉ မှ ဒီကရီအရ တရားမစာရိမှုအမှတ် ၃၁/၈၂ တွင် အတည်ပြုဆောင်ရွက်၍ လေလံတင်ရောင်းချခဲ့ရာ ဒေါ်ဝင်းစိန်က လေလံဆွဲဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၂၆/၉၁ တွင် အဆိုပါမြေနှင့် အဆောက်အအုံကို ဒေါ်ဝင်းစိန်သို့ လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါမြေနှင့် အဆောက်အအုံမှာ တရားလိုနှင့် ခင်ပွန်းဦးဘရင်၏ အထက်ပါ သားသမီးများ မခွဲဝေရသေးသည့် ပူးတွဲပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သည့်အတွက် ထိုပစ္စည်းများကို လေလံတင်ရောင်းချခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်မညီကြောင်း၊ အမှုတွင် လိုက်ပါလာသော ရှေ့နေ၏ဇနီး ဒေါ်ဝင်းစိန်မှ လေလံဆွဲ ဝယ်ယူ

၁၉၉၆
ဒေါ်မာရီးယား
နှင့်
ဒေါ်ဝင်းစိန်
ပါ - ၂

ခြင်းမှာလည်း ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း အကြောင်းပြကာ ထိုလေလံ
ရောင်းချမှုကြောင့် တရားလို ပိုင်ဆိုင်လက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိသော မြေနှင့်
အဆောက်အအုံမှ မတရားဖယ်ရှားခံရသည့်အတွက် ထိုမြေနှင့်အဆောက်
အအုံတွင် တရားလိုပိုင်ဆိုင် လက်ရှိနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း မြက်ဟကြေညာ
ပေးရန်နှင့် ပြန်လည်၍ လက်ရောက်နေထိုင်ခွင့်ရရန်၊ အမှုစွဲဆိုရခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြု တင်ပြသည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်ဝင်းစိန်က ချေလွှာတင်၍ ခုခံရာတွင် တရားမကြီးမှု
အမှတ် ၉၃/၇၉ မှ ပေါ်ပေါက်သော တရားမဇာရီနှင့် တရားမအထွေထွေ
မှုများတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀(၂) အရ
စုံစမ်းခဲ့ခြင်း မရှိ၍ နည်း ၁၀၁ အရ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊
သို့ဖြစ်၍ နည်း ၁၀၃ အရ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း၊ တရားလိုနှင့်
ဦးဘရင်တို့က တရားပြိုင်ထံမှ ဂရုဏာကြေးကျပ် ၅၀၀၀၀၀/- ယူကာ
၎င်းတို့အလိုအလျောက် နေအိမ်မှ ကျေကျေနှပ်နှပ် ဖယ်ရှားပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ လေလံတင်ရောင်းရငွေ၏ (၄)ပုံ (၁)ပုံကို ဦးဘရင် ပါ-၅
ဦးက ထုတ်ယူပြီးဖြစ်၍ ထိုသူအားလုံးကို အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းရန်
လိုကြောင်း၊ ဦးဘရင်၏ အထက်ပါ ပစ္စည်းများတွင် ဦးဘရင် အသက်ရှင်
နေသရွေ့ ဒေါ်မာရီးယားက ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်းနှင့် ရုံးခွန်ထမ်း
ဆောင်ထားခြင်း မမှန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြထုချေသည်။

တရားပြိုင် မခင်အုံးမြင့်မှာ သမ္မန်စာ အတည်ဖြစ်သော်လည်း
တရားရုံးသို့ လာရောက်ထုချေခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

မူလတိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအပေါ် အခြေပြု၍ ငြင်းချက်
(၇)ရပ် ထုတ်နုတ်ပေးပြီးနောက် ငြင်းချက်အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ နှင့် ၄ တို့ကို
ပဏာမငြင်းချက်များအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အမှုစွဲဆိုခွင့် ရှိမရှိနှင့် သက်ဆိုင်
သော ငြင်းချက်အမှတ် ၁ နှင့် အမှုစွဲဆိုရန် အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာ
ပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိမရှိနှင့် သက်ဆိုင်သော ငြင်းချက်အမှတ် ၂ တို့၏
အဖြေအရ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုက အကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် တရားမ
ဇာရီမှုအမှတ် ၃၁/၈၂ တွင် အတည်ပြု ဆောင်ရွက်သည့် ဒီကရီမှာ ကြွေးမြီ
အပေါင်ဒီကရီ မဟုတ်ပါဘဲလျက် မြေနှင့်အဆောက်အအုံကို လေလံတင်

၁၉၉၆
ဒေါ်မာရီးယား
နှင့်
ဒေါ်ဝင်းစိန်
ပါ - ၂

ရောင်းချခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ လေလံတင်ရောင်းချရာတွင် အမှု၌လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေ၏ဇနီးက လေလံဆွဲဝယ်ယူခြင်းကို ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ ထိုသို့လေလံဆွဲဝယ်ခြင်းမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၆ အရ တရားရုံးက အတည်ပြု ဆောင်ရွက်မပေးရ ဆိုသောပြဋ္ဌာန်းချက်ကို မူလရုံးက မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀ အရ လျှောက်ထားသည့် တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၅၇/၉၃ ၌ ရုံးချိန်းသတ်မှတ်ခြင်း၊ ဆင့်စာထုတ်ခြင်း၊ ကန့်ကွက်လွှာတင်ခြင်း၊ နှစ်ဖက်ကြားနာခြင်း၊ အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းများ ရှိကြောင်း ထင်ရှားပါလျက် နည်း ၁၀၁ အရ အမိန့်ချမှတ်ခြင်း မရှိဟု မူလရုံးက ကောက်ယူ သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ (၄)ပုံ (၁)ပုံသာ ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားပါလျက် အနိုင်ဒီကရီတွင် မပါသည်များကို လေလံတင်ရောင်းချခြင်း၊ အမှုတွင် မပါဝင်သူများနှင့် ပူးတွဲ ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် လေလံတင်ရောင်းချခြင်း၊ ကာလတန်ဖိုး သိန်း၅၀ ခန့်တန်သည်ကို လေးသိန်းနှစ်သောင်းခန့်ဖြင့် လေလံရောင်းချခြင်း၊ ထို့နောက် မတရားလက်ရောက်ရယူခြင်းများမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဆိုသောအချက်ကို ထည့်သွင်း သုံးသပ်မှု မပြုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုအား ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထားစေသင့်သည်ဆိုသော စီရင်ထုံး လမ်းညွှန်ချက်များအား လုံးဝ ထည့်သွင်း သုံးသပ်မှု မပြုခဲ့ကြောင်း အဓိက အကြောင်းပြသည်။ အယူခံ တရားရုံးလို၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာတွင်လည်း ဆိုခဲ့သော အကြောင်း ပြချက်များကိုပင် အခြေခံ၍ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိသည့် မူလတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုအား ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်စေသည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်(၁)၏ ရှေ့နေက ဦးဘရင်ပိုင် ပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လေလံတင်ရောင်းချမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က အတည်ပြုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအချက်များနှင့် သက်ဆိုင်သော အယူခံအကြောင်း ပြချက်များမှာ ယခုအမှုတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမည့် အချက်များ မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀ အရ လျှောက်ထားမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်

ကျော်လွန်မှုကြောင့် ပလပ်ခံရခြင်းဖြစ်၍ အဆိုပါ ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိ၊ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဟု မူလရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ကာ အမှုအား ပလပ်ခံခြင်း သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်း မရှိသဖြင့် အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်(၂) ဘက်က မည်သူမျှ လာရောက်လျှောက်လဲခံ ခြင်း မရှိပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ လျှောက်ထားစွဲဆို နိုင်ရန်အတွက် ဒီကရီကို အတည်ပြုရာ၌ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း လက်ရောက်ရယူခြင်းကို ခုခံခြင်း သို့မဟုတ် တားဆီးနှောင့်ယှက်ခြင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆိုပါ ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၈ အရသော်လည်းကောင်း၊ နည်း ၉၉ အရသော်လည်းကောင်း အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် ချမှတ်ထားမှု သို့မဟုတ် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလက်ရောက်ရယူရန် ဒီကရီ၏ တရားနိုင်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီအတည်ပြု ရောင်းချရာတွင် ဝယ်သူ ကြောင့်ဖြစ်စေ ပစ္စည်းလက်လွှတ်ဖြစ်ရမှုအတွက် သဘောရိုးဖြင့် ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း တောင်းဆိုမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှုပြုပြီး တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၁ အရ တောင်းဆိုသူအား ပစ္စည်းလက်ရောက် ပေးအပ်ခြင်း ရှိမရှိ အမိန့်ချမှတ်ထားမှု တစ်ခုခု ရှိရန်လိုသည်။ ယခုအမှုတွင် ဆိုခဲ့သော အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ချမှတ်ခဲ့ရခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ် ပေါက်သည့်အပြင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀ အရ လျှောက်ထားသော အမှုမှာလည်း ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပလပ်ခံခံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်မှုကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အခွင့်အရေးကို ပြန်လည်ရရှိရန် အလို့ငှာ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ လျှောက်ထားစွဲဆိုခွင့် မရှိချေ။ ဤအခြေအနေတွင် မူလတိုင်း တရားရုံးက တရားလို (အယူခံတရားလို)သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၃ အရ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်းနှင့် ထိုသို့တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်၍ အမှုအား ပလပ်ခံခြင်း သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၉၆
ဒေါ်မာရီးယား
နှင့်
ဒေါ်ဝင်းစိန်
ပါ - ၂

လေလံရောင်းချမှုတွင် ချို့ယွင်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်းသော အယူခံ
အကြောင်းပြချက်များမှာ ဤအမှုတွင် စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရမည့် အချက်များ
မဟုတ်သဖြင့် ထိုတင်ပြချက်များအပေါ် စိစစ်သုံးသပ်ရန် လိုမည်မဟုတ်ချေ။
ထို့ကြောင့် မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။
ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးတင်အုံးရှေ့တွင်

ဦးမောင်မောင်မြင့်

နှင့်

ဦးခင်မောင်ကြီး ပါ-၂ *

+ ၁၉၉၆

ဇန်နဝါရီလ

၁ ရက်

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုမှုတွင် အဓိက
စဉ်းစားရမည့်အချက်။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ စွဲဆိုမှုနှင့်
ခြားနားချက်။ ပုဒ်မ ၉ အရတွင် တရားဝင်အားဖြင့် လက်ရှိ
ထားသည့် ပစ္စည်းဟု ပြဋ္ဌာန်းမထားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့်
အမှုတွင် အဓိက စဉ်းစားရန်အချက်မှာ တရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းလက်ရှိ
ဖြစ်သူ တရားလိုအား ၎င်း၏သဘောတူညီမှုလည်း မရှိ၊ တရားရုံး၏
အမိန့်အရလည်း မဟုတ်ဘဲ လက်မဲ့ဖြစ်စေခဲ့သလား ဆိုသည့်အချက်
ဖြစ်သည်။ ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပုဒ်မ ၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်
ခြားနားသည်။ ပုဒ်မ ၈ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ရပ် ကို
ပိုင်ခွင့်ဆိုင်ခွင့် ရှိသူသည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို အကြောင်းပြ၍ အဆိုပါ ပစ္စည်းကို
လက်ရောက်ရယူခွင့် ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၉ မှာ ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်ခဲ့ သူတစ်ဦး၏
နစ်နာမှုကို အချိန်တိုအတွင်း သက်သာခွင့် ရစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော
သူအား မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်း
ထားပါလျက် မူလရုံးက တရားဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင်အားဖြင့် လက်ရှိ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၂၃၉

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၇၆ တွင် ချမှတ်သော
(၂၆-၇-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(တရားမ)၏
စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ဦးမောင်မောင်မြင့်
နှင့်
ဦးခင်မောင်ကြီး
ပါ - ၂

ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ရန် လိုကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိသည့်အချက်ကို မိမိသဘောဖြင့် တိုးချဲ့ကောက်ယူရာ ရောက်ပေသည်။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အမှုမျိုးသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၆ နှင့် အကျုံးမဝင်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအုံးမောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးသန်းအောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၇၆ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမောင်မောင်မြင့်က အယူခံတရားပြိုင် များ ဖြစ်ကြသော ဦးခင်မောင်ကြီးနှင့် ဦးသက်လင်းတို့အပေါ် သီးခြားသက် သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ မြေကွက်လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တားမြစ်ထားသည့်အတွက် တိုင်းတရားရုံးအနေဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်းဖြင့် ပဏာမငြင်းချက်ကို ဖြေဆို၍ အယူခံတရားလို ဦးမောင်မောင်မြင့် စွဲဆိုသည့် အမှုအား ပလပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုက တရားရုံးချုပ် သို့ ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဤအယူခံမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ် ကြားနာပေးပါရန် ရှေးဦးစွာ လျှောက်လဲတင်ပြသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အမှုကို လက်ခံရေးအတွက် ပထမအယူခံ မှုအဖြစ် မရိုးမသား အယူခံဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ စီရင်ရန် မထိုက်ကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြသည်။

အောက်ရုံး၏အမိန့်သည် အယူခံမဝင်နိုင်သော အမိန့်တစ်ရပ်ဖြစ် လင့်ကစား အောက်ရုံးအနေဖြင့် စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်ကိစ္စတွင် စီရင်ဆုံး ဖြတ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ပါမူ အယူခံကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း ကာဒါရှရစ် နှင့် ဦးအုန်းမောင် အမှု^(၁)တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

(၁) ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၁၈

၁၉၉၆
ဦးမောင်မောင်မြင့်
နှင့်
ဦးခင်မောင်ကြီး
ပါ - ၂

ထို့အတူ တရားရုံးများက မိမိတို့အား ဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ထားမှုမျိုးကို တွေ့ရှိလျှင် အယူခံလွှာကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း ဦးညွန့်မောင်နှင့် သိုင်အာမက် အမှု^(၂) တွင် ညွှန်ပြထားသည်။

သင့်တော်သည့်အမှုတွင် အယူခံကို ပြင်ဆင်မှုလျှောက်လွှာအဖြစ် ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း စီရင်ထုံးများတွင် ထုံးဖွဲ့ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကေကေအာအမ်အိုရာ မနုသန်ချစ်တီးရား နှင့် အိုကေအာအိုအူးဒေးရလ္လ ချစ်တီးရား အမှု^(၃)၊ အဗ္ဗဒူတာမက် နှင့် အက်စ်အေအဗ္ဗဒူတာမက် အမှု^(၄)များကို ကြည့်ပါ။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလို ကိုယ်တိုင်က အယူခံကို ပြင်ဆင်မှု အဖြစ် ပြောင်းလဲကြားနာပေးပါရန် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ခွင့်မပြုရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်၍ ကြားနာမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ အမိန့်ချမှတ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာ၌ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် ခံယူထားသူ ဦးရွှေကြည်က ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ပါသည်ဟု အဆိုပြုထားခြင်း လုံးဝမပါရှိကြောင်း၊ မူလရုံးက သက်သေတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စစ်ဆေးခြင်း မရှိဘဲ တရားပိုင်များ၏ ထုချေချက်ကို အားလုံးမမှန်မကန် ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်း သည် မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလိုသည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အခြေခံ၍ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ လက်ရှိ ဖြစ်မှုကို အခြေခံ၍ သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါလျက် မူလရုံးက ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်သည်ဟု ကောက်ယူ၍ တရားရုံးတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ မိမိအားအပ်နှင်းထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲရန် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်၍ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

(၂) ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၃၈
(၃) ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၆၅(လွှတ်တော်)
(၄) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၃၉၄(လွှတ်တော်)

၁၉၉၆
ဦးမောင်မောင်မြင့်
နှင့်
ဦးခင်မောင်ကြီး
ပါ - ၂

လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် မြေကွက်မှ ဦးကိုလေးပိုင် တစ်ဝက်ကို နုတ်လျှင် ကျန်တစ်ဝက်သည် နိုင်ငံခြားသား ဦးရွှေကြည်ပိုင်ဖြစ်၍ ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း ကန်သတ်သည့် ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းကြောင်း၊ မူလရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၃၊ နည်း ၁ အရ တင်သွင်းသော စာရွက်စာတမ်းများ၏ မူရင်းများနှင့် ဓါတ်ပုံမိတ္တူများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်၍ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ အရ သက်သေခံဝန်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားဝင်လက်ရှိထားသောပစ္စည်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှ သာလျှင် သီးခြား သက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်ရောက်ရလိုမှုကို တရားစွဲဆိုနိုင် မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးမောင်မောင်မြင့်သည် ဥပဒေအရ တရားဝင်လက်ရှိ မဟုတ်ဘဲနှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားစွဲဆိုခြင်းကို တရားရုံးများက စီရင်ပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဆိုပြီး လက်ခံစစ်ဆေးခြင်းမှာ မထိုက်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

မူလရုံးက အောက်ပါပဏာမ ငြင်းချက်ကို ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့ သည်-

“အချင်းဖြစ်မြေ ၂ ကွက်၏ မူရင်း ပူးတွဲပိုင်ရှင် ဦးရွှေကြည်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံရောက် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်နေသဖြင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၆ နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနက ဆုံးဖြတ်ပေးခြင်း မရှိသေးသဖြင့် ဤအမှုကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ ဆုံးဖြတ်သင့်သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား”

အဆိုပါ ပဏာမငြင်းချက်မှာ မူလရုံးတရားပြိုင်များဖြစ်သော ဦးခင် မောင်ကြီးတို့၏ ချေလွှာအပိုဒ်(၉)အရ ထုတ်နုတ်ခဲ့သည့် ငြင်းချက်ဖြစ် သည်။ မူလရုံး တရားလို ဦးမောင်မောင်မြင့်၏ အဆိုလွှာတွင် အချင်းဖြစ် မြေကွက်၏ မူရင်း ပူးတွဲပိုင်ရှင်မှာ ဦးရွှေကြည်ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဦးရွှေကြည်သည် အမေရိကန် နိုင်ငံရောက် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ဖော်ပြခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

အချင်းဖြစ် မြေနှစ်ကွက်၏ မူရင်း ပူးတွဲပိုင်ရှင်မှာ ဦးရွှေကြည် ဖြစ်ပြီး ဦးရွှေကြည်သည် အမေရိကန်နိုင်ငံရောက် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သည် ဆိုသည့်အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလို၏ အဆိုလွှာနှင့်

၁၉၉၆

ဦးမောင်မောင်မြင့်

နှင့်

ဦးခင်မောင်ကြီး

ပါ - ၂

တရားပြိုင်တို့၏ ချေလွှာများအရ အငြင်းပွားလျက်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက ထုတ်နုတ်ခဲ့သည့် ပဏာမငြင်းချက်သည် အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ဥပဒေအချက်အလက်များ ရောထွေးနေသည့် ငြင်းချက်ဖြစ်သည်မှာ မြင်သာသည်။ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားချက် ရှိနေပါလျက် မူလရုံးက ပဏာမငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။ **ဒေါ်အေးစိန် ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းနု အမှု^(၅)** ကို ရည်ညွှန်းသည်။

မူလရုံးသည် သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံရခြင်း မရှိသေးသည့် တရားပြိုင်ဘက်မှ တင်ပြသည့် စာချုပ်စာတမ်းများအရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံရောက် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ ဦးရွှေကြည် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည်မှာ ထင်ရှားသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားပြိုင်ဘက် တစ်ဖက်တည်း၏ တင်ပြချက်ကိုသာ လက်ခံဆုံးဖြတ်ရာရောက်၍ မှန်ကန်မှုတသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အကယ်၍ ယင်းအချက် မှန်ကန်စေကာမူ မည်သူမဆို တရားဥပဒေအရမှ တစ်ပါးတစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား ထိုသူ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် အမှုတွင် အခြားပိုင်ဆိုင်ခွင့် တစ်ရပ်ရပ်ကို တင်ပြနိုင်စေကာမူ ထိုသူက ဖြစ်စေ ထိုသူကို အမှီပြု၍ တောင်းပိုင်သူကဖြစ်စေ တရားမမှုစွဲဆို၍ လက်ရောက်ပြန်လည် ရယူခွင့် ရှိကြောင်း သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် ပြဌာန်းထားသည်။

ဤအမှုမျိုးတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်ကြောင်း **ဒေါ်အိမ်တင့် နှင့် ဦးစံလှ ပါ-၇ အမှု^(၆)** တွင် ထုံးဖွဲ့သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် အဓိကစဉ်းစားရန်အချက်မှာ တရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူ တရားလိုအား ၎င်း၏သဘောတူညီမှုလည်း မရှိ၊ တရားရုံး၏ အမိန့်အရလည်း မဟုတ်ဘဲ လက်မဲ့ဖြစ်စေခဲ့သလား ဆိုသည့်အချက် ဖြစ်သည်။ ဤပုဒ်မပါ ပြဌာန်းချက်သည် ပုဒ်မ ၈ ပါ ပြဌာန်းချက်နှင့် ခြားနားသည်။ ပုဒ်မ ၈ အရ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို ပိုင်ခွင့်ဆိုင်ခွင့် ရှိသူသည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို အကြောင်းပြ၍ အဆိုပါပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရယူခွင့်ရှိသည်။

(၅) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၁၃

(၆) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၅

၁၉၉၆
ဦးမောင်မောင်မြင့်
နှင့်
ဦးခင်မောင်ကြီး
ပါ - ၂

ပုဒ်မ ၉ မှာ ပစ္စည်းလက်ရှိ ဖြစ်ခဲ့သူတစ်ဦး၏ နစ်နာမှုကို အချိန်တိုအတွင်း သက်သာခွင့် ရစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် ဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူ့အားမရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားလျှင် ဟူ၍သာ ပြဌာန်းထားပါလျက် မူလရုံးက တရားဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင်အားဖြင့် လက်ရှိ ထားသောပစ္စည်း ဖြစ်ရန်လိုကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းမှာ ပြဌာန်းထားခြင်း မရှိသည့်အချက်ကို မိမိသဘောဖြင့် တိုးချဲ့ကောက်ယူရာ ရောက်ပေသည်။

ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အမှုမျိုးသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ နှင့် အကျုံးမဝင်ချေ။ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးရန်မလိုသော အမှုမျိုးသည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆ နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း ကို ဒေါ်ဟဝါဘိုင် နှင့် ဦးအောင်နိုင်သူ(ခ)ကျင်ကျင်ဟို အမှု^(၇)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ပြထားသည် -

“ဒေါ်ဟဝါဘိုင်က ဦးအောင်နိုင်သူအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ)အရ စွဲဆိုမှုဖြစ်၍ မူလရုံးက သုံးသပ်သကဲ့သို့ သာမန်အားဖြင့် အချင်း ဖြစ်ဥပစာ၏ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးရန်မလိုပေ။ ပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာနှင့်လည်း စပ်ဆိုင်ခြင်း မရှိချေ။ တရားရုံးချုပ်၏ ၉-၁၀-၉၁ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၃၂၄/၁၄ (တရားမ) စု ၆-၁/၉၁ အရ နိုင်ငံခြားနေ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးကိုယ်စား မြန်မာနိုင်ငံနေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက အကြောင်းတစ်ခုခုပြကာ ယင်းနိုင်ငံခြားသားပိုင် မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သောပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စွဲဆိုသောအမှုများ ရှိပါက ဆိုင်းငံ့ထားရန် တရားရုံးများအား ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တရားရုံးချုပ်က တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၇၂၂/၉၀ နှင့် တရားမအထွေထွေမှုအမှတ် ၄/၉၁ တွင် နိုင်ငံခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သော နိုင်ငံခြားသားပိုင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း ပြီး ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်စာ ရရှိထားသည့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ သူတစ်ဦးက အဆိုပါ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းအတွက် လွှဲပြောင်းခြင်း တစ်မျိုးမျိုး ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိကြောင်းနှင့် အဆိုပါ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော

(၇) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၆၅။

ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အမှုများကိုလည်း တရားရုံးများက လက်ခံ စစ်ဆေးခွင့် မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုပါ ဖြစ်ရပ်နှင့် မတူချေ။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဦးမောင်မောင်မြင့် စွဲဆိုသည့်အမှုကို တိုင်းတရားရုံးက စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ပြေဆိုဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ မိမိအား အပ်နှင်းထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို သုံးစွဲရန် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်၍ မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလရုံးသည် ဦးမောင်မောင် မြင့် စွဲဆိုသည့် အမှုကို မူလအမှုနံပါတ်ဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၆

ဦးမောင်မောင်မြင့်

နှင့်

ဦးခင်မောင်ကြီး

ပါ - ၂

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ

ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊

ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့၏ရှေ့တွင်

ဦးလှမြင့်

နှင့်

ဒေါ်တင်တင်ဝင်း ပါ ဂ *

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မြသန်း၏ သားသမီးတရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်း၊ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)တို့အရ တရားစွဲဆိုခြင်း။

အိမ်ရှင်သည် တစ်ဦးထက်ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အိမ်ငှားအား နို့တစ်စာပေးရန် လို မလို၊ အိမ်ရှင်တစ်ဦးက ပေးသည် နို့တစ်စာသည် တရားဝင် မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးဘာဘာနှင့် ဒေါ်ကျင်ရွှေတို့ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အချင်းဖြစ် ဥပစာသည် ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဦးဘိုသောင်းတို့ ပူးတွဲ ပိုင်ဆိုင်သည့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်လာသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလုံးသည် မိဘများ ကွယ်လွန် ပြီးနောက် ဦးလှမြင့်၏ အိမ်ရှင်များအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အိမ်ရှင် သည် တစ်ဦးထက်ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အိမ်ငှားအား နို့တစ်စာပေးမှ

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၄
+ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၉ တွင် ချမှတ်သော (၈-၁၀-၉၂) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးတိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူးအယူခံဝင်မှု

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၁ အရ ငှားရမ်းခြင်းကို ဖြတ်
တောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်သည် တစ်ဦးထက်ပိုလျှင် အားလုံးက
နို့တစ်စာပေးရန် ဥပဒေသကို မြန်မာနိုင်ငံတရားရုံးအားလုံးက အစဉ်တစိုက်
လိုက်နာခဲ့ကြသည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်မြသန်းတစ်ဦးတည်းက နို့တစ်စာ
ပေးခဲ့ခြင်းမှာ တရားမဝင်ချေ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေအရ စွဲဆိုသော အမှုများတွင် နို့တစ်စာသည်
အမှု၏ အခြေခံ အုတ်မြစ်ဖြစ်ရာ နို့တစ်စာ တရားမဝင်လျှင် အမှုမှာ
အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိနိုင်တော့ပေ။

၁၉၉၆
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်တင်တင်ဝင်း
ပါ - ၈

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိုးမြင့်(၂)၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ကိုယ်တိုင်

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၈၉ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁၇
(အရှေ့မြောက်)တွင် ဒေါ်မြသန်းက ကိုယ်စားလှယ် ဦးဘိုသန်းဖြင့် အယူခံ
တရားလို ဦးလှမြင့်အပေါ် မန္တလေးမြို့၊ အောင်နန်းရိပ်သာ အနောက်
အကွက်နံပါတ် ၅၆၄၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၇၃ (စည်ပင်သာယာဦးပိုင်အမှတ်
၇၃/၁) မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အငှားထားသော အိမ်ကို တရားလို ပိုင်ပြီး
ဦးလှမြင့်အား အငှားထားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်သည် ယင်းမြေပေါ်တွင်
အိမ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်အား ၎င်းဆောက်လုပ်
ထားသည့် အိမ်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ငှားရမ်းထားသည့် အိမ်မှ ထွက်ခွာပေးရန်
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ
တရားစွဲဆိုရာ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ပထမပိုင်းနှင့်
ဒုတိယပိုင်း တို့အရလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) အရလည်းကောင်း
အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဦးလှမြင့်က မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏
စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)တွင်
၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၉ အရ အယူခံဝင်ရာ
၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁)(ဂ)အရ ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ ၁၂(၁)(က)
ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်းတို့အရ ချမှတ်ခဲ့သည့် ဒီကရီကို ဆက်လက်

၁၉၉၆
ဦးလှမြင့်
နှင့်
အတင်တင်ဝင်း
ပါ - ၈

အတည်ပြုပေးခဲ့သဖြင့် ဦးလှမြင့်က တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၆၂၀ (အထူး) ကို တင်သွင်းသည့်အခါ အောက်ပါပြဿနာများကို စုံညီစုံစမ်းဖြင့် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန် လက်ခံခဲ့သည် -

- (၁) အချင်းဖြစ်အမှုတွင် တရားလိုတစ်ဦးတည်းမှ တရားပြိုင်အပေါ် နှိပ်စက်ပေး၍ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိ၊
- (၂) တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြား အိမ်ရှင် အိမ်ငှားဆက်သွယ်မှု ရှိမရှိနှင့် တရားပြိုင်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ ဒီကရီချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင် မပြုနိုင်၊
- (၃) ဦးပိုင်အမှတ် (၇၃/၁) ပေါက်သောမြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အဦး ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခြေပြု၍ စွဲဆိုသော အမှုတွင် ဦးပိုင်အမှတ် (၇၃/၂)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးထားခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ။

မူလအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဦးလှမြင့်က အခြားချေပချက်များအပြင် တရားလိုဘက်မှ ပေးပို့သော နှိပ်စက်စာသည် ဥပဒေနှင့်မညီကြောင်း ချေပခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ်ဥပစာကို အယူခံတရားလို ဦးလှမြင့်၏ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးထွန်းစိန်နှင့် ဒေါ်မြတို့လက်ထက်ကစ၍ အယူခံတရားပြိုင်များ၏ အဘိုး၊ အဘွားများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးဘာဘာနှင့် ဒေါ်ကျင်ရွှေတို့ထံမှ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဆိုသောအချက်မှာ နှစ်ဘက်အငြင်းမပွားခဲ့ကြချေ။ ယခုအခါ မူလအိမ်ရှင်နှင့် မူလအိမ်ငှားများ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလို ဦးလှမြင့်သည် မူလအိမ်ငှား ဦးထွန်းစိန်နှင့် ဒေါ်မြတို့၏ သားဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မောင်း(လိပ်ပြာ-၁)၏ ထွက် ချက်အရ မူလအိမ်ရှင် ဦးဘာဘာနှင့် ဒေါ်ကျင်ရွှေတို့တွင် သား(၂)ဦးရှိရာ ၎င်းတို့မှာ ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဦးဘိုနီတို့ ဖြစ်ကြပြီး ယခုအခါ ဦးဘိုနီမှာ ကွယ်လွန်သွား၍ ဦးဘိုသိန်း တစ်ဦးတည်းသာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရှိ သည်။ အချင်းဖြစ်ဥပစာသည် ဦးဘိုသောင်း၏ အမည်ပေါက်လျက် ရှိသည်။ တရားလို ဒေါ်မြသန်း၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဘိုသန်းက ဦးဘိုနီနှင့် ဦးဘိုသောင်းမှာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်ပြီး ဇာတာတွင် ဦးဘိုသောင်းဟုလည်းကောင်း၊ အမျိုးသား

မှတ်ပုံတင်တွင် ဦးဘိုနီဟု လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ၎င်းပြင် ဦးဘိုသောင်း(ခ)ဦးဘိုနီသည် သူ၏ ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်မြသန်း မှာ သူ၏မိခင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဒေါ်မြသန်း၏ ခင်ပွန်းဦးဘိုနီ တစ်ဦးတည်း မပိုင်ဘဲ ဦးဘိုသိန်းလည်း အတူပိုင်ဆိုင်၍ နို့တစ်စာကို ဒေါ်မြသန်းတစ်ဦး တည်းက ပေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုဘက်မှ အဓိကထား တင်ပြခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်များဘက်မှ မည်သူမျှ မလာချေ။

အယူခံတရားပြိုင်များဘက်က အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဦးဘိုသိန်းက ဦးဘိုသောင်း(ခ)ဦးဘိုနီအား စွန့်လွှတ်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ၂၁-၇-၇၇ ရက်စွဲပါ စာချုပ် မိတ္တူကို တင်ပြခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစာချုပ်ကို သက်သေ ခံ အထောက်အထားအဖြစ် တရားရုံးက လက်မခံရသေး၍ တရားမျှတစွာ အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်ရန် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ သက်သေခံ အထောက် အထားအဖြစ် လက်ခံရယူပြီး ပြန်လည်တင်ပြရန် မူလရုံးအား ညွှန်ကြား ခဲ့သည်။ မူလမန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက ကိုဘိုသန်းအား စစ်ဆေးပြီး အဆိုပါ ၂၁-၇-၇၇ ရက်စွဲပါ စာချုပ်ကို သက်သေခံ (ဈ)အဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်။ ယင်းစာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို မူလက ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဦးဘိုသောင်း (ခ)ဦးဘိုနီတို့၏ မိခင်ဒေါ်ကျင်ရွှေ အမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ မိဘ နှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီးနောက် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ၎င်းတို့ညီအစ်ကို (၂)ဦး က ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ဦးဘိုသိန်းက အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ၎င်း၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၍ ဦးဘိုသောင်း(ခ)ဦးဘိုနီ တစ်ဦး တည်းပိုင် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ဦးဘိုသန်း၏ ထွက်ချက်အရ ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဦးဘိုသောင်းတို့၏ မိခင်ဒေါ်ကျင်ရွှေသည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး၊ ဖခင်ဦးဘာဘာမှာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်ကြာမှ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဦးဘိုသောင်းတို့သည် မိဘများ ကွယ်လွန် သွားကြ၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦး အမွေဆက်ခံ ရရှိသည်ဟုဆိုကာ ၂၁-၇-၇၇ ရက်စွဲပါ စွန့်လွှတ်စာချုပ် သက်သေခံ(ဈ)ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်က ဖခင်ဦးဘာဘာ မကွယ်လွန်သေး၍ ထိုစာချုပ် သည် တရားမဝင်ပေ။ ထိုစာချုပ် တရားမဝင်၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဦးဘိုသောင်း တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်ပေ။ ဦးဘာဘာနှင့်

၁၉၉၆

ဦးလှမြင့်

နှင့်

ဒေါ်တင်တင်ဝင်း

ပါ - ၈

၁၉၉၆
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်တင်တင်ဝင်း
ပါ - ၈

ဒေါ်ကျင်ရွှေတို့ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အချင်းဖြစ် ဥပစာသည် ဦးဘိုသိန်းနှင့် ဦးဘိုသောင်းတို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် အမွေဆိုင် ပစ္စည်းဖြစ်လာသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလုံးသည် မိဘများကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦးလှမြင့်၏ အိမ်ရှင်များ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အိမ်ရှင်သည် တစ်ဦးထက် ပိုလျှင် အိမ်ရှင် အားလုံးက အိမ်ငှားအား နို့တစ်စာပေးမှ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၁ အရ ငှားရမ်းခြင်းကို ဖြတ်တောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင် သည် တစ်ဦးထက်ပိုလျှင် အားလုံးက နို့တစ်စာပေးရန် ဥပဒေသကို မြန်မာ နိုင်ငံ တရားရုံးအားလုံးက အစဉ်တစိုက် လိုက်နာခဲ့ကြသည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်မြသန်းတစ်ဦးတည်းက နို့တစ်စာပေးခဲ့ခြင်းမှာ တရားမဝင်ချေ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ စွဲဆိုသော အမှုများတွင် နို့တစ်စာသည် အမှု၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်ရာ နို့တစ်စာ တရားမဝင်လျှင် အမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်း မရှိနိုင်တော့ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာ(၁)ကို အချင်းဖြစ် အမှုတွင် တရားလိုတစ်ဦးတည်းမှ တရားပြိုင်အပေါ် နို့တစ်စာပေး၍ တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်း မရှိဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။ ပြဿနာ(၁)ကို ဖြေဆိုပြီး၍ ကျန်ပြဿနာ(၂)နှင့်(၃)ကို ဖြေဆိုရန် မလို တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ မူလတရားရုံးနှင့် တရား ရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးတိုင်း)တို့က အယူခံတရားလို ဦးလှမြင့်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်းတို့အရ ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီးနောက် အယူခံတရားပြိုင်များ စွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ်သုံးရာ (၃၀၀/-) သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်အုံးရွှေတွင်

ဦးသန်းတင်

နှင့်

ဒေါ်ခင်ဥ ပါ-၁၁ *

+ ၁၉၉၆

ဇန်နဝါရီလ

၂၆ ရက်

ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်ငန်းသည် မွန်မြတ်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ယင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြသူများ သည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်ခြင်း၊ ရှေ့နေ တစ်ဦးသည် အမှု၏ အနိုင်အရှုံးပေါ် မူတည်၍ အခကြေးငွေ ရယူခြင်းမှာ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှု ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်ငန်းသည် တရားစီရင်ရေးတွင် တရားမျှတ မှန်ကန်မှု ရရှိရေးအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးရသည့် မွန်မြတ် သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လိုအပ်သည့် ပညာအရည် အချင်းနှင့် ပြည့်စုံရမည့်အပြင် လုပ်ငန်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေသော ကျင့် ဝတ်သိက္ခာများ ပြည့်စုံရန်လည်း လိုအပ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရှေ့နေတစ်ဦးသည် မိမိအား ယုံကြည်အပ် နံထားသည့် အမှု၏ အနိုင်အရှုံး အပေါ်မူတည်၍ မရေရာသည့် ပဋိညာဉ် အရ အခကြေးငွေရယူခြင်းမှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ် လုပ်ငန်းနှင့် မလျော်ညီသည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှုပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏အမှုသည် ရရှိခံစားရမည့် အကျိုးအမြတ်အပေါ် တိကျသည့် ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်၍ အခကြေးငွေရယူခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၉၆

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၂၉ တွင် ချမှတ်သော

(၄-၇-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၏

စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ဦးသန်းတင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ဥ
ပါ - ၁၁

ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရန် အတင်းအကျပ် အားပေးသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ မိမိရရှိမည့် ရှေ့နေခ အချိုးအစားသည် အမှုသည် ရရှိမည့် အကျိုးအမြတ်နှင့် အချိုးကျ ဆက်စပ်နေသည်ဖြစ်ရာ မလျော်ကန်သော နည်းလမ်းဖြင့် အမှုကို အနိုင်ရရှိအောင် လုပ်ဆောင်စေရန် သွေးဆောင်မှု တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမောင်မောင်တင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးရဲကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၂၉ တွင် အယူခံတရားလို ဦးသန်းတင်က အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ဥ ပါ-၁၁ဦး တို့အပေါ် ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၂၀၀၀၀/- ရလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ပဏာမငြင်းချက်ကို ဖြေဆိုပြီးနောက် အယူခံ တရားလို၏ အဆိုလွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးသန်းတင်က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို ဦးသန်းတင်သည် ရှေ့နေပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုသူ ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးသန်းတင်ထံ ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျီးက အမွေမှုတွင် အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးရန် အမှု အပ်နှံခဲ့သည်။ ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျီးက လောလောဆယ် ရှေ့နေခမပေးနိုင်သေးသဖြင့် အမွေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာတွင် မည်သည့်နည်း နှင့်ဖြစ်စေ ရရှိခံစားရသော အကျိုးအမြတ်ပေါ်တွင် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်၍ ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့သည်။ ဦးသန်းတင်က အမှုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ ရာတွင် ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျီးသည် ငွေကျပ် ၄၁၈၁၀၅၀/- တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းရန် အမွေထိန်းစာ ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးမှ ရရှိခဲ့သည် ဆိုသည်။ အမွေပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သော မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ပြည်လမ်း၊ အမှတ် ၅၁ ဟုခေါ်တွင်သည့် အိမ်နှင့် မြေကို ရောင်းချရာ စရန်ငွေ ကျပ် ၁၅ သိန်း လက်ခံရရှိခဲ့သည် ဆိုသည်။ ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျီးက ရရှိသည့် ငွေကျပ် ၁၅ သိန်းမှ ငွေကျပ် ၇၅၀၀၀/-ကို အယူခံတရားလိုအား ပေးချေခဲ့သည်။

၈-၇-၉၂ နေ့တွင် ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သည်။ ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျီး ကွယ်လွန်သည့်အခါ အယူခံတရားပြိုင်တို့အား ကွယ်လွန်သူ ဦးသိန်းထွန်း ကျန်ရစ်သော အမွေ ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်အတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေး ရန် လျှောက်ထားရာ၌လည်း ဦးသန်းတင်က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ သည်။ အမွေပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သော (၇)မိုင်ခွဲ၊ ပြည်လမ်း၊ အမှတ် ၅၁ ဟု ခေါ်တွင်သည့် အိမ်နှင့်မြေကို ရောင်းချရာ၌ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် စရန်ငွေကျပ်သိန်း ၄၀ လက်ခံရရှိခဲ့သည် ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည် အယူခံတရားလိုနှင့် ထားရှိသည့် ကတိအတိုင်း လက်ခံ ရရှိသော စရန်ငွေအနက်မှ အယူခံတရားလို ရထိုက်ခွင့်ရှိသော ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းကို ရှေ့နေခအဖြစ် ပေးအပ်ခြင်း မပြုကြပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရား လို ဦးသန်းတင်က အယူခံ တရားပြိုင်တို့ထံမှ ရှေ့နေခ ငွေကျပ် ၁၂၀၀၀၀၀/- ရလိုကြောင်း အဆိုပြု၍ တရားစွဲဆိုသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့က အခြားအချက်အလက်များအပြင် အယူခံ တရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့အကြား ရှေ့နေနှင့် အမှုသည်အဖြစ် ဆက်သွယ်မှုအထိ ပဋိညာဉ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသောကြောင့် အယူခံတရား လိုသည် အယူခံတရားပြိုင်တို့အပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း မပေါ် ပေါက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို အဆိုပြုသည့်အတိုင်း ကွယ်လွန်သူ ဦးသိန်းထွန်းနှင့် အယူခံတရားလို တို့အကြား အမှုသည်နှင့် ရှေ့နေအဖြစ် အမှုပြီးဆုံးလျှင် ပေါ်ပေါက်မည့် အကျိုးအမြတ်အပေါ် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း ခံစားခွင့်ပေးရန် ရှေ့နေခအဖြစ် သတ်မှတ် သဘောတူခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း ၎င်းသဘောတူညီချက်သည် ပဋိညာဉ် ဥပဒေအရ ပျက်ပြယ်သော သဘော တူညီချက်ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် ဤအမှုကို စွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း ချေပကြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလို၏ အဆိုအလွှာအရပင် တရားလိုနှင့် ဦးသိန်းထွန်းတို့ ပဋိညာဉ် ပြုကြရာ၌ ရှေ့နေခအဖြစ် အမိုးစားနား ထားရှိ ကြသည်မှာ အမွေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ ခံစားရရှိသော အကျိုးအမြတ်အပေါ်၌ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း ပေးရန် သတ်မှတ် ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မှာ အမှုအောင်မြင်မှု အပေါ်မှ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် အကျိုးအမြတ်ကို သတ်မှတ်လျက် ရှေ့နေခအဖြစ်

၁၉၉၆
ဦးသန်းတင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ဥ
ပါ - ၁၁

ပေးရန် သဘောတူညီချက်ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့သည် အမှု၏ အနိုင်ရရှိမှု အပေါ်အခြေခံလျက် အမှုလိုက်ခ မည်မျှပေးရမည်ဟူသော သဘောတူညီ ချက်မျိုး မပြုလုပ်သင့်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုနှင့် ဦးသိန်းထွန်းတို့ သဘောတူညီခဲ့သည့် အဖိုးစားနားမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ် သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ သဘောတူညီချက်မှာ ပျက်ပြယ်သည်ဟု မှတ်ယူရန်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုသည် ဤအမှု ကို စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုနှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးသိန်းထွန်း အယူခံတရားပြိုင်တို့ သဘောတူထားရှိသော အဖိုးစားနားသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သော အဖိုးစားနား ဟုတ်မဟုတ်မှာ ဥပဒေရေးရာများ ရောနှောပါဝင်နေ၍ အမှုစစ်ဆေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမည့်အစား ပဏာမ ကောက်ချက်ဖြင့် အပြီးဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် သည် မှားယွင်းကြောင်း အယူခံတရားလိုသည် ၆ နှစ်ခန့် အမွေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းအပေါ် ရှေ့နေခ တောင်းခံရာ မပေးသဖြင့် ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၂ သိန်း ရလိုမှု စွဲဆိုခြင်းကို အမှုစွဲဆိုခွင့် မရှိဟု တိုင်းတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ များ၊ တာဝန်နှင့် အခွင့်အရေးများ စာစောင်အပိုဒ် ၁၇၆ ၁၇၇ နှင့် ၁၇၈ တို့အရ ထိုက်သင့်သော ရှေ့နေခများကို တရားစွဲဆို ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လုံးဝထည့်သွင်းစဉ်းစားမှု မပြုခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက နောင်အမှုသည် ရရှိလာမည့် မရေရာသော အကျိုးအမြတ်အပေါ် ပဋိညာဉ်ပြုပြီး ရှေ့နေခတောင်းခြင်းမှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာအရ အပြစ်ရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလို နှင့် ဦးသိန်းထွန်းတို့ ထားရှိခဲ့သည့် ပဋိညာဉ်သည် ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင် ပြုလုပ်ထားသော ပဋိညာဉ်ဖြစ်၍ ပျက်ပြယ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံ တရားလိုသည် ဤအမှုကို စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးသန်းတင်၏ အဆိုလွှာအပိုဒ်(၂)တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည် -

“(၂) ယင်းသို့အမွေကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျိုးအနေဖြင့် လောလောဆယ် ရှေ့နေခ မပေးနိုင်သေးကြောင်းနှင့် အမွေကိစ္စဆောင်ရွက်ရာတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်စေ ရရှိခံစားရသော အကျိုးအမြတ်ပေါ်တွင် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်၍ ပေးရန် ရှေ့နေရှေ့ရပ်များဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ သတ်မှတ်သဘောတူညီခဲ့ကြပါသည်။”

အဆိုလွှာအပိုဒ်(၂)တွင် ဖော်ပြထားချက်အရဆိုလျှင် ဦးသိန်းထွန်း(ခ) အိပ်ချ်အီး၊ ဒါဝတ်ဂျိုးသည် အမှုမှ ခံစားရရှိသော အကျိုးအမြတ်ပေါ်တွင် ၁၅ နှုန်းကို ရှေ့နေခအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရှေ့နေကြီး ဦးသန်းတင်အား ပေးရန် နှစ်ဖက်သဘောတူညီခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

IN THE MATTER OF MESSRS L & T, A FIRM OF ADVOCATES အမှု^(၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ပြထားသည် -

"An Advocate who earns a fee by entering into an agreement contingent upon the success or otherwise of the case with which he has been entrusted, acts very improperly and is unworthy of the legal profession."

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများကောင်စီက ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ၊ တာဝန်များနှင့် အခွင့်အရေးများ စာစောင် အပိုဒ် ၄၆ တွင် ဤစီရင်ထုံးပါ ထုံးဖွဲ့မှုကို ညွှန်း၍ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် အမှုအနိုင်ရရှိပါက အမှုလိုက်ခ ငွေမည်မျှ ပေးရမည်ဟူသော သဘောတူညီချက်မျိုးကို မပြုလုပ်သင့်ကြောင်း ပြဆိုသည်။

ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်ငန်းသည် တရားစီရင်ရေးတွင် တရားမျှတမှန်ကန်မှု ရရှိရေးအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးရသည့် မွန်မြတ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လိုအပ်သည့် ပညာအရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံရမည့်

(၁) ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၄၁ (လွတ်တော်)

၁၉၉၆
ဦးသန်းတင်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ဥ
ပါ - ၁၁

အပြင် လုပ်ငန်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေသော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ ပြည့်စုံရန် လည်း လိုအပ်သည်။

ရှေ့နေတစ်ဦးသည် မိမိအား ယုံကြည်အပ်နှံထားသည့် အမှု၏အနိုင် အရှုံး အပေါ်မူတည်၍ မရေရာသည့် ပဋိညာဉ်အရ အခကြေးငွေ ရယူခြင်း မှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်ငန်းနှင့် မလျော်ညီသည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက် မှုပင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏အမှုသည် ရရှိခံစားရမည့် အကျိုးအမြတ်အပေါ် တိကျသည့် ရာခိုင်နှုန်း သတ်မှတ်၍ အခကြေးငွေ ရယူခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှု ကျူးလွန်ရန် အတင်းအကျပ် အားပေးသည့် အချက်ဖြစ် သည်။ မိမိရရှိမည့် ရှေ့နေခအချိုးအစားသည် အမှုသည် ရရှိမည့် အကျိုး အမြတ်နှင့် အချိုးကျ ဆက်စပ်နေသည်ဖြစ်ရာ မလျော်ကန်သော နည်းလမ်း ဖြင့် အမှုကို အနိုင်ရရှိအောင် လုပ်ဆောင်စေရန် သွေးဆောင်မှု တစ်ရပ် လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် IN THE MATTER OF MESSRS L & T, A FIRM OF ADVOCATES အမှု^(၁)တွင် အမှုအနိုင် ရရှိလျှင် ရှေ့နေလိုက်ခ မည်မျှပေးရမည်ဟု သဘောတူညီချက် ပြုလုပ်ခြင်းသည် ရှေ့နေကျင့်ဝတ် သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုနှင့် ဦးသိန်းထွန်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဆိုသော သဘောတူညီချက် ပဋိညာဉ်တွင် ထားရှိသည့် အဖိုးစားနားသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည့် အဖိုးစားနား မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက အဆိုပါ ပဋိညာဉ်သည် ပျက်ပြယ်သည့် ပဋိညာဉ် ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် ဤအမှုကို စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဟု မူလရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက မူလရုံးသည် အယူခံတရားလို တောင်း ဆိုသည့် ရှေ့နေခ ငွေကျပ် ၁၂ သိန်း မရထိုက်ဟုဆိုလျှင် မည်မျှရသင့် ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်ပါလျက် အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်းလည်း တင်ပြသေးသည်။

အယူခံတရားလိုသည် ထိုက်သင့်သည့် ရှေ့နေခများကို တရားစွဲဆို တောင်းခံပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သည်။ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထား

ချက်အရ အယူခံတရားလိုသည် ရှေ့နေခ ငွေကျပ် ၇၅၀၀၀/-ကို ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ ရသင့်သည့် ရှေ့နေခဆိုသည်မှာ အယူခံတရားလိုနှင့် အမှုသည် တို့ ဥပဒေနှင့်အညီ သဘောတူထားသည့် အခကြေးငွေဖြစ်သည်။ ဥပဒေ နှင့်အညီ နှစ်ဖက်သဘောတူထားသည့် ရှေ့နေခကို အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြ ထားခြင်းမရှိသဖြင့် အယူခံတရားလိုသည် ရှေ့နေခ မည်မျှ ရသင့်သည်ဟူ၍ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဆိုကာ အယူခံတရားလို၏ အဆိုလွှာကို ပလပ်ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၆

ဦးသန်းတင်

နှင့်

ဒေါ်ခင်ဥ

ပါ - ၁၁

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးတင်အုံးရွှေတွင်

ဦးအဘတ်(စ်)

နှင့်

ဦးအောင်ထိုက် *

+ ၁၉၉၆

ဇန်နဝါရီလ

၁၂ ရက်

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုမှု - သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်။ သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ တွင်
ပဋိညာဉ် ဖောက်ဖျက်ပါက ပေးချေရန် ပမာဏအဖြစ် ငွေတစ်ရပ် ဖော်ပြ
ထားပြီး ပျက်ကွက်သူက ထိုငွေကို ပေးချေရန် လိုလားစေကာမူ သီးခြား
ဆောင်ရွက်စေရန် အခြားနည်းလမ်းဖြင့် သင့်မြတ်သော ပဋိညာဉ်အတိုင်း
ဆောင်ရွက်စေနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် ပဋိညာဉ်တွင်
လျော်ကြေးသတ်မှတ်ထားပြီး ပဋိညာဉ် ဖောက်ဖျက်သူက ထိုလျော်ကြေးကို
ပေးရန် လိုလားရုံမျှဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေခြင်း မပြုဟု
ငြင်းဆိုရန် လုံလောက်သောအကြောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်
ဖျက်ပါက လျော်ကြေးပေးရန် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်သည် သီးခြား
ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အခွင့်အရေးကို ယုတ်လျော့စေခြင်း မရှိချေ။
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုပါက လျော်ကြေး မည်မျှပေးမည်
ဖြစ်ကြောင်း ပဋိညာဉ်တွင် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားစေကာမူ တရားလို
သည် သဘောတူညီချက်အတိုင်း ဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်စေခွင့် ရှိသည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၉၁

+ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၈၄ တွင် ချမှတ်သော

(၂၃-၈-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ)၏ ဒီကရီကို
အယူခံမှု

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသူသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်
ရွက်ရန် သို့မဟုတ် သဘောတူထားသည့် ငွေကို ပေးရန် နည်းနှစ်နည်း
အနက် ကြိုက်ရာနည်းကို ပဋိညာဉ်အရ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိ။ သီးခြားသက်သာ
ခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်
ရွက်စေရန် သက်သာခွင့်ကို ရလိုခြင်းမှာ တရားလိုက ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိ
သော အခွင့်အရေး ဖြစ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂
၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရန်
ပဋိညာဉ်အား ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ငွေပေးလျော်ခြင်းဖြင့် လုံလောက်စွာ
သက်သာခွင့် ရနိုင်သည်ဟု သက်သေထင်ရှား မပြနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး
မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရန် ပဋိညာဉ်အား ဖောက်ဖျက်
ခြင်းအတွက် ငွေပေးလျော်ခြင်းဖြင့် လုံလောက်စွာ သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု
မှတ်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းညွှန်ပြထားသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးထွန်းဦး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု
အမှတ် ၁၈၄ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးအောင်ထိုက်က အယူခံတရားလို
ဦးအဘတ်(စ်) အပေါ် အရောင်းအဝယ် ကတိပဋိညာဉ်အတိုင်း အတည်ပြု
ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံ တရားပြိုင် ဦးအောင်ထိုက်
စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်
ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးအဘတ်(စ်)က
တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

ဦးအောင်ထိုက်က စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ မြေနီကုန်း (မြောက်)ရပ်ကွက်
ဗဟိုလမ်း၊ အမှတ် ၄၄ စာရင်းပေါက်သည့်အိမ်နှင့် ယင်းအိမ်တည်ရှိရာ
ကြည့်မြင်တိုင် အရှေ့တိုက်နယ်၊ လူနေရပ်ကွက်အမှတ် ၇၅၊ မြေတိုင်းရပ်
ကွက် ၂၉-ဘီ ၃ မြေကွက်အမှတ် ၆၁ ဟု ခေါ်တွင်သည့်မြေကို ငွေကျပ်
တစ်ဆယ်ကိုးသိန်းဖြင့် ရောင်းလိုကြောင်း ကမ်းလှမ်းရာ တရားလိုက
သဘောတူညီခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားပြိုင်သို့ စုစုပေါင်း ငွေကျပ်

၁၉၉၆
ဦးအဘတ်(စ်)
နှင့်
ဦးအောင်ထိုက်

ခုနစ်သိန်းကို စရန်ငွေအဖြစ် ပေးချေပြီး မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် တရားလိုသည် မြေနှင့်အိမ်၏ အောက်ထပ်ကို လက်ရောက်ရယူခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ စည်းကမ်းချက်များအတိုင်း တရားလိုက ကျန်ငွေများကို အလီလီ ပေးချေခဲ့ရာ တရားပြိုင်က ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ပြန်ယူထားရန် ပြော၍ တရားလိုအား ပြန်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက တရားပြိုင်သို့ ပေးပြီးငွေ စုစုပေါင်းမှာ ကျပ်တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းဖြစ်ကြောင်း၊ သတ်မှတ်ထားသည့် ၁၁-၁၀-၉၁ နေ့တွင် တရားပြိုင်မှ တရားလိုအား ပြန်လည်ပေးအပ်ထားသည့် ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို တရားပြိုင်ထံ သွားရောက်ပေးအပ်သော်လည်း တရားပြိုင်က လက်ခံရန် ငြင်းဆိုနေကြောင်း အဆိုပြု၍ ကျန်ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို လက်ခံပြီး တရားဝင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုကာ အိမ်နှင့်မြေကို လက်ရောက် ပေးအပ်စေလိုမှု စွဲဆိုသည်။

ဦးအဘတ်(စ်)က တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ် မြေကွက်ကို ၁၁-၁၀-၉၁ နေ့မတိုင်မီ တရားပြိုင်တွင် ငွေကြေးအဆင်ပြေပါက တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသော ၁၇-၅-၉၀ နေ့စွဲပါ ကတိစာချုပ် အပိုဒ်(၇)ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ကြရန် နှင့် တရားပြိုင်တွင် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေပါက အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေကွက်ကို တရားလိုအား ရောင်းချရန်အတွက် နှုတ်ကတိအပေါ်၌ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်ငွေ ကျပ်တစ်သိန်းမှာ ရောင်းရငွေ ကျပ်တစ်ဆယ့်ကိုးသိန်းအနက်မှ စရန်ငွေ ကျပ်တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းကို တရားလိုမှ တရားပြိုင်အားပေးပြီး ကျန်ငွေသာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုမှ ပြန်လည်ပေးပြီး ချန်ထားသော ငွေမဟုတ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် တရားလိုနှင့် ချုပ်ဆိုသော ၁၇-၅-၉၀ နေ့စွဲပါ စာချုပ်အပိုဒ်(၇) စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ ဆောင်ရွက် ခြင်းဖြစ်၍ မည်သည့်စည်းကမ်းချက်ကိုမျှ ချိုးဖောက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားလိုသည် စာချုပ်အပိုဒ်(၇)တွင် ဖော်ပြထားသည့် သဘောတူညီချက် ကတိအတိုင်း စရန်ငွေကျပ် တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းနှင့် နှစ်နာကြေး ငွေကျပ် သုံးသိန်းကို ရယူပြီး အချင်းဖြစ် တိုက်အောက်ထပ်မှ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းဆန်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားစွဲ ဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိကြောင်း ဖျေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုသည် တရားပြိုင်နှင့် ၁၇-၅-၉၀ ရက်စွဲ ပါ မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး အရစ်ကျ ငွေပေးချေ ဝယ်ယူခဲ့ရာတွင် တရားလိုမှ ငွေအကျေ ပေးချေခဲ့သော်လည်း တရားပြိုင်က ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို လက်ခံရန်နှင့် အရောင်းအဝယ် စာချုပ် ကို တရားဝင် ဆက်လက်ချုပ်ဆိုပေးရန် ပျက်ကွက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက မူလရုံးတရားပြိုင်နှင့် တရားပြိုင်ပြ သက်သေများ အစစ်ခံချက်အရ တရားလို ဦးအောင်ထိုက်နှင့် တရားပြိုင် ဦးအဘတ်(စ်)တို့အကြားတွင် အိမ်ပြန်ငွေပြန် နှုတ်ကတိ ရှိသည်မှာ ပေါ် ပေါက်ကြောင်း၊ သက်သေခံ(က) စာချုပ်၏ အပိုဒ်(၇)တွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ နှစ်ဦးသည် ထိုပဋိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်းကို နှစ်ဦးသဘောတူ ပြုလုပ်ထားသည့် စည်းကမ်း ချက်ပါရှိပြီး ထိုစည်းကမ်းချက်အတိုင်း ပဋိညာဉ်ပြုသူ နှစ်ဦးစလုံးမှ ဆောင် ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ သက်သေခံ(က) ပဋိညာဉ်မှာ ထိုစာချုပ်အပိုဒ်(၇)အရ အလျော်အစားပါသော ပဋိညာဉ်ဖြစ်ကြောင်း မူလရုံးက သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထား သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက သက်သေခံ(က)စာချုပ်တွင် ဖော်ပြ ထားသည့် စာပိုဒ်ပါ စကားရပ်များအရ တရားလိုသည် တရားပြိုင်သို့ အမှန်တကယ် ရောင်းချ၍ လွှဲပြောင်းပေးရန် ရှိသည်များကို လွှဲပြောင်းပေး အပ်ခဲ့ပြီး တရားပြိုင်ကလည်း ရယူခံစားလျက်ရှိသည်မှာ အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုက သက်သေခံ(က) စာချုပ်အပိုဒ်(၇) သည် အိမ်ပြန်ငွေပြန် ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ သဘာဝယုတ္တိမရှိဘဲ စာချုပ်ပါ စကားရပ်များနှင့် မြှောင့်မြှောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက်ရှိနေကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ နှုတ်ကတိ ရှိကြောင်းလည်း သက်သေထင်ရှား ပြသနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ မူလရုံးက ချမှတ်ခဲ့သည့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၉၆

ဦးအဘတ်(စ်)

နှင့်

ဦးအောင်ထိုက်

ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ အရှေ့တိုက်နယ်၊ လူနေရပ်ကွက် အမှတ် ၇၅၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၂၉-ဘီ ၃၊ မြေကွက်အမှတ် ၆၁ ဟုခေါ်တွင်သော မြေငှားအိမ်ရာ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အိမ်အမှတ် ၄၂/၄၄ ဗဟိုလမ်းဟု ခေါ်တွင်သောအိမ်တို့၏ အကျိုးခံစားခွင့် အားလုံးကို ဦးအဘတ်(စ်) က တန်ဖိုးငွေကျပ် တစ်ဆယ့်ကိုးသိန်းဖြင့် ရောင်းချရန် ကမ်းလှမ်းရာ ဦးအောင်ထိုက်က ယင်းအဖိုးစားနားဖြင့် ဝယ်ယူရန် သဘောတူသဖြင့် ၁၇-၅-၉၀ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ(က) မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဝယ်ယူ ဦးအောင်ထိုက်က ဝယ်ယူသည့် မြေနှင့်အိမ်တို့၏ အဖိုးစားနားကို အရစ်ကျ ပေးချေခဲ့ရာ စုစုပေါင်း ငွေကျပ်တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်း ပေးချေပြီးဖြစ်၍ ငွေကျပ်တစ်သိန်းသာ ပေးရန် ကျန်ရှိသည်။

သက်သေခံ(က) မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ်တွင် နောက်ဆုံးအရစ်ကို ၁၁-၁၀-၉၁ နေ့တွင် ပေးချေရမည်ဖြစ်ကြောင်း စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားသည်။ နောက်ဆုံးအရစ် ပေးချေရမည့် ၁၁-၁၀-၉၁ နေ့မတိုင်မီ ၈-၁၀-၉၁ နေ့တွင် ဦးအဘတ်(စ်)က စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက် အပိုဒ်(၇)တွင် သဘောတူညီထားသည့်အတိုင်း ဦးအောင်ထိုက်ထံမှ ၎င်းရယူထားသည့် ငွေများအပြင် နစ်နာကြေး ငွေကျပ်သုံးသိန်းကိုပါ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေနှင့်အိမ်ကို ရောင်းချရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည့် သက်သေခံ(၁) နို့တစ်စာကို ဦးအောင်ထိုက်ထံ ပေးပို့ခဲ့သည်။

ဦးအောင်ထိုက်က စာချုပ်တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် ၁၁-၁၀-၉၁ နေ့တွင် ကျန်ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ဦးအဘတ်(စ်)ထံ သွားရောက်ပေးချေရာ ဦးအဘတ်(စ်)က လက်မခံနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။

ဤအချက်များမှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်များဖြစ်သည်။

သက်သေခံ(က) မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ် အပိုဒ်(၇)တွင် အောက်ပါစည်းကမ်းချက် ပါရှိသည်။

“ အကယ်၍ ဤအရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ်ကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိသော အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သည့် ကိစ္စတွင် ရောင်းချသူက ဝယ်ယူသူသို့ ရောင်းချရန် ပျက်ကွက်ခြင်း ဖြစ်ပါက ရောင်းချသူမှ စရန်ငွေ

၁၉၉၆
ဦးအဘတ်(စ်)
နှင့်
ဦးအောင်ထိုက်

အဖြစ် လက်ခံရယူထားသော ငွေအားလုံးကို အကောင်အထည်
ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိသည့် အချိန်မှ သုံးလအတွင်း
ပြန်လည်ပေးအပ်ရမည့်အပြင် ဝယ်ယူသူ၏ နစ်နာကြေး အဖြစ်ငွေ
၃၀၀၀၀၀/- (ကျပ်သုံးသိန်းတိတိ)ကိုပါ ပေးလျော်ရပါမည်။
ထို့အတူ ဝယ်ယူသူမှ ဝယ်ယူရန် ထားရှိသော ကတိကို ပျက်ကွက်
ပါက မိမိပေးအပ်ထားသော စရန်ငွေများအနက်မှ ရောင်းချသူ၏
နစ်နာ ကြေး အဖြစ်ငွေ ၁၀၀၀၀၀/- (ကျပ်တစ်သိန်းတိတိ)ကို
အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိသည့် အချိန်မှစ၍
တစ်လအတွင်း နုတ်ယူပေးလျော်ခြင်း ခံရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း
နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်သဘောပေါက် ကြပါသည်။

ဦးအဘတ်(စ်)နှင့် ၎င်းပြသည့် သက်သေများ ဖြစ်ကြသော ဦးလှဝင်း
(ခ)ဖီဒါး (ဖိုင်ပြ-၁)၊ မောင်တင်မြင့်(ခ)ဟာမစ် (ဖိုင်ပြ-၂)၊ ဦးသိန်းအောင်
(ဖိုင်ပြ-၄)တို့က ဦးအောင်ထိုက်နှင့် ဦးအဘတ်(စ်)တို့သည် အိမ်ပြန်ငွေပြန်
ပြုလုပ်ရန် နှုတ်ကတိရှိကြောင်း၊ စာချုပ်အပိုဒ်(၇)မှာ အိမ်ပြန်ငွေပြန် သဘော
သက်ရောက်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

ပဋိညာဉ်စည်းကမ်းချက်များကို စာချုပ်စာတမ်းပြု၍ ရေးသားထား
လျှင် ထိုစာချုပ်စာတမ်းမှတစ်ပါး အခြားသက်သေခံချက် တင်သွင်း၍
ပဋိညာဉ် စည်းကမ်းချက်များကို ထင်ရှားအောင် တင်ပြနိုင်ခွင့် မရှိပေ။
ဦးမောင်ကလေး နှင့် ဒေါ်စိန်နု အမှု^(၁)ကို ကြည့်ပါ။

သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ အရ ပဋိညာဉ်ပြုသူများအနေဖြင့်
ရေးသားထားသည့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းများကို ဆန့်ကျင်ရန်သော်လည်း
ကောင်း၊ ပြင်ဆင်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဖြည့်စွက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊
နုတ်ပယ်ရန်သော်လည်းကောင်း နှုတ်ကတိရှိကြောင်း တင်ပြခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

သက်သေခံ(က) မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ်
တွင် အိမ်ပြန်ငွေပြန် ပြုလုပ်သည့် စည်းကမ်းချက် မပါရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍
စာချုပ်တွင် ပါသည့် စည်းကမ်းချက်များကို ဖြည့်စွက်ရာ ရောက်စေမည့်
အိမ်ပြန်ငွေပြန် စည်းကမ်းချက်ရှိကြောင်း နှုတ်သက်သေခံချက် တင်ပြခြင်း
ကို လက်ခံစဉ်းစားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၃၀၉။

၁၉၉၆

ဦးအဘတ်(စ်)

နှင့်

ဦးအောင်ထိုက်

သက်သေခံ(က) မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး ကတိစာချုပ် အပိုဒ်(၇)တွင် ရောင်းသူ၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အရောင်းအဝယ် ကတိစာ ချုပ်ကို အကောင်အထည် မဖော်နိုင်လျှင် ဝယ်သူထံမှ ရယူထားသည့်ငွေ များကို ပြန်ပေးအပ်ရမည့်အပြင် နစ်နာကြေး ငွေကျပ်သုံးသိန်းကိုပါ ပေး လျော် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားသည်။ ထို့အတူ ဝယ်ယူ သူမှ ပျက်ကွက်ပါကလည်း ရောင်းသူအား ဝယ်သူက နစ်နာကြေး ငွေကျပ် တစ်သိန်း ပေးလျော်ရမည် ဖြစ်သည်။

အပိုဒ်(၇)ပါ စည်းကမ်းချက်မှာ ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူတို့ ပျက်ကွက်မှု မရှိစေရန်အတွက် အာမခံချက်တစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ တွင် ပဋိညာဉ်ဖောက် ဖျက်ပါက ပေးချေရန် ပမာဏအဖြစ် ငွေတစ်ရပ် ဖော်ပြထားပြီး ပျက်ကွက် သူက ထိုငွေကို ပေးချေရန် လိုလားစေကာမူ သီးခြားဆောင်ရွက်စေရန် အခြားနည်းအားဖြင့် သင့်မြတ်သော ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေနိုင် ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရဆိုလျှင် ပဋိညာဉ်တွင် လျော်ကြေးသတ်မှတ်ထားပြီး ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်သူက ထိုလျော်ကြေးကို ပေးရန် လိုလားရုံမျှဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေခြင်း မပြုဟု ငြင်းဆိုရန် လုံလောက်သောအကြောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ပါက လျော်ကြေးပေးရန် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်သည် သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အခွင့်အရေးကို ယုတ်လျော့စေခြင်း မရှိချေ။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုပါက လျော်ကြေးမည်မျှပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပဋိညာဉ်တွင် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားစေကာမူ တရားလို သည် သဘောတူညီချက်အတိုင်း ဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်စေခွင့်ရှိသည်။ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသူသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင် ရွက်ရန် သို့မဟုတ် သဘောတူထားသည့် ငွေကို ပေးရန် နည်းနှစ်နည်း အနက် ကြိုက်ရာနည်းကို ပဋိညာဉ်အရ ရွေးချယ်ခွင့် မရှိ။ သီးခြားသက်သာ ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင် ရွက်စေရန် သက်သာခွင့်နှင့် လျော်ကြေးပေးစေရန် သက်သာခွင့်နှစ်ရပ်

၁၉၉၆

ဦးအဘတ်(စ်)

နှင့်

ဦးအောင်ထိုက်

အနက် မည်သည့် သက်သာခွင့်ကို ရလိုခြင်းမှာ တရားလိုက ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေး ဖြစ်ပေသည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရန် ပဋိညာဉ်အား ဖောက်ဖျက် ခြင်းအတွက် ငွေပေးလျော်ခြင်းဖြင့် လုံလောက်စွာ သက်သာခွင့် ရနိုင်သည် ဟု သက်သေထင်ရှား မပြနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရန် ပဋိညာဉ်အား ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ငွေပေး လျော်ခြင်းဖြင့် လုံလောက်စွာ သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ် ကြောင်း ရှင်းလင်းညွှန်ပြထားသည်။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးက ဦးအောင်ထိုက်အား လျော်ကြေးပေးရုံဖြင့် လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု ယူဆကာ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂ က ဆင်ခြင်တုံတရား သုံးစွဲခွင့် အာဏာကို တရားရုံးအား အပ်နှင်းထားသည်။ မူလရုံးက ဆင်ခြင် တုံ တရားကို သုံးစွဲ၍ ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို အယူခံရုံးက ကြည့်ရှု၍ တရားမျှတမှု ကင်းနေလျှင် ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မူလရုံးက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ဆောင်ရွက်ထားခြင်းကို လွယ်လွယ်စွာဖက်ရန် မသင့်ပေ။

သက်သေခံ(က)မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ်ကတိ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရန် မူလရုံးက ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ နေသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမဒုတိယအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးအောင်မြင်ရွှေတွင်

+ ၁၉၉၆

ဒီဇင်ဘာလ

၁၃ ရက်

ဦးဦးသာစိန်

(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဦးသာပွင့်)

နှင့်

ဦးဂေါက်ရ ပါ-၁၀ *

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖြိုပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၅(၁)ပြဋ္ဌာန်းချက် - ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပုဒ်မ
၁၂(၁)(က) ပထမပိုင်းအရ ရရှိသော ဒီကရီနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး
ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းအရ ရရှိသော ဒီကရီနှင့်
သက်ဆိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖြိုပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်
ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(၁)(က) ပထမပိုင်းအရ ရရှိသော ဒီကရီကို ရပ်ဆိုင်းခြင်း၊ ဆိုင်းငံ့ခြင်း၊
ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ထိုသို့ ရပ်ဆိုင်းခြင်း၊ ဆိုင်းငံ့ခြင်း၊
ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းပြုရာ၌ အိမ်ငှားက ပေးရန် ကျန်ရှိနေသော ငှားရမ်းခ
ပေးရန်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင့်မြတ်သော စည်းကမ်းချက်များ ပြုလုပ်စေပြီး
ရွှေ့ဆိုင်းထားခြင်းကို လွှမ်းမိုး၍ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)
ဒုတိယပိုင်း ဖြစ်သော အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်သည့်ကိစ္စ ပါဝင်ခြင်း
မရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၂၁၃၊ ၂၁၄၊ ၂၁၅၊
၂၁၆၊ ၂၁၇၊ ၂၁၈၊ ၂၁၉၊ ၂၂၀၊ ၂၂၁ နှင့် ၂၂၂

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၅၊
၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉ တို့တွင် ချမှတ်သော ၄-၉-၉၅ ရက်စွဲပါ ရခိုင်
ပြည်နယ်တရားရုံး (စစ်တွေခရိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
 ဦးဦးသာစိန်
 နှင့်
 ဦးဂေါက်ရ
 ပါ - ၁၀

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထို့ကြောင့် မူလဇာရီရုံးသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) (ဒုတိယပိုင်း)အရ ဒီကရီကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ဆိုင်းငံ့ထားရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - အယူခံတရားပြိုင်များမလာ

စစ်တွေမြို့နယ် တရားရုံး၏ ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄ မှ ၁၃ အထိ အမှု ၁၀ မှုတွင် အိမ်ရှင်ဦးဦးသာစိန် (၎င်း၏အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးသာပွင့်)သည် အိမ်ငှားဦးဂေါက်ရ၊ ဦးမောင်အေးသိန်း၊ ဦးစံထွန်းလှ၊ ဒေါ်မသိန်းလှ၊ ဒေါ်စိန်ညွန့်၊ ဦးမောင်ညွန့်၊ ဦးအေးသာအောင်၊ ဦးဖိုးစိန်အောင်၊ ဒေါ်အောင်နှင့် ဒေါ်အေးနုစိန်တို့ ၁၀ ဦးအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းအရ ဒီကရီအသီးသီး ရရှိခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ဒီကရီအသီးသီးကို ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံး (စစ်တွေခရိုင်)၏ ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၁ မှ ၁၀ ထိတို့တွင် အတည်ပြုပြီး ဖြစ်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားနိုင်၏ လျှောက်ထားချက်အရ တရားရုံး ဦးဂေါက်ရတို့ ၁၀ ဦးအပေါ် ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၁ မှ ၁၀အထိ ဖွင့်လှစ်၍ ဒီကရီအတည်ပြုရန် ဆောင်ရွက်နေဆဲ ၂၀-၄-၉၅ ရက်နေ့စွဲဖြင့် တရားရုံး ၁၀ ဦးတို့က ဇာရီမှုများကို ဆိုင်းငံ့ပေးရန် လျှောက် ထားကြသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ အဆိုပါ ဇာရီမှု ၁၀ မှုကို ဆိုင်းငံ့ထားစေရန် အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

အဆိုပါ အမိန့်အပေါ် ဦးဦးသာစိန်က ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံး (စစ်တွေခရိုင်)၏ ၁၉၉၅ ခုနှစ် အယူခံမှုအမှတ် ၁၀ မှ ၁၉ အထိ အမှုတို့တွင် အယူခံကြသော်လည်း မအောင်မြင်သောကြောင့် ၎င်းတို့က ဤရုံးသို့ ဤဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၂၁၃/၉၅ မှ ၂၂၂/၉၅ အထိအယူခံမှု ၁၀ မှုကို အသီးသီး တင်သွင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၆
ဦးဦးသာစိန်
နှင့်
ဦးဂေါက်ရ
ပါ - ၁၀

ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှု ၁၀ မှုတို့မှာ မူလရုံး၏ ဆက်စပ်လျက် ရှိသော ဇာရီမှု ၁၀မှုမှ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်ဖြင့် တပေါင်းတည်း သုံးသပ်အမိန့်ချမှတ်မည် ဖြစ်သည်။

တရားရုံးတို့မှာ အချင်းဖြစ် ၄ ခန်းတွဲ တန်းလျားမှ အခန်းအမှတ် ၁ မှ ၄ အထိနှင့် ခြောက်ခန်းတွဲ တန်းလျားမှ အခန်းအမှတ် ၅ မှ ၁၀ အထိတို့ရှိရာ အိမ်ငှားများ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အိမ်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ မူလတစ်ထပ်တန်းလျားကို ဖြိုဖျက်ပြီး နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသဖြင့် အိမ်ရှင် ဦးဦးသာစိန်က တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဇာရီမှု ၁၀ မှုမှ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်တို့တွင် တရားရုံးတို့၏ လျှောက်ထားချက်များမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ် ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ လျှောက်ထားသည်ဟု ယူဆရန်ရှိ ကြောင်း၊ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)နှင့် သက်ဆိုင်သော ကိစ္စမှအပ ဇာရီမှုကို ရပ်ဆိုင်းထားနိုင်သည်ဟု ဆိုထားပေ ရာ ယခုဇာရီ ဆိုင်းငံ့မိန့်လျှောက်ထားချက်တို့မှာ ဖော်ပြပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းအရ ချမှတ်သည့် ဒီကရီတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လျှောက်ထားချက် ဖြစ်သဖြင့် လက်ခံခွင့် ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း အသီးသီး ထပ်တူချမှတ်ခဲ့သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက အယူခံအမှုများကို အကျဉ်း နည်းဖြင့် ပလုပ်ခဲ့သည်။ မူလရုံး ဇာရီမှု ၁၀ မှုတွင် ဦးဂေါက်ရတို့ ၁၀ ဦး၏ လျှောက်ထားချက်မှာ ဒီကရီအရ ၎င်းတို့ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးရန် ရှိခြင်းမှန်ကြောင်း၊ သို့သော် မိုးတွင်းအချိန်ဖြစ်နေ၍ အိမ်ရှာပြီး ပြောင်းရွှေ့ ပေးရန် အခက်အခဲများရှိခြင်း၊ သားသမီးများ ကျောင်းထားရမည့် အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေခြင်း စသည်အခက်အခဲများ ရှိနေသောကြောင့် အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် တစ်မိုးတစ်ဝါ (ယာယီ) ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ပြုသင့်ကြောင်း၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ် မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးသောအခါတွင် ဥပစာမှ မချဖယ်ရှားပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဇာရီမှုများကို ဆိုင်းငံ့မိန့်(ပိတ်မိန့်) ချမှတ်ပေးသင့် ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးဦးသာစိန်(အိမ်ရှင်)၏ အကျိုးဆောင်က ဦးဦးသာစိန်သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့်ပြင် ဝယ်ယူသည့်အချိန် ၁၉၆၃ တွင် အာဏာသက်ရောက်ခဲ့သော ဥပဒေဟောင်းအရ နိုင်ငံခြားသားထံမှ ဝယ်ယူသူတို့အား တားမြစ်သည့်

၁၉၉၆
ဦးဦးသာစိန်
နှင့်
ဦးဂေါက်ရ
ပါ - ၁၀

ပြဋ္ဌာန်းချက် မပါဝင်ကြောင်း၊ ဤအမှုမျိုးတွင် ဒေါ်ဟဝါဘိုင် နှင့် ဦးအောင်နိုင်သူ(ခ)ကျင်ကျင်ဟို အမှု^(၁)အရ ဥပစာပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို အဓိက ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်လည်း မလိုကြောင်း၊ အိမ်ရှင်သည် ဥပစာပိုင်ရေး ဆိုင်ခွင့် မရှိဟု အိမ်ငှားက သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ အရ ငြင်းဆိုပိုင်ခွင့်လည်း မရှိကြောင်း၊ အဆိုပါ တရားရုံးတို့၏ အကြောင်းပြချက်ကို မူလရုံးက ဇာရီမှုအဆင့်တွင် လက်ခံခွင့်ပြု၍ ဇာရီမှုကို ရပ်ဆိုင်း၊ ပိတ်သိမ်းလိုက်ခြင်းသည် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၏ ဒီကရီအား ဆန့်ကျင်ပယ်ဖျက် ပြင်ဆင်ရာ ရောက်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ပထမပိုင်းအရ ဒီကရီ ချမှတ်ထားသောအမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီး ယခုအမှုနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဤအဆင့်တွင် ဇာရီမှု ရပ်ဆိုင်းထားနိုင်ရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၅ တို့၏ ဘောင်အတွင်း ကျရောက်မှု မရှိတော့ကြောင်း၊ တရားရုံးက မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးသော သီတင်းကျွတ်လ ၂၈-၁၀-၉၄ နေ့တွင် ဖယ်ရှားပေးပါမည်ဟုလည်း ကတိပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မှားယွင်းနေသော မူလရုံး၏ ဇာရီဆိုင်းငံ့မိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း ဤအယူခံမှု ၁၀ မှုတွင် တစ်ပေါင်းတည်း လျှောက်လဲသည်။ အယူခံ တရားဖြင့် ဦးဂေါက်ရတို့ ၁၀ ဦးစလုံး လာရောက်လျှောက်လဲခြင်း မရှိချေ။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ပထမအပိုင်းအရ ရရှိသော ဒီကရီကို ရပ်ဆိုင်းခြင်း၊ ဆိုင်းငံ့ခြင်း၊ ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ထိုသို့ ရပ်ဆိုင်းခြင်း၊ ဆိုင်းငံ့ခြင်း၊ ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းပြုရာ၌ အိမ်ငှားက ပေးရန်ကျန်ရှိနေသော ငှားရမ်းခပေးရန်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင့်မြတ်သော စည်းကမ်းချက်များ ပြုလုပ်စေပြီး ရွှေ့ဆိုင်းထားခြင်းကို လွှမ်းမိုး၍ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းဖြစ်သော အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်သည့်ကိစ္စ ပါဝင်ခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဤသဘောကို ဒေါ်ခင်စော နှင့် ဒေါ်လှလှရီ အမှု^(၂)တွင် တွေ့မြင်

(၁) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ ၁၆၅
(၂) ၁၉၈၆ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၁။

၁၉၉၆
ဦးဦးသာစိန်
နှင့်
ဦးဂေါက်ရ
ပါ - ၁၀

နိုင်သည်။ ထိုအမှု၌ ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ထားသည် -

“ငှားရမ်းခပေးရန် ပျက်ကွက်သည့် အိမ်ငှားအပေါ် အိမ်ငှား၏ တာဝန် ဖောက်ဖျက်သည်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) (ဒုတိယပိုင်း)အရ ဒီကရီချမှတ်မည် ဆိုပါက အိမ်ငှားသည် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ အခွင့်အရေးကို ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။”

ထို့ကြောင့် မူလဇာရီရုံးသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) (ဒုတိယပိုင်း)အရ ဒီကရီကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ ဆိုင်းငံ့ထားရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှု ၁၀ မှုကို တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုများအဖြစ် ပြောင်းလဲခွင့်ပြုပြီး ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ သက်ဆိုင်ရာ မူလရုံးဇာရီမူ ၁၀ မှုအား ဆိုင်းငံ့ထားစေသည့် မူလရုံးနှင့် ပြည်နယ်တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၏ စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလရုံးသည် အဆိုပါ ဇာရီမူများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းရှေ့တွင်

ဦးအောင်ခင်

နှင့်

ဒေါ်ရင်လှ ပါ-၆ *

+ ၁၉၉၆
ဖေဖော်ဝါရီလ
၁၄ ရက်

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၊ အမွေဆက်ခံသူ၏ အခွင့်အရေးသည် အပြီးအပိုင်ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်ဖြစ်ခြင်း၊ ကိစ္စိမသားသမီး အဖြစ် မွေးစားခံရသူအနေဖြင့် မိရင်းဖရင်းထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသည်ဆိုသော ဥပဒေမူသဘောသည် မိရင်းဖရင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရရှိပြီးနောက်တွင်မှ မွေးစားခြင်းပြုသည့် ကိစ္စနှင့် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း အမွေခန့်ဥပဒေတွင် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ကွယ်လွန်ပါက ၎င်း၏အမွေပစ္စည်းကို အမွေခံ အစီအစဉ်အရ မည်သူ မည်ဝါတို့သည် အမွေခံအမွေစား ဖြစ်ရမည်၊ ၎င်းတို့၏အမွေဝေစု သည် မည်မျှမည်မျှ ဖြစ်ရမည် စသည်ဖြင့် အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမွေဆက်ခံခွင့်ကို ရရှိသည်။ အမွေဆက်ခံသူ၏ အဆိုပါ အခွင့်အရေးကိုလည်း “အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့်”ဟု ခေါ်ဆို ပေသည်။ မောင်ဘတူ နှင့် မသက်စု အမှုနှင့် မောင်ပိုက် နှင့် မောင်ငြိမ်း အမှုတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အခြားသူတစ် ယောက်က ကိစ္စိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းကြောင့် မွေးစားခံရသူ အနေဖြင့် မိရင်းဖရင်းထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသည်ဆိုသော ဥပဒေမူ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၁၇

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၃ တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၅-၉၅ ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

၁၉၉၆
ဦးအောင်ခင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်လှ
ပါ - ၆

သဘောမှာ မိရင်းဖရင်း မကွယ်လွန်မီ သို့တည်းမဟုတ် မိရင်းဖရင်း၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရမီ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စများနှင့်သာ အကျုံးဝင်သက်ဆိုင်သည်။ မိရင်းဖရင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရပြီးနောက်တွင်မှ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့် ကိစ္စများနှင့် အကျုံးဝင်သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိချေ။ မိရင်းဖရင်း ကွယ်လွန်၍ မိရင်းဖရင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရပြီးမှ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့် ကိစ္စတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်သောကြောင့် ဆုံးရှုံးရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကိုနီ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁)မှ(၅) ဦးမင်းဆွေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၆)ဦးအုန်းလှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (ပြည်မြို့နယ်စု) တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၃/၉၂ တွင် တရားလို ဦးအောင်ခင်က တရားပြိုင် ဒေါ်သိန်းလွင်၊ ဦးမျိုးဆွေ၊ ဦးဝင်းဆွေတင်၊ ဦးခင်မောင်ဝင်းတင်၊ ဒေါ်ခင်စောမူတင်၊ ဒေါ်ခင်မမတင်နှင့် ဦးတင်မြင့်တို့အပေါ် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည်ပိုင် ပြည်မြို့ ၆ ဈေးရပ်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၇၂(ခ)၊ မြေချိန်ဧရိယာ .၀၀၃ ဧကနှင့် ဦးပိုင်အမှတ် ၇၆၊ မြေချိန်ဧရိယာ .၀၆၄ ဧကရှိမြေအား အမွေပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့်မျှ မရထိုက်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်အမှတ် (၇)ဖြစ်သူ ဦးတင်မြင့်သည်လည်း အမွေမရထိုက်ကြောင်း၊ အမှတ်(၁)မှ(၆)အထိ တရားပြိုင်များသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည်၏ အမွေကို တစ်ဦးလျှင် ခြောက်ပုံတစ်ပုံစီ ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီကို ဦးအောင်ခင်က မကျေနပ်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ် တရားမ ပထမအယူခံ မှုအမှတ် ၃၀၅/၉၂ တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ရာ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ ပဏာမဒီကရီကို ပယ်ဖျက် ပြီး မူလရုံးတရားလို ဦးအောင်ခင်သည် ဒေါ်သန်းကြည် ကျန်ရစ်သော အမွေပုံ ပစ္စည်းတွင် အမွေဝေစု၏ နှစ်ပုံတစ်ပုံကို ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်၍ ဆောင်ရွက်စေပြီးနောက် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာအပေါ် ကြားနာသည့်အခါ မူလရုံး တရားပြိုင် ဒေါ်သိန်းလွင်တို့က

၁၉၉၆

ဦးအောင်ခင်

နှင့်

ဒေါ်ရင်လှ

ပါ - ၆

အချင်းဖြစ်မြေသည် ဒေါ်သန်းကြည်၏ ပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ် စာရင်း ကောက်ယူပြီးမှသာ အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်သင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြ ကြသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းကန့်ကွက် ချက်ကို ပယ်ချခဲ့သဖြင့် ဒေါ်သန်းလွင်တို့က တရားရုံးချုပ် တရားမပြင်ဆင် မှုအမှတ် ၅/၉၄ ကို လျှောက်ထားသည်။ တရားရုံးချုပ်က ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်၍ အမွေပုံ ပစ္စည်းများ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းစစ်ဆေး တင်ပြစေပြီးမှ အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် အချင်း ဖြစ်မြေကို ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် ဒေါ်သန်းကြည်အနေဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးအောင်ခင်က မကျေနပ်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်တွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဦးစနှင့် ဒေါ်မြညွန့်တို့ လက်ထပ်သောအခါ ဦးစဘက်မှ ဒေါ်သန်း ကြည်စသော သားသမီးများ ပါလာကြသည်။ ဦးစသည် ၁၃၀၁ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ဒေါ်မြညွန့်သည် ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ဒေါ်မြညွန့် အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် (၁၉-၁-၅၄) နေ့တွင် လင်ပါသမီး ဒေါ်သန်းကြည်နှင့် ဦးအောင်ခင်(မူလရုံးတရားလို)၊ ဦးတင်မြင့် (အမှတ်-၇ တရားပြိုင်)တို့အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ကိတ္တိမသားသမီး အဖြစ် မွေးစားခဲ့သည်။ ၂၆-၄-၆၁ ရက်နေ့တွင် ဦးစ၏ အမွေဆိုင်များဖြစ် ကြသော ဇနီးဒေါ်မြညွန့်၊ သမီးဒေါ်အေးကြည်၊ ဒေါ်သန်းကြည်နှင့် သား ဦးတင်တို့သည် မိသားစု စီမံမှုဖြင့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ အမွေခွဲဝေ ကြရာ ဒေါ်သန်းကြည်က အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

မူလရုံးတရားလိုက ဒေါ်သန်းကြည် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ၎င်း၏ အမွေကို ဒေါ်သန်းကြည်၏ ကိတ္တိမမွေးစား မောင်နှစ်မများသည်လည်း ကောင်း၊ ဒေါ်သန်းကြည်၏ မောင်နှစ်မအရင်းတို့မှ ကျန်ရစ်သော သားသမီး များသည်လည်းကောင်း အကျိုးခံစားခွင့်ရှိကြောင်း အဆိုပြု၍ အမွေပုံ ပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်သန်းကြည်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်ကပင် ဒေါ်မြ ညွန့်၏ မွေးစားသမီးအဖြစ် ခံယူခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၁၉၆၁ ခုနှစ်၌ ဖခင်ရင်း ဦးစကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေပုံကို မိသားစုစီမံမှု ပြုလုပ်သည့်အခါ ခွဲဝေယူရခွင့်

၁၉၉၆
ဦးအောင်ခင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်လှ
ပါ - ၆

မရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေမှာ ဒေါ်သန်းကြည်၏ တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော ပစ္စည်းများ မဟုတ်သဖြင့် ၎င်း၏ကိစ္စိမ မောင်နှစ်မများဖြစ်ကြသော ဦးအောင်ခင်၊ ဦးတင်မြင့်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားလို၏ အဆိုလွှာကို ပလပ်ခဲခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက မူလရုံး၏ ပဏာမဒီကရီနှင့် စီရင်ချက်တွင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဒေါ်သန်းကြည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည်တွင် အမွေပစ္စည်း ကျန်ရှိခဲ့ကြောင်း ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်ကလည်း ယင်းအချက်ကို လက်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မူလရုံးအနေဖြင့် အပြီးသတ် စီရင်ချက် ချမှတ်သည့်အခါ ယခင် မိမိဆုံးဖြတ်ပြီးအချက်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ အမှုကို ပလပ်ခဲသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်သန်းကြည် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း တင်ပြသည့် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာအပေါ် နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားပါဘဲလျက် ယင်းအစီရင်ခံစာကို မူလရုံးက ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဦးစ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ဒေါ်သန်းကြည် အပါအဝင် ပထမအိမ်ထောင်မှ သားသမီးများသည် ဦးစထံမှ အမွေတစ်ဝက်ကို ရခွင့်ရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဒေါ်မြညွန့်သည် ဦးစ၏ အမွေတစ်ဝက်ကို လုံးဝပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်လာရာ ဒေါ်သန်းကြည်အနေဖြင့် ဒေါ်မြညွန့်က မွေးစားလိုက်သည့်အတွက် ဒေါ်မြညွန့်၏ အမွေကိုပါ ဆက်ခံခွင့်ရှိမည့်သူ ဖြစ်လာကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် မိသားစု စီမံမှုဖြင့် အမွေခွဲဝေကြသည့်အခါ ဒေါ်သန်းကြည်သည် ကွယ်လွန်သူဦးစ၏ အမွေခြောက်ပုံတစ်ပုံကို ဆက်ခံခွင့်ရပြီး ဖြစ်ရုံမျှမက ဦးစ၏ ဒုတိယဇနီး ဒေါ်မြညွန့်၏ အမွေကိုပါ ဆက်ခံခွင့် ရှိလာသဖြင့် အမွေခွဲဝေကြသူများထဲတွင် အမွေဝေစုအများဆုံး ခံစားထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအချက်များကို မျက်ကွယ်ပြု၍ မူလရုံးက အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်သန်းကြည် မပိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပိုင်များ၏ ရှေ့နေက ပဏာမဒီကရီတွင် အမွေပစ္စည်း ကျန်ရစ်သည် ဆိုရုံမျှဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းသည် ဒေါ်သန်းကြည် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ၍ မရကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်သန်းကြည်အနေဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမရှိ လုပ်ထုံးလုပ်

၁၉၉၆
ဦးအောင်ခင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်လှ
ပါ - ၆

နည်းနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ဒေါ်သန်းကြည် မပိုင်ကြောင်း မူလရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာ အပေါ် တရားရုံးက ပြောင်းလဲပြင်ဆင်၍ သင့်မည်ထင်မြင်သည့်အမိန့်ကို ချမှတ်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းကြည်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်မြညွန့်၏ ကိစ္စိမသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း ခံယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၁ ခုနှစ်၌ အမွေဆိုင်များက သားချင်းတစ်စု စီမံမှုပြုလုပ်၍ အမွေခွဲကြသည့်အခါတွင် အချင်းဖြစ်မြေကွက် ကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းကြည်သည် အခြားသူ၏ ကိစ္စိမ သားသမီးအဖြစ် ခံယူခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် မိရင်းဖရင်း၏အမွေကို ခံယူ ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးစသည် ၁၃၀၁ ခုနှစ်(ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၃၉ ခုနှစ်)တွင် ကွယ်လွန် ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်မြညွန့်က ဒေါ်သန်းကြည်အား ၁၉-၁-၅၄ ရက်နေ့တွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၀/၅၄ ဖြင့် ကိစ္စိမသမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့ ကြောင်း၊ ၂၆-၄-၆၁ ရက်နေ့တွင် ဦးစ၏ အမွေဆိုင်သားချင်းတစ်စုက စာချုပ်အမှတ် ၂၂/၆၁ ဖြင့် မိသားစုစီမံမှုပြုလုပ်၍ အမွေခွဲဝေကြသည့်အခါ ဒေါ်သန်းကြည်က အချင်းဖြစ်ဦးပိုင်အမှတ် ၇၂(ခ)နှင့် ၇၆ မြေကို ခွဲဝေရ ယူခဲ့ကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွားချေ။

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း အမွေခန်းဥပဒေတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကွယ်လွန် ပါက ၎င်း၏အမွေပစ္စည်းကို အမွေခံ အစီအစဉ်အရ မည်သူမည်ဝါတို့သည် အမွေခံအမွေစား ဖြစ်ရမည်၊ ၎င်းတို့၏ အမွေဝေစုသည် မည်မျှမည်မျှ ဖြစ်ရမည် စသည်ဖြင့် အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမွေ ဆက်ခံခွင့်ကို ရရှိသည်။ အမွေဆက်ခံသူ၏ အဆိုပါ အခွင့်အရေးကိုလည်း “အပြီးအပိုင် ရရှိသည့်အကျိုးခံစားခွင့်”ဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။ မောင်ဘတူ နှင့် မသက်စု အမှု^(၁)နှင့် မောင်ပိုက် နှင့် မောင်ငြိမ်း အမှု^(၂)တို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဖခင်အရင်းဖြစ်သူ ဦးစ ကွယ်လွန်သည်နှင့်တပြိုင် နက် ဒေါ်သန်းကြည်အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်အား အပြီးအပိုင် ရရှိ သည့် အကျိုးခံစားခွင့်အဖြစ် ရရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့သို့ ဖခင်ရင်း၏ အမွေကို

(၁) ရန်ကုန်၊ အတွဲ - ၅ ၊ စာ - ၇၈၅
(၂) အထက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံးများ၊အတွဲ-၂ (၁၉၉၇-၀၁)၊ စာ-၁၄၆။

၁၉၉၆
ဦးအောင်ခင်
နှင့်
ဒေါ်ရင်လှ
ပါ - ၆

အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိပြီးနောက် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင်မှ ဒေါ်မြညွန့်က ဒေါ်သန်းကြည်အား ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းဖြစ်ရာ ထိုသို့မွေးစားခြင်းကြောင့် ဒေါ်သန်းကြည် ရရှိပြီးဖြစ်သော အမွေခံစားခွင့်သည် ပျက်ပြယ်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အခြားသူတစ်ယောက်က ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းကြောင့် မွေးစားခံရသူအနေဖြင့် မိရင်းဖရင်းထံမှ အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသည်ဆိုသော ဥပဒေမူသဘောမှာ မိရင်းဖရင်း မကွယ်လွန်မီ သို့တည်းမဟုတ် မိရင်းဖရင်း၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရမီ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စများနှင့်သာ အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်သည်။ မိရင်းဖရင်း၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရပြီး နောက်တွင်မှ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စများနှင့် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိချေ။ မိရင်းဖရင်း ကွယ်လွန်၍ မိရင်းဖရင်း၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရပြီးမှ မွေးစားခြင်း ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အခွင့်အရေး ဖြစ်သောကြောင့် ဆုံးရှုံးရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်မြေကွက်များသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည် အမွေရရှိပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိချေ။

တရားရုံးချုပ်၏ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၀၅/၉၂ တွင် ဒေါ်သန်းကြည်၏ အမွေပစ္စည်းများကို ကိတ္တိမ ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းများဖြစ်ကြသည့် ဦးအောင်ခင်နှင့် ဦးတင်မြင့်တို့ကသာ အမွေဆက်ဆံပိုင်ဆိုင်ကြမည်ဖြစ်ပြီး တူ၊ တူမများ ဖြစ်ကြသော အမှတ် ၁၄၆ အထိ တရားပြိုင်များသည် ဒေါ်သန်းကြည်၏ မွေးစားမောင်နှမများကို ကျော်လွန်၍ ဒေါ်သန်းကြည်၏ အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိကြမည် မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သန်းကြည်၏ အမွေကို တရားလို ဦးအောင်ခင်က နှစ်ပုံတစ်ပုံနှင့် အမှတ် ၆ တရားပြိုင် ဦးတင်မြင့်က နှစ်ပုံတစ်ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ထို့ပြင် မူလတရားလို ဦးအောင်ခင်သည် အမွေပုံပစ္စည်း၏ နှစ်ပုံတစ်ပုံကို ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း အထက်ပါအမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။

၁၉၉၆

ဦးအောင်ခင်

နှင့်

ဒေါ်ရင်လှ

ပါ - ၆

ယခုအမှု ရောက်ရှိနေသောအဆင့်မှာ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရန် အဆင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေ၏ မည်သည့်အတိုင်းအတာ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းကို တရားလိုအား ခွဲဝေပေးကြောင်း အပြီးသတ် ဒီကရီ၌ ပြဌာန်းရန် လိုပေသည်။ သို့မှသာ ထိုဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် အခါ တရားလိုအနေဖြင့် မိမိအတွက် သတ်မှတ်ပေးသည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိရန် အလို့ငှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ တွင် ဖော်ပြထားသော နည်းလမ်းများအနက် မည်သည့်နည်းဖြင့် ဒီကရီအတည်ပြုပေးရန် ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြလျှောက်ထားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ အပြီး သတ် ဒီကရီတွင် တရားနိုင် ပိုင်ခွင့်သည် ရုပ်လုံးပေါ်ပြီး ဖြစ်စေရမည်။ ပဏာမဒီကရီနှင့် ခြားနားမှု မရှိသော ဒီကရီသည် အပြီးသတ် ဒီကရီ မမည်ချေ။

အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှုတွင် အမွေပစ္စည်းများကို စာရင်းကောက်ယူရုံမျှဖြင့် အမှုပြီးဆုံးသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာတစ်ဦးခန့်ထား၍ အမွေ ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေစေရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် ကော်မရှင်နာအနေဖြင့် အမွေပစ္စည်းဖြစ်သော အချင်း ဖြစ်မြေ၏ မည်သည့်အတိုင်းအတာ၊ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းကို တရားလို အား ခွဲဝေပေးကြောင်း အစီရင်ခံ တင်ပြထားခြင်း မရှိသေးချေ။ သို့ဖြစ်၍ အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

တိုင်းတရားရုံးသည် ယခုအမှုကို မူလအမှုအမှတ်ဖြင့်ပင် ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ နှင့်အညီ အမွေပစ္စည်းများ ခွဲဝေပေးရန်အတွက် ကော်မရှင်နာအား ထပ်မံညွှန်ကြားစေ ရန်နှင့် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာ ရရှိသည့်အခါ ယင်းအစီရင်ခံစာအပေါ် နှစ်ဘက်တင်ပြချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပြုပြီး ပဏာမ ဒီကရီနှင့်အညီ အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

ပြစ်မှုအမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
(၁)	၂	ကျော်နီ	ကျောက်နီ
၄၂	၂၁	ခိုင်းဘူးကြောင်း	ခိုင်းဖူးကြောင်း
၁၅၂	၇	မူလတွင်	မူလအမူတွင်
၁၈၇	၂၄	မတရားရယူရာ	မတရားအရေးယူရာ
၁၉၁	၇	ကျောင်းသူ	တောင်သူ
၂၀၇	၂၈	မှားယွင်းမှုရှိကြောင်း	မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း
၂၃၀	၉	ဦးအကောင် (ခ) ဦးစိုးထွန်း	ဦးအကောက် (ခ) ဦးစိုးထွန်း
၂၃၉	၂	၁၉၉၅ ခုနှစ်	၁၉၅၅ ခုနှစ်

တရားမမှုအမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၈	၉	ကွက်ယူ၍	ကွက်ယူ၍
၁၂	၄	တရားရုံးပြိုင်	တရားပြိုင်